TUĞÇE AKSAL

ŞAH

"Acı; insanın damarlarında dolaşan bir zehir gibidir, yavaş yavaş tüm hücrelerinizi ele geçirir ve bazen ağzınızdan çıkan birkaç kelimeyle canlanır..."

Uraz

Giriş

Kâbuslarımın yüksek duvarları arasında gözlerimi araladım. Sıvası dökülmüş tavanı ile yıkık dökük duvarlı oda, yirmi kişiyle aynı yeri paylaşmama rağmen kendimi güvende hissettiğim tek yerdi. Herkesin ayrı bir hikâyesi vardı; kimisi ailesini hiç tanımamış, kimisi güzel günlerden sonra kâbuslara sarılmak zorunda kalmış, kimisi de benim gibi ailesini tanımasına rağmen onları görmezden gelmeyi tercih etmişti. İnsanlar, belki annesi ve babasını seçemezdi ama görmezden gelebilirdi.

Azrail gibi bir babanın oğluyken, asıl cehennemi yetimhanede yaşıyordum. Buraya geldiğim gün daha dün gibi aklımdaydı ve o günden bugüne geçen zamanı hatırlamama gerek yoktu çünkü o geçmiş günlerin hepsi birer birer vücuduma kazınmıştı. Hapishanede, mahkûmlar duvarlara tek tek çentik atarak çıkacakları günü beklerken, ben çentikleri vücuduma atıyordum. Buradan ayrılma zamanının geldiğini bedenimde görülecek yer kalmamasıyla anladım; bana göre tahliye, onlara göre firar...

Bu yerden kaçabilmemin tek bir yolu vardı; o da okuldan geçiyordu. Çoğu kez bunu düşünmüş, birkaç kere denemiş ama hiçbirinde başarılı olamamıştım. Okulumuz yetimhaneye bağlı olduğu için, içindekilerin buradan aşağı kalır yanı yoktu. Kapıdaki güvenlikten öğretmenlerine kadar herkesin gözü üzerimizdeydi. Dışarı çıkmaya kalktığın an birkaç kişi ensende bitiyordu. Sonrası malum...

Bir çentik daha...

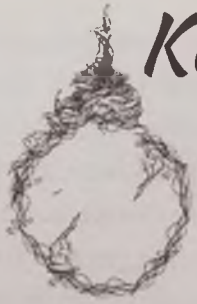
Sağlam bir planım olmalıydı, iyi düşünmeliydim; bu yüzden günlerce planımı ilmek ilmek işlemiş, kafamda tekrar tekrar yaşamıştım. Öyle ya da böyle bugün buradan kurtulmalıydım. Yatakhanede yeni gün başlarken ben de yavaşça dirseğimden destek alarak yatakta doğruldum. Ayaklarımı aşağı sarkıtıp yatağa tutunarak etraftaki koşuşturmayı izledim. Bu sabah, rutinler farklı hissettirmişti. Hüzünleniyordum... Alışmış olabilir miydim? Belki ama sadece arkadaşlarıma...

Ayakkabılarımı giyip yavaşça ayağa kalktım. Üzerimdekileri çıkartıp yatağın üstüne bırakırken yatağın yanındaki dar uzun dolabın üzerine yapıştırdığımız aynada kendimi izledim. Omuzlarımdan aşağısını... Belki çelimsizdim ama uzun boyluydum, kemikli omuzlarım vardı. Ellerimi bedenime kazınmış yara izleri ile morluklarda dolaştırdım. Parmaklarımın belli belirsiz dokunuşuyla, hepsi ilk anlarındaki gibi sızlıyordu. Acı yok olmaz, ne kadar görmezden gelirsen gel, düşünmemeye çalış, yine de oradadır. Ruhunun karanlıklarına gizlenip öfke ile beslenerek, tekrar ortaya çıkıp kontrolü eline alacağı günü bekler. Acı yok olmaz, aksine senin bir parçan haline gelir. Bir zehir gibi kan dolaşımını ele geçirip bütün bedenine kök salar, kalbinin her atışıyla damarlarına pompalanır, aldığın her nefeste etrafını sarar, ağzından çıkan her kelimeyle canlanır.

Acı budur; lanet olasıca bir his...

Kâbushane

Okul için hazırlanırken sırt çantamın içindeki gereksiz şeyleri çıkarttım. Titizce birkaç eşyamı içine yerleştirdim, çok fazla eşyam olmasa da çantamı tıka basa doldurmak planımı tehlikeye sokardı. Yatakhane boşalmaya başladığında odaya son kez göz gezdirdim. Özellikle de yatağımın olduğu yere. "Bir daha görüşmemek üzere," diye düşünerek odadan çıktım. Sabahları tam bir keşmekeş olan yemekhanede yer bulabilmek için gözlerimi dört açtım. Aleyna olsaydı büyük ihtimalle şu anda kendini göstermek için masanın üzerine çıkardı ama o şanslı olanlardandı. Buradan kaçmasına gerek kalmadan esaretten kurtulmuştu, tabii koruyucu aileye kurtulmak denirse...

Tabldot kahvaltımı alıp boş bulduğum bir yere oturdum. Bir yandan tabağımdakilerle oynarken diğer yandan kafamda tekrar tekrar planımı canlandırıyordum. Tam da o sırada tüylerimi diken diken yapan ses yemekhanede yankılandı.

"Servisleriniz geldi."

Asker misali herkes aynı anda ayaklandı. Ben ise kapıdaki kargaşaya olabildiğince geç katılmak için oturmayı sürdürdüm. Bu sırada beni farkeden öğretmenlerden biri gözleri parlayarak yanıma geldi. Kim bilir aklından yine hangi karanlık düşünce geçiyordu.

"Uraz," dediğinde başımı kaldırıp sert hatları olan adama baktım. Bu yüzü asla unutmayacaktım. "Söylediğimi

duymadın mı?" Evet, duymuştum ama bunu ona söyleyip, diklenmenin zamanı değildi. Kum torbası olmak için okula gönderilmemeyi göze alamazdım.

Planımı riske atmayacak bir cevap vermeliydim.

"Kahvaltım daha bitmedi." Bir bana bir kalan kahvaltıma bakan adam daha ne olduğunu anlamadan, tepsiyi bir fiskeyle masadan attı; teneke tepsi, büyük bir şangırtıyla yere düştü.

"Şimdi bitti!"

Daha kapıdan çıkmamış çocuklar bize doğru döndüğünde adam gözlerini benden ayırmadan "Önünüze dönün!" diye bağırdı.

"Kalk ve sıraya gir."

Emir almaktan nefret ediyordum ve inadına; bunun eksikliğini yaşıyormuşum gibi, buradaki tüm öğretmenler emirler yağdırıyordu. Hatta bazı öğrenciler bile...Sandalyemi sesli bir şekilde geriye ittim ve masadan destek alarak ayağa kalktım. Sırt çantamı elime alıp sıranın sonuna geçtim. Öğretmenlerin gözleri sırtıma çarpan kırbaç darbeleri gibi hissettiriyordu ve bu hisle duruşumu dikleştirdim.

Bekle ulan beni, bir gün bana yaşattıklarının intikamını almak için geri geleceğim. O zamana kadar aldığın nefeslerin kıymetini bil!

Plan

"Hayat, biz başka planlarla meşgulken akıp giden şeydir."
—Alan Saunders

Her öğlen, saat tam 11.45'te, yemek şirketinin gönderdiği kamyonet okula girer, 12.15'de ayrılır, bir dakika bile şaşmazdı. Okuldan –yetimhaneden- kurtuluşumun tek yolu yemek servis kamyonetiydi fakat bu kolay olmayacaktı. Okulun her köşesine kameralar hakimdi ve ben kör noktaları tek tek çalışmıştım. Kamyonet her seferinde bu kör noktaların birinde duruyordu fakat asıl problem, girerken de çıkarken de kamyonetin içi kontrol ediliyordu. Çok iyi biliyordum. Allah'ın her günü bıkmadan usanmadan bu kamyoneti takip etmiştim. Bazı günler kaçmaya niyetlenmiş, son anda vazgeçmek zorunda kalmıştım ama bugün vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu; esaretime son verecektim.

Planımı hayata geçirmek için saatin 12'yi vurmasını bekledim. Geçen her saniye gözüm yelkovanda, aklım yapacağım plandaydı. Planımı kafamda defalarca canlandırıyordum; tuvalete gitmek için izin istedikten sonra, dolabıma koyduğum çantamı alıp kamyonete gidecektim, kamyonun altına girip uygun bir yere kendimi zincirle asacaktım ve okuldan uzaklaşır uzaklaşmaz ilk durakta zincirlerimden kurtulup sonsuza kadar özgür olacaktım.

Belki zordu ama imkânsız değildi. Planımın en zor

kısmı, kimseye görünmeden kamyonete ulaşmaktı ki bu yüzden çok dikkatli ve sessiz olmalıydım. Son kez saate baktım. 12.00'ye gelmek üzereydi; hızla elimi kaldırdım. Tahtayla uğraşan kadın beni görmeyince "Hocam," diye seslendim. İsteksizce arkasını döndü.

"Lavaboya gidebilir miyim?"

Normal zamanlarda buna izin vermeyeceğini bildiğim için acı çekiyormuş gibi görünmeye çalıştım, öyle ki planımın başlaması hocanın dudağından çıkacak olan kelimelere bağlıydı. Kadın gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Elimi karnıma bastırıp iki büklüm oldum. Gözlerini kıstı. Lanet olsun, oldum olası rol yapmada iyi değilim ki...

"Git!"

Doğru duyup duymadığımı düşünürken "Çabuk ol!" diye ısrarla bağırdı. Kapıdan çıkana kadar acı dolu ifadeyi yüzüme sabitledim, kapıyı ardımdan kapattığım an acı, keyifli bir tebessüme dönüştü. Koşarak dolabıma gittim ve çantamı sırtıma taktıktan sonra saate baktım.

On dakikam kalmıştı. *Yapabilirim, yapabilirim!*

Kendi kendimi cesaretlendirerek merdivenlerden temkinli bir şekilde aşağı indim, yemekhaneye ulaşmıştım, etrafta kimse yoktu, ve bu planımı kolaylaştıracaktı. Elektronik gardiyanların kör noktalarından faydalanarak ilerlemeye başladım derken ensemde sıcak bir nefes hissetmemle sırtımı duvara vurmam bir saniye sürmedi. Beni ensemden yakalayarak duvara çarpan adamın yüzünü gördüğümde gözlerinden çıkan ateşlerdeki öfke tarifsizdi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye fısıldadı.

Bu adamı tanımıyordum, yemekhane çalışanlarından biri değildi, burada insanlar çok az yer değiştiriyordu. Peki ya bu kimdi? Etrafı kolaçan ederken bir yandan da beni duvardan çekerek yakındaki depo gibi olan ufak odanın içine soktu. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

"Soyun!"

Şaşkınlıktan ve korkudan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Anlam verememiştim, üzerindekileri çıkarmaya başlamıştı.

"Ne yapıyorsun ?" diye sordum. Adam kolundaki saate bakıp "Beş dakikan kaldı. Acele et!" dedi. Gerçekten de yemek şirketiyle okuldan ayrılmam için beş dakika kalmıştı.

"Hadi!"

Ne olduğunu anlamaya çalışırken okul formalarımı çıkardım. Adam kendi üzerinden çıkardığı kıyafetleri elime tutuşturdu. Boş gözlerle bir kıyafetlere bir adama baktım. Bana yardım etmeye mi çalışıyordu?

"Giy!"

"Neden?" diye sorduğumda cevap vermedi ve formalarımı üzerine giymeye başladı. Kıpırdamadığımı gördüğünde "Çabuk ol Uraz!" diye fısıldadı. Adımı biliyordu. *Adımı nereden biliyordu?* Şüpheyle kaşlarımı çattım ve kendi giyinip beni giydirmeye yeltenince itekledim ve sert bakışlarımı adama sabitleyerek üzerimi giydim. Adam iriceydi ve kıyafetlerimiz birbirimize uymamıştı. Şapkasını bana taktıktan sonra sırt çantamı eline aldı.

"Hey o benim!"

Beni umursamayıp çantamı sırtına taktıktan sonra "Başını öne eğ ve kamyonete doğru yürü." diye fısıldadı. Bu işte bir iş vardı. Kimseye planımdan bahsetmemiştim ve tanımadığım bir adamın bunu bilmesinin imkânı yoktu. Yoksa bu bir tuzak mıydı? Kim bana neden tuzak kurmak istesin ki?

Adam sıklıkla kol saatine bakıyordu, tekrar baktığında "İki dakikan kaldı." dedi.

"Bana neden yardım ediyorsun?"

Yavaşça kapıyı açıp etrafı kolaçan eden adam "Öğreneceksin." diye fısıldadı ve yakamdan tuttuğu gibi beni dışarı fırlattı, öyle kuvvetliydi ki içeriden havalanarak çıktım

ve yere indiğimde dışarıdaydım. Arkama baktığımda eliyle gitmemi işaret ettiğini gördüm. Hâlâ etrafı kontrol ediyordu. Şapkayı iyice yüzüme çektim ve heyecanımı belli etmemeye çalışarak yürümeye başladım. Omzumun üzerinden arkama kaçamak bir bakış attığımda kapının kapalı olduğunu gördüm. Adam yok olmuştu.

Önüme dönüp hızla okuldan çıktım.

Kamyonete doğru ilerlerken kapı kendiliğinden açıldı. Duraksadım. Temkinli adımlarla kamyonete doğru yürüdüm. Şoför koltuğundaki adam "Çabuk ol." deyince hızla yanındaki yerimi aldım. Bu kadar kolay olmamalıydı. Burada oturmamalıydım. Birazdan güvenlik içerisini kontrol edecekti ve büyük ihtimal benim öğrenci olduğumu anlayacaklardı. Adam çıkışa doğru kamyoneti sürerken "Başını eğ ve ben söyleyene kadar sakın kaldırma." dedi. Başımı eğdim. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Kamyonet yavaşladığında derin bir nefes aldım. Titriyordum. Yakalanırsa başıma neler geleceğinin farkındaydım ve burada yakalanırdım...

"Geciktiniz."

"Tepsiler anca yüklendi." Şoför o kadar rahat konuşuyordu ki, ben bir falso vermedikçe adamın şüphelenmesi imkânsızdı, tüylerim diken diken olmuştu.

"İlk kez böyle bir sorunla karşılaştığımızın farkında mısın?"

"Benim sorunum değil." Güvenliğin şoförle konuşmasına rağmen beni izlediğini hissediyordum. "Arkadaşın nesi var?" diye sorduğunda nefesimi tuttum. "Hiç bu tarafa bakmıyor. Ne oldu? Dargın mıyız?" Sesindeki imayı seziyordum. Şüphelenmişti. Ne yapacaktım? Göz göze gelirsek beni tanırdı. Böyle durmaya devam edersem, büyük ihtimal benim olduğum tarafa dolaşırdı. Allah'ım bir çıkış yolu göster diye dua ederken başımı kaldırdım.

"Lan!"

Tanımıştı! Lanet olsun! Şu anda yakalanırsam bir daha asla kaçamazdım!

Kamyonetin kapısını açıyordum ki şoför gaza bastı. Hızla koltuğuma yapıştım.

"Gel lan buraya!"

Güvenliğin bizim aksi yönümüzde bir yere koştuğunu gördüğümde gözlerimi kısarak daha ilerisini görmeye çalıştım. *Hassiktir.* Üzerinde formalarım olan adam okulun duvarlarına örümcek gibi tırmanırken güvenlik ona yetişmeye çalışıyordu. Okuldan çıkarken şoför "Söylediğimde kapıyı aç ve kenara kay." dedi. Nedenini sorgulayamayacak kadar şaşkındım.

Formalı adamın olduğu tarafa doğru gidiyorduk.

"Şimdi!" Olayın şokuyla emri irdelemedim ve hızla kapıyı açıp kenara kaydım. Kamyonet kısa bir an yavaşladı. Formalı adam duvardan atlayıp ayakları görülmeyecek kadar hızlı bir şekilde bize doğru koşmaya başladı. Sanki ben koşuyormuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Güvenliğin de duvardan atladığını gördüğümde nefesimi tuttum. Adam kapıyı tuttuğu gibi içeri atladı ve şoför gazı kökledi. Motorun verdiği ivmeyle koltuklarımıza yapıştık, hatta kamyonun kapısı bile o itme kuvvetiyle kendiliğinden kapandı. Vücuduma salgılanan adrenalin, nefes almamı engelliyordu, terliyordum. Okul artık dikiz aynasından görülemeyecek kadar uzakta kalmıştı, artık o yetimhaneye dönmek zorunda değildim.

Derin bir nefes alıp alnımı üzerimdeki tişörte sildim.

Yavaşlayan şoför "Güzeldi ha?" diyerek şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyordu, kafamda sorular birbirine girmişti. Kendilerini ve işlerini tehlikeye atmak pahasına bana yardım etmelerinin bir nedeni olmalıydı, benden ne istiyorlardı? Nereye gidiyorduk? Bu adamlar kimdi?

"Bana neden yardım ettiniz?"

"Öğreneceksin."

İkidir bunu söylüyordu ama zamanından bahsetmiyordu.

"Siz kimsiniz?"

"Bizi tanımana gerek yok."

Korkularımla yaşadığım gerçeklik birbirine girmişti... Yoksa kaçarken, kaçırılmış mıydım?

"Tanımam gereken biri olduğu kesin." derken titreyen sesimi bastırmaya çalıştım, korktuğumu hissediyorlardı.

"Öğreneceksin."

Araba yavaşlayınca etrafa bakındım. Bulunduğumuz yer şehirden çok uzak değildi fakat önünde durduğumuz bina, şehir dışında olan bir yer için fazla gösterişliydi. Bir tarih dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen, dışarıdaki insanların hayran hayran seyredeceği ama çok azının cesaret edip içeri girebileceği türden eski bir yapıydı. Araç tekrar hareket ederek güvenliklerin arasından bahçeye girdi.

İşte o an durumun ciddiyetini farkettim. Kalabalığa rağmen tek başıma olduğumu anladım ve yalnızlığımın farkına vardım, tek başına kalmıştım.

Araç tekrar durduğunda, kapılar açıldı. Yanımdaki adam aşağı inip, kapıyı tuttuktan sonra inmemi söyledi. Nedense

ilk saniyeler beni tedirgin eden araç, şu anda en güvenilir yer gibi geliyordu.

"Hadi!"

Dikkatlice aşağı inerken çantama sıkı sıkı sarılmıştım. Gözlerim ucu bucağı gözükmeyen bahçeyi tarıyordu. Buradan da kaçmak zorunda kalacak mıydım? Öyle bir durumda muhtemelen bahçenin yarısını bitiremeden enselenirdim. Mantıklı hareket etmeye devam etmeliydim. Adamların peşinden ilerledim. Her adımımda karnımda hastalıklı bir duygu hissediyordum. Aklım da karnımla herhangi bir durumda buradan kaçmamı sağlayacak plan için eş zamanlı arı gibi çalışıyordu. Ta ki karşıma çıkan büyük kahverengi kapıdan geçene kadar...

İşte o an ne kadar küçük düşündüğümü anladım. Buradan tek başıma kaçmanın imkânsız olduğunu farkettim. Ardından arkamı dönüp koşmayı düşünürken arkamdaki kapının sesi içimdeki tüm organları titreterek yüzüme kapanmıştı. Kaderime boyun eğip adamların peşinden gitmekten başka çarem yoktu. Derin bir nefes alıp duruşumu dikleştirdim. Yüzüme cesur bir ifade takınarak, böyle şeylerin beni korkutamayacağını göstermeye çalıştım.

Korkutmamalıydı da...

'Yaşadığın şeyleri aklına getir Uraz, nefes al, nefes ver. En fazla ne olabilir ki?'

İri cüsseli iki adamın önünde beklediği başka bir kapıya doğru yürüdüğümüzü görünce sesli bir şekilde yutkundum. Kapının önünde durduk.

"Patron içeride mi?"

"İçeride, sizi bekliyor." diyen kapı görevlisinin sesi anormal derecede kalın geliyord kulağa. Peki bu Patron kimdi? Benden ne istiyordu? Beni buraya getiren adamlardan biri kapıyı üç kez çaldı. Tam tamına arasında üç saniye olan üç tıklama...

Kapı açılır açılmaz yüzüme çarpan ağır tütün kokusu öksürmeme neden oldu. Kapıdaki görevliler birbirine bakarken alaycı bir tavırla dudaklarını kıvırıyorlardı. Bozuntuya vermedim ve kaşlarımı çatarak içeri girdim. Kapının ardında devasa bir oda vardı. Tam ortasında da maun ağacından bir masa büyük bir yeri işgal ediyordu. Masanın ardındaki koltukta konforlu bir biçimde oturduğu her halinden belli olan elinde purosuyla bir adam oturuyordu.

Patron bu adam olmalıydı.

Adam gözüme yabancı gelmiyordu. Muhtemelen yetimhanedeki şerefsizler kadar sert olmalıydı. Yavaşça patronun adamlarını takip etmeye devam ettim ve koltuğa belli bir mesafe kala durduklarında, ben de durdum. Kalp ritmim farklılaşmıştı ve odanın kasvetli havası üzerime yapışıyordu. Az önceki dik duruşumdan eser kalmamış, korkusuzluğum Patron'un gölgesinde yok olmuştu.

"Kurt!"

Adamın ağzından çıkan kelime, mide boşluğuma tam oturan bir yumruk gibi hissettiriyordu, öyle ki bugüne kadar kimsenin bana soyadımla hitap etmesine müsaade etmemiştim. Soyadım babamdan kalmaydı ama ben, gözünü kırpmadan hayatımdaki en değerli şeyi yok eden bir adamın soyadını taşımak istemiyordum. On sekiz yaşımı bekliyordum. O gün gelir gelmez soyadımı değiştirecektim ve o gün gelene kadar da soyadımı gizleyecektim fakat "Patron" bana soyadımla hitap ediyordu.

Damarlarımdaki kan çekilmişti ve yerini nefret dolduruyordu. Karşımda oturan adam rahatlıkla içimdeki fırtınayı görebiliyordu, bu onun hainice gülümsemesine neden olmuştu. O anda suratının ortasına bir yumruk atabileceğimi hayal ettim.

"Hoş geldin, KURT!"

Dişlerim zonklayana dek çenemi sıktım. Dişlerim kırılsa şaşırmazdım. Ağzımda hissettiğim acıyla birlikte adamın söylediklerini duymazdan gelmeye çalıştım. Patronun yüzünde keyifli ve alaycı bir ifade vardı. Sessiz bir hareketle adamlarına dışarı çıkmalarını emretti. Bu emir harfiyen uygulanırken ben de onların odayı terk edişini seyrettim. Kapı kapanır kapanmaz koltuğa doğru döndüm. Patron önündeki iki sandalyeyi işaret ediyordu. Karşı gelmenin sonuçlarını düşünerek dediğini yaptım.

"Kurt!"

Öfkemi kontrol altına almaya çalıştım fakat içimdeki gerginlik ağzımdan bir inlemeyle yerini öfkeye bıraktı. Patron dikkatlice bana bakıyordu.

"Bu şekilde bana seslenme!" dedim. Ses tonumdan nefretim açıkça belliydi. Bu Patron'u şaşırtmalıydı ama o sanki bu tarz konuşmalara alışıkmış gibi aynı ifadeyle bana bakıyordu.

"Zamanı geldiğinde, bu isim, senin için vazgeçilmez olacak."

"Öldükten sonra olacaklarla ilgilenmiyorum." derken istemsizce güldüm. Patronun gözleri kısıktı, "O zaman ölmeden önce yapacaklarını konuşalım." dedi ve bakışlarıyla oturmamı emretti.

Ağır adımlarla adama doğru yürüdüm. Üstüne oturduğum deri sandalye soğuktu. Kim bilir kaç kişi, ölmeden önce bu sandalyede oturmuştu? Belki de bu ölümün soğukluğuydu. Gözlerim, önümde duran sehpanın üzerindeki satranç tahtasına takıldı, pahalı gözüküyordu ve üzerinde yarım kalan bir oyun vardı. Rakipler akıllıca hamleler yapmıştı. Kim böyle bir oyunu bırakıp gidebilirdi ki?

Ölü biri...

"Oynayabiliyor musun?"

Adamın bu beklenmedik sorusu üzerine bakışlarımı

satranç tahtasından adama çevirdim. Gözlerindeki merak dikkatimden kaçmamıştı, bilmiyordu. Demek ki bu adamın da bilmediği bir şeyler vardı.

"Sizinle oynayabilecek kadar iyi olduğumu sanmıyorum."

Adamın dudakları zevkle kıvrıldı, "Ben bile kendimi yenecek kadar iyi değilim." dedi. Gözlerim tekrar tahtaya kaydı. *Ne yani, kendi kendine mi oynamıştı.* Yerinden kalktığını hissettiğimde bakışlarımı tekrar adama çevirdim. Ağır hareketlerle karşımdaki boş sandalyeye oturdu. Dirseklerini bacaklarına yaslayarak ellerini çenesine dayadı ve kendini o pozisyona sabitledi. Gözleri satranç tahtasını tarıyordu. Bir hamle yapacaktı ve bunu önceden sezebilmek için ben de taşları inceliyordum.

"Hayat düşünmek için kısa, anlık kararların bedeli için çok uzun evlat."

Uzanıp fili aldı ve çapraz yönde bir karo ilerledi. "Bu yüzden hayat, satranç oyununa benzer."

Neyden bahsettiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Ardından oyuna devam etti ve bana yakın olan veziri hareket ettirdi. "Hayatta kalmanı sağlayan insanlar vardır." deyip bu kez kalesini hareket ettirdi ve filimi avucuna aldı.

"Kazanman için piyonlarla yolunu açarsın." Avucundaki fili dikkatlice sehpaya koydu.

Satrancın onun için ne kadar önemli olduğu yaptığı titiz ve nazik hareketlerden belliydi. Taşları çok muntazam kullanıyordu.

"Onlar ağır işleri yaparlar. Sense sadece doğru hamleyi beklersin."

Şahı eline alıp parmaklarının arasında döndürdü. "Satrançta kazanan tek taş *şahtır*." deyip şahını bana yaklaştırdı. "Hayatın şahı da tek bir kişidir. *Ben!*" deyip önümdeki şahı devirdi.

"Şah Mat!"

Oyunu tek başına oynama nedenini duyduğumda ürperdim; tek rakibi kendisiydi. Bu sayede her zaman oyunun sonucu belliydi fakat unuttuğu bir şey vardı; oyundaki en güçsüz taş, aslında *şahtı*. Adam rahat bir tavırla arkasına dayandı. Kollarını deri koltuğun kolçaklarına koyup, bacak bacak üstüne attı. Parmakları deride ritim tutarken gerildiğimi hissettim.

Benden ne istiyordu?

"Vezirim olmanı istiyorum." dediğinde gözüm onun tarafındaki taşa kaydı. En önemli ve en güçlü taş oydu. Çevresinde buna layık birçok adam olduğuna emindim. Beni tanımıyordu. Daha çocuktum, hiçbir şey bilmeyen birinden böyle bir şeyi neden isterdi ki insan?

"Öncelikle piyonlarımdan biri olacaksın." diyerek ayağa kalktı. "Öğrenmen gereken her şeyi, sana bizzat ben öğreteceğim." dedikten sonra konforlu koltuğuna oturup pahalı tablasından bir puro çıkardı. "Eğer sana söylenenleri yaparsan..." derken dudaklarına kıstırdığı purosunu yakar yakmaz, odanın içi anında boğucu bir kokuyla kaplanmıştı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapatıp geriye yaslandı ve başını koltuğuna dayadı. Ağzında dolandırdığı dumanı aceleye etmeden dışarı verdi.

"...başımın üzerinde olursun."

Göz göze gelmiştik, adamın gözlerindeki kıvılcımların nasıl hareket ettiklerini görebiliyordum.

"Eğer istemediğim bir hale dönüşürsen, başından olursun." Sesli bir şekilde yutkundum, koltuk altlarımdan akan soğuk ter damlacıklarını hissediyordum. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

"Neden ben?"

"Neden sen olmayasın?"

Sorusu kafamı daha da allak bullak etmişti. Purosundan nefes aldıkça benim kafam dumanlanıyordu. Onu ta-

nımıyordum. Onun beni nereden tanıdığını bilmiyordum. Şu anda sığınabileceğim bir yer yoktu ama burada kalırsam da başıma neler gelebileceğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Düşündüm. Sorularımı direk sorarak öğrenemeyeceğimi anladım. Yaşamam gerekiyordu.

"Sana düşünmen için zaman tanımadım."

Düşünmeye devam ettim, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. En fazla bir canım vardı elimden alacağı ama beni o batakhaneden kurtarmasının bir sebebi olmalıydı. O yüzden öldürmezdi. Derin bir nefes alıp beklentiyle beni inceleyen adama baktım. "Kabul."

3 yıl sonra...

Altı yaşındayken hayal dünyanız sınırsızdır; astronot olup uzaya çıkabilir ya da ralli pilotu olup çılgınlar gibi yarış yapabilirsiniz. Gerçek dünyanızın temellerini bu yaşta hayal ettikleriniz oluşturmaz mı zaten? Altı yaşında hayal bile edemeyeceği bir şeyi birebir yaşayan bir çocuğun geleceği ne kadar sağlam temellere oturabilir ki? Hele de bu çocuk için o olayın bir son değil başlangıç olduğu anlaşıldığında...

Sarhoş bir anında, kafasına taktığı saçma bir nedenden dolayı karısını öldüresiye döven ve daha sonra hızını alamayıp öldüren bir adamın oğluyum ben. Altı yaşındaki oğluna bu vahşeti canlı canlı izleten bir babanın oğlu. O cezasını çekmek için hapse girerken ben yaşattıklarının bedelini ufacık bedenimle ödeyeceğim yere hapsedilmiştim.

Yetimhaneye.

Türlü işkencelere maruz kaldığım, çığlıklarımı yutan soğuk duvarların arasına...

"Uraz!"

Kapıdaki adamın sesiyle düşüncelerime ara verip "Evet!" diye cevap verdim. Sesim düşüncelerimden dolayı daha da soğuk bir tonda çıktı. "Patron seni çağırıyor." dediğinde yarım bıraktığım işe devam edip, "Tamam." dedim. İki elimi de kan dolaşımını yavaşlatmak istercesine sıkıca sardım. Canımın yanması hoşuma gidiyordu. Kendimi daha güçlü hissediyordum. Bu yetimhanenin bana kazandırdığı en değerli şeydi; *bedenindeki tüm acıların seni canlı tutması.*

Yavaş hareketlerle ayağa kalktım. Nemli ve soğuk soyunma odasından çıkmamla dışarıdaki bağırışların kulaklarımı doldurması bir oldu. Üç sene... O cehennemden kaçıp kurtulmamın üzerinden tam tamına üç sene geçti. Bugün benim günümdü ve bahisleri artırtmam içeridekilerin de benim günüm olduğuna inandıklarını gösteriyordu.

Patronun odasına doğru ağır adımlarla ilerlerken koridor boyunca uzanan kırık camlardan aşağıya göz gezdirdim. Alev alev yanan çember, karanlık ortama loş bir hava katmıştı. Bağıran seyirciler omuz omuza duruyorlardı. Ter, kan ve küf karışımı koku, havaya karışarak tüm mekânı kaplamıştı. İçeridekilerin alkol ve sigara kokusu da cabası... Bağırarak söylenen sayılar ve isimler birbirine giriyordu. Paralar havada uçuşuyordu. Bu coşkulu kalabalıkla bu derme çatma mekan nasıl ayakta duruyordu anlamıyordum.

Şiddet seven, kumar bağımlısı insanları incelemeyi kestim. Yıkık dökük merdivenlerden aşağı indim. Salonun gürültüsü koridorları inletirken Patron'un odasına doğru ilerledim. Kapısının önündeki iki adamı başımla selamladım. İlk başlarda bana devasa görünen adamlardan artık pek farkım kalmamıştı. Kapının açılmasıyla puronun eşsiz kokusu burnuma doldu. Ağır adımlarla içeri girdim ve belli bir mesafeye gelene kadar ilerledim. Gözüm seh-

padaki satranç tahtasına kaydı. Aklımda buraya geldiğim ilk gün duyduğum cümleler belirdi. O şahtı. Ben ise onun şah olmasını sağlayan veziri olacaktım. Odadaki hareketle koltuğunu bana döndüren kelli felli adam "Uraz." dedi boğuk sesiyle.

Uraz... İsim anlamının şans ve talih olmasına rağmen şanssızın önde gideni olan çocuk.

"Patron."

Sesimi onun gibi kullanmamdan dolayı etkilenmiş olacak ki yüzünde milimetrik bir farkla gülümseme belirdiğine yemin edebilirdim. Masadan destek alarak ayağa kalktığında duruşumu düzeltip başımı dikleştirdim.

Ders 1: Kim olursa olsun asla başını eğme.

"Dövüşe hazır mısın?"

Yüz hatları, sesindeki tınıyla birleştiğinde daha da korkutucu bir hale dönüşüyordu ama bu şekilde üzerime gelmesi umurumda bile değildi.

Ders 2: Asla karşındakine korkunu belli etme.

"Her zaman." dediğimde elini omzuma yerleştirip "Güzel..." dedi, "Bahisleri arttırmışsın. Kendine bu kadar çok mu güveniyorsun?" Tıpkı az önceki gülümsemesini taklit edercesine belli belirsiz gülümsedim, beni deniyordu.

Ders 3: Ne olursa olsun kendine güven.

"Rakibimin canını almadan o dövüşten çıkmayacağım."

"Karşındaki de bir insan evlat, unutma."

"İnsandı. Onunla işim bittiğinde cesetten farksız olacak." Patron başını keyifli bir şekilde salladı. "İşte benim Uraz'ım." derken yüzündeki donuk ifadeyi koruyordu. Koltuğuna doğru yürümeye başladığında "İlk geldiğinde sende bu ışığı görmüştüm evlat." deyip aniden bana doğru döndü. "Yenilmez olacağını biliyordum."

Ders 4: Yumuşama. Acımasız ol.

Can yak. Can al ama asla yumuşama.

Derin bir nefes aldım. İlk geldiğimde verdiği derslere uyup uymadığımı çok uzun zamandır kontrol etmemişti. 'Neden bugün?' diye düşünürken koltuğuna oturan Patron "Daha çok para kazanmak ister misin?" diye sordu. Rahat bir hayat sürebilecek kadar yüklü bir maaş alıyordum ama... Birkaç saniyelik tereddüt edecek gibi olsam da tekrar eski ifademe büründüm. "Her zaman." dediğimde keyifle kahkaha atan adam "İşte benim oğlum." dedi. Koltuğuna yaslanıp bir puro daha yaktı.

Ders 5: Her zaman daha iyisini iste.

"Senden çok memnunum Uraz. Verdiğim bütün görevleri layıkıyla yerine getiriyorsun."

Patron purosundan derin bir nefes aldı ve yavaşça bana doğru üfledi. "Senden bir konuda daha yardımını isteyeceğim. Karşı çıkmayacağını umuyorum." dediğinde duruşumu dikleştirirken "İstediğiniz emirdir efendim." dedim.

Ders 6: Emirlere karşı gelme. İsyan, en kötü ölüm sebebidir.

"Kuryelik işini okul içlerine taşımak istiyorum." dediğinde bir anlık kaşlarım çatıldı. Patron anında yüz ifademi yakaladığını belli eden bakışlarıyla konuşmaya devam etti. "Aynı kişilerle bu iş olmaz. Sadece kapının önünde satış yeterli olmuyor. Okulun içine sızmalı, öğrencileri avucumuzun içine almalıyız." Şimdi parmaklarını avucunun içine sıkıca bastırdı. Gözlerindeki karanlığın hırsla kavrulduğunu farkettim. "Başka aracılarla da devam etmek istemiyorum. Bu işi sen yapacaksın." dediğinde kaşlarımı tekrar çatmamak için kendimi kastım. Bu işi sen yapacaksın derken neyi kastediyordu? Okula mı gidecektim? Bunca seneden sonra?

"Seni göndereceğim kolej, zengin piçlerinin cirit attığı bir yer. Biliyorsun zevke, eğlenceye düşkün olurlar. Paraları da istemedikleri kadar çoktur. Tek yapman gereken

onları alıştırmak, bunu da senin kolaylıkla halledebileceğini biliyorum."

İnsanlarla başa çıkmak, istediğim şeyi anında yaptırmak konularındaki özel becerim, dünyam yerle bir olup beni acımasız bir kabuk haline getirene kadar keşfedilmemişti. Şimdi ise bu işte uzmanlaşmıştım. Başımı tamam anlamında salladığımda Patron purosundan bir nefes daha aldı.

"Gerekli her şeyi ayarlayacağım. Kendini hazırla; gündüz okul, gece dövüş. Aksaklık istemem."

Patronun son cümlesini duyar duymaz başımı onaylarcasına salladım.

Kabul ettiğimi görür görmez purosunu kristal kül tablasına koydu ve yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı. "Sözümden çıkmayacağını biliyorum ama ufak bir hatırlatmada fayda olacağına inanıyorum." Her adımı sanki kafamın içinde yankılanıyordu. Sinirli miydi? Yoksa bana gözdağı mı vermeye çalışıyordu?

"Her hareketinden haberim olur Uraz. Aldığın nefesten, işediğin pisuara kadar... Sakın emirlerime karşı gelme. Sakın sana verdiğim dersleri aklından çıkarma. Sakın bana kazık atmaya çalışma. Yoksa bedeline katlanırsın!"

Koridordan yürümeye başladığımda Patron'un sesi azalıyor, salonda bekleyen kalabalığın anlamsız fakat tutkulu uğultuları yükseliyordu. Resmen dört duvar arasında öfke, nefret, tutku ve kan kokusu buharlaşmaya başlamıştı. Tüm bu hisler beni dünyadan, Patron'dan, her şeyden uzaklaştırıyordu. Şimdi bedel ödeme sırası değildi, zevk alma zamanıydı...

Kolej

Ben lanetli bir adamım. Sözcük anlamı düşünülürse, Karanlık...

Hani nefes aldığınızda ciğerleriniz sıkışır, yavaş yavaş sizi boğduğunu düşünürsünüz ya, öyle bir karanlık işte; refahı yok, işkencesi çok. Ben böyle doğmamıştım. Dünya beni bu hale getirmişti ve bu hatasının bedelini şimdi suçsuz insanlar ödeyecekti.

Yaşadığım onca şeyden sonra sıradan bir öğrenci gibi tekrar okula gittiğime inanamıyordum. *'Gerekli her şeyi ayarlayacağım.'* dediğinde sadece okul işlerini düşünmüştüm. *'Altıma verdiği son model spor araba gerçekten gerekli miydi?'* diye düşünürken okulun otoparkına girdim. Gördüğüm manzara karşısında dudaklarımı aralamamak için zor durdum. Otopark resmen araba galerisi gibiydi. Patron bunu da düşündüğüne göre buradaki birkaç araba öğrencilere aitti.

Arabayı park ederken birkaç dikkatli gözün üzerimde olduğunu hissettim. Yüzlerindeki sorgulayan bakışları rahatlıkla okuyabiliyordum. Belli ki ikinci dönem kayıt yaptıran yeni çocuk dedikodusu benden önce gelmişti. Kontağı kapatıp derin bir nefes aldım. Onca seneden sonra benim ne işim vardı burada? Kim inanırdı ki benim lise öğrencisi olduğuma? Ellerimi direksiyona koyup parmaklarımla ritim tutarak etrafı incelemeye başladım. Okul gerçekten gösterişliydi. Öğrenciler de bu gösterişe fazla-

sıyla ayak uydurmaya çalışıyorlardı fakat ne yaparlarsa yapsınlar gözümde küçüklerdi. Ah be Patron, normal öğrencilerin arasına göndermek için fazla anormalim sanki...

Arabanın kapısını açtım. Nasıl başlarsan öyle devam eder prensibiyle havalı bir şekilde arabadan indim, ardından telefon ve anahtarları arabanın üstüne koydum. Koltuktaki deri montumu elime alırken havalı bir şekilde döndürerek üzerime geçirdim. Yakalarımı düzeltirken etraftaki fısıltıları anlamasam da duyabiliyordum. Kapıyı kapatıp anahtar ve telefonumu elime aldım, yürümeye başladığımda elimi omzumdan geriye uzatıp kapıları kilitledim. Bu hareketi izlediğim birkaç filmde görmüştüm. Dışarıdan nasıl gözüktüğümü bilmesem de kızların bakışları havalı bir başlangıç yaptığımı belli ediyordu.

Ellerimi cebime soktum. Yürürken gözümdeki gözlüğün avantajını kullanarak etraftaki öğrencileri incelemeye devam ettim. Patron sadece öğrencileri uyuşturucuya alıştırmamı söylemişti. Nasıl yapacağımdan bahsetmediğine göre benim bir plan yapmam gerekiyordu? Acaba bunlardan hangisi ilk kurbanım olacaktı? İşin güzel yanı hangisi acı çekerken ben keyifle izleyecektim.

Okula girdiğimde kalan bakışların da üzerime toplandığını hissettim. Sınıfımı öğrenmek için müdürün odasını bulmalıydım. Güneş gözlüğümü çıkartırken telefonuma mesaj geldi. Yanımdan geçen bir öğrenciye müdürün odasını sorarken telefonumu cebimden çıkardım ve mesajı okurken çocuğun işaret ettiği tarafa doğru yürümeye başladım.

Gönderen: Patron

İlk okul günün hayırlı olsun evlat. İlk yakın arkadaşının adı Cankut. Müdürün yanında oyalanma.

Tek kaşımı kaldırıp etrafa bakındım. Bu adamın her şeyi bilmesi bazen tedirgin edici olsa da bu kadar kontrollü olması işime geliyordu. Demek yakın arkadaş olarak se-

çilen kişinin adı Cankut'tu. *Kimmiş bakalım bu şanslı kişi?*

Müdürün yanına gidip kısa bir tanışmadan sonra sınıfımı öğrendim. Yavaş adımlarla sınıfın olduğu yere doğru ilerlemeye başladım. Zilin kulağımın dibinde çalmasıyla "Hay sikeyim senin gibi zili!" diye söylenirken etrafımdaki gözler tekrar üzerime toplandı. Hepsinin gözlerini tek tek oyma isteği içimi yakıp kavuruyordu ama Patron'a verdiğim söz yüzünden sakin kalmalıydım.

Merdivenleri tırmanmaya başladığımda zil bir kere daha çaldı. Beynimden vurulmuş gibi hissederken duraksadım. Derin bir nefes alırken yavaşça yumruklarımı sıktım. Bu iş sandığımdan daha zorlu geçecekti. Tekrar merdivenleri çıkmaya başladım. Her adımımda görünmeyen birkaç ip beni geri çekiyormuş gibi ağırlaşıyordum.

"Bakın burada kim varmış."

Karşımda pişmiş kelle gibi sırıtan sarı kafayı yeni farkediyordum. Bu yüz bir yerden tanıdık gelse de önemsiz biri için beynimi zorlama gereği duymadım. Kalan basamakları da çıkarken sarı kafa "Uraz Kurt!" diye seslendi. Bana hitap etme şekli yüzünden ilk yumruğu yeme olasılığı çok yüksekti. Bakışlarımı üzerine sabitleyerek yanına vardım. Yüzündeki sinir bozucu havayla eş değer bir ses tonunda "Ben Cankut." dedi. İstemsizce alaycı bir iç geçirmeyle yanıtladım, bu muydu benim arkamı kollayacak en yakın arkadaşım? Şımarık zengin bebesi kılıklı it.

"Patron benden bahsetmiş olmalı."

"Sadece bir mesajla ismini öğrendim. Kendini çok önemseme."

Cevabımla Cankut'un bozulduğunu hissettim. "Neyse ne. Aynı sınıftayız. Aynı taraftayız. Sakın unutma." dediğinde her kelimeyi ayrı ayrı vurgulaması belli belirsiz gülümsememe neden oldu. Ayağını denk al diyerek gözümü mü korkutmaya çalışıyordu?

"Belli ki unutsam da hatırlatacaksın ha?" Cankut'un gözleri hafifçe kısılırken "Öğrencilere yaklaşmak için bana ihtiyacın olacak." dedi. Kendine güvenine hayran kalabilirdim, kendine güvenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeseydim tabii...

"Bu sübyanlara yakınlaşmak gibi bir derdim yok."

"Patronun istediğini gerçekleştirmek için o sübyanlara yakınlaşmaktan başka çaren yok."

"Benim bir şey yapmama gerek yok. Buna emin olabilirsin."

Cankut'un kaşları çatıldı, "O ne demek?" diye sordu.

"İleride ne demek olduğunu öğrenirsin."

Tekrar yürümeye başladığımda Cankut, adımlarını hızlandırıp bana yetişti. Sınıfın önüne geldiğimizde omuzuma dokundu, kimse bana dokunamazdı. Bu en sıkı prensiplerimden biriydi ve gerektiğinde insanlara sadece ben dokunurdum! Başımı ağır bir hareketle elinin olduğu omzuma çevirdim, ardından uyaran bir ifadeyle yüzüne baktığımda Cankut anında elini çekti. "Kötü bir başlangıç oldu." Yavaşça ona doğru döndüğümde gözlerinde samimi bir hava yakaladım. Yine de ilk görüşte kimseye güvenmeyecek kadar çok tecrübem olmuştu.

"Hayatta iyi başlangıçlarım hiç olmadı. Dert etme."

Sınıfa girer girmez tüm bakışlar üzerimizde toplandı. Özellikle sınıftaki kızların gözleri daha da titiz çalışıyordu. Belki de ilk kurban olarak bir kadın tercih etmek yine işimi kolaylaştıracaktı. Gözümü boş sıralarda gezdirirken Cankut beni geçerek arkadaki bir sıraya oturdu. Eliyle yanındaki boş sırayı gösterdi. Ağır adımlarla gidip arkadaki tekli sıraya oturdum. Tekli olması güzeldi. Etrafımdaki insanların bir kol mesafesi uzağımda durmasını tercih ederdim.

Üzerimdeki bakışlardan kaçmak için telefonumla oy-

nayacaktım ki sınıfa biri girdi. Pahalı kıyafetlerin içinde ucuz hareketler. Tam bir kolej kızı...

"Uraz."

Cankut'a doğru başımı çevirdiğimde bakışlarıyla içeri giren kızı işaret etti.

"O Didem. Çan Koleji'nin veliahttı, ilk kurbanın o olabilir." diyerek göz kırptı. Gözlerim Cankut'tan Didem'e kaydı. Kız seksi denecek bir hareketle sırasına oturdu. Yavaşça saçlarını arkaya atıp bacak bacak üstüne attı. Eteğinin kısalığını göstermek için bu hareketlere gerek yoktu çünkü ortada etek diye bir şey yoktu. Yılın orospusu ödülünü büyük bir onurla sunabileceğim kıza bakarken duyduğum çocuksu sesle bakışlarımı tepemde dikilen sarışın kıza çevirdim.

"Biraz masanı geriye iter misin?"

Sarışın kızı baştan aşağı süzdükten sonra "Sebep?" dedim. Yüzüne küfür etmişim gibi bakan kız, elleriyle önündeki sırayı gösterirken "Yerime geçemiyor olmamdan dolayı olabilir mi?" diye yanıtladı, sinirlenmişe benziyordu. Dikkatimi önümdeki sıkışık sıraya yoğunlaştırdım. Evet, oturulacak gibi değildi belki ama bu benim problemim değildi.

"Hadi!" dediğinde bakışlarımı tekrar kıza çevirdim. Ses tonu çenemin kasılmasına neden oldu. Tepki vermemek için kendimi zor tutarken başıyla da sırayı çekmemi işaret edince sinirle gülümsedim. Neyse ki sabır her zaman en güçlü yanım olmuştu.

"Sığamıyorsan başka sıraya otur."

Kızın dudakları yavaşça aralandı ve "Burası benim sıram" dedi. "Dağdan gelip bağdakini mi kovuyorsun?" Yavaşça yumruklarımı sıktım. Bana hayvan mı demek istemişti?

"Ayşin."

Sarı kız başını sınıfın kapısına çevirdikten sonra elindeki defterleri sertçe masaya koydu ve onu çağıran kişiye doğru yürümeye başladı. Bu kızla resmen işimiz vardı. Atarı boyundan büyük *yer fıstığı*.

"Şşş..." Cankut sesleniyordu, sıkılmıştım. *'Ne var?'* der gibi ona döndüğümde bu sefer de az önceki ufaklığı işaret etti, "O da Ayşin. Okul müdürünün küçük kızı, onu sona sakla. Müdürden iyi bir intikam alabiliriz." dediğinde keyifle kıvrılan dudaklarını yerinden sökmek istedim. Bu çocuk her öğrenciyi tanıtırken bana emir verecekse, bu okul düşündüğümden daha çok sabrımı zorlayacaktı.

Orta yaşlı kadın sınıfa girdiğinde herkes isteksizce yerlerine dönmeye başladı. Sarışın kız bana doğru gelirken sırayı geçebileceği kadar kendime çektim. Yüzündeki zafer gülümsemesiyle bana bakarken tepki vermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durdum. Yerine oturur oturmaz sırayı sertçe öne doğru itip kızı iki masa arasına sıkıştırdım. Acıyla inleyen yer fıstığı elini beline yerleştirdi. İşte bu keyfimi yerine getirmeye yetmişti. Bana doğru döndüğünde ne kadar kaşlarını çatsa da gözlerindeki buğu ayan beyan ortadaydı.

"Hayvan mısın ya!"

Sesindeki titreyiş acısını belli etse de umursamadım. Bu iki etmişti.

Hayvan ha. Dişlerimi sıktım, verdiği acıyla dikkatimi dağıtmaya, sakinleşmek için bu acıya odaklanmaya çalıştım.

"Bir daha. Ağzından çıkacak her kelimeye dikkat edeceksin. Özellikle de benimle konuşurken."

Dişlerimin arasından konuşmam onu korkutacağına cesaret kazandırmış gibi "Etmezsem ne olur?" dedi. Hızla kolunu kavradım. Yüzü acıyla buruşan yer fıstığının kolunu masa ve elim arasına sıkıştırdım.

"Dilini keserim ve inan bana bundan çok büyük bir zevk alırım."

Hocanın uyarısıyla ellerimi çektim. Kolunu ovalayan yer fıstığı doğru söyleyip söylemediğimi tartar gibi gözlerime baktı. Çok az insan gözlerimin içine bakabilirdi. Karşımda gözlerini bana diken kız ise dünyadaki her zerre ışığı yok etmeye yetecek kadar yoğun olan karanlığımı umursamıyordu. Benden korkmadığını bakışlarıyla belli ettikten sonra önüne döndü. Eliyle belini ovalarken Cankut "Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı. Cevap verme gereği duymadan telefonumu çıkardım ve kafamı boşaltmak için salak bir oyunu açtım.

"Aramıza yeni bir arkadaşınız katılmış. Uraz Kurt."

Adımı duyduğum an dikkatimi tahtadaki bunağa verdim, kadın bana sesleniyordu:

"Bize kendini tanıtır mısın?"

"Hayır."

Cevabımı verdikten sonra tekrar telefona döndüm. Etrafta bir anda yükselen uğultu "Çocuklar!" diyen uyarıyla kesildi.

"Uraz Kurt!"

Herkesin bana baktığını hissediyordum. Hoca gergin bir şekilde boğazını temizledikten sonra tekrar "Uraz bana bak!" diye seslendi. Bu okuldakiler daha ilk günden emir kotalarını fazlasıyla doldurmuştu.

"Daha ilk günden papaz olmayalım Uraz."

"Dinimize aykırı zaten hocam." diyerek birkaç kişiyi güldürmeyi başardım.

"Kesin sesinizi!" diye bağıran kadın sınıfı ölüm sessizliğine gömmüştü, sonra tekrar bana döndü.

"Saygısızlığa gerek yok. Müdürle mi görüşmek istiyorsun sen?" diye bağırdı. Ses tonu öfkemi körüklüyordu. *Sakin ol Uraz. Patron'u düşün.* Başımı telefondan kaldırıp hocanın ateş saçan gözlerine baktım.

"Az önce görüştük. Bana söylemek istediği bir şey olduğunu sanmıyorum."

Hocanın öfkeden deliye döndüğünü hissediyordum. Topuklarını yere sertçe vurarak yanıma gelmesi de bunu fazlasıyla belli ediyordu.

"Bize kendini tanıtmanı söyledim ve sen orada bir de telefonla mı oynuyorsun? Sen... Saygısız! O elindeki telefonu hemen bana veriyorsun!"

Hocayı takip eden, mavinin tonlarına sahip bir çift göz bana döndüğünde derin bir nefes aldım, daha fazla içimdeki öfkeyi kusmazsam boğulacağımı hissediyordum. Tepemde dikilen hocanın burnundan soluduğunu duyuyordum.

"Telefonumu mu almak istiyorsunuz?"

Hocaya bakışlarımı çevirdiğimde boynundan itibaren kıpkırmızı olduğunu farkettim. "Evet!" diye bağırıp elini telefonumu vermem için uzattı. Başımla onaylayıp yavaşça ayağa kalktım. Bütün sınıf gibi hoca da ne yapacağımı anlamamış şekilde beni takip ediyordu. Sınıftaki herkesin gözleri elimdeki telefonun hızla tahtaya doğru gidişini şaşkınlıkla izlerken, tahtadan çıkan patlama sesiyle birlikte etraftan çığlık sesleri yükseldi. Hocanın ifadesinden onun da korktuğu belli oluyordu. Gözlerimi ona dikerek " Şimdi alabilirsin." dedim.

"Sen... sen..."

Nefretin en saf halini gözlerimle hocaya gönderirken "Ben..." dediğim an Cankut'la göz göze geldim. Bir yanı korktuğunu belli etse de diğer yanının hoşuna gidiyor gibiydi. Gözlerimi sınıfta gezdirip önümdeki yer fıstığına sabitledim.

"Uraz Kurt."

"Saygıda kusur etmeyeceğiniz kişi. İster öğrenci olun, ister öğ-ret-men. Üzgünüm. Ya seve seve ya da... Seve seve, benim kim olduğumu öğrenmek zorundasınız."

Okulun ilk yarım saatinde müdürün odasına gitmek her yiğidin harcı değildir diye düşünmeden edemiyordum. Bu sırada yanımdaki kadının ayağını öfkeyle yere vurması da sabrımı zorluyordu. Elindeki parçalanmış telefonuma baktım. Artık iş görmez bir halde olduğu için çıkışta yeni bir telefon alsam fena olmayacaktı. Müdürün kapısının önüne geldiğimizde nefretle beni izleyen kadın kapıyı çaldı.

Hah. Hâlâ bu bakışlarının bana sökmediğinin farkında değil.

"Gel!"

Hoca içeri girerken "Bekle, çağırınca gelirsin." dedi sert bir tonda. Emir verdiği için bu hale gelmemize rağmen hâlâ devam etmesi büyük cesaretti. Kime güveniyorsun menopozlu teyze? İçerideki Tipitip'e mi? Ellerimi cebime soktum. Sırtımı soğuk duvara yaslarken ayağımın altını duvara bastırdım. Cebimdeki çakmağı elimde çevirirken başımı geriye doğru attım. Soğuk duvarın sinirden yanan bedenimi yatıştırmasını bekledim. İçerideki tanıdık seslerden biri "Uraz." diye seslendi. Toparlanıp kapıyı çalmadan odaya girmemle olduğum yere çakılmam bir oldu. Lanet olsun! Patron'un burada ne işi var?

"Gel Uraz."

Ağır adımlarla müdürün masasına doğru ilerledim. Patron'un bana bakmasa da göz ucuyla hareketlerimi takip ettiğini biliyordum. Neden buradaydı? Bu olayı saniyesinde haber almış olamazdı değil mi? Almış olsa bile buraya ışınlanamazdı. Sinirlenmiş miydi? İfadesiz yüzüne pek çok duyguyu yakıştırabilirdim ama bunların hiçbirinden emin olamazdım.

"Uraz." dediğinde bakışlarımı Patron'dan müdüre çevirdim. Sabah tartıştığım kızı andıran gözlerle bana bakan adam "Umarım bununla ilgili bir açıklaman vardır." dedi. Neden bahsettiğini bilsem de gözlerimi eliyle gösterdiği parçalanmış telefonuma çevirdim.

"Öfke kontrolüm yok."

Sessizce gülen kadın ellerini göğsünde bağlarken "Cevabı duyuyor musunuz Müdür Bey." dedi. Müdür duruşunu dikleştirerek söze katıldı, "Selda Hanım, siz çıkabilirsiniz." diyerek öğretmenine izin verince gözlerimi kısıp orta yaşlardaki, bundan sonra benden çok çekecek olan kadına baktım. Aynı bakışları üzerimde hissediyordum. Yanımdan geçerken "Derste görüşürüz." diye fısıldadım. Bu yaptığına, beni bu duruma soktuğuna pişman olacaktı.

Kadın odadan çıktıktan sonra müdür masasının etrafından dolaştı ve Patron'un karşısındaki koltuğa oturdu.

"Ne oldu derste Uraz? Bir de senden dinleyelim."

Hayatıma giren tüm müdürlerle karşılaştırdığımda sesinin sakinliği afallamama neden oldu. Babacan tavırları özel bir okulda müdür olduğundan dolayı mıydı yoksa gerçekte de baba olduğu için miydi bilmiyorum ama nedense ona karşı ters gelmek içimden gelmedi. En azından bu seferlik.

"Konuşmak istemediğimi söyledim. Zorla konuşturmaya çalıştı. Daha ağzımı açmadan saygısız dedi. Telefonumu elimden almakla tehdit etti. Sabır gösterdim ama en sonunda bir yerden patlak verdi. Bir daha olmaz." Müdür beni dikkatlice dinlerken Patron koltukta doğruldu. "Oğlumun kusuruna bakmayın. Annesini kaybettikten sonra sinirini kontrol altında tutmakta zorlanıyor. Bundan sonra daha dikkatli olacaktır. Değil mi evlat?" deyip bakışlarını müdürden bana çevirdi. Yüzü ifadesizdi fakat gözlerindeki ateşi ancak ben farketmiştim ve başımı onaylarcasına

bir kez salladım. Elimden geldiğince dik durmaya, onun öğrettiklerini uygulamaya çalışıyordum.

Müdür tereddütle "Umarım bir daha böyle bir şey yaşamayız Uraz'cığım." dediğinde Patron ayağa kalktı.

"Sorun hallolduğuna göre benim artık gitmem lazım. Uraz da dersinden daha fazla geri kalmasın."

Patron elini uzatınca müdür ayağa kalktı ve tokalaştı. "Böyle bir şey yaşayacağımızı bilmiyordum. Bir çay borcum olsun."

Patron belli belirsiz gülümserken "İyi günler." dedi ve kısa bir an bana baktı. Bu 'Dışarı çık!' anlamına geldiği için başımla müdüre selam verip odadan çıktım. Kapının kapanmasıyla omzumda keskin bir acı hissetmem ve daha ne olduğunu anlamadan sırtımın duvara çarpması bir oldu. Acının verdiği zevkle inlemek istesem de Patron'un kolunun boğazıma baskı yapması bunu engelliyordu. Zor nefes alıyordum. Ciğerlerim can çekişirken tepki vermemek için kendimi zor tutuyordum. "Sen." diye fısıldadığında zar zor yutkundum.

"Daha ilk günden dikkatleri üzerine nasıl çekersin?"

Cevap vermediğimde Patron boğazımdaki kolunu daha da bastırdı. Göz göze geldiğimiz an dişlerimi sıktım. Şu anda da beni deniyor olabilir miydi? "Beni bu okula gönderirken bunu göze almış olman gerekirdi Patron." diyerek blöfüne karşılık verirken bana doğru yaklaştı. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. Üzerine sinmiş puro kokusunu rahatlıkla alabiliyordum.

"Evet, göze aldım ama okulda kalman için, uzaklaştırma alman için değil. Cankut söylemese neler olabileceğinin farkında mısın sen?"

Demek bu olanları Patron'a yetiştiren, arkamı kollayacak kişiydi ha? Az önceki samimi tavırlarının yalan dolandan ibaret olduğunu öğrenmem iyi oldu. Yine de bizden

önce müdürün odasına nasıl gelmişti? Neden gelmişti?

"Kimseye zarar vermedim. Sadece telefonumu parçaladığım için uzaklaştırma alacak değilim."

Patron kolunu boğazımdan çekti. Ellerimi hâlâ baskı hissettiğim boğazıma götürmek istiyordum ama bunu onun karşısında yapamazdım. Bir süre gözlerimin içine baktı. Ne diyeceğine karar verememiş gibiydi. Derin bir nefes alarak üzerini düzeltti.

"Şimdi dersine dön. Akşam dövüşten önce görüşelim." dedikten sonra cevabımı bile beklemeden yürümeye başladı. Bir süre arkasından baktım. Her yaşadığım olayda okulda bitmesini engellemek için belki de birilerine iyi bir ders vermem gerekiyordu.

Sinirle sınıfa doğru yürümeye başladım ve kapıya vardığımda sertçe yumrukladım. Gir sesini beklemeden kapıyı açmamla birlikte eceline susamış kadınla göz göze geldik. Tıpkı onun gibi gözlerim kısıktı ama benim gözlerimin içinde şeytani bir gülüş barınıyordu. Kapıyı arkamdan gürültülü bir şekilde kapattım. Camların titreşimini dinlerken sırama doğru yürümeye devam ettim. Tüm sınıf derin bir sessizliğe bürünmüştü. Hoca "Çocuklar-" dedikten sonra korkusunu belli eden sesini gizlemek için boğazını temizledi.

"Herkes önüne dönsün."

Sırama geçtiğimde önümdeki yer fıstığı arkasına yaslandı. Hâlâ kuyruğunu dik tutuyordu. Bir an dikkatimi Cankut'a çevirdim, tedirgindi. *Olması gerektiği gibi.* Hafifçe eğilip kulağına fısıldadım.

"Bu yaptığını ödeyeceksin."

Cankut'un âdem elması hızla kıpırdandı. "Sadece emir kuluyum." diye dudaklarını hareket ettirirken bir süre gözlerimi yüzünde gezdirerek niyetini anlamaya çalıştım. Anlaşılan Patron onu bu şekilde görevlendirmişti. O yapması

gerekeni yapıyordu ama burada beraber çalışacaksak Patron'un değil benim emirlerime uysa iyi olacaktı.

Dersin geri kalanını ahşap sıramdaki yamuk yumuk çizgilere bakarak geçirdim. Zilin çalmasıyla derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Cankut ayaklanırken başımla beni takip etmesini işaret ettim ve yürümeye başladım. Tam o sırada önümü kesen kız istemeden kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Sen yenisin galiba?"

Cilveli hareketlerle kollarını göğsünde bağlayan kıza boş bir bakış attım.

"Yeni olduğumu çok iyi biliyorsun. Gereksiz kelimelerle kafamı ütüleme."

"Ben Didem."

Gözlerim birkaç saniye kızın bakımlı ellerine kaydı, daha sonra tekrar ifadesiz bakışlarımı yüzüne çevirerek "Uraz." dedim. Tokalaşmayı es geçmemle eli havada kalan kız bozuntuya vermemeye çalışarak saçlarını düzeltti.

"Memnun oldum Uraz. Bahçeye mi çıkıyorsunuz?"

Hiç işim yok bir de sana mı hesap verecektim?

Başımı hafifçe Cankut'a çevirdim. Anlam veremediğim bir şekilde bu kızın yanımıza gelmesini istiyordu. Yürümeye başladığımda Cankut'un "Evet. Gelmek ister misin?" dediğini duydum, daha sonra peşimdeki iki adım sesi Didem'in bu teklifi kabul ettiğini gösteriyordu.

Okuldan çıktığımda yüzüme çarpan temiz hava rahatlamama neden oldu. Sanki asırlardır içeride zincirliymişim ve özgürlüğüme yeniden kavuşmuşum gibi havayı derin derin içime çektim. Ellerimi cebime sokup ileride gördüğüm çardaklara doğru yürüdüm. Lisede havalı liplerin bir köşesi olduğunu duymuştum ama ortada hiç havalı tip göremiyordum. Hoş, görsem bile bu istediğim yere oturmayacağım anlamına gelmiyordu.

En uzak köşede ve her yere hâkim olan çardağın önüne geldim. İçinde oturan çift bakışlarını bana çevirirken "Kalkın." dedim. Kız *'Anlamadım'* der gibi suratını buruştururken çocuk onun yerine cevap verdi:

"Anlamadım?"

Ellerimi masaya yerleştirip onlara doğru eğildim. "Kalkın." dediğimde sesim sessiz ama korkutucu çıkmıştı. Kız sevgilisine doğru sokuldu, çocuk kaşlarını çatarken "Ne demek kalkın?" dedi. Sinirlenmeye başlamıştım. Bir şeyi tekrar tekrar anlatmaktan nefret ediyordum. Ellerimi masaya sertçe vurdum.

"Olmayan beynini vurarak çalıştırmamı istemiyorsan ne demek istediğimi anlamaya çalış!"

Çocuk hızla ayağa kalkıp "Ne diyorsun lan sen?" diyerek çıkışırken belli belirsiz gülümsedim ve masanın üzerinden doğruldum. Kavga geliyorum demezdi işte. Tam yumruklarımı sıkıyordum ki omzumda bir el hissettim.

"Tamam Uraz."

Cankut'un sesi o kadar yakındı ki adımı söylemesi azgın alevlere benzin dökmek gibiydi.

"İlk günden tatsızlık çıkmasın arkadaşlar. Hadi başka çardağa geçin."

Cankut'un bu müdahalesi öfkemi arttırmıştı. Vücudum karıncalanıyordu. Kendimi kasarak bunu yok etmeye çalışsam da işe yaramadı. Bana dokunulmasından sonra en nefret ettiğim şey işime karışılmasıydı ve bu çocuk ikinci kez aynı hatayı yapmıştı.

Kız yanındaki çocuğu çekiştirerek yanımızdan ayrılırken çardağa oturdum. "Didem bu teneffüs bize izin verir misin?" Cankut'un ricasıyla gülümsedim. O da birazdan olacakları farketmişti. Didem bakışlarını bana sabitleyerek "Yalnızca bu seferlik." dedi ve seksi bir şekilde yürümeye başladı. Bu kızı ilk kurban olarak seçmememin tek nedeni kolay lokmaydı.

"Uraz ne yapıyorsun sen?"

Bakışlarımı tekrar Cankut'a çevirdim, öfkeli ifadesi zerre umurumda değildi. Yanıma oturmasıyla hızla omzunu kavradım. Dışarıdan bakan birinin arkadaşça bir dokunuş olduğunu sanmasını engelleyecek tek şey, elimi sıktıkça Cankut'un surat ifadesinin git gide kızarmasıydı.

"Hesap mı soruyorsun sen bana lan?"

"Uraz!"

"Bak Cankut. Hayatta en nefret ettiğim şey bana emir verilmesidir. İkincisi bana dokunulması, üçüncüsü ise işime karışılmasıdır. Sen bugün bu üçünü de fazlasıyla yaptın. Eğer bunu bir kez daha yaparsan düşmanın olurum. Emin ol hayatta en son isteyeceğin şeylerin arasında bile olmaz bu durum.

"Cankut acıyla iç çekti. Dişlerini sıkarken tekrar "Uraz." dedi. "Sana emir vermedim. Tamam bir iki kere dokundum ama bundan sonra... işine karışmak gibi bir derdim de yok. Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Gölge etme başka ihsan istemem."

Cankut'un öfkeli ifadesi yoğunlaşıyordu, "Ulan arada Patron olmasa ben sana-"

"Ne yaparsın Sarı? Allah aşkına bir anlatsana."

Elimi biraz daha sıkarken acıyla inleyen Cankut'u kendime doğru çektim.

"Ama ben sana neler yapabileceğimi anlatayım. Ayak bağı olmaya devam edersen seni o bağla boğarım."

Cankut boştaki elini can havliyle omzuma yerleştirirken "O zaman fantezilerini kendine saklasan iyi edersin." diyerek omzumu sıkmaya çalıştı. "Maalesef ayak bağın olmaya devam edeceğim." Elimi hafifçe gevşetirken o sıkmaya devam etti. İlk defa biri uyguladığım güce bu derece tepkisiz dayanmış ve sonunda karşılık vermişti. Birbirimize öldürücü bakışlar atarken zil çaldı.

"Allah kahretsin bu teneffüsler bu kadar kısa mıydı?!" diyerek ayağa kalktım. Elini omzuna götürüp acıyla inleyerek ovalayan Sarı "Resmen omuzumu hissetmiyorum." deyince belli belirsiz gülümsedim.

"Böylece atacağın her adımda omzunu koparabileceğim ihtimalini aklına getirirsin."

Sınıfa girer girmez "Sakın bana şu gudubet karıyla bu derste haşır neşir olacağımızı söyleme." dedim. Cankut gülümsedi, "Korkma. Keyifli bir ders olacak." diye cevap verdi. *'Bir ders nasıl keyifli olabilir.'* diye düşünürken sırama doğru ilerledim. Sınıfta azalan sessizlikle arkamı döndüm. Gördüğüm manzarayla ıslığıma engel olamazken Cankut "Tarih dersine hoş geldin." diyerek yerine oturdu.

Vücudunu saran, dar, beyaz gömleğin ve içine giydiği iç çamaşırının danteline kadar dikkatimi çeken kadının -taş çatlasa yirmi üç yaşındadır- yırtmaçlı daracık eteği beni benden aldı. Dar eteğinin ortaya çıkardığı kalçalarını, bacaklarını herhâlde başka hiçbir şey bu kadar iyi vurgulayamazdı. Açık kumral saçlarını savurarak masasına oturduğunda gözlerimi kadından ayırmadan yerime oturdum. Cankut'a seslenince "Ne var?" diye fısıldadı.

"Dersi bu afet anlatacaksa ben tarihi baştan yazmaya hazırım."

Cankut ufak bir kahkaha attı.

"Saçmalama lan. Hocaya mı asılacaksın?"

"Kime göre hoca? Neye göre hoca?" Resmen keyfim yerine gelmişti.

"Yalnız Merve Hoca, müdürün büyük kızı, yani Ayşin'in ablası. Uyarayım da." dediğinde önümdeki yer fıstığına

baktım. "Yok artık." diyerek bakışlarımı Cankut'a çevirdim.

"Resmen okulu ele geçirmişler. Anneleri ne? Müdür yardımcısı mı?"

Keyifle gülümserken aniden yüzü düşen Cankut, önümdeki kıza acır gibi bakmaya başladı. Tekrar Ayşin'e döndüğümde dik duruşundan eser kalmadığını gördüm. Bizi mi dinliyordu? Ailesiyle uğraşmam sinirlendirmiş miydi? *O zaman seninle uğraşırım küçüğüm.*

"Yalnız annesi ve babası tüm yararlı vitaminleri ablasına vermiş."

Söylediklerim önümde oturan yer fıstığının iyice doğrulmasına sebep oldu. Bu hoşuma gitmişti ancak Cankut'un yüzündeki ifade hoş değildi. Ona kaş göz yaparak 'Ne var?' gibisinden bir hareket yaptım. Bana doğru eğilip yer fıstığını kontrol ettikten sonra "Çok fazla anne olayına girmesen." diye fısıldadı. Yine mi işime karışıyordu? Öfkeli ifadem yoğunlaşırken Cankut bana doğru biraz daha yaklaştı.

"Annesi iki sene önce vefat etti."

Birden hayal meyal hatırladığım anılar belirdi gözümün önünde, nefesim kesilmişti. Annemin görüntüsü geldi gözlerime; ölüm döşeğinde, bir nefes için çırpınıyordu. Ciğerlerimin titrediğini hissettim. Bu acı taşınmayacak kadar ağırca bir yüktü. Aynı zamanda, hiç tanımadığım biriyle ilk defa bu kadar yakın hissediyordum kendimi.

Cankut'a dönüp "Eyvallah." dedikten sonra önüme döndüm.

"Evet arkadaşlar. Bu dönem aranıza yeni katılan biri var herhâlde." Cankut'un dürtmesiyle üzerimdeki ölü toprağını atmak istercesine silkelendim. Afet-i devran o güzel gülümsemeyle bana bakarken "Uraz'dı değil mi?" diye sordu. Etraftaki herkesin ne yapacağımı merak ettiğini hissediyordum. Yüzüme imalı bir gülümseme yerleştirerek "Merve'ydi değil mi?" diye cevap verdim. Kadın

yüzündeki tebessümü korumaya çalışarak "Merve Hoca!" diye düzeltti.

"Hoca olmak için fazla taşsın." dedim, kadının gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

Başımı onaylarcasına sallarken gözlerimle onu baştan aşağı süzdüm.

"Tıpkı ne gördüğümün farkında olduğum gibi."

Yanakları kızaran Merve açık yerlerini kapatmak istermiş gibi istemsizce üzerini düzeltti.

"Neyse çocuklar." diyerek sınıfa döndü. "Sanırım tanışmayı sonraya erteleyebiliriz." deyip sınıfa bu dönem işleyeceği konuları anlatırken sesinin titremesi hoşuma gitti. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da söylediklerimden etkilendiğini hareketlerinden anlıyordum. Her ne kadar kardeşiyle aynı sınıfta olsam da fiziksel olarak onunla yaşıt gibi duruyordum. Bu kızla vakit geçirmek zevkli olurdu. Ayrıca buradaki görevimi yerine getirirken işlerimi daha da kolaylaştırırdı. Sonuçta o bir hocaydı ve bütün öğrencilerle içli dışlıydı. Eğer onu avucumun içine alabilirsem gerisi çorap söküğü gibi gelirdi. Cankut'a döndüğümde *'Ne yapıyorsun sen'* der gibi başını sallayınca yavaşça dudaklarımı kıpırdattım.

"İlk kurbanımı buldum."

Bütün ders boyunca Merve'ye bakarak kafamda plan kurmaya çalıştım. Onun da bana attığı kaçamak bakışlar çok uğraşmayacağımı belli ediyordu. Kadınları etkilemek konusunda iyiydim fakat bu zamana kadar bana ulaşabilecek, üzerimdeki zırhı atabilecek hiçbir kadına rastlamadım. Hoş, hiçbir kadını özel ihtiyaçlarımın dışında yanıma yaklaştırmamıştım. Sanırım Merve uzun süre katlanmam gereken ilk kadın olacaktı ama onun da beni tanıyabileceğini sanmıyordum.

Zilin çalmasıyla ayaklandım. Merve gülümseyerek masasına döndü. Eşyalarını eline alırken gözlerimi ona kenetleyerek yürümeye başladım. Benim geldiğimi hissettiği için mi bilmiyorum elleri titremeye başladı. Sınıftaki bakışları nedense sırtımda hissediyordum.

"Selam."

Saçını savurarak başını kaldıran Merve "Evet?" diye cevap verdi.

"Tanışmayı sonraya ertelemiştik diye hatırlıyorum."

Kadının kaşları hafifçe çatıldı.

"Sınıfça sonraya erteledik."

Elimi tokalaşmak için uzattım, "Ben Uraz Kurt."

Kalın dudakları aralanan Merve "Beni anlamıyor musun?" diye sordu.

Yüksek sesle iç geçirdim. "Asıl sen beni anlamıyor musun be güzelim." deyince göğsünde tuttuğu kitabı daha çok sıkmaya başladı.

"Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?"

Kaşlarımı umursamaz bir tavırla büzdüm, "Nasıl konuşmuşum?" Sinirden mi yoksa utandığından mı bu kadar kızarmıştı.

"Okul sınırları içinde benimle saygılı konuşmak zorundasın. Ben senin hocanım."

Şaşkın bir ifade yüzümde belirirken belli belirsiz gülümsedim. "Ha... Okul dışında istediğim gibi konuşabilirim yani."

"Ben öyle bir şey-" derken işaret parmağımı kalın kırmızı dudaklarına doğru götürdüm.

"Ben ne demek istediğinizi çok iyi anladım Merve HOCAM."

Hocam kelimesini ayrı vurgulamamdan dolayı kalın dudakları hafifçe aralanan Merve'ye "Çıkışta görüşürüz." diye fısıldadım ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Cankut

kapının önünde beni bekliyordu, Merve arkamdan adımı seslense de umursamadım ve yürümeye devam ettim.

"Görev başlasın."

"Eveeeet. Duydunuz zilin sesini." Cankut, elleriyle masada ritim tutarak ayağa kalkarken "Ve okul biter." diye devam etti. "Nihayet..." diye fısıldadım. Saatlerce ders yapma mantığını bulan ilk adamın ağzını burnunu dağıtmayı hayal ederken Cankut ağır adımlarla yanıma geldi. Sınıftaki uğultu hocanın çıkmasıyla daha da artmıştı, yavaşça ayağa kalkarak deri montumu elime aldım. Biraz daha bu ortamda durursam ya onlar benim kafamı ya da ben onları sikecektim. Cankut cebinden telefonu çıkarttı.

"Ee ne yapıyoruz şimdi?"

"Seni bilmem ama benim işim var." dedim umursamaz bir şekilde.

"Düşündüğüm şeyi yapmaya gitmiyorsun değil mi?"

"Düşünebildiğini bilmiyordum ama tam da onu yapmaya gidiyorum."

Cankut'un kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Uraz-"

Sözünü yarıda kestim. "Seninle bir anlaşma yaptık değil mi?" Cankut'un burnundan solumasını umursamadan yürümeye başladım. Ayşin'in beni göz ucuyla takip ettiğini biliyordum. Bu arada Didem sabah yaptığı gibi tekrar önümü kesti. Öfkemi bastırmaya çalışsam da içimdeki öfkeye engel olamadan inledim.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Anlamadım?"

Didem gözlerini devirerek, "Anladığını ikimiz de biliyoruz Uraz'cığım" dedi. Adım ilk kez kulağıma bu kadar iğrenç gelmişti. Hiçbir tepki vermeden yüzüne baktım. Didem sıkılmışa benziyordu. "Yani işin var mı? Yok mu? Boş musun diye sordum." dedi saçıyla oynayarak.

"Sana doluyum güzelim."

Didem'in suratı asıldı, "Ben senin güzelin değilim." diye bağırdı ve sınıfta ufak bir sessizlik oluştu. Bakışlarımı Didem'den ayırmasam da sınıfta kalan kişilerin dikkatle bizi izlediğini hissedebiliyordum. Beni sınıfın önünde azarlayabileceğini sanan kıza doğru bir adım attım. Ona yaklaştıkça gevşediğini izleyebiliyordum, bedenlerimiz belli belirsiz birbirine değdi. Heyecanlandığını hızla inip kalkan göğüslerinden anladım. Kulağına doğru eğildiğimde kesik kesik nefes almaya başladı.

"Olmak istemez miydin?" dedim ve ardından hâlâ nefes almakta zorlanan kıza fırsat vermeden, "Olmak istediğini ikimiz de iyi biliyoruz." diye devam ettim. Kelimelerimin rüzgârı kızı ürpertmişti. Artık soluk alışverişi sesli bir hale gelmiş ve bu gülümsememe neden olmuştu, "Ama sen şimdi bana bilmediğim bir şeyi söyleyeceksin." Onun kokusunu almak istemiyordum, o yüzden dikkatle kulağına doğru yaklaşıp, "Senden nasıl kurtulurum?" deyince Didem'in kaskatı kesildiğini hissettim. Birkaç saniye olayı idrak edemeyen kız tekrar kaşlarını çattı.

"Sen ne kadar aşa-" diyordu ki, "Sakın!" diye uyardım.

"Mor senin rengin değilse, cümleni tamamlamanı tavsiye etmem."

Didem'in dudakları aralanırken Cankut "Tamam Uraz. Bence gerekli uyarıyı almıştır." diye araya girdi –yine- ve haliyle panikledi, "İşine karışmıyorum. Sadece işine geç kalma diye konuyu kapatmaya çalışıyorum." dedi. Başımı onaylarcasına sallayıp Didem'e son kez baktım ve yü-

rümeye başladım. Bu tarz kızlardan nefret ediyordum. Altıma almam için yalvarır, reddettiğimde sanki o teklifi ben yapmışım gibi mağdur kız ayağına yatarlar.

Sınıf kapısına geldiğimde kolumda hissettiğim darbeyle olduğum yerde durdum. Ayşin, büyük bir gürültüyle yere saçılan kitaplarını izledikten sonra öfkeyle bana döndü.

"Dikkat etsene yahu, öküz müsün!"

Hayvanı daha da özelleştirip öküz mü demişti o bana? Ayşin vereceğim cevabı bile beklemeden yere eğildi ve etrafa saçılan notlarını toplamaya başladı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sabır en güçlü yanım demiştim değil mi? Sanırım bu okul tüm tabularımı yıkacaktı. Gözlerimi açtığımda Ayşin'in hâlâ yerde olduğunu gördüm. Çömelmiş, notlarını toplarken bir şey hatırlamış gibi başını kaldırıp bana baktı.

"Öküzün trene baktığı gibi bakmaya devam edecek misin?"

Ayşin'in kurduğu cümle onun canını acıtma isteğimi arttırmıştı.

"Niye? Sana herkes biniyor mu?"

Ayşin'in surat ifadesi değişmişti, "Anlamadım?" dedi. Anladığını çok iyi biliyordum. Duruşunda ve yerdeki kitaplarda göz gezdirdikten sonra "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. Ayşin sanki saçma bir şey söylemişim gibi alayla yüzüme bakıyordu, "Sence?" dedi. Tekrar gözlerimi Ayşin'in vücudunda gezdirdim. Aklıma gelen düşüncelerle dudağım keyifle yukarı kıvrılırken "Çok zevkli pozisyondur, tabii köylü gibi durmasan." diye devam ettim. Ayşin birkaç saniye yüzüme şaşkın bir ifadeyle baktıktan sonra ne demek istediğimi anladığı an toparlanarak ayağa kalktı.

"Terbiyesiz. Toplamama yardım etmeni beklediğim için suç bende. Bir öküzden insanlık yapmasını neden beklersin ki!"

Bir çırpıda Ayşin'in cılız kolunu sıkıca kavradım ve onu kendime doğru sertçe çektim. İçimdeki boğa üçüncü kez tekrarladığı kelimeyle harekete geçmişti ve onu artık durdurabileceğimi sanmıyordum.

"Bak kızım." dedikten sonra yüzünü biraz inceledim, sonra kulağına doğru eğilerek devam ettim:

"Dağıttığın şeyleri toplamayı öğrenmezsen, dağılan yüzünü toplarken çok zorlanırsın."

Kız ağlamaklı oldu, gözleri ıslandı. Konuşmak için yavaşça ağzını araladığında kolunu daha çok sıktım. Acıyla yüzünü buruştururken yanaklarından bir damla yaş süzüldü. "Bir daha benimle ilgili ağzından tek bir kötü söz duyarsam... Senin o cümleleri söyleyen dilini öküzlere yediririm. Anladın mı beni!"

Ayşin'den cevap gelmeyince kolunu tutarak onu sarstım.

"Anladın mı dedim?!"

"Kolumu bırak." diye fısıldadı. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki çocuksu bir suratı olmasa bu hareketi ürkütücü olabilirdi. Bazı insanlar için...

"Sorumun cevabı bu değil."

"Canımı acıtıyorsun!"

Öfkesi keyfimi yerine getirdi, "Umurumda mı?" Kız gözlerimin içine bakıyordu. Bunu bir kez daha yapmıştı. Ona kısık gözlerle bakmaya başladım. Mavi gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Ona çok dikkatli bakıyordum, bu yer fıstığı acaba neye güvenerek bana meydan okuyordu, merak ettim.

"Ama senin canını acıtmamdan daha haz alacağım bir işim var ve seninle fazlasıyla vakit kaybettim."

Kolunu bıraktığım gibi Ayşin kolunu tutup sıvazlamaya başladı. Ensemde hissettiğim nefesin Cankut'a ait olduğunu tahmin ediyordum. Son kez Ayşin'e tehditkâr bir bakış atıp sınıftan çıktım.

İçimdeki öfke otoparkta arabasına binmek üzere olan Merve'yi görünceye kadar devam etti. Bu iki kardeşin de sabrımı zorlamak için başka taktikleri vardı. O saçlar, o hatlar, o bacaklar...

"Ee plan ne?"

Cankut'u dinlerken gözlerimi Merve'nin baştan çıkarıcı hatlarından ayırmıyordum, "Ava giderken avlanma taktiği." diye cevapladım.

"Ha?"

Cankut'un kafası basmamıştı, aldırış etmeden ona gülümsedim. Dikkatimi tekrar Merve'nin vücuduna çevirecektim ki gözlerinde takılıp kaldım. Bu sırada yüzümdeki gülümseme de iyiden iyiye çoğalmıştı. Merve gözlerini kaçırıp arabasını çalıştırdı. Cankut'a dönerek "Akşama görüşürüz." dedim ve Merve'ye doğru yürümeye başladım.

Paniklediğini hissettiğim fıstık hızla yola çıkarken gözümle onu takip ederek arabama bindim. Peşinden yola koyuldum.

İstanbul'un iğrenç trafiğine şükür edeceğimi hiç düşünmezdim. Kırmızı ışıkta bekleyen Merve'nin arabası görüş alanıma girdiğinde karşı şeridi kontrol ettim. yeşil ışığın yanmasıyla önümdeki araçları sollayarak gaza bastım. Kornalar eşliğinde Merve'nin arabasının yanından geçerken karşıdan gelen arabayı farkettim. Hızla Merve'nin önüne kırıp frene bastım. Öne doğru hafif bir şekilde sendelememle iki araba da durdu. Dikiz aynasından Merve'ye baktığımda elleriyle yüzünü kapattığını gördüm. Ağır hareketlerle arabadan inip ona doğru yürümeye başladım. Bu sırada arkadaki korna sesleri yükseliyordu,. Yavaş yavaş oluşan kalabalığı görmezden gelmeye çalıştım. Merve beni farkettiğinde yavaşça arabadan indi. Korkudan rengi öylesine atmıştı ki yüzündeki makyaj bile bunu gizleyemiyordu.

"Uraz sen ne- ne yapıyorsun?"

"Merve bana çarpan sensin, farkında mısın?"

"Merve Hoca!" diyerek benim cümlemi düzeltti.

"Hoca sıfatını okulda bıraktığımızı sanıyordum Merve." dedim hafifçe gülümseyerek. Bir anlık oluşan şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı. Ayağındaki topukluları vura vura arabasının ön kısmına doğru yürüdü ve hafifçe eğilerek bir şey olup olmadığına bakmaya başladı. Bu duruşu keyfimi daha da yerine getirirken sesli bir şekilde iç çektim. Beni duymuştu. Hızla doğrularak, "Ölebilirdik Uraz!" diyerek bana doğru döndü. Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum "20 km hızla mı? Fazla hayalcisin Merve."dedim. Merve dolgun dudaklarını aralayıp "Sana inanamıyorum!" diye bağırdı.

"Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin?"

Bir süre yüzüme bakan Merve başını iki yana sallayarak arabasına döndü ve eğilip telefonunu eline aldı. Korna sesleri kesilirken kalabalık daha da artmıştı. Kadın burnundan soluyarak bir numara tuşlarken yanına gidip "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Polise haber veriyorum. Tutanak tutsunlar."

"Tutanak tutacak bir durum yok. Ayrıca senin arabandan daha fazla benim arabamda hasar var ve bu durumda benim masraflarımı ödemek zorundasın. Sonuçta arkadan çarpan sensin değil mi?"

"Sen... Nasıl..." derken Merve'nin elinden telefonunu aldım.

"Ya! Ne yapıyorsun? Ver o telefonu bana!"

Onunla küçük bir çocukla oynar gibi oynuyordum. Bu durum kahkaha atmama neden oldu. O kadar narin bir vücudu vardı ki, elimden kuvvetiyle bir şey alması imkânsızdı. Telefonu tuttuğum elimin işaret parmağını dudaklarıma götürüp Merve'ye susmasını söylerken di-

ğer elimle de kolunu yakaladım. Nefes nefese bana bakıyordu. Hareketime karşılık hızla kolunu elimden kurtardı ve dağılan saçlarını yüzünden çekti.

"Polise gerek yok. Neyse masraf ben karşılarım. Detayları yemekte konuşuruz."

Kızın gözleri dehşet içerisinde açılmıştı, "Ne yemeği ya. Ver şu telefonumu!" dedi ve yine üzerime atlayarak tekrar telefonu almaya çalıştı. Bu sefer tek kolumu onun incecik beline sardım. Bu hareketimle kaskatı kesilen kızı kendime daha çok çektim. Kalp atışlarının hızlandığını soluk alışverişinin değişmesinden anlayabiliyordum. Kokusunu duymamak için nefesimi tutarken burnumu saçlarında dolaştırdım. Nefes almak için ondan uzaklaşırken gözlerini kapatmış olduğunu farkettim. Sarı tüylerinin kökleri yerini belli edercesine kabarmıştı. Kulağına doğru eğilip "Sen yemek sözü ver, ben de telefonu vereyim." diye fısıldadım. Gözlerini hızla açan kız başını bana doğru çevirdi. Tam kaşlarını çatıyordu ki arkamızdaki kalabalıktan bir ses duyuldu.

"Sevişmenizi eve saklayın da çekin arabanızı."

Merve'nin duydukları karşısında gözleri büyümüştü, o gözlerime bakmaya devam ederken arkamda havlayan itlerden biri, "Hâlâ duruyorlar ya." diyerek ölüm fermanını imzaladı.

Boynumu kütleterek gerginliğimi atmaya çalışırken Merve'den uzaklaştım. "Uraz." diye fısıldayan kız birazdan olacakları tahmin etmiş gibi gergindi. Ağır bir hareketle arkama dönerken "Hele şükür!" diyen orta yaşlardaki iri yarı adam "Hadi. Çekin arabanızı." diye devam etti. Saygısızlıktan hiç hoşlanmıyordum ama bugün sanki bunun eksikliğini yaşamışım gibi herkes bana karşı fazlasıyla saygısız davranıyordu.

"Kaza yaptık. Görmüyor musun lan?"

"Kaza harici her şeyi gördük maşallah!"

"Ne diyorsun lan sen hayvan!" diyerek adama doğru yürüdüğüm anda kolumun üzerinde bir el hissettim. Zaten sinirliydim, bir de bu kızın bana dokunması cinlerimi iyice tepeme çıkarıyordu.

Merve "Uraz. Saygılı ol!" derken ona bakmadan hızla kolumu kurtardım. İri yarı adam da o sırada "Sen kime hayvan diyorsun lan it!" diye kükrüyordu.

Bu ihtiyara karşı mı saygılı olacaktım?

Görünüşe göre akşamki dövüşten önce iyi bir antrenman yapma fırsatını elime geçirmiştim. Ufak bir kahkaha atıp "İt ha?" dedikten sonra alt dudağımı ısırarak arkamı döndüm. Merve korku ve şaşkınlıkla arkamdaki adama bakarken bakışlarını bana çevirdi.

"Arabaya bin."

Merve'nin suratı ekşimişti, itiraz etmek istediği her halinden belliydi. Ona fırsat vermeden, "Merve. Sana arabaya binmeni söyledim." dedim. Sesimdeki öfke farkediliyordu. Merve tereddütle bana baktı ve sonra arabasına doğru yürümeye başladı.

"Oraya değil." diye bağırdım. Omzunun üzerinden bana bakan kıza başımla kendi arabamı gösterirken "Kapıları da kilitle." dedim.

"Ne gereği var Uraz. Kendi arabama bi-"

"Merve! Sinirimi senden çıkarmamı istemiyorsan ikiletme beni kızım. Arabama bin ve kapıları kilitle!"

Merve bakışlarını arabama çevirdi. Daha sonra bana döndü ve arabaya doğru yürümeye başladı. İçine oturup kapıyı kilitlediğinden emin olduktan sonra iri yarı adama doğru döndüm.

"Nerede kalmıştık?" Adama doğru ilerlerken birden duraksadım. "Hah. Sen bana it diyordun."

"Bak bücür..." diye başladığı konuşmayı ufak ve alaycı

bir kahkahayla bölerken "Bücür?" dedim kahkahâlârımın arasında. Onun gibi yarmaya göre tabi ki ufak kalırdım ama bu bana bücür diyebileceği anlamına gelmiyordu. "Sen bana bücür dedin ha?" Deri montumu yırtarcasına çıkarıp kollarımı dirseklerime kadar sıvarken kafamın içinde karanlık düşünceler uçuşuyordu. "Bak Yarma." Adam keyifle bir kahkaha atıp "Ooo ufaklık dövüş istiyor." dedi. Nabzım hızlandı. İçimde kabaran öfkeyle tüm vücudum uyuşmaya başladı. Silkelenerek bu hissi yok etmeye çalıştım ama pek işi yaramadı. O kahkahayı boğarak yaşamına son vermek, bu rahatsız edici cızırtıyı yok etmek istiyordum.

"Dövüş iki kişiyle yapılır. Benimki daha çok kum torbasıyla antrenman olacak."

Konuşmasına fırsat vermeden hızla ona doğru yürüdüm ve yumruğumu karnına geçirdim. İri yarı adam geriye doğru sendelerken acıyla inledi. Duruşumu düzeltip bir süre acı çeken adamı izledim. Ardından hızla yanına gidip bu sefer yumruğumu suratına indirdim. Adam bu darbeyle yere düşerken etraftan çığlıklar yükselmeye başladı. Gardımı düşürmeden kan tüküren adama baktım, bu sırada bize doğru koşan insanları farkettiğimde ellerimi havaya kaldırdım. Etraftakiler duraklamaya başladı. Aynı anda ben de adamın yanına çöktüm. Ağzı kan içinde olan adam öfkeyle bana bakıyordu.

Gözlerinin içine bakarak, "Haklıymışım değil mi?" dedim.

"Seni geberteceğim piç kurusu!" dedi etrafa tükürüklerini saçarak.

"Hı hı." diyerek onu geçiştirirken ayağa kalktım. İki yumrukta yıkılan bir adam beni nasıl öldürebilirdi ki? Arabaya doğru dönüp Merve'nin içinde olup olmadığını kontrol ettim. Bu sırada arkamdan gelen sese doğru döndüm.

Çenem sert bir yumrukla buluştuğu an gözlerim birkaç saniye kapandı. Elim istemsizce çenemi kavradı.

Geriye doğru bir adım sendeledikten sonra yumruğu atan iri yarı adama baktım. Yaptığıyla gurur duyan ifadesi gözlerimin kısılmasına neden oldu.

"Bu yumrukla ölüm fermanını imzaladığının farkında mısın lan!"

Adam söylediklerimi umursamaz bir halde gülümsemeye başladı. Kanlı dişleri bile sakinleşmeme neden olmuyordu. Öfkeyle yanına gidip tek elimle boğazını kavradım. Elleriyle refleks olarak boğazındaki elimi tuttu. Hızla geriye doğru sürükleyip sırtını sert bir şekilde Merve'nin arabasına çarptım. Etraftan tekrar çığlıklar yükseldi. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Adamın yüzü kızarırken "Bırak lan boğazımı." dedi. Sesi elimin sıkılığından zar zor çıkmıştı.

"Anlamadım. Boğazımı kopar mı dedin?"

Güçlükle yutkunan adamın ellerinin güçsüzleştiğini hissettim. Yüzü morarmaya başladığı an kulağına doğru eğildim. "İşime burnunu soktun, bücür dedin. Hadi bunların hepsini bir kenara koyalım. Sen hangi cesaretle bana yumruk atarsın lan. Hem de hoşlandığım kızın önünde? Yürek mi yedin amına koyduğumun evladı. Bana canını bağışlamam için üç şey say lan!"

Birinin son nefesinin kontrolünün elinizde olmasının verdiği haz başka hiçbir şeye benzemiyordu. Kalbim, artık var olup olmadığından emin olamadığım kalbim, adamın son çırpınışlarıyla birlikte delicesine çarpıyordu. Adamın nefes alamadığını hissettiğimde hafifçe elimi gevşettim.

"Ya da bunların hepsinin yerini tutabilecek tek şeyi söyle."

Bakışlarını bana çevirdi. Göz bebeklerinin titrediğini farkettim.

"Evet?"

Adam "Özür dilerim." diye mırıldandı.

"Anlamadım?"

"Özür dilerim." Sesi biraz daha yüksek çıksa da arka-

daki kalabalığın duymadığına emindim. Yumruğu onların gözünde attıysa özrü onların kulağına ulaştırmalıydı.

"Ben bile bu mesafeden söylediklerini anlayamıyorsan arkadaki kalabalık nasıl anlayacak Yarmacığım."

"Özür dilerim!"

"Af buyur." dediğim an elimin altındaki boğazın yırtılacağını hissettim. "Lanet olsun! Özür dilerim senden!"

"Güzel." diyerek adamı serbest bıraktım. Adam elleriyle boğazını tutarak öksürmeye başladı. Onun her öksürüğü keyfimi biraz daha yerine getirirken "Ama" dedim. Rengi düzelmeye başlayan adamın gözlerindeki nefreti okuyabiliyordum.

"Son yumruğu her zaman ben atarım."

Adamın yüzüne var gücümle yumruğumu geçirdim. Tekrar çığlıklar yükseldi. Elimin altında bir şeylerin çatırdadığını hissederken adam acıyla feryat etmeye başladı. Elimi silkeleyerek birkaç adım geriledim. Yüzü kan içinde kalan adam arabaya dayanmış bir şekilde yere doğru kaydı. Bize doğru birilerinin koştuğunu hissederken arkamdan gelen siren sesleri kulaklarımda uğuldamaya başladı.

"Lanet olsun."

Kalabalıktan uzaklaşıp arabaya doğru koşmaya başladım, eğer yakalanırsam akşama dövüşe çıkamazdım ve bu Patron'u zor durumda bırakmak anlamına gelirdi. Sabahki olaydan sonra bunu göze alamazdım.

Arabaya binip çalıştırdıktan sonra gaza bastım. Araba kükreyerek yola çıkarken Merve arkaya dönüp "Arabam!" diye bağırdı.

"Arabamı yolun ortasında bıraktığının farkında mısın Uraz?"

Dikiz aynasından gittikçe uzaklaşan kalabalığa bakarken polis arabalarının peşimize takıldığını gördüm. *Kah-*

retsin. Gaza daha çok bastım. Merve'nin bir bana bir arkaya baktığını hissediyordum. Söylenmelerini duymamaya çalıştım, gözüm bir yolda bir dikiz aynasında bizi takip eden polislerdeyken bir de Merve'ye laf anlatamazdım.

"Of Allah'ım. Çantam arabada kaldı. Kapıları da kilitlemedim. Kim bilir nereye çekecekler arabamı?"

"Adam benden de şikâyetçi olur mu acaba?"

"Uraz?"

"Merve kes sesini!"

Şimdi, bağırmamla birlikte nefesini tutan kıza birkaç saniye baktım. Tekrar yola odaklanıp direksiyonu daha sıkı kavradıktan sonra "Arabanı nereye çekerlerse gider alırız. Olmadı yenisini alırız. Kapa çeneni ve dikkatimi daha fazla dağıtma." diye çıkıştım.

"Sen bana bağıramazsın."

"Ağzına bile sıçarım." deyip Merve'ye döndüm.

"Ruhun duymaz."

Merve şaşkınlığını gizleyemiyordu, "Doğru konuş. Ben senin öğret-" dedi, sözünü kestim. "Okulda değiliz ve sen şu anda benim arabamdasın. Yani anlayacağın. Seninle istediğim şekilde konuşurum."

Dudakları açılıp kapanan kızı bırakıp dikiz aynasına baktım. Polislerin siren sesleri daha az duyulsa da birkaç araç arkasından bizi takip ettiklerini görebiliyordum. Aynaları kontrol ederek emniyet şeridine geçtim.

"O zaman durdur arabayı. İneceğim."

Merve'yi umursamadan arabayı son sürat sürmeye devam ettim.

"Uraz sana diyorum. Dur. İneceğim!"

Kapıların kilitlerini açtım ve "Senin gibi biri için polislere yakalanma riskini göze alamam. Çok istiyorsan atla." dedim. Merve'nin şaşkınlık ifadesi giderek daha da büyüyordu, "Şaka yapıyorsun herhâlde." dedi.

Yolu kontrol ederken "Sana benimle ilgili bir gerçek." deyip Merve'ye baktım.

"Ben asla şaka yapmam."

Merve şimdi de donmuş ifadesiyle bana bakıyordu.

Sol taraftan akan trafiği kontrol ettim ve ilk bulduğum boşlukta araçların arasına daldım. Makas atarak polislerden uzaklaşırken Merve'nin kemerini yeni bağlamayı akıl ettiğini farkettim. Olayın ciddiyetini henüz anlamıştı.

Kısa bir süre sonra ara sokaklardan birine daldım. Siren sesleri uzaklaştıkça hızımı azalttım ve uygun bir yerde arabayı durdurdum.

"Ne oldu? Neden durduk?"

Merve arkasına bakıyordu, bense başımı direksiyona dayadım. Kalbim depar atmış gibi çırpınırken nefes alıp verişim ona eşlik edercesine hızlanmıştı.

"Uraz."

"İn."

"Ne?"

Başımı kaldırıp bu sefer koltuğa dayadım. Beynimde tepinen filler dikkatimi dağıtıyordu, "İstediğin bu değil miydi? İn arabamdan." diye devam ettim. Heyecanım azalmıştı ve Merve bundan cesaretlenerek "Dengesiz!" diyerek öfkeli bir ifadeyle bana bağırdı.

Başımı ona doğru çevirdim. Mankenlere taş çıkaracak fiziğini tekrar baştan aşağı süzdüm. Adrenalin yeni yeni bedenimden uzaklaşıyordu.

"Dengemi bozuyorsun."

Merve kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi –bu hareketi yaptığında dar gömleğinden dolgun göğüslerini daha net görebiliyordum- hafifçe sırıtarak, "Olmayan şey bozulmaz." dedi. Gülümsememe engel olamadım, aniden bana döndü.

"Benden ne istiyorsun?"

Yüzümdeki gülümseme siliniverdi.

"Senden bir şey istemiyorum."

Merve'nin kalın dudakları şaşkınlıkla beraber hafifçe aralandı.

"Seni istiyorum." diye devam ettim.

Cevap vermek için ağzını açtı. Kelimelerini dilinin ucunda görebiliyordum. Kaşlarını çattı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Sinirlerim yeniden gerilmeye başlıyordu, *Etkilendiğin apaçık ortada, neden işi zorlaştırıyorsun...*

"Daha bugün tanıştık ve ben senin öğret-"

"Aşka inanır mısın Merve?"

Merve bana ters ters bakıyordu, "Saçmalamayı kes artık." dedi.

Belli belirsiz gülümserken "Peki ilk görüşte aşka inanır mısın?" diye sordum.

"Uraz!"

Sinirlenmesi keyfimi iyice yerine getirmişti.

"Benim sana ilk görüşte aşık olduğuma inanır mısın?"

"Hayır." dediğinde sinsi bir gülümseme yüzüme yayılmıştı bile, "O zaman seni inandırmak için başka yollara başvuracağız." dedim. Merve kaşlarını çattı, "Annen sana, bir kadın hayır derse, bunun hayır demek olduğunu öğretmedi mi?" dedi. Şimdi yüzümdeki gülümseme tamamen yok olmuştu. Kötü anıları bastırma yetim sanki bu cümleyle kırılırken sakin kalmaya çalıştım. Sinirlenmem sadece Patron'un işini mahvetmeme neden olurdu. Okulda arkamı kollayan yetkili birine ihtiyacım vardı. Merve'ye ihtiyacım vardı.

Yüzüme zoraki bir gülümseme takılırken "Bir şeyi istedim mi, elde edene kadar peşinden gitmem gerektiğini öğretti." dedim. Bir süre ne diyeceğini bilemeden yüzüme bakan Merve "Olmaz Uraz." dedi.

"Neden bu arabadasın?" diye sordum.

"Ne?"

"Neden arabama bindin?"

Merve arabanın içine göz gezdiriyordu, "Çünkü sen istedin." dedi.

"Her istediğimi yapacak mısın?"

Merve'nin yüzünde karmaşık duygular cirit atıyordu, tekrar önüne döndü. Muhtemelen uygun bir cevap verebilmek için zaman kazanma peşindeydi. Yavaşça ona doğru yaklaştım, kalbinin daha hızlı çarptığı, seri bir şekilde inip kalkan göğsünden belli oluyordu. Parfüm kokusunu içime çekmemeye çalışarak dudaklarına doğru eğildim. Fazla ileri gittiğimi ima eden bakışlarını görünce küstah ve belalı bir havayla gülümsedim.

"O zaman bana bir şans ver." diye fısıldadım.

Kadın sessizce iç çekti. "Seni aşkıma inandırayım."

"Uraz."

Sesi fazlasıyla tahrik edici çıkarken onu yatakta hayal etmekten kendimi alıkoyamadım.

"Bu yanlış. Ben öğret... Sen... Olmaz Uraz."

Merve'nin yarım yamalak konuşmalarını dinlemeden gerçekliğe döndüm ve ondan uzaklaştım. Daha öncede onun gibileri görmüştüm. Geri adım atarak "Tamam o zaman." dediğimde sanki bunu diyeceğimi beklemiyormuş gibi duran Merve'ye "Söylediklerimi unut gitsin." dedim, ardından arabayı çalıştırdım.

"İstediğin sadece öğretmen öğrenci ilişkisiyse kabul ama bir şey sormama izin ver. Eğer bu şartlarda olmasaydık. Bir şansım olur muydu?"

Düşünmeden "Evet." diyen Merve'yi tuzağıma düşürmüştüm. Kaçan kovalanır taktiğinin hızlandırılmış sürümü gibiydik.

"Sana söz veriyorum. Bu yaşananlardan sonra okulda

aramıza koyduğun sınırları geçmeyeceğim." dedim. Tek kelime etmeden yarım yamalak, buruk bir gülümsemeyle bana baktı. Yanağına elimi yavaşça koymamla birlikte ürperdi. Gözlerimi ona dikip sessiz bir başkaldırı ifadesiyle kaşlarımı kaldırdım.

"Ama okul dışında... Asla sınır tanımam."

Merve'nin arabasıyla uğraşıp nihayet çekilen yerden aldıktan sonra saate baktım. Dövüşe çok az bir zaman kalmıştı. Dövüşten önce Patron'a rapor vermem gerekiyordu ama henüz dövüşün nerede yapılacağını bilmiyordum.

Yapılan dövüşler yasal değildi. Bu yüzden salonların her an basılma tehlikesi vardı. Patron sırf bu işler için birden fazla mekân kiralamıştı ve dövüşün yapılacağı saat yaklaşana kadar hangi mekânda buluşacağımızı ondan başkası bilemezdi. Her yerin ayrı bir şifresi vardı. Böylece şifre yayıldığı gibi nerede buluşacağımız herkes tarafından bilinirdi. Bana da özel olarak mesaj geldiği için ilk bulduğum yerden yeni bir telefon alıp hattımı içine taktım. Yeri öğrendikten sonra tam gaz mekâna doğru gittim.

Arabayı ne olur ne olmaz diyerek her zamanki gibi en uzak noktaya park ettikten sonra koşar adım mekâna ilerledim, içeridekileri selamlayarak Patron'un odasına doğru yürümeye başladım. Kapının önünd vardığımda korumalar beni görür görmez içeri girmeme izin vererek önümden çekildi. Kapının önünde birkaç saniye durakladım, duruşumu dikleştirdim. Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırdıktan sonra, kapıyı çaldım. Gel sesini duyar duymaz içeri girmem ve yüzüme puro dumanının çarpması bir oldu.

"Ooo, Uraz Bey. Gözlerimiz yollarda kaldı."

Ardımdan kapıyı kapatırken Patron'un suratındaki hoşnutsuzluk ifadesi gözümden kaçmadı. Bacaklarını çapraz şekilde önünde birleştirmiş ve koltuğunda gergin bir vaziyette oturuyordu. Purosundan derin bir nefes aldı.

"Hiç gelmeseydin, direk dövüşe çıksaydın evlat."

Karşılamadan sonra ona doğru ilerledim.

"Görevimin başındaydım Patron."

"Gördük ne kadar başında olduğunu. Az kalsın polislere yakalanıyordun."

Donuk ifademi korumaya çalışıyordum. Artık peşime adam taktığından emindim, merak ettiğim şey bu takibi ne zamandan beri sürdürüyordu.

"Planım için gerekliydi efendim."

"Neymiş polislere yakalanmayı bile göze alacağın planın."

Patron'a her şeyi anlatmaya başladım. Gözlerini kısarak beni dinleyen adam sıklıkla purosundan nefesler alıyordu.

"Demek arkanı kollamak için gönderdiğim adam sana yeterli gelmedi."

"Hayır Patron. Sadece okulda sözü geçen birinin de yanımızda olması iyi olur diye düşündüm. Sonuçta bütün çocukları tanıyor. Çocukların hepsi de bu öğretmeni seviyor. Yaşı genç. Kandırması kolay olacak."

Patron'un gözleri dalmıştı. "Bir şekilde kandırabileceğine inanıyorsun yani." dedikten sonra bana doğru döndü.

"Kız bana biraz dişli geldi."

Yine derslerinden birini uygulayıp uygulamadığımı öğrenmek istediğini biliyordum ama bu sefer umurumda değildi. Bu konuda kendime fazlasıyla güveniyordum.

"Sadece zoru oynuyor. Emin ol." dedim. Patron'un tek kaşı şüpheyle havaya kalktı.

"Göreceğiz bakalım." dedi ve ayaklandı. Üzerime doğru gelirken duruşumu dikleştirdim.

"Dövüşe hazır gibisin." deyip çenemi işaret ederken "Antrenman yapmışsın belli ki." diye devam etti. Kaşlarım usulca gerilirken elimi çeneme doğru götürdüm. Hafif bir acı içimi kıpır kıpır yaptı. Belli ki iri yarı adamın attığı yumruk yüzümde iz bırakmıştı. Yanıma gelip omzumu sıvazlayan Patron'la karşı karşıyaydık.

"Git ve hazırlan. Bu geceki rakiplerin eminim ki o morluktan vücuduna daha çok bırakmak için elinden geleni yapacaklar."

Bence de...

Evrendeki en şanssız canlı insandır. hayatında hiçbir zaman yenemeyeceği bir travmayla, ölmek için doğar, sadece nasıl ve ne zaman öleceğini bilmez. Ben de bir gün, bir şekilde öleceğim; büyük ihtimalle dövüşün birinde olacak ve bundan korkmuyorum. Ölüm, belki de benim için bir kurtuluş olacak. Yaşamın tüm acısı, işkencesi, mücadelesi son bulup yerini huzur verici bir şeye bırakacak. Büyüleyici bir duyguya... Fakat o zamana kadar mücadeleye devam.

Ertesi sabah alarmın çalmasıyla gözlerimi açtım. Dövüşten sonra okula gitmenin bu kadar sancılı olacağını tahmin etmemiştim. Alarmı kırmak istercesine kapattım, inleyerek yatakta doğruldum. Çenemdeki sızı, dünden kalan hatırlamak istemediğim anıları aklıma getirdi. Elimi sızlayan yerin üzerinde gezdirerek banyoya gittim. Aynada gördüğüm morluk gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. "Ben bunu nasıl gizleyeceğim lan!" diyerek aynaya yaklaştım ve suratımdaki morlukların berbat görüntüsünü daha yakından incelemeye başladım.

"Ah ulan yarma, hele sen bir daha karşıma çık. Canını almazsam bana da Uraz demesinler."

Suyu açtım ve ısınmasına izin vermeden kendimi çelik gibi suyun altına attım. Tenimin altında sönmeyen bir yangın vardı ve bunu körükleyen tek şey öfke değildi. Aynı zamanda bu alevi körükleyen *pişmanlık* da kömür gi-

bi zehirli dumanlar saçıyordu. O adamın canını almadan bırakmanın verdiği o iğrenç his.

Su damlaları iğne gibi vücuduma saplanmaya başladı. Ellerimle duvardan destek alarak bir süre hareketsiz kaldım. Soğuk su içimdeki yangını söndürmeye başlarken telefonun sesini duydum ama umursamadan duşta rahatlayıp kendime gelene kadar suyun altında kaldım. Duştan çıkar çıkmaz bornozumu üzerime giyerken telefon tekrar çalmaya başladı. İçimden *ya sabır* diyerek odaya döndüm. Ekranda gördüğüm isim yeni yatışan sinirimi tekrar arttırırken "Ne var lan?!" diyerek telefonu açtım.

"Oyy, sakin ol Uraz. Bizim oralarda telefon böy-"

"Uzatma Cankut. Rüyanda mı gördün beni de bu kadar ısrarla arıyorsun?"

Aldığı cevaba karşılık, Cankut'un kahkahası kulaklarımı tırmaladı. "Biri ters tarafından kalkmış."

"Cankut!"

"Tamam yahu, akşam dövüş ağır geçti, farkındayım. Okula gelip gelmeyeceğini soracaktım."

"İki üç yumruk yüzünden tüm gün yatakta kalacak değilim."

"Yani bu okula geliyorum demek mi oluyor?"

Telefonu yüzüne kapatıp yatağa fırlattım. Sigara paketinden bir dal aldım ve dudaklarımın arasına kıstırıp yaktım. Ciğerlerimi derin bir nefesle dumana boğdum, tütünün keskin tadı damarlarımda dolaşmaya başlar başlamaz gözlerimi kapattım. İşte bu Cankut'un üzerine iyi gelmişti. Sigarayı zevkle içerken bir yandan da hızlı bir şekilde giyinmeye başladım. Son dumanı aldıktan sonra baş ve işaret parmağımın arasına kıstırdığım izmariti kül tablasına bastırdım. Son nefesimi dışarı üflerken cüzdanı arka cebime soktum. Sigara paketimi deri montun cebine yerleştirdikten sonra telefon ile arabanın anahtarını alıp evden çıktım.

Arabaya oturduğumda torpidodaki tarçın çubuğunu ağzıma attım. Anahtarı kontağa takarken dikiz aynasından da bana merhaba diyen morluğa bir kez daha küfrettim ve arabayı çalıştırdım. Güneş gözlüğümü de gözüme taktıktan sonra yola koyuldum.

Okula geldiğimde birkaç meraklı gözün beni takip ettiğini hissediyordum. Arabayı park edip havalı bir hareketle indim ve hislerimin ne kadar doğru olduğunu arabadan indikten sonra anladım. Cankut, dün zapt ettiğim çardakta oturuyordu. Acıkmıştım, miden kazınıyordu ve istemsizce kantine doğru yürümeye başladım. *'Cankut'u aç aç hiç çekemem.'* diye düşünürken telefonum çalmaya başladı; ekrandaki gördüğüm isim–şom ağzım- Allah beterinden saklasın denecek türdendi. Telefonu sessize alarak yürümeye devam ettim fakat telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Kantine girdiğimde içimden ekrandaki isme sövüyordum *'Sana o telefonu monte edeceğim lan.'* telefonu tekrar sessize aldım.

Bu sırada aniden üzerimde bir sıcaklık hissettim. Üzerimdeki kahverengi içecek lekesini takip ederek sarı saçlı, korktuğu her halinden belli kızla göz göze geldim.

"Sen bana tepki olarak mı doğdun lan!"

Şimdi kantindeki herkes de bize bakmaya başlamıştı ve Ayşin mahcup bir ifadeyle karşımda duruyordu.

"Çok özür dilerim." derken üzerimi temizlemek istedi.

"Bırak!"

"Yaktım seni. Canın acıyor mu?"

"Eğer bana bir daha dokunmaya kalkarsan ben senin canını yakarım."

Yer fıstığının panik havası öfkeli bir hale büründü. "Sana insanlık yapanda kabahat." dedikten sonra kitaplarını yerden topladı.

"İnsanlıktan önce önüne bakarak yürümeyi öğren." dedim.

Kısa bir an bana bakan yer fıstığı "Özür dilemiştim." diyerek yerdeki boş bardağı çöpe attı.

"Özür dilemen temizlenmeme yardımcı olmuyor."

"Temizlememe izin verme-"

"Gözümün önünden kaybol yer fıstığı." diyerek sözünü kestiğim an kaşlarını çatan Ayşin ayaklarını yere vura vura yanımdan ayrıldı. Bir süre üzerimdeki lekeye baktım. Ah ulan Cankut, o telefonun hesabını senden sormaz mıyım ben şimdi.

Öfkeyle bahçeye çıktım. Çardağa doğru yürümeye başladığımda Cankut beni farketti ve ayağa kalktı. Yüzündeki ifade üzerimdeki kahveyi sorgular gibiydi. Konuşmasına fırsat vermeden ensesini kavradım.

"Ne oluyor ya?"

"Bir dahaki sefere o telefonu bir yerine monte etmemi istemiyorsan, tekrar tekrar beni arama." dedim. Dişlerimi biraz daha sıkarsam kırılacağına emindim. Sertçe ensesini bırakmamla Cankut'un eliyle ensesini ovalaması bir oldu.

"Şimdi üzerini çıkar."

"Ne?"

Burnumdan soluyordum, "Cankut bir dakika içinde üzerindeki elimde olmazsa, senin de üzerinde bu haliyle kalmaz."

Cankut ne olduğunu anlamasa da üzerindeki formayı çıkarttı. Deri montumu çıkarıp üzerimi sıyırırken çevredeki hayret ifadeleri kulağıma çalınmaya başladı. Hızla Cankut'un uzattığı formayı üzerime geçirdim. Resmen formaya parfüm banyosu yaptırmıştı. Sabah sabah bu koku yüzünden kusmazsam iyiydi. Çıplak bir şekilde lekeli formaya bakan Cankut yüzünü buruşturdu.

"E ben?"

"Ebene selamımı ilet."

Gözlerini kısan Cankut "Ben ne giyeceğim demek istedim."

Sonunda çardağa oturabilmiştim. "Orası beni ilgilendirmez." dedim.

"Şaka mısın lan?" diyen Cankut, ellerini beline yerleştirdi. Vücudu en az benim kadar iyiydi. Bahçedeki kızların odak noktası olduğunu ve onun da bundan hoşlandığını farketmemek için salak olmak gerekirdi. Kollarımı bankın üzerine yerleştirip ayak bileğimi dizimin üstüne koydum.

"Bir daha olur olmaz zamanda beni aramamayı böylelikle öğrenirsin."

Cankut öfkeyle söylene söylene okula doğru ilerledi. O sırada aklıma gelen görüntüler içimdeki dürtüleri ayaklandırmıştı, soluğu Tarih zümresinin önünde aldım. Kapıyı çalıp açmamla içerideki öğretmenlerin bana dönmesi bir oldu. Merve'yle göz göze geldiğimiz an nefesini tuttuğunu anladım, telaşla arkadaşlarının üzerinde gözlerini gezdiriyordu.

"Merve Hocam, müsaitseniz konuşabilir miyiz?"

Kadının bakışları üzerime sabitlenmişti, diğer arkadaşları kendi işlerine geri dönerken "Tamam. Sen çık. Geliyorum." dedi. Sesi heyecanını açığa vuruyordu. "Peki, hocam." diyerek zümreden çıkıp kapıyı kapattım.

Koridordaki zaman tünelinde gözlerimi gezdirirken kapı tekrar açıldı. Elinde kitaplarıyla dışarı çıkan Merve'nin yanaklarının kızardığını farkettim. Neyse ki makyaj yapmayı seven kişiliği onu bu durumdan kurtarıyordu. Topuklul ayakkabılarından çıkan enfes ses ile yanıma geldi. Kaçamak bakışlarla etrafı kolaçan ettikten sonra "Okulda benim sınırlarımı geçmeyeceğini söylemiştin." diye fısıldadı.

"Normal bir öğrenci gibi öğretmenimle konuşmaya geldim."

"Uraz-" Bir an durdu. Yanımızdan geçen öğrencilere gülümsedi. Uzaklaşmalarıyla derin bir nefes alıp konuşmasına devam etti.

"Neden geldin?" Onun bu panik hali hoşuma gidiyordu.

"Çıkışta benim olduğunu hatırlatmaya geldim."

"Şşş" diyerek etrafı kolaçan eden Merve "Sessiz olsana." diye beni uyardı. Onun bu emirleri can sıkıcı olmaya başlıyordu.

"Tamam." dedim.

"Çıkışta buluşuyoruz o zaman."

Merve bu sefer çok fazla uğraştırmadan "Tamam." dedi, bu hoşuma gitmişti.

"Tamam." diyerek keyifli bir şekilde gülümsedim. Zilin çalmasıyla Merve "Hadi git." diye fısıldayınca alt dudağımı ısırarak geri geri yürümeye başladım. Gözlerimle onu soyduğumu hissetmiş gibi "Uraz!" diye beni uyardı. Bu vücudun altımda Uraz diye inleyeceği günü hayal edip arkama dönerken Cankut'la karşılaştımu. Üzerindeki temiz formasıyla bana doğru gelirken başımla merdivenleri işaret ettim. O tarafa doğru yönelen Cankut'un yüz ifadesi tüm keyfimi kaçırdı.

"Bana bir açıklama borçlusun." derken bir yandan da arkamdaki Merve'ye kaçamak bir bakış attı. "Sanırım iki şey açıklamak zorundasın." diye devam etti ve bakışları çeneme kaydı.

"Üç hakkın var, istediğin sorudan başla."

Cankut'a hesap vermek istemiyordum ama ne olduğunu anlatmazsam tüm gün başımın etini yiyecekti. Bu yüzden kısa yoldan bahsetmek en iyisi diye düşünürken "Dün Merve'yi etkilemek için yarmanın tekiyle dalaştım." dedim. Cankut şaşkınlığını gizleyemiyordu "Bravo. Bir taşla iki kuş. Peki, kahve olayı ne?" dedi. Tekrar zil çalarken derin bir nefes aldım.

"Geri zekâlı bir kız önüne bakmaktan acizken kitap okuyarak kahve içmeye çalışıyor."

"Oooo..." Cankut, bilindik abartılarda boğulmayı seviyordu.

"O geri zekâlı kızın kim olduğunu söylememe gerek yok sanırım." diye devam ettim. Cankut başıyla onayladı, "Bu anlattıklarına göre Ayşin'den başkası değildir." dedi. Başımı havaya kaldırıp derin bir soluk aldım. Cankut'un hâlâ gülmesi sinirimi bozarken yürümeye başladım. Koşarak önüme geçen Sarı "Ablasıyla ilgili planlarını hissetti mi ne?" deyince omzumla çarpıp yürümeye devam ettim.

Sınıfa girdiğimizde orta yaşlardaki gözlüklü bir adamın sıfatına hiç yakışmayan cinsteki ince sesiyle "Neredesiniz siz? Hadi geçin bakalım." demesi tek kaşımın havaya kalkmasına neden oldu. Sırama doğru ağır adımlarla ilerledim. Ayşin benimle göz teması kurmasa da elindeki kitabı sıkmasından gerildiğini anlayabiliyordum. Sırama oturup üzerimdeki montu arkama astıktan sonra önüme doğru eğildim.

"İntikam soğuk yenir ama emin ol kahve sıcak olacak."

Ayşin bir hışımla arkasını döndü, "Yanlışlıkla oldu." dedi, ben de arkama yaslandım.

"Emin ol, sana yanlışların en güzelini yapacağım."

"Ayşin!"

Hocanın uyarısıyla üçüncü kez gözümün içine bakan Ayşin'le donakaldım. Sadece bir saniyeydi. Beni ölçüp biçiyor, söylediğimin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Sadece bir saniye ama bana çok uzun gelen bir saniye...

Önüne dönmesiyle derin bir nefes aldım. Cankut bana sesleniyordu.

"Ne oldu?" diye meraklanmıştı.

Kafamı boşaltmak için cep telefonumu cebimden çıkardım.

"Evet çocuklar. Aramıza yeni katılan bir arkadaşımız var."

Hocayı duyar duymaz, sıkıntıyla başımı iki yana salladım. Her ders bunu tekrar tekrar yaşamak zorunda mıydım?

"Uraz Kurt."

Adamın sesi o kadar ince çıkıyordu ki bir an kulakları-mı tırmalayacağını düşündüm. Elimi bıkkınca havaya kaldırırken "Ayağa kalkar mısın?" dedi. Hadi bakalım yine başlıyoruz. Bakalım bu sefer ne kadar sabırlı olacaktım. Ağır hareketlerle ayağa kalktım. Hoca hoşnut bir şekilde "Kimdir bu Uraz? Tanıyalım." dedi.

"Tanımak istemeyeceğiniz biriyim Hocam."

Bozuntuya vermemeye çalışan adam "Ne demek istediğini açık bir şekilde anlatır mısın?" diye sordu.

"Anlatılmam yaşanırım Hocam." dedim. Bir an gözüm Didem'e takıldı. Cilveli bir şekilde beni dinlediğini görüyordum.

Hoca devam ediyordu, "Bu nasıl bir konuşma tarzı böyle. Sen kendini ne sanıyorsun?" dedi. Hocaya döndüm.

"İnsan."

Sınıf kahkahaya boğulurken hoca "Gülmeyin!" diye uyardı. Bana doğru yürümeye başlayan adam "Kendini komik mi sanıyorsun genç adam?"

'Cık' sesiyle damağımı şaklattım, "Sadece sıkıldığımı belli ediyorum."

"Sen ne demek istiyorsun?"

Sinirlendiğinde daha da incelen hocanın sesi yüzümü buruşturmama sebep oluyordu, sesi tam bir işkenceydi. Anlama kıtlığı ise intihar sebebi...

"Boşverin Hocam." diyerek yerime oturmaya çalışırken omzumdaki formadan beni tuttu. "Sana oturabilirsin demedim." dediği an omzumdaki eline uyaran bir ifadeyle baktım.

Öfkeyle suratıma bakan adam "Ayağa kalk." dedi.

"Önce sen bir elini çek."

"Terbiyesizliği bırak ve ayağa kalk."

Masaya sert bir şekilde vurarak ayağa kalktım. Omzumu bırakan adam "Saygısız." dediğinde hafifçe gülümsedim.

"Bakın yaşayarak tanıyorsunuz beni Hocam."

Adam küplere binmişti, "Müdür Bey de biraz seni tanısın bakalım. Düş önüme."

Şaka mı bu? En ufak bir atışma da müdüre gidildiği nerede görülmüş. Cankut'a bakarken başını iki yana salladığını gördüm. Lanet olsun, kesin Patron'a haber verecek.

"Çocuklar ben arkadaşınızı müdürün odasına götürüp geleceğim. Sakın ses çıkarmayın."

Hocayı dinledikten sonra Ayşin ayağa kalktı, "Hocam. Ben arkadaşı müdürün odasına götürürüm" dedi. Bu hamleden sonra hoca bir bana bir Ayşin'e baktı. Bir an tereddütte kaldığını hissetsem de "Tamam." demesiyle derin bir nefes aldım. "Olanları da anlatırsın Ayşin." Yer fıstığı başını tamam anlamında salladı.

"Hiç merak etmeyin hocam. Babam gerekli cezayı da verecektir."

Başıyla yürümemi işaret ettiğinde yer fıstığının peşine takıldım. Sınıftan çıktığımızda yüzüme baktı. Bir şey söylemek istiyor ama bir türlü kelimeler dilinden dökülmüyor gibiydi.

"Yürü hadi neyse cezam çekeyim." diyerek yürümeye başladım. Koşar adım merdivenlerden inerken kolumda bir el hissettim. Önce koluma baktım, sonra da sert bir ifadeyle Ayşin'e baktım. Anında elini çekerken "Ödeştik." dedi. Tek kaşım sorgulayıcı bir şekilde havalandı.

"Senden beni kurtarmanı istemedim."

"Biliyorum ama-" derken susmasını işaret ettim. Yavaşça Ayşin'e yaklaştığımda bir adım geriledi. Bunu umursamadan tekrar adım atıp ona yaklaştım.

"Böyle basit şeylerle ödeşmeyi aklından bile geçirme."

Kızın gözleri küçülmüştü, "İyi." dedi.

"Çocuklar sizin derste olmanız gerekmiyor mu?!"

Duyduğumuz sesle Ayşin'in gözleri tekrar büyüdü. Ba-

şımı sesin geldiği yöne çevirdim. Koridorun başından bize doğru gelen ayak seslerinin eşliğinde "Demek ödeşmedik." diye fısıldayan yer fıstığına döndüm. Bana doğru cesur bir adım attı. Neredeyse bedenlerimizin arasında hiç boşluk kalmazken "O zaman sana iyilik yapacak değilim." dedi. Dudaklarımın kenarı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

"Blöf yapıyorsun."

"Öyle mi?"

Ayşın bir adım gerileyip eski yerini aldı, kollarını göğsünde rahat bir şekilde kavuştururken bana meydan okuyan bakışlar atıyordu. Küstah ve alaycı bir şekilde gülümsedim, o da sessiz bir başkaldırı ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. Beni karşısına almaya cesaret edemezdi değil mi? Gözlerim kısılırken yer fıstığı tek ayağının üstünde bize doğru gelen kişiye döndü. Gerçekten beni satmazdı değil mi? Profilden izlediğim Ayşin göz ucuyla bana baktıktan sonra boğazını temizledi.

"Biz de tam sizin yanınıza geliyorduk efendim."

Öfkeden parmak uçlarım karıncalanmaya başladı. Yumruklarımı sıkarak bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım ama işe yaramamıştı. Ayşin imalı bir gülümsemeyle bana döndü. Gözlerim daha çok kısıldı, blöf yapıyordu. İntikamımın kötü olacağını bile bile gerçeği söyleyemezdi. Peki, ya deli cesareti aklını başından aldıysa? Bu Patron'un tekrar okula gelmesi demek olurdu. İlk günden bu kadar olayı kaldıramayacağı gibi sürekli planını sekteye uğrattığım için beni de altından kalkamayacağım bir hale sokardı. Kahretsin Uraz. Bu seferlik, yalnızca bir seferlik...

"Hayırdır çocuklar bir sıkıntı mı var?"

"Ödeştik."

Müdür sözünü bitirmeden fısıldadığım cümle Ayşin'in keyifle gülümsemesine neden oldu. Bu daha çok zafer gülümsemesi gibiydi. Hay dilim kopaydı da ona bu zevki

yaşatmasaydım. Bu olaydan yırtalım, o gülümsemeden eser kalacak mı yüzünde bakalım Ayşin hanım?

Ayşin birden elini beline yerleştirdi. Yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Ne olmuştu şimdi?

"Ağrım var efendim, Uraz, bana yanınıza gelene kadar eşlik ediyordu."

Yok artık!

Kız göz ucuyla bana işaret eder gibi baktıktan sonra tekrar babasına döndü. *Tamam, Oscarlık rol yeteneğinle az da olsa beni inandırdın ama babanın buna inanacağını düşünmüyorsun herhalde.* Adım sesleri yaklaşınca müdüre baktım. Adamın her yerinden endişe akıyordu.

Hadi canım... Gerçekten inanmış olamazsın.

"Kızım."

Müdür, kızının yüzünü okşadıkça Ayşin daha da acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Elini beline daha çok bastırıyordu.

"İyiyim baba. Sadece ağrım başladı, biraz dinlensem geçer. O yüzden yanına geliyordum."

Babası, "Gidelim." dedi ve bana doğru dönüp "Teşekkürler Uraz. Dersine dönebilirsin." diye devam etti. Birkaç saniyede gelişen olayları idrak etmeye çalışırken Ayşin acı çekme rolüyle yürümeye, babası da ona yardım etmeye çalışıyordu. *Bir müdür nasıl bu kadar salak olabilir? Kendi kızının rol yaptığını anlayamıyorsan bizimkileri nasıl anlayacaksın acaba?*

Gözüm koridordaki saate takıldı. Daha dersin bitmesine yarım saat vardı. *'Nasılsa müdürün yanında biliyorlar'* diye düşünerek bahçeye çıktım. Çardağa doğru ağır adımlarla yürümeye başladım. Babasının karşısında nasıl da masumlaşmıştı. *Şeytan.* O masum tavırları bir bana sökmüyordu. O adam da ne kolay inanmıştı yalanına. Pes...

Çardağa oturdum. Sınıfların açık pencerelerinden ge-

len ve birbirine karışan uğultuları dinlerken *'Benim burada ne işim var.'* diye düşündüm.

Ah be Patron.

Bu salak Cankut, beni karşısına alacağını bile bile Patron'a haber vermiş midir acaba? Hızla cebimden telefonu çıkartıp mesaj yazmaya başladım.

Alıcı: Cankut

Eğer Patron'a bu durumu anlattıysan o mesajı yazan parmaklarını tek tek yerinden sökeceğim.

Telefonu masaya bıraktım. Sigara içmeden rahatlayamayacaktım, 'Hay aksi!' paket ceplerimde yoktu, tabii ya, montumun cebinde kalmıştı. Montum sınıftaydı. Neyse ki teneffüs zilinin çalmasına az bir vakit vardı. Olduğum yerde oturmaya devam ettim, dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerim arasına aldım. Tahta masanın üzerine kazınmış isimleri okumaya çalıştım. Gördüğüm A harfi aklıma yer fıstığını getirdi. Nasıl bu kadar iyi rol yapabilmişti? Daha önceden de bir rahatsızlığı mı olmuştu? Silkelenerek kendime geldim.

Sana ne lan o kızın gelmişinden geçmişinden.

Her beş dakikada bir bu kızı mı düşüneceksin? Beynini daha yararlı bir işe kullan ve çalıştır şu saksıyı. Merve'yi bu işe nasıl razı edeceksin?

Zilin çalmasıyla öğrenciler bahçeye koşmaya başladı. Bu görüntü kafesi açılan fareleri andırıyordu. Aralarından havalı bir şekilde sıyrılan Cankut bana doğru yürümeye başladı. Rahat tavrı sinir bozucuydu.

"Mesajımı almışsındır umarım."

Cankut keyifle gülümsedi, "Merak etme. Bu işten yırtacağını bildiğim için Patron'a hiçbir şey söylemedim." diyerek yanıma oturdu.

"Yırtmasaydım da söylememen gerektiğini kafana nasıl sokabilirim?" diye sordum.

Cankut'un yüzündeki gülümseme artmıştı, "Yaşayarak öğrenmeyi tercih ederim. Sahi nasıl yırttın?"

"Ayşin. Bugünkü kahve borcunu ödedi diyelim."

Cankut yüzüne imalı bir gülümseme yerleştirirken kaşlarını kıpırdattı. "O zaman geçmiş olsun diyorum ve asıl konumuza geliyorum. Merve Hocay'la ilgili planın ne?"

"Cankut karı gibi meraklı olduğunun farkında mısın?"

Cankut'un gözlerini kısmasına tepki vermezken "Bu bakışından korkmam mı gerekiyor?" diye sordum. Bana doğru eğilip sesini alçalttı.

"Bu işte ortağız ve ne yapacağını önceden bilmem gerekiyor. Sürekli senin arkanı toplayan olmak istemiyorum."

"Korkma ben temiz çalışırım. Arkamı toplamana ihtiyacım yok."

"Uraz. Şu egonu gözlerinin önünden çek ve çevreyi incele!"

Alçak sesle yaptığımız ağız dalaşından Cankut bahçede gözlerini gezdirdi ve konuşmaya devam etti.

"Buradaki çocukların %95'i varlıklı ailelerin çocukları. Kabul ediyorum, kafandaki planı kolayca gerçekleştirebilirsin ama sonuçlarını düşünmen lazım. Ailelerinin bu işin peşine düşmeyeceğini mi düşünüyorsun? Sağlam bir planın olmalı. Beni umursamadığını biliyorum. Kendini de düşünmediğin ortada ama Patron'u düşünmelisin. Onu zora sokacak bir şeyin sonuçlarını düşünüyor musun?"

Cankut'u sessizce dinledikten sonra "Bitti mi?" diye sorunca derin bir nefes aldı.

"Bitti."

"Güzel. Hadi git bize birer kahve kap gel. Gün uzun."

Cankut söylenerek ayağa kalktı. "Gerçekten sinir bozucusun ve seninleyken ne kadar sabırlı olabilirim bilmiyorum Uraz Kurt." dedikten sonra hızla kantine doğru yürümeye başladı.

Özünde iyi biri olduğunun farkındaydım ama kimse-

nin benim işlerime karışmasına izin veremezdim. Gerekirse Patron'un bile...

Bunaltıcı bir okul gününü önümdeki sıranın boşluğunu inceleyerek bitirirken Cankut'un başımda ne zamandır dikildiğini bilmiyordum.

"Okulu sevmeye mi başladın?"

Cankut'a cevap verme gereği duymadan ayağa kalktım ve montumu üzerime geçirdim.

"Sahi Ayşin tüm gün neredeydi? Senle çıktı bir daha dönmedi." derken dehşetle iç geçirdi.

"Kıza bir şey mi yaptın lan." diye devam etti.

Yüz ifademe bakıp "Ne var oğlum. Konu senken böyle düşünmem normal." diye devam etse de bu saçmalıklarla uğraşamayacağım için cevap vermedim. Sıramdan omzuna çarparak çıkıp yürümeye başladım.

Cankut arkamdan seslendi, "Yalnız bilmeni isterim. Sessiz sinemadan hiç hoşlanmam."

Orta parmağımı kaldırdım ve yürümeye devam ettim.

Sınıftan çıktığım an telefonuma çalmaya başladı. Arayan numarayı bilmediğim için şüpheyle kaşlarım gerildi, telefonu açıp kulağıma götürdüm ve sessizce bekledim.

"Alo?"

Karşı taraftan gelen sesi duyunca rahatladım.

"Merve. Sen numa-"

"Tekrar okulda yan yana gelme riskini göze alamadım. Numaranı babamın odasındaki dosyandan aldım. Seni okulun arkasındaki alışveriş merkezinde bekliyorum."

Sözümü kesmesi sinirimi bozsa da sesimi çıkarmayıp "Tamam." dedim.

"Çabuk ol!" diyerek yüzüme telefonu kapattı.

Benimle okulda görüşmeyi göze alamayıp halka açık bir yerde mi buluşuyordu yani? Amacı ne lan bu kızın? Hızlı bir şekilde adını kaydettim. Koşar adım okuldan çıktıktan sonra, arabama binip alışveriş mekezinin otoparkına yöneldim.

diit, diit

Gönderen: Merve

Otoparktayım. F-16'da.

Ha şöyle, benimle herkesin görebileceği yerde buluşacağını nasıl da düşünmüştüm. Akıllı kız, kesinlikle ilk buluşma için doğru bir tercih.

Kolonların üzerine yazılmış numaraları takip ederken elinde poşetlerle bekleyen Merve'yi gördüm. Yanına gittiğimde etrafı kolaçan ederek poşetleri arabasının arka koltuğuna yerleştirdi ve kapıyı kapattıktan sonra yanımdaki koltuğa oturdu. Öpmek için hamle yaptığı an duraksadı ve geri çekilip "Selam." dedi.

"Dersin yok muydu?"

"Son saatim boştu. Ben de bir şeyler aldım."

Alkol şişelerini gördüğümde kaşlarımı buruşturdum, "Ne bunlar?" diye sordum.

Merve'de arka koltuktaki şişelere bakarak, "Ivır zıvır işte." dedi, ardından tekrar önüne döndü.

"Gidelim mi?"

"Tamam. Nereye gitmek istersin?"

Merve cilveli bir şekilde gülümsedi, "Bize." dedi. Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum, dürüst olmalıyım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Beni eve mi atıyorsun?"

Merve'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, "Saçmalama!" diye bağırdı, "Sadece dışarıda görülme riski yüzünden evde takılmamız daha iyi olur diye düşündüm."

"Ha sadece bu yüzden yani." diyerek arka koltuğu işaret edince utanmış bir şekilde gülümsedi.

"Pizza-bira yaparız diye düşündüm."

Şaşkınlığımı gözlerim ele veriyordu, bu kızın böyle zevkleri olacağı aklıma gelmezdi.

"Evdekiler ne olacak?"

"Bu akşam evde kimse olmayacak."

"Nasıl yani?"

Merve derin bir nefes aldı, "Buradan uzaklaşabilir miyiz? Yolda anlatırım." dedi.

Otoparktan kimseye görünmeden çıkmayı başarmıştık, Merve'nin tarifiyle yola koyulduk.

"Ee?"

"Benim bir kardeşim var; sizin sınıfta hatta adı Ayşin."

Yer fıstığını getirdim gözümün önüne, sonra biliyor olduğumu başımla işaret ettim.

"Onun sayesinde evimiz ayda iki kere boş kalır."

"Neden?"

"Doğuştan böbrek hastası. Ayda iki kere diyalize giriyor. Bu nedenle ayda iki kez ev boş olur. Yoksa evden çıkmaz o kitap kurdu."

Merve'ye kaçamak bir bakış attım, nedense bu konudan rahatsız olmuş bir hali vardı. "Normalde diyalize girmesine bir hafta var ama bugün nedense aniden ağrısı tutmuş. Babam da apar topar hastaneye götürmüş. Bu gece orada kalacaklar."

Merve'nin ses tonu o kadar ruhsuzdu ki sırtımın ürperdiğini hissettim. Şu anda bu arabada benimle olmak yerine kardeşinin yanında olması gerekmiyor muydu?

"Anlayacağın ev boş. Sağdan git."

Söylediği yerden saparken aklım yer fıstığına takıldı, demek böbrek hastasıydı. O yüzden o kadar güzel rol yapabilmişti. Babasının neden telaşlandığını şimdi anlayabili-

yordum. Yoksa rol yapmamış mıydı? Gerçekten ağrısı olabilir miydi? Ben neden bu kızı düşünmeye başladım yine?

Merve sessiz havayı dağıtmak istercesine radyoyu açtı. *'Muhtemel Aşk'* şarkısını duyar duymaz içimden mırıldanmaya başladım. Müzik dinlemeyi çok sevmesem de bu şarkı hoşuma gidiyordu.

"Muhtemel aşk için, Aştım bendimi. Yolculuk nereye, dinlemeden kendini..." *

Kırmızı ışıkta durmamızla Merve'ye doğru döndüm.

"Böbrek nakli olmuyor mu?"

"Ayşin'e mi?"

Yok ebene... Başımı evet anlamında salladığımda gözlerinde ilk kez acıma kırıntısı belirdi.

"Uygun bir donör bulunursa, olabilir."

"Bulun o zaman."

"Bulmuştuk ama-" derken gözlerinin sulanmaya başlamasıyla önüne döndü. Kardeşinden bahsederken acı çekmeyen kız neden bu konuda perişan haldeydi?

"Ama?"

"Yeşil."

Kornalarla da yeşil ışığın yandığını farkedip gaza bastım. Saniyesinde arkamda hiçbir araç kalmadı. "Ama?" diyerek sorumu yinelediğimde Merve kollarını göğsünde bağladı.

"Bu konuyu kapatsak olmaz mı?"

Gerçekten Uraz. Konudan sana ne. Kapatsana konuyu!

Geri kalan yol boyunca ağzımı açmadım. Mahallelerine girdiğimde eski yetimhanenin olduğu yeri hatırlayarak gerildim; sıra sıra dizilmiş 5-6 katlı evler ne kadar sevimli gözükse de kötü anılarımı canlandırıyordu. Sırf bu manzarayı görmemek için yüksek katlı bir rezidanstan ev almıştım.

---

* Muhtemel Aşk – Yirmi7 & Birol Namoğlu.

Uygun bir yere arabayı park ettim. Merve aceleyle arabadan inip arka kapıyı açtı, poşetleri eline alırken "Mahallemiz biraz dedikoducudur. Ben apartmana girdiğim gibi peşimden gel." diye fısıldadı. Hadi ama her yerde kaçak gibi mi takılacağız?

Merve koşar adım apartmana girdi. Arabadan inip onun aksine ağır hareketlerle peşinden gittim. Asansöre bindiğimizde hızlı soluk alışverişi gözümden kaçmadı. Heyecanlı mıydı yoksa korkuyor muydu? Ufak bir olayda bu kadar geriliyorsa, acaba bu kız ilk kurban için doğru bir tercih miydi?

Apar topar eve girdiğimizde derin bir soluk alan Merve "Hoş geldin." dedi. Ayakkabılarımı çıkarırken "Sen salona geç. Ben pizzaları sipariş edip geliyorum. Karışık seversin değil mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. Merve elindeki poşetlerle mutfağa giderken salon olduğunu düşündüğüm yere doğru yürüdüm.

Salona girdiğimde gözüme çarpan ilk şey fotoğraflarla kaplanmış olan duvardı. Neredeyse her karede gülümseyen yer fıstığını da farketmem zor olmadı. Sanırım bu ailenin zaman tüneli bu duvardı. Deri montumu çıkartıp tekli koltuğa attıktan sonra Ayşin'in küçüklüğüne dair bir fotoya doğru yaklaştım, neredeyse hiç değişmemişti. Fotoğraftaki doğum günü pastası bile ondan büyük duruyordu. Belli belirsiz gülümsediğimi hissederken birden aklıma gelen anılar kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Benim annemin ölümünü canlı canlı izlediğim yaşta bu kız kahkahâlârla gülüyordu. Sırf bu yüzden bile ondan nefret etmem gerekiyordu. Yan taraftaki karede iki kızına sarılmış gözleri Merve'ye benzese de daha çok Ayşin'i andıran kadına bakarken arkamdan bir ses "Annem." dedi.

Merve'ye döndüğümde üzerine giydiği salaş tişört ve yok denecek kadar kısa olan şortla tüm fiziğini gözler önüne

serdiğini gördüm. İster istemez kusursuz hatlarını incelemeye başladım. Üzerindeki tişörtü sanki bacaklarını kapatacakmış gibi aşağı çekerken "Hava çok sıcak değil mi?" dedi. Yaptığına kılıf uydurmaya çalıştığını anladığımda "Hı hı." diyerek onu bozmamaya çalıştım.

"Biraları dolaba koydum. Pizzaları da sipariş ettim, birazdan gelir. Otursana."

Gösterdiği koltuğa rahat bir şekilde oturdum. Merve aramıza mesafe koyarak yanıma oturdu. Bir süre sessizce salonu inceledim. Kesinlikle Merve'yi yansıtan bir zevkle döşenmişti. Merve'ye doğru döndüğüm de irkilen kıza gülümseyerek "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç. Boş bulundum."

Bir süre Merve'yi izledim. Evinde olmasına rağmen rahat görünmüyordu. Sözde rahat olmak için böyle giyinmişti. *Ha unuttum çok sıcaktı değil mi?* Ne kadar istemesem de yavaşça ona doğru uzandım ve bacaklarının arasında tuttuğu eline dokundum.

"Bir sorun mu var?"

Merve başını hayır anlamında sallarken "Biraz gerginim sanırım." dedi.

"Neden?"

Şimdi elini elimden kurtardı, "Bu yaptığımız yanlış. Tamam, kabul ediyorum. İnsanı çeken bir tarafın var ve fiziksel olarak yaşıtların gibi durmuyorsun. Kimse senin lise öğrencisi olduğuna inanmaz ama ben biliyorum ve bu-"

Merve'nin konuşması parmaklarımı dudaklarına bastırmamla kesildi. Şaşkın bir şekilde bana bakan kıza doğru yaklaşmamla yutkundu.

"Peki sana da lise öğrencisi gibi hissettirmezsem." diyerek ona daha çok yaklaştım, artık nefesini dudaklarımın üzerinde hissedebiliyordum, parmaklarımın dışıyla çenesini okşadım. Gözlerimizle dudaklarımız birbirlerinin

etrafında mekik dokuyordu. Merve titrek bir nefes aldı. Çenesini, kendimden beklemediğim bir narinlikle tuttum. Dudakları aralandı. İrademi korumam gerekiyordu, ben narin bir insan değildim. Sertlik ve acı bana zevk veriyordu, elleri üzerimde pamuk gibi dolaşmamalıydı; tırnaklarını sırtıma geçirmeliydi Şu anda bulunduğum durum benim için işkenceden farksızdı. Sanırım biraz hızlansak fena olmaz diye düşünerek dudaklarına yönelirken zil çaldı.

Az önceki tutkusundan eser kalmayan kız panik halinde ayağa kalktı. "Kim bu?"

"Pizzadır." diyerek ayağa kalktım. Merve saçlarını ve üzerini düzeltmeye başladı. Kapı ısrarla çalınırken kapıya doğru yürümeye başladım. Arkamdan koşan Merve "Dur dur dur." diyerek önüme geçti.

"Sen içeri geç. Ben alırım."

Gözlerim kıyafetlerini taradı. Evde yarı çıplak gezdiği yetmiyormuş gibi kapıyı da bu şekilde mi açacaktı? Bu nasıl bir rahatlıktı böyle...

"Uraz lütfen. Sen içeri geç. Ben pizzaları alıp geliyorum."

Bıkkın bir şekilde nefesimi dışarı verdim.

Merve saçlarını düzeltip diyafona bastı. "Kim o?" dediğinde arkada duyduğumuz sesin pizzacıya ait olması imkânsızdı.

"Kızım açsana kapıyı. Ağaç olduk burada."

"Baba?" diye cıyaklayan Merve, yüzümün buruşmasına sebep oldu, panikle bana bakan kız "Ne yapacağız şimdi?" diye fısıldadı, bir yandan da diyafona konuşuyordu.

"Ayşin'e bir şey mi oldu?"

"Merve, telefonda mı konuşuyoruz kızım? Eve gelince her şeyi anlatırız. Aç artık şu kapıyı. Ah ben anahtarlarımı o telaşla okulda unutmayacaktım ki" diye söylenirken Merve otomatiğe bastı. Koşarak yanımdan geçtikten, ışık hızıyla salondaki eşyalarımı kucakladı.

"Uraz gitmen lazım." diyerek eşyalarımı kucağıma fırlattı. Ayakkabımı da elime tutuşturduktan sonra kapıyı açmasıyla kapaması bir oldu.

"Ne yapıyorsun kızım sen?"

"Gidemezsin."

"Dengesiz misin kızım?"

Merve şimdi başını ellerin arasına almış evin içerisinde koşuşturuyordu, çaresizliği her halinden belliydi.

"Sevinç teyze kapıda. Hâlâmla çok yakınlar. Seni gördüğü gibi hâlâma yetiştirmesi bir olur. Sonrasını düşünmek bile istemiyorum." dedi.

"Ee o zaman ben salona geçiyorum." diyerek arkamı döndüm.

"Dur." diye fısıldayıp önüme geçti. "Salon olmaz."

Sıkılmıştım.

"Uraz babamlar geliyor farkında mısın? Salona geçmeyi nasıl düşünürsün?"

"Merve, kocan basmıyor bizi, Allah aşkına kaç yaşındasın sen? Liseli ergenlerle takıla takıla onlardan bir farkın kalmamış. Resmen babandan korkuyorsun ya."

"Anlamıyorsun Uraz. Babam okulun müdürü, ben tarih öğretmeniyim, sen de öğrencisisin. Bu evde ne olduğunu nasıl açıklayacağız?"

"Not almaya geldi ya da Ayşin'i merak etti dersin."

"Saçmalamayı kes Uraz. Okulun ikinci gününden ne notu. Ayrıca evimizi nereden biliyorsun. Of Allah'ım bir çıkış yolu göster. Babam seni görürse ben biterim. O okuldaki rahatlığım sona erer." dediği an kapının arkasında sesler duyuldu.

Merve, "Lanet olsun geldiler." diyerek beni iteklemeye başladı ve en yakındaki kapıdan içeri soktu. "Sakın sesini çıkarma." diye tembihledikten sonra kapıyı yüzüme kapattı. Öfkeyle elimdeki eşyaları yere fırlattım. Buraya ha-

pis olup kalmam yetmiyormuş gibi bir de bana emir veriyordu orospu. Bu kız mıydı bu işte arkamı kollayacak kişi? Daha dakika bir gol bir beni ne hallere soktu!

Sinirle üzerimi giyinirken kapının açıldığını duydum. "Kızım ne yapıyorsun sen saatlerdir. Kardeşin rahatsız neden kapıyı açmıyorsun?" diye söylenen müdürü dinlemek için kapıya doğru yaklaştım.

"Banyo yapacaktım babacığım. Tam soyunmuştum siz geldiniz. Giyinirken zaman geçmiş."

Merve'nin sakin çıkan sesi birden yükseldi. "Nereye?"

Ufak bir sessizlikten sonra "Banyoya gidiyorum abla." diyen yer fıstığının sesini duyunca belli belirsiz gülümsedim. Sesinin her zamanki gibi çıkması iyi olduğuna işaret diye düşünürken hızla ayakkabılarımı giydim.

"Banyo yapacağımı söyledim."

"Yıllanmayacağım içeride abla. Tuvaletimi yapıp çıkacağım."

"Olmaz!" Merve'nin olduğunu düşündüğüm ayak sesleri kapıya doğru yaklaştı.

"Benden sonra yaparsın. Senin tuvaletini bekleyemem."

"Ne o cenabetliğin mi kalktı?" diyen Ayşin'e kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ablanla doğru konuş Ayşin."

"Sen de hastanede yapsaydın tuvaletini. Hem siz neden geldiniz? Hani bu akşam hastanede kalacaktınız?" Merve'nin istediğinde ne kadar çirkef olabileceğini şu anda anlıyordum. Bu özelliğini beni dışarı etmek için de kullansaydın ya.

"Kardeşin inatla iyi olduğunu söyledi. Doktor bir hafta daha-"

"Ne yapıyorsun Ayşin ya?!"

Müdürün konuşması Merve'nin carlamasıyla kesildi. Ayşin "İzin verirsen işeyeceğim." dediğinde gülümsemem yüzüme yayıldı.

"İşeyemezsin. Ben banyo yapacağım."

"Kızlar kavgayı kesin. Merve sen de çekil kızım kapının önünden."

"Hayır baba. Dünyanın kendi etrafında dönmediğini öğrenmeli artık. Her istediği şey olamaz."

Ayşin "Abla!" diye bağırdıktan sonra bir sessizlik oluştu. Kapıya kulağımı daha çok dayadım. "Şu saçma kavgayı yapmasaydın ben çoktan tuvaletimi yapmış, sen de banyona girmiş olurdun. Şimdi çekil önümden yoksa yerleri temizlemek zorunda kalırsın."

Kapının kolunun kıpırdamasıyla birkaç adım geriledim. Ayşin içeri girip kapıyı kilitledikten sonra derin bir nefes aldı. Eliyle beline bastırarak "Banyo yapacakmış." diye söylendi. Lavabonun önüne gittiğinde, aynada gördüğü şeyle ufak bir çığlık atarken hızla arkasını döndü.

"Ne oldu kızım?"

Müdür kapıyı çalarken Ayşin donmuş bir halde bana bakıyordu. Yüzünün rengi daha da atmıştı. Korktuğunu lavaboyu tutan ellerinin titremesinden anlıyordum.

"Ayşin." diyerek kapı kolunu zorlayan müdürle ilk şoku atan yer fıstığı "İy-iyiyim. Yerler ıslakmış. Ayağım kaydı." diye cevap verdi.

"Ah be kızım. Ödümü kopardın."

Ayşin bana bakmayı sürdürüyordu, "İyiyim baba. Kapıda beklemene gerek yok." diye bağırdı.

Yer fıstığının suratına ifadesiz bir şekilde bakmaya devam ettim. Bana doğru yaklaşıp "Senin burada ne işinin olduğunu sormak istiyorum ama vereceğin cevaptan korkuyorum." diye fısıldadı. Kemerimi düzeltir gibi yaparak "İşedim." dedim alaycı bir gülümsemeyle. Kemerimdeki ellerime baktı, gözlerini devirerek "İşedin mi?" diye sessizce sorguya çekti, ardından derin bir of çekecek gibi nefes aldı ve elini böbreğinin olduğu yere koydu.

"Senin evinde tuvalet yok mu?!"

"Ayşin kimle konuşuyorsun sen?"

Müdürün hâlâ kapıda olduğunu anlarken Ayşin'e ikinci kez muhtaç olduğumu hissediyordum. Biz birbirimize öldürücü bakışlar atarken Merve "Baba kızı rahat bırak sana. Tuvaletini yapıyor işte, kiminle konuşacak Allah aşkına." dedi. Sesinden telaşı fazlasıyla belli oluyordu, babasına cevap vermeye devam etti:

"Hadi sen içeri git."

"Olmaz. Belki bir şeye ihtiyacın olur."

"Tamam, ben buradayım işte. Sen git baba."

Dışarıdaki konuşmaları dinlemeye çalışırken Ayşin'in beni izlediğini hissettim.

"Korktuğum şey başıma gelmiş olamaz değil mi?" diye sordu.

Bakışlarımı ona çevirdim, şaşkınlıkla konuşmaya devam ediyordu, "Lütfen ablamla birlikte olduğunuzu söyleme." dedi. Sesi o kadar çaresiz çıkmıştı ki birazdan yalvaracak gibi duruyordu.

"Tamam söylemem."

Şimdi yüzünü ovuşturmaya başlamıştı, "Abla ya abla ..." diye dişlerinin arasından söylenirken yüzünü buruşturup tekrar böbreğini tuttu. Belli ki tuvaletini yapmadıkça canı daha fazla acıyacaktı.

"Git işe."

Söylediklerimi algılayamıyormuş gibi davranıyordu, "Anlamadım." diye fısıldadı.

"Anladığım kadarıyla böbreğin ağrıyor. Git ve tuvaletini yap diyorum."

"Sen buradayken mi?" diyerek bir klozete bir de bana baktı.

"Götünü görmeye meraklı değilim."

"Terbiyesiz!"

Arkamı dönmemle "Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordu. Başımı hafifçe ona doğru çevirdim. Panikle bana bakması gözlerimi devirmeme neden oldu.

"Uzatma ve yap şu lanet çişini." dedikten sonra tekrar mavi seramiklerle kaplı duvara döndüm. Ayşin'in bir süre bana baktığını hissederken dışarıdan gelen "Ayşin hadi kızım daha bitmedi mi?" sorusu başka çare bırakmamıştı.

Sifona basarken "Sakın arkana bakma." diye fısıldadı. Başımı bir kez tamam anlamında salladım. Ah ulan Merve. Ben bu yaşadıklarımı senin burnundan getirmez miyim?

Ayşin'in tuvalette işini bir türlü bitiremiyordu, sinirden kaşlarımı çattım, *'Utandığı için mi yoksa rahatsızlığından dolayı mı bu kadar yavaş yapıyor'* diye düşündüm. Bu sırada tekrar sifona basmasıyla suratıma bir rahatlık çöktü, belli ki utanıyordu. Üçüncü sifon sesinden sonra toparlandığını anladım.

"Tamam dönebilirsin."

"Hele şükür."

"Ne var ya?"

"Gerçekten çok hızlı işiyorsun."

"Sana ne be salak. Ne kadar hızla işeyeceğimi sana mı soracağım?"

Ayşin ellerini yıkadıktan sonra havluya kurularken "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu. Babasının nefesini hâlâ kapının dışında hissederken omuzlarımı silktim. "Çok zekisin. Bul bir şey."

"Bana borçlanacağının farkında mısın?"

"Tamam, bir dahaki saygısızlığına göz yumarım."

Ayşin şüpheli bir şekilde yüzünü ekşitti. Ardından, "Abla!" diye bağırdı.

"Ayşin. Ne oldu canım?"

"Canım mı?"

Yer fıstığının şaşkınlığı tavan yapmıştı, gözlerini ben-

den ayırmadan ablasına "Bir dakika bakar mısın?" dedi.

Merve Ayşin'e cevap verirken bir yandan da babasını yollama çabasındaydı, "Tabi canım, Baba hadi sen git. Ben kardeşimle ilgilenirim."

Merve'nin kapının kolunu tuttuğunu anladığında Ayşin kilidi açtı, ablası hızla içeri daldı. Yüzündeki korku, utanç ve tedirginlikle fazlasıyla belli oluyordu.

"Açıklayabilirim." diye fısıldadı.

"İlgilenmiyorum." diyen Ayşin kollarını göğsünde bağlayarak bana doğru döndü.

"İçeri gidip babamı odamda oyalayacağım." deyip tekrar ablasına döndü. "O sırada aşığını dışarı çıkarırsın. Sonra da odaya gelirsin. Ben de babamı azat ederim."

Ayşin'in zekice fikri hoşuma gitse de *'Aşığın'* derken ki iması nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Harikasın Ayşin." diyerek kardeşinin kollarını kavrayan Merve "Söz veriyorum olanları sana anlatacağım-" derken Ayşin elini havaya kaldırdı.

"İlgilenmediğimi söyledim abla. Bir daha beni bu duruma sokmayın yeter."

"Çok özür dilerim."

Merve'nin özrüne cevap vermeden "Baba!" diye bağıran Ayşin banyodan çıktı. Merve tekrar kapıyı kitlerken derin bir nefes aldı. "Ne dedi?" diyerek bana döndüğünde dışarıyı dinlemeyi bıraktım. "Seni burada görünce ne dedi?"

"Hiçbir şey."

Merve bana doğru yaklaşırken "Özür dilerim Uraz. Seni bu hallere sokmak istemezdim" dedi.

Ellerini belime doladım, "Sıkıntı yok." dedim. Başını kaldırıp bana bakan kız dudağını büktü.

"Emin misin?"

Yaptıkları yüzünden ona o kadar sinirliydim ki şuracıkta gözlerini oyabilirdim. Başımı evet anlamında bir kere

daha sallamamla mahcup mahcup gülümsedi. "Hadi seni buradan çıkaralım." diyerek benden ayrılan Merve kulağını kapıya dayadı. Dışarıdan ses gelmeyince yavaşça kilidi açtı. Başıyla onu takip etmemi işaret etti, ellerimi cebime sokup peşinden yürümeye başladım. Merve parmak ucunda hareket ederken ben normal bir şekilde yürüyordum. Bu saatten sonra Merve'nin götünü kurtarmak için uğraşmayacaktım. Merve, Ayşin'in odası olduğunu tahmin ettiğim tarafa doğru bakarak dış kapıya doğru yürüdü. Bir yandan da eliyle onu takip etmemi işaret ediyordu. Sanki başka şansım varmış gibi...

Dış kapıyı kontrol ettikten sonra yavaşça açarken "Yarın okulda görüşürüz." diye fısıldadı. Yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalışarak "Görüşürüz." dedikten sonra hızla evden ayrıldım.

Bu saatten sonra ayaklarını yere sağlam bas Merve Şendoğan! Çünkü ilk fırsatta kaydırmak için elimden geleni yapacağım.

Telefonun ısrarla çalan sesinin alarmdan farklı olduğunu anlayınca gözlerimi açmadan telefonu aramaya başladım. Sesin kesilmesiyle aramayı da kestim fakat uykum kaçmıştı bir kere, gözlerimi birkaç seferde açtım. Pencereden süzülen sabahın ilk ışıkları altında gözlerimi kırpıştırdım. Tekrar telefonun çalmasıyla öfkemi bastırmaya çalıştım ama dudaklarından kaçıp giden inlememe engel olamadım. Tek kolumdan destek alarak komedine doğru uzandım ve telefonu elime aldım. Gördüğüm isimle dün yaşadıklarım beynime hücum etti. İşte şimdi öfkemi bastırabileceğimi sanmıyordum.

"Evet?"

Merve benim aksime heyecanla "Günaydın canım." dedi. *'Canın çıksın!'*

"Sana da günaydın Merve." diye karşılık verdim. Sesim her zamankinden daha mesafeli çıkmıştı.

"Uyandırdım sanırım."

Esnerken "Sadede gel Merve." dedim.

Merve'nin sesi iyiden iyiye kısılmıştı, "Dersten önce görüşelim diyecektim." dedi.

Tekrar yatağa yatıp elimi alnıma bastırırken "Okula gelince yanına uğrarım." dedim.

"Okula beraber gidelim mi?"

İlginç, *'Hani okulda benimle görünmek istemiyordu bu kız?'* diye düşündüm.

"Arabam alışveriş merkezinde kaldı biliyorsun." der demez sessiz bir kahkaha attım, kendime engel olamıyordum. "Ha senin derdin görüşmek değil."

"Saçmalama Uraz. İstersem taksiyle giderim. Dün yaşananları da konuşmak istiyorum."

"Konuşacak bir şey yok."

"Var!"

Merve sözümü kestiği için nefesimi kelimesiz biçimde dışarı bıraktım, sanırım yol yakınken Merve planından vazgeçmeliydim.

"Bir saate oradayım. Oyalanma."

Bu sefer telefonu yüzüme kapatmasına izin vermeden ben kapattım. Doğrulup yatakta oturdum, ellerimle yüzümü ovalayarak kendime gelmeye çalışırken çenemin hâlâ sızladığını hissettim. Ayağa kalktım. Banyoda elimi yüzümü yıkarken soğuk suyla yıkarken telefon tekrar çalmaya başladı. Lavabonun kenarlarını tutup aynadaki yansımama baktım. Yüzümden süzülen su damlalarını izlerken telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu, bu şaka olma-

lıydı. Sabah sabah beni sınamaya çalışan hayatın boktan bir şakası.

Hızla odaya döndüm. *'Ah ulan Merve'* diyerek telefonu elime almamla gördüğüm isim hazır ola geçmeme neden oldu. Normalde onun aramasına diğerlerinden farklı bir zil sesi eşlik ederdi ama yeni telefonumda onu ayarlamak aklımdan çıkmıştı. "Patron," diyerek açtığım telefonla kalp atışlarım hızlandı.

"Artık telefonlarda mı geç açılıyor Uraz?"

Patron'un purosundan nefes aldığını anlarken iç geçirdim. Sanırım benimde kendime gelmem için sigaraya ihtiyacım vardı.

"Dün basılmışsın evlat."

Afalladım, "Patron... Sen..." diye tekledim.

"Attığın her adımdan haberimin olduğunu söylemiştim sana."

"Evet efendim." diyerek zaman kazanmaya ve bir sonraki cümlemde ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışırken, Patron buna daha fazla izin vermedi.

"Bu anını sonra dinlerim evlat, akşama dövüşün var. Bu sefer geç kalma."

Tamam diyemeden telefonu yüzüme kapattı. Sanırım bu konuda kızamayacağım tek kişi Patron'du. Çünkü o her zaman en son sözü söylerdi. Telefonu kenara koyup hızla hazırlandım ve apar topar evden çıktım. Tam gaz yola çıktım ve Merve'nin evine ulaşana kadar üç sigarayı hızlıca içip rahatlamaya çalıştım, sokağın başına geldiğimde Merve'yi aradım.

"Aşağıdayım."

"Geliyorum ca-"

Sözünü bitirmesine izin vermeden telefonu yüzüne kapattım, artık bu kızın sesini bile duymaya tahammülüm kalmamıştı. Sanırım ben sinir kelimesinin beden bulmuş

haliydim ya da çevremdeki her şey benim sinirlenmem için fazladan çaba sarf ediyordu. Apartmana yakın bir yerde durduğumda Ayşin'in dışarı çıktığını gördüm. Nedense hâlâ ağrısı var gibi duruyordu. Elindeki kitabı okuyarak yürüdüğünü gördüğüm de aklıma kantindeki çarpışmamız geldi. Bu kız kitapsız yaşayamıyor muydu?

Arabanın kapısı açılınca gözlerimi Ayşin'den yanıma oturan ablasına çevirdim. Bu sefer öpmek için hamle yapınca önüme döndüm, duraksayan kızın nefesini yanağımda hissediyordum. Birkaç saniye o pozisyonda kaldıktan sonra yanağımı öptü ve "Tekrar günaydın canım." diyerek geri çekildi.

"Bu kadar rahat olduğuna göre baban yok."

Merve başını evet dercesine salladı, "O her zaman okula erken gider."

Başımla durağa doğru yürüyen Ayşin'i işaret ettikten sonra "Sanırım artık onun görmesini de umursamıyorsun." dedim.

Merve omuz silkti, "Zaten bizi en olmayacak şekilde görmedi mi?" dedi.

Yine dudaklarımın arasından ufak bir kahkaha patlaması kaçırdım, sanki bizi yatakta basmıştı.

"Siz okula beraber gitmiyor musunuz?"

Merve yeniden başını onaylar gibi salladı, "Beraber gidiyoruz ama bugün arabamın olmadığını ve senin alacağını söyledim. O da yürümeyi tercih ettiğini dile getirdi." dedi.

Tekrar Ayşin'e baktığımda otobüs durağında oturduğunu gördüm. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırınca göz göze geldik. Gözlerinde hâlâ dünden kalma siniri hissediyordum.

"Kendi bilir." dedim ve arabayı çalıştırdım. Bir de kardeşini arabada çekemeyecektim.

Yola çıktığımızda Merve, "Küs müyüz?" diye sordu.

Kısa bir an Merve'ye baktıktan sonra cevap verdim: "Çocuk muyuz?"

Merve bir süre sessiz kaldı, sonra uzatmadan "Mesafelisin." dedi. En azından zekiydi.

"Öğretmenimle olması gereken mesafedeyim."

Bana göz ucuyla baktığını hissediyordum, ben de ona baktım.

"Sen ne diyorsun Uraz?" Şimdi ses tonu ve havası değişmişti.

"Ne dediğimi duydun?" Yapmacıklıktan hoşlanmadığım için sırf üzülmesin diye rol yapamazdım.

Kız titrek bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti: "Onca yaşadıklarımızdan sonra-"

O nefesin ardından gelecek cümleyi tahmin etmeliydim, bu sabrımı taşıran son damlaydı. Hızla dikiz aynasından arkamı kontrol ettim ve uygun bir yerde sağa çekip durdum. Merve etrafa bakınırken "Ne oluyor Uraz?" diye sordu. Kolunu tutup kendime doğru sertçe çektim. Korkusunu gözlerinden okuyabiliyordum ama bu umurumda bile değildi. Gözüm kararmıştı artık.

"Ne yaşadık lan biz?"

Cevap vermeyince kolundan sarstım.

Merve acıyla yüzünü buruşturmuştu, "Uraz canımı yakıyorsun." dedi.

"Umurumda mı sanıyorsun? Dua et canını almıyorum."

"Doğru konuş!"

Bu cümlesi beni uyarmıştı, nabzım hızlanmış, heyecanlanmıştım. "Konuşmazsam ne olur? Düşük not mu verirsin?" dedim alaycı bir ses tonuyla.

Birden kaşlarını çattı. Var gücüyle kolunu elimden kurtardı. "Saygılı ol. Benimle böyle konuşamazsın."

"Seninle canım nasıl isterse o şekilde konuşurum Merve Şendoğan."

Sinirlenmeye başlıyordu, bunu hissediyordum, "Uraz, hani sorun yoktu? Şimdi neden 180 derece döndün?" diye sordu. Hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri ayrılma sırasında gelen 5N1K sorularıydı.

"Paçanı kurtarmak için beni yaka paça dışarı attın lan sen." diye bağırdığım an geri çekilen Merve'nin korkudan nefesini tuttuğunu hissettim. Öfke tüm bedenimi ele geçirmek istiyordu.

"Şimdi bana gelmiş neden böyle olduğumu mu soruyorsun?"

"Uraz anlamıyorsun. Dün ben-"

"Anlamıyorum var mı? Anlamak istemiyorum. Bundan sonra senin ergen hareketlerinle uğraşamam."

Gözlerindeki korku gitmişti, öfke de. Şu anda beni selamlayan tek şey üzüntüydü, kalp kırıklığıydı.

"Uğraşmazsan uğraşma. Sanki sana çok meraklıyım." dediğinde ufak bir kahkaha attım.

"Koltukta kısacık şortunla bacaklarını sunarken öyle demiyordun ama." dediğimde gözlerinde ufak bir kıvılcım yakaladığım Merve öfkeyle suratıma tokat attı. Başım yana doğru döndü, elinin vurduğu yer canımı yakmasa da sızlıyordu. Parmaklarının değdiği yeri yanağımda hissediyordum.

Bir süre kıpırdamadan durdum. Sadece birkaç saniye... Kendi kendime sakin ol desem de okun yaydan çıktığını ikimiz de çok iyi biliyorduk. Merve'nin titrediğini hissettim. Ağır hareketlerle başımı ona doğru çevirmemle bu titremenin korkudan dolayı olduğunu gördüm.

"Uraz çok özür di-"

Konuşmasına izin vermeden, arabayı çalıştırdım. Biraz daha burada durursam canını yakacaktım ve bu Patron'un işlerini sekteye uğratacaktı. Merve panik halinde bana bakarken "İn arabadan!" dedim.

"Uraz."

"Merve tokat attığın elini kırmadan önce in arabadan."

Merve apar topar arabadan indi. Kapıyı kapatmasına bile fırsat veremeden gaza bastım. Arabanın ivmesiyle kapı kendiliğinden kapandı, içimde kopan fırtınanın dalgalarından kaçar gibi arabaların arasında makas atarak hızla ilerlemeye başladım. Çenemin altındaki damarın kasıldığını hissediyordum. Öfkenin o uzun parmakları bedenimden yukarı tırmanmaya ve boğazımı sarmaya başlamıştı; sıkan, işkence eden, boğan parmaklar. Nefes alamıyordum. Elimle boğazımı tuttum. Direksiyonu tutan elimdeki eklem yerlerinin bembeyaz kesildiğini farkettim. O kadar öfkeliydim ki kendimi kontrol edememekten korkuyordum. Dikiz aynasından kendime baktığımda çenemdeki morluğun yanına kızarıklık eklendiğini gördüm. O orospu bana tokat atmıştı ve ben sırf Patron için ona haddini bildirmemiştim. Allah kahretsin...

Okula girdiğimde sert bir frenle arabayı durdurdum. Ezilmekten son anda kurtulan öğrenciler korkuyla bana bakarken başımı direksiyona dayadım. Böyle anlarda sakinleşmek için sayı saymanın işe yarayacağını söyleyen doktor aklıma gelince, "Bir..." dedim.

"İki, üç, dört, beş, altı. Sakin ol Uraz. Yedi, sekiz, dokuz, on. Planı bozacak bir şey yapma. On bir, on iki, on üç, on dört, on beş. Akşam öfkeni rakibinden çıkarırsın. On altı, on yedi."

Camın tıklatılmasıyla dikkatim dağıldı, kafamı kaldırdım. Cankut telaşlı bir şekilde bana bakıyordu. İçimden saymaya devam ederek arabadan indim. Etraftaki balata kokusu hâlâ geçmemişti. Kapıyı kırmak istercesine kapattıktan sonra ellerimi arabaya dayadım. Saymaya devam ederken Cankut sessizce yanımda bekliyordu.

"Otuz iki, otuz üç, otuz dört, otuz beş..."

Saymanın bir işe yaramadığını anladığım an elimle arabaya vururken kükrercesine haykırdım. "Bu yaptığına pişman olacaksın lan!"

"Hey hey hey," diyerek beni durdurmaya çalışan Cankut kolumu tuttu. Boştaki elimi yumruk yapıp ona doğru dönmüştüm ki "Kurt!" diye bağırdı. Yumruk yaptığım elim havada kalmıştı, Cankut "Tüm dikkatleri üzerine topladığının farkında mısın?" diye devam etti. Gözlerindeki beni frenleyen ifadeyle bir süre kıpırdamadan bekledim. Haklıydı, böyle davranarak planı bozuyordum. Lanet olasıca planı her hareketimle bozuyordum.

Cankut'un elinden kurtulup yürümeye başladım. Önüme çıkan öğrenciler sağa sola kaçışırken okula girip, en yakındaki tuvaletin kapısını tekmeyle açtım. İçeridekiler ne olduğunu anlayamadan "Boşaltın lan burayı!" diye bağırdım. Apar topar toplanarak tuvaletten son çıkan öğrenciden sonra kapıyı çarparak kapattım. Lavabolara doğru yürürken kapı tekrar açıldı, bir hışımla arkamı döndüm fakat gelen Cankut'tu.

"Ne oluyor lan sabah sabah."

"Cankut, canın yansın istemiyorsan gözümün önünden kaybol!" diyerek lavaboya tutundum. Cankut yanıma geldi.

"Uraz biraz sakin olur musun?"

"Olamam!" diye haykırarak lavaboyu yumrukladım.

Hiçbir şey hissetmiyordum, içimden taşan, kanımı donduran ve damarlarımda dolaştıkça her hücremi buz gibi yapan katıksız bir nefret dışında hiçbir şey yoktu ruhumda. İçi sadece su katılmamış öfkeyle dolu bir kabuktum. Bu zamana kadar bunun avantajını fazlasıyla kullanmıştım ama şu anda nefes alamadığımı hissediyordum.

"Uraz." dediğinde içimdeki nefreti kusarcasına yumruğumu aynaya geçirdim. Paramparça olan aynanın üzerinden elimi çekmezken derin nefesler almaya çalıştım.

Elimden lavaboya süzülen kanı izlerken birazda olsa sakinlediğimi hissediyordum.

"Lan ne yapıyorsun oğlum!" diyerek birkaç peçete koparan Cankut elimi aynadan çekmeye çalıştı.

"Bırak!" Sesim az öncenin aksine rahatlamış bir şekilde çıkıyordu.

Cankut, "Sen hastasın." diyerek peçeteleri önüme attı.

Bir süre daha kırmızıya boyanmış lavaboyu izledikten sonra elimi kırık aynadan çektim. Param parça olmuş ellerime bakarken musluğu açtım ve suyun altına soktum. Henüz açılan yaraya değen soğuk suyla zevkli bir şekilde iç çekerken gözlerimi kapattım. Ne saymak, ne bağırmak...

İşte bu acı hissi beni rahatlatan tek şey.

"Sakinleştiysen konuşalım mı?"

Cankut yeni peçeteleri uzatırken suyu kapattım, üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. Dövüş bile sinir krizleri kadar yormuyordu beni. Peçeteleri elime alıp kanayan yaraya bastırdım.

"Merve'ye yol verdim." diyerek peçeteyi kaldırıp parçalanmış elime baktım, "Bana tokat attı orospu!"

"Hobaa!" Cankut lavaboya dayandı. "Ne oldu da bu hale geldiniz?" diye sordu.

Dünün özetini geçtim.

Cankut bana hak verse de "Birden gemileri yakmasa mıydın acaba? Planın ne olacak?" diye sorguya devam etti.

"Yeni bir plan yapacağım ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum."

Cankut'un dudakları ince bir çizgi halini alırken başını tamam diye salladı.

"Derse girebilecek misin?"

"Yürü hadi."

Sınıfa girdiğimde ilk farkettiğim şey yer fıstığının yerinde olduğuydu, kimseyle göz teması kurmadan ben de-

kendimi yerime attım. Montumu çıkaracak bile gücüm yoktu. Dirseklerimi masaya yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım.

"Elin kanıyor."

Ayşin'i duymamazlıktan gelmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

"Uraz, çok kanıyor." diye devam edince pozisyonumu bozmadan "Şaka yapıyor olmalısın." dedim. Ayşin terslenince önüne döndü ve biraz rahatladım. Derin bir nefes aldım, yer fıstığının her şeye burnunu sokmasına gerek yoktu.

Önümdeki hareketle gözlerimi açarken masamda birkaç peçete ve kolonya olduğunu gördüm. Kaşlarım çatılırken başımı kaldırdım ve yer fıstığına baktım.

"Kan kaybından ölürsün falan. Şahit yazarlar."

Ayşin neredeyse beni güldürmeyi başaracaktı, "Korkma bu kadar kandan ölmem."

Ayşin yüzünü buruşturup "Çok korkuyorum." dedi. Benimle dalga geçmeye çalıştığının farkındaydım ama onunla uğraşamayacak kadar yorgundum.

Hocanın sınıfa girmesiyle herkes yerine geçti. Ayşin de kısa bir an önüne döndü, dersin başlamasıyla tekrar arkasına dönen yer fıstığı bakışlarıyla masadakileri işaret etti. Başımı iki yana salladım. Bıkkınca soludu. Birden elimi tutmak için hamle yaptı.

"Hayırdır?" diyerek elimi çektim.

"Senin yapacağın yok. Bırak ben hallederim." deyip sıkıca elimi kavradı. Bu sefer elimi çekmek içimden gelmemişti. Üzerinde duran peçeteyi kendi canı acırmış gibi kaldırırdı. Bakışlarımı yüzünden ayıramıyordum. Bir insan başka biri için neden acı çekebilir ki?

"Çok acıyor değil mi?" diye sorduktan sonra elimi masaya nazikçe bıraktı. Kolonyayı açarken hâlâ acı çeker gi-

bi yarama bakıyordu. Peçeteye döktüğü kolonyayı elime yaklaştırırken

"Bu daha çok acıtacak."

Omuz silkip "Sıkıntı yok." dedim.

Ayşin kolonyalı peçeteyi yarama bastırdı. Derin bir iç çektim, bunu acıdan dolayı yaptığımı sanan yer fıstığı telaşla peçeteyi kaldırdı ve üflemeye başladı. Acı hissini seviyordum ama Ayşin'in nefesi, anlam veremeyeceğim şekilde garip hissettirmişti. Yer fıstığı tekrar peçeteyi bastırdı ve kaldırıp yarama doğru üfledi. Kızgın kumlardan serin sulara atlamak gibiydi sanki. Rahatlatıcıydı. Bunu birkaç kere yaptıktan sonra temiz bir peçeteyi yaranın üzerine kapattı. Saçına taktığı fularımsı şeyi kafasından çıkarıp dikkatlice elime sardı. O bunları yaparken yer fıstığı elime, ben yer fıstığına, Cankut da ikimize bakıyordu.

Tek kaşımı kaldırıp *'Önüne dön'* diyerek dudaklarımı oynattım. Cankut'un gözlerinin büyümesi ve elimin üzerinde hissettiğim sıcaklıkla önüme döndüm.

Ayşin yaramın üzerine ufak bir öpücük kondurmuştu, sonra "Tamamdır." diye fısıldadı. Bakışlarımla yaptığının farkına varan yer fıstığı panikle elimi bıraktı.

"Annem hep böyle yapardı."

Ayşin'in yanakları kızarmıştı, bakışlarımı bu kez sargılı elime yönelttim. Açıp kapatmaya çalışırken Ayşin'in bana doğru eğildiğini hissettim. İşaret parmağıyla ona doğru gelmemi söylediğinde kaşlarım çatıldı. Neden olduğunu anlayamasam da hafifçe önüme doğru eğildim.

"Ablamın sinir bozucu olduğunu bilirdim ama bu derece sinir bozacağını hiç tahmin etmemiştim, geçmiş olsun." diyerek önüne döndü.

Bir süre kıpırdamadan aynı pozisyonda kaldım. Ablasından kaynaklı olduğunu nasıl anlamıştı? Elimdeki çiçekli fuları incelerken önüme düşen silgi parçasıyla Cankut'a

döndüm. Ayşin'i işaret ederek *'Sıradaki kurban o olsun.'* gibi bir şeyler ima edince yumruğumu gösterdim. Her ne kadar ablasından daha çok arkamı kollasa da aynı hataya bir kere daha düşmeyecektim. O yüzden Şendoğan Ailesi; benden uzak, cehenneme direk olsa iyi olurdu.

"Şükür."

Zilin çalmasıyla Cankut soluğu benim yanımda aldı. Fularlı elimi açıp kapatmaya çalışırken Cankut "Acıyor mu?" diye sordu. Ona ters ters baktım.

"Acı yok Rocky! Acı yok, anladım."

Cankut yine beni güldürmeyi başaracaktı, hafice gülümsedim.

"Zevzekliği bırak." diyerek ayağa kalkarken gözüme yeni bir av takıldı. Yeni bir plan yapmalıydım; okuldaki bir öğretmene güvenemeyeceğimizi anladığımıza göre sıradaki kurban için okulun veliahdı biçilmiş bir kaftandı. Herkesin onunla arkadaş olmak istediği, bir sıkıntı olduğunda beni riske atmayacak bir salak...

Didem'in sıradan kalkmaya çalıştığını görünce Cankut'u ittim. "Yavaş." kelimesi eşliğinde koşar adım yürüyüp planladığım gibi Didem'le çarpıştım, kızın dudaklarından ufak bir çığlık duyulur duyulmaz, düşmemesi için hızla incecik belinden kavradım. O da can havliyle ceketime tutundu, belindeki elimi sıkıca bastırarak onu kendime sertçe çektim. Az önceki korkusu birden zevkli bir tebessüme dönüştü. Elimden geldiğince iğrendiğimi belli etmemeye çalışıyordum.

"Dikkatli olmalısın."

Ellerini ceketimden çekip saçına götürürdü ve "Görmedim, kusura bakma." dedi. Her hareketiyle benim işimi

daha da kolaylaştırıyordu. Elimi yavaşça belinden kalçalarına doğru kaydırdım ve tam poposuna geldiğimde kimseye belli etmeyeceğim şekilde hafifçe sıktım. Normal bir kız olsa şu anda yüzüme tokadı yemiştim ama Didem sadece ufak bir inilti çıkarıp dudağını ısırdı. Bunu istediğini daha ilk saniyeden anladığım için yüzümde milimetrik bir gülümseme belirdi. Ağır hareketlerle Didem'den ayrıldım.

"Cankut yürü."

Birkaç adım attım, yanılmamıştım. Beklediğim gibi arkamdan bir ses "Dışarı mı çıkıyorsunuz?" diye sorunca gülümsemem yüzüme daha çok yayıldı. Bu daha çok avının tuzağa düştüğünü gören bir avcının gülümsemesine benziyordu. Didem'e cevap vermeden yürümeye devam ettim. Cankut'un ne yapmak istediğimi anladığına emindim, onu da yanında getirecekti.

Bahçeye çıkıp her zamanki yerime doğru yürürken gözüm bankların birinde kitabını okuyan Ayşin'e takıldı. Bir insan kitap okumayı neden bu kadar severdi? Sırf onu okuyabilmek için günlük aktivitelerine ara vermiyordu. Bu kızın tuvaletini de kitap eşliğinde yaptığına bahse girebilirdim.

Adımlarımı, Cankut ve Didem'in bana yetişmesiyle tekrar hızlandırdım ve çardağa ulaşınca oturdum. Cankut yüzündeki sorgulayan ifadeyle karşıma dikilirken, Didem yeni sürdüğü rujunu ıslatarak yanıma oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Zaten mini olan eteği daha da yukarı çıkıp bacaklarını gözler önüne serdi.

Bir süre sessizce oturduktan sonra Didem'e dönüp "Ee?" deyince sıkılmış ifadesi ortadan kayboldu.

"Ee mi?"

"Yanımıza susup oturmak için gelmedin sanırım."

"Aslında ben bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm."

Sanki bardayız amına koyayım. Aslında bir şeyler içeriz diye düşünmüş.

Cankut'a dönüp bakışlarımla *'Duydun kızı'*. der gibi yaptım, Sarı ayağa kalktı, "O zaman ben gidip bir şeyler alayım. Ne istersiniz?" dedi.

Didem'e döndüğünde şekersiz kahve istemişti, siparişini verirken gözlerini de üzerimden ayırmıyordu. Her halinden beni istediğini anlayabiliyordum.

Cankut, "Tamamdır Kurt, senin ne istediğini biliyorum." dedi ve kantine doğru yürümeye başladı.

"Sen ne içeceksin Kurt?"

Soyadımı cümlesinin sonuna ekleyen kızı baştan aşağı süzdüm. Daha önce çok kez duyduğum soyadım, ilk kez kulağıma bu kadar iğrenç geliyordu. *Allah'ım bari bu kız üzerindeki planım fos çıkmasın. Sen sabır ver Ya Rabbim.*

"Çay."

Didem yüzünü buruşturdu, "Çay mı?" dedi. "Hiç sevmem ama İngiliz çayını severim. Hele sütlü çay favorim ama maalesef bu okulda yok. Zaten bu okulda çoğu şey yok. En yakın zamanda babamla bu konuları konuşacağım. O yüzden şimdilik en iyisi şekersiz kahve."

Daha ilk cümlesiyle onunla anlaşmakta zorlanacağımı anladım. Çayı sevmeyen adamla benim ne işim olurdu ya.

"Anladım."

"Çayı sevdiğini öğrendim. Başka nelerden hoşlanırsın Kurt?"

Didem'e bakarken gözüm arkasındaki kendi halinde oturan Ayşin'e takıldı, "Zamanla öğrenirsin" dedim.

"Öğrenmem için zaman yaratacaksın yani?"

Didem'in sorusuyla *'İşine geleni nasıl anlıyorsun.'* demek istesem de başımı onaylarcasına salladım. "Harika." deyip arkasına yaslandı ve dirseklerini oturduğu banka dayadı. Silikon olduğunu düşündüğüm göğüsleri gömleğinin düğmelerini zorluyordu. Bunu bilerek yaptığına emin olduğum için bir süre göğüslerine bakarak ona istediğini verdim.

Cankut, elinde tepsiyle bize doğru gelirken zil çaldı.

"İnanmıyorum yaa."

A'ları uzatan Didem "Derse girmek zorunda mıyız?" diye dudak bükünce "Hayır." dedim. Didem'in gözleri parlamıştı, "Gerçekten mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım.

"Harika." diyerek ellerini çırptı.

Cankut elindeki tepsiyi masaya koyarken "Hayırdır?" diye sordu.

"Dersi ekiyoruz."

Cankut kısa bir an Didem'e baktı, daha sonra şaşkın bir ifadeyle bana dönüp "Ekiyoruz?" diyerek duyduğunu doğrulamak istedi. Ayşin'in belini tutarak ayağa kalktığını gördüğüm de masadaki sıcak çayı kafama diktim ve "Ekiyorsunuz, dersten sonra görüşürüz." dedim ve yürümeye başladım. Şu anda ikisinin de yüzünün aldığı ifadeyi tahmin edebiliyordum ama Didem'i daha fazla çekebileceğimi sanmıyordum. Kesinlikle onunla fazla vakit geçirmeden işimi halletmeliydim ya da vaktimi geçirecek daha eğlenceli, konuşmasına gerek olmayan şeyler bulmalıydım.

Adımlarımı hızlandırıp Ayşin'e yetiştim, "Ağrıyor mu?" diye sorunca irkilip olduğu yerde durdu ve elini belinden çekti. Göğsünde tuttuğu kitabı iki eliyle kavrarken önüne geçtim, ilk kez gözlerinin mavisine bu kadar dikkatli bakıyordum. Farklı bir mavisi vardı sanki. Yeşile çalan... Ya da gözleri kızardığı için bana öyle geliyordu. Uzun zamandır uyumamış mıydı yoksa elindeki kitaplardan gözlerini ayırmıyor muydu?

"Hey!" diyerek elleriyle dalan gözlerimin dikkatini dağıtmaya çalıştı. Daldığım denizlerden silkinerek çıkarken "Böbreğin." dedim.

Ayşin'in yavaşça dudakları aralandı. "Sen nereden biliyorsun?"

Alaycı bir tebessümle "Kısa da olsa ablanla bir hukukum vardı." dedim, Ayşin yüzünü buruşturdu, "İğrenç." dedi. Bu ifadesi tuvaletteki hallerini aklıma getirdi.

Birden ifadesi değişti, şaşırmakla karışık kaşlarını çattı: "Vardı? Umarım ilişkinizin bitişinin benimle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur." Suratında şimdi hüzünlü bir ifade vardı, "Bir sorumluluğu daha kaldıramam." gibi bir şey fısıldadı.

"Seninle alakası yok. Kendini bu kadar önemli görme." dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Arkamdan bağırıyordu, "Önemliymişim ki birkaç günlük ilişkinizde bile benden bahsetmişsiniz."

Dedikleri doğru olsa bile kendini önemli hissetmemesi için arkamı dönüp hızla Ayşin'e doğru yürüdüm. Bu hareketimle diğer kızlar gibi korkmak yerine karşımda dimdik durdu. Tam önünde durmamla mavi gözleri kısıldı.

"Senden bahsettiğimizi nereden çıkardın?" dedikten sonra Ayşin'e biraz daha yaklaştım ve sesimi alçaltarak "Akşam tuvaletinizde olduğumu ve her şeyi duyduğumu çabuk unuttun." dedim. Ayşin gözlerini biraz daha kısıldı. Benden nefret ettiğinin farkındaydım, bunu görebiliyor, hissedebiliyordum. Peki, neden bunu önemsiyordum? Onun ne düşündüğü neden umurumda olmuştu ki şimdi?

"Hayatımda kimseye önem vermem ben. Verecek olsam bile, bu kişi asla sen olamazsın. Yani demem o ki... Şuradaki herhangi biri bile benim için senden önemlidir Ayşin Şendoğan. O yüzden sakın bir daha kendini önemli biri sanma."

Tüm ders boyunca kulaklarım çınladı. Sanırım Cankut

beni ve ebemi hiç iyi anmıyordu. Gözüm ara ara yer fıstığına takıldığında kaşlarımın çatıldığını hissettim. Her zaman ağrısı mı vardı? Yoksa diyaliz vakti yaklaştığında mı hassaslaşıyordu?

Zil çaldı. Başımı iki yana sallayıp düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Neden bu kızın ağrısı zihnimi meşgul ediyordu ki? Kendime olan sinirimi masadan çıkarmak istercesine tekme atıp ayağa kalktım. Sınıftakiler de ani bir refleksle dönüp bir an bana baktılar, ardından yaptıkları işe devam ettiler. Onlar bile iki üç günde benim hareketlerime alışmışlardı.

Hızla sınıftan çıktım. Bahçeye çıktığımda özellikle adımlarımı yavaşlatırken Cankut'un o bıkmış halini hafif bir gülümsemeyle izlemedim. Didem elindeki telefonla dudaklarını büze büze fotoğraf çekerken Cankut başını ellerinin arasına almış masayı inceliyordu.

"Selam gençler."

Heyecanla başını kaldıran Cankut "Şükür kavuşturana." derken Didem gözleri parlayarak telefonu elinden bıraktı. Sanırım sıkıldıklarını bundan iyi ifade edemezlerdi.

"Bu kadar özlediğini bilseydim daha erken gelirdim."

"Zaten biraz daha gelmesen sıkıntı-" diyen Didem'in telefonu çalmaya başladı. Ekrana bakıp hızla ayağa kalktı ve bir dakika işareti yaparak yanımızdan ayrıldı.

"Şükür ayırana."

"Sen bu kelimeye iyi alıştın Cankut, ders bittiğinde şükür, ben geldiğimde şükür, Didem gittiğinde şükür." diye devam ettim alaylı bir gülümsemeyle.

"Dalga geçme oğlum. Bir ders boyunca Didem'le yalnız kalmak ne demek biliyor musun sen?"

"Çok istekli duruyordun. Hoşuna gider diye düşünmüştüm." dediğimde afallayan Cankut eminim ki nasıl anladığımı düşünüyordu.

"Uzaktan davulun sesi hoş geliyormuş Uraz. Allah'ım ilk dakikalar kahve çay derken sustuk. Sonra muhabbet etmek için bir konu buldum. O ses tonu, ağzını yaya ya-ya konuşması... Allah'ım kız resmen kendi dilini oluştur-muş lan, "diye hararetle anlatırken, "Sakin Sarı," dedim. Derin bir nefes alıp yüzünü ovuşturan Cankut "Yol yakın-ken başka bir kurban seç Kurt, yoksa katil olursun." diye cümlesini tamamladı.

"Ben senin kadar sıkılacağımı sanmıyorum."

Yüzümde sinsi bir gülüş belirdi.

"Bazılarımız senin kadar şanslı olamıyor." dedi Cankut. Kahkahama engel olamadım, ne şanslıydım ya...

"Şansını kendin yaratacaktın Sarı."

O sırada kapıdan çıkan yer fıstığı görüş alanıma gir-di. Yine yüzündeki acı çeken bir ifade vardı ve elini be-line koymuştu. Yüzümdeki gülümseme silinirken "Can-kut." dedim.

"Ayşin'in böbrek rahatsızlığı olduğunu biliyor muy-dun?"

"Didem'den Ayşin'e nasıl geçtik la biz?"

"Uzatma ve soruma cevap ver."

"Evet biliyorum"

"Nasıl bir hastalık? Tedavisi yok mu? Nakil falan?"

Cankut'un kaşları havalandı, "Hayırdır? Ne zamandan beri kurbanlarınla bu kadar yakından ilgilenir oldun?" de-di alay edercesine, haklıydı. Ne zamandan beri birinin ra-hatsızlığıyla ilgilenir olmuştum.

"Doğuştan iki böbreği görevini yerine getirmiyormuş." dediğinde kendime kızma işini sonraya erteledim. Bunu zaten biliyordum.

Cankut devam etti: "Tedavisi var ama pahalı. Uygun donör de kolay bulunmuyor. En son-" Ardından konuş-masını yarıda kesip Ayşin'in olduğu tarafa doğru baktı.

"Devam et." dedim, tekrar bana döndü.

"Neden bu kadar merak ediyorsun?"

"Sorgulama ve anlat Sarı."

Cankut derin bir nefes aldı. "En son bir kişi bulunmuştu. Ailesi tüm varlığını o ameliyata harcadı ama duyduğum kadarıyla vücudu böbreği kabul etmemiş."

Gözlerimi Ayşin'e çevirdiğimde bizi izleyen gözlerini kaçırarak tekrar kitaba döndürdü. Bir süre küçük bir çocuğu andıran görüntüsünü izledim; suratı asık, bedeninin her hücresi gergin, çenesi sıkı sıkıya kenetlenmişti. Ona baktığımın farkında olduğunu biliyordum ama öylesine farkında değilmişim gibi davranıyordu ki sanki varlığımdan bile bir haberdi.

Şimdi Cankut'a dönmüştüm, "Başka biri daha bulunursa iyileşebilme şansı var. Öyle mi?" Başını onaylarcasına sallasa da "Ama..." dedi. Zaten bir zorluğu olmasa şaşardım.

"Bir daha o ameliyatı karşılayacak parayı ailesi toplayamaz. Toplasalar bile Ayşin tekrar ameliyata girmek istemediğini söylemiş."

"Neden?"

"Sanırım kendini suçladığı için. Böbreğini veren kişi ameliyat masasından kalkamamış."

"Saçmalık" diyerek Ayşin'e baktım. Acı çektiğini tüm ifadesinden anlayabiliyordum, kitabı bile o kadar farklı tutuyordu ki. Sanki tüm acısını o kitaba geçirmek istermiş gibiydi. Yoksa, ağrısını unutmak için mi kendini bu kadar kitaba vermişti? O zaman neden iyileşebilme şansını biri için reddediyordu. Bir insan nasıl kendinden başkasına önem verebilirdi.

"Hiç kimse kendinden önemli değil." dediğimde Cankut'un bana hayretle baktığını görsem de umursamadım.

"Eğer ölen kişi annesiyse... Önemlidir Uraz Kurt."

"Ölen kişi annense..."

İki tarafı keskin bir kılıç gibi saplandı bu cümle yüreğime. Daha önce hissetmediğim garip bir duyguydu bu, anne ve ölüm kelimesinin yan yana gelmesinden dolayı içimi dağlayan acı mıydı böyle hissettiren yoksa annemin bana veda eder gibi acıyla attığı son bakış mıydı? Merve demek ki konunun açılmasından bu yüzden rahatsız olmuştu. Gözlerindeki ifade şimdi daha anlamlı hale geliyordu, basit bir ölüm değildi annesinin ki. Kızı için canını vermişti. Acab kardeşiyle ilgili konularda taş kalpli olmasının nedeni bu muydu? Belli ki annesinin kendi verdiği kararı umursamıyordu ve ona göre tüm suçlu Ayşin'di. Kafamdaki soru işaretleri şimdi cevap bulmuştu işte.

'Bir sorumluluğu daha kaldıramam.'

Ayşin de bunun farkındaydı. Belki o da annesinin ölümünden kendini sorumlu tutuyordu ya da zorla tutturuluyordu. Nasıl hissettiğini az çok anlayabiliyordum. Ufacık yaşıma rağmen annemi kurtarmak için hiçbir şey yapmamamdan dolayı senelerdir kendimi suçluyordum.

Kapının çalmasıyla kendime gelirken nöbetçi öğrenci sınıfa girdi. Kısa bir süreliğine sınıfta gözlerini gezdirdikten sonra hocaya doğru birkaç adım attı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim öğretmenim fakat müdür, Ayşin ile Uraz'ı odasına çağırdı."

Adımı duymamla şaşırarak Cankut'la göz göze geldim. *'Yine ne yaptın?'* bakışını attığını görünce omuz silktim. Bir anda aklına bir şey gelmiş gibi gözleri büyüdü, bana doğru yaklaşıp "Sabah ki olay olmasın?" diye fısıldadı. Bu kadar zengin bir okulun müdürü, kıçı kırık bir aynayı kırdığım için beni çağırmış olamazdı değil mi? Hadi o yüzden çağırdı diyelim Ayşin ne alakaydı?

Ayşin bana doğru kaçamak bir bakış atıp ayağa kalktı. Onunda bir şey bilmediğini o ufacık bakışmadan anlarken Hoca "Hadi Uraz." dedi.

Cankut'a bakıp "Patron'a bir şey söyleme." diyerek ayağa kalktım.

Ayşin'in peşinden ilerlerken nöbetçi öğrenci "İyi dersler öğretmenim." dedi. Hep birlikte sınıftan çıktık ve Müdürün odasın doğru yürümeye başladık. Ayşin adımlarını bizden daha yavaş atıyordu. Her hareketi acı çektiğini resmeder gibiydi, ona doğru baktığımı farkettiğinde acı çeken ifadesini yok etmeye çalışan kız, müdürün kapısına geldiği an elini belinden çekti; duruşunu zar zor dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. Kapıyı üç kere tıklattıktan sonra yavaşça açtı.

"Bizi çağırmışsınız efendim."

"Geldiniz mi? Bekleyin hemen geliyorum."

Ayşin'le göz göze geldim. O da babasının oda içindeki koşuşturan haliyle bizim aramızda bir alaka kurmaya çalışıyor gibiydi. "Hadi çıkalım." diyen Müdürle odaya girmemiz ve çıkmamız bir oldu.

Müdür öncülüğünde okuldan çıkarken otoparktaki küçük kamyonet dikkatimi çekti. İki adam yerde duran kolileri kamyonete yüklerken müdür bize doğru döndü. Ne olduğunu anlamak istercesine Ayşin'e baktım. Gözlerindeki parıltı onun ne olduğunu anladığına işaret ediyordu. Tam *'Ne işimiz var burada?'* diyecektim ki müdür buna engel olmak istermiş gibi "Size bir görev vereceğim." dedi. Ayşin'in yüzünde daha önce kimsede görmediğim bir gülümseme belirdi. O kadar halsiz olmasına rağmen onu böyle mutlu eden şey ne olabilirdi?

"Bizim kardeş bir okulumuz var ve her sene kurayla bir yetimhane belirler, oradaki çocuklara hediyeler göndeririz."

Yetimhane kelimesini duyduğum an beynimden vurulmuşa döndüm. İçimdeki bir his tüylerimi diken diken yaptı. Karnımdaki tekmeleri ve vücuduma yediğim kemer

izleri yerlerini hatırlatırmış gibi sızlamaya başladı. Kulaklarının o günlerdeki gibi kızardığını, alev alev yanmasından anlıyordum. Yüzüme yediğim tokatları dişlerimi sıkmamla yine hissetmiştim sanki. Seneler önce yaşadıklarım son sürat giden bir araba gibi gözlerimin önünden geçerken nabzım hızlandı, yumruklarımı sıktım. O kadar sıktım ki avuç içlerimin uyuştuğunu hissediyordum. Nefes almaya çalıştım. Yüzümü ter bastı.

"Uraz."

Sesi o kadar yakındı ki adımı söylemesi azgın alevlere benzin fırlatmak gibiydi. Deli gibi titrerken kolumu tutan el ile irkildim. Ayşin, refleksle istemsizce ellerini teslim olurmuş gibi kaldırdı.

"İyi misin? Yüzün... Kireç gibi."

Sesindeki dehşetten büyülenmiş bir halde ona baktım. Bu kez benden korkmuyor benim için korkuyordu. Ellerimi yüzümde gezdirdim, soğuk bir damla terin sırtımdan aşağı süzüldüğünü hissediyordum. Neredeyse tüm kaslarım gergindi, çok uzun zamandır böyle hissetmiyordum ve bu hale gelmeme bir kelime neden olmuştu.

Yetimhane...

"Uraz iyi misin evlat?"

Evlat kelimesi kulaklarımda yankılanırken aklımda beliren isim, beni gerçek dünyaya döndürdü. Tıpkı beni o hayattan çekip çıkardığı zaman yeniden dünyaya gözlerimi açmam gibi. Ona çok şey borçluydum ve belki de ömür boyu bunu ödeyemeyecektim ama elimden geleni yapmam gerekiyordu. Kendine gel Uraz, Patron'un işini mahvetme.

"İyi-yim, benden ne istiyorsunuz?"

Müdürün telaşlı haline şimdi biraz da şaşkınlık eklendi, "Az öncede söylediğim gibi. Yetimhanedeki çocuklara hediyeleri dağıtılırken Ayşin'e yardımcı olmanı istiyorum ama eğer rahatsızsan başka biri-"

Kabuslarımı hatırlamıştım, "Neden ben?" diyerek Müdürün sözünü kestim. Ayşin'e baktığımda endişeyle beni incelediğini gördüm.

"Ayşin her sene bu işe gönüllü olur. Geçtiğimiz gün, yine ona yardım ettiğin için, bu konuda da yardım etmek istersin diye düşündüm."

Şimdi gözlerimi Ayşin'in babasına çevirdim. Yüzündeki sorgulayan ifade daha da gerilmeme neden oluyordu.

"Tamam," dedim, "Sınıftan montumu alayım."

Müdür başıyla beni onaylarken kızının koluna nazikçe dokundu. Ayşin kararsız bakışlarını babasına çevirdiğinde, "Sen de eşyalarını topla kızım. Okula dönmezsin bir daha." diyen babasına cevap vermek yerine başını tamam anlamında salladı. Müdür tekrar bana döndü.

"Siz gelene kadar yükleme biter. Araban var diye hatırlıyorum." diyerek benden onay beklerken başımı evet anlamında salladım.

"Harika. Kamyoneti takip edersiniz. Hadi bakalım oyalanmayın. Bende şu adamların yanına gidip son kontrolleri yapayım."

Müdür arkasını dönüp kamyonete doğru ilerlerken yerimden kıpırdamadım. İçimde saatli bir bomba vardı. Yanlış bombayı kesip patlamam an meselesiydi. Ayşin görüş alanıma girdiğinde "İyi misin?" diye sordu. "Eğer iyi değilsen gelmek zoru-"

"Kimse bana zorla bir şey yaptıramaz. Yürü eşyaları alalım."

Ayşin'i beklemeden koşar adım okula girdim. Merdivenleri çıkarken kafamın içinde karanlık düşünceler uçuşuyordu. Acaba hangi yetimhaneye gidecektik. Ya beni bu hale getiren adamlarla karşılaşırsam? Hoş onların karşısına çıkacağım günü iple çekiyordum ama şu anda değil. Bu gün değil.

Sınıfın önüne gelmemle zilin çalması bir oldu. Kapıyı açıp hocanın çıkmasına izin vermeden içeri daldım. Öğrenciler öğle arası olmasının şerefine heyecanla ayaklandılar, sırama geldiğimde Cankut "Ne oldu lan? Neden çağırmış? Bu suratının hali ne?" diyerek beni soru yağmuruna tuttu. Montumu üzerime giyerken Ayşin'in arkamda olduğunu hissettim. Cankut kısa bir an eşyalarını toplayan yer fıstığına bakıp bana doğru yaklaştı.

"Nereye?"

Eşyalarımın üzerimde olup olmadığını kontrol ederken "Yetimhaneye." dedim.

"Ne?"

Cankut'un bağırışıyla tüm dikkatler yeniden üzerimizde toplanmıştı.

"Ne yapacaksın oğlum orada?"

Cankut'un sorularını umursamadan Ayşin'e "Hazır mısın?" diye sordum. Çantasını koluna takan yer fıstığı hırkasını eline alırken başını evet anlamında salladı.

"İşimiz uzun sürer. Akşam görüşürüz."

Cankut'un arkamdan seslenmesini umursamadan yürümeye başladım. Ayşin koşar adım peşimden geliyordu. Bahçeye çıktığımızda şaşırtıcı bir biçimde kalabalık olduğunu gördüm. Belli ki herkes güzel havadan yararlanmak için kendini bahçeye atmıştı.

Otoparka doğru yürümeye devam ettim, girişe yaklaştıkça kapıda bizi kamyonetin beklediğini görebiliyordum, arabanın kapısını açarken eli belinde koşmaya çalışan yer fıstığını sabahki kadar önemsemediğimi anladım. Sanki yetimhane tüm acıma duygumu içimden tekrar çekip çıkarmıştı.

"Hadi." dememle daha da hızlanan yer fıstığının yüzünde renge dair bir şey kalmamıştı. Arabaya oturdum. Anahtarı kontağa takarken Ayşin'de yanıma oturdu. Ara-

bayı çalıştırdığımda eşyalarını kucağına koyan Ayşin "Kemerini tak." dedi ve kendininkini takmaya başladı. Kendimi bildim bileli kemer kelimesinden nefret ettiğim için arabanın kemerini göresi gözüm yoktu. Hatta bir ara yerinden çıkarttırmak bile istemiştim.

Bana emir vermesini duymazdan gelerek "Böyle iyi." dedim. Ayşin mavi gözlerini fal taşı gibi açarak "Saçmalama." dedi ve kemerime doğru uzanmaya çalıştı.

"Takmayacağım yer fıstığı."

"Sen bana yer fıstığı mı dedin?"

"Eğer beni korkutacağını düşünüyorsan, şu anda sadece gülünç gözüktüğünü bilmeni isterim" diyerek önüme döndüm ve gaza bastım. Birkaç dakikalığına arabayı boğucu bir sessizlik kapladı. Sessizlik huzursuz ediciydi çünkü o boşlukta kulaklarım anılarımdaki seslerle dolup taşıyordu, sanki Ayşin'in konuşması gerginliğimi azaltmıştı. Kamyonetin hareket etmesini beklerken "Sensin yer fıstığı!" diyen Ayşin'e göz ucuyla baktım. Öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş gözlerini kamyonete doğru dikmişti.

"Takmazsan takma be umurumda mı sanıyorsun. Yer fıstığıymış. Sen nesin ya. Öküz!"

Ayşin'in kendi kendine söylenmeleri beynimdeki kara bulutları birazda olsa uzaklaştırdı. Yola çıktığımızda söylenmesi bitmişti, yer fıstığı yavaşça kollarını gevşetti. Göz ucuyla onu izlerken elini böbreğine doğru götürdü, konuşmuyor sadece yolu izliyordu. Derin bir nefes aldım, parmaklarımı ve boynumu kütleterek bedenimi gevşetmeye, her geçen saniye artan gerginliğimi azaltmaya çalıştım. İşe yaramadığını gördüğümde tek çarenin Ayşin'i konuşturmak olduğunu anladım.

"Elin oradayken daha mı az ağrıyor?"

"Anlamadım?"

Bu kızların bir şeyleri ikiletme özelliğinden nefret ediyordum. Bas baya anlıyorsun neden doğru mu duydum diye beni yoruyorsun ki.

"Böbreğin diyorum. Baskı yaptığında daha mı az ağrıyor?"

Omuz silken yer fıstığı "Hayır. Sadece elim oradayken, ne bileyim işte. Sanki ağrıyı tek bir noktaya topluyormuşum gibi hissediyorum." dedi. Düşünceliydim, kısa bir an Ayşin'e baktım. Kendini anlatamadığını düşünmüş olacak ki konuşmaya devam ediyordu, "Sanki elimin değdiği kısımlar ağrıyor, diğer yerler geçiyor gibi, psikolojik biraz."

"Sanırım hastaneye gittiğinde bir de psikiyatriste gözüksen iyi olacak."

"Asıl senin gitmen gerek. Şu elinin haline bak. Sinir hastası."

Gözlerimi rengârenk çiçeklerle kaplı fulara çevirdim. Kandan kıpkırmızı bir hale bürünmüştü. Sanırım yumruk sıkma olayını biraz abartmıştım. Konuyu değiştirmek istercesine "Baban yetimhanenin adını söyledi mi?" diye sordum. Ayşin hayır anlamında başını sallarken "Az önce ne oldu?" diyerek konuyu kapatmayacağını belli etti. Cevap vermek için ağzımı açtım. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama içimdeki karanlık hepsini yutmama neden oldu.

"Ne olmuş?"

Salağa yatmak bazen hayat kurtarırdı ama sanırım bu konu Ayşin'leyken geçersizdi.

"Babam yetimhaneye gideceğimizi söylediği an hayatla bağlantını kestin sanki; duymuyordun, görmüyordun. Yüzünün rengi gittikçe atıyordu; Acı çeker gibi bir ifaden vardı, yumruklarını ve dişlerini sıkmıştın. Sanki bir şeyler hatırlamış gibiydin."

"Seni ilgilendirmez."

Usanmış bir şekilde öfleyen Ayşin *'Sini ilgilindirmiz.'*

diye dalga geçtikten sonra kollarını göğsünde bağladı.

"Anlatsan ölürsün sanki. Böyle sessiz sedasız yol mu bitermiş."

Uzanıp radyoyu açtım. Kafamdaki düşünceleri gidermesine izin vermem, hayatımı sorgulayabileceği anlamına gelmiyordu. Hoş, müzikten de zevk almıyordum fakat başka kaçış noktam kalmamıştı. Neyse ki şarkının sonuna yetişmiştik ve kısmet işte, en sevdiğim şarkı çalmaya başladı. Sanırım Allah'ın sevgili kuluydum, derin bir nefes aldım. Önümde giden kamyoneti şarkıyı mırıldanarak takip etmeye başladım, *Dejavu!* dedim içimden, bunu daha önce yaşamış gibi hissediyordum, sahne aynıydı. Sadece yanımdaki oyucular farklıydı. Benim gibi mırıldanan bir ses duyduğumda Ayşin'e baktım. Başını koltuğa dayamış, dış dünyayı izlerken bir yandan da şarkıyı mırıldanıyordu.

"Dikenlerin üstünde bir tebessüm yüzünde... Ah... Muhtemel aşk."

Tekrar önüme döndüğümde şarkıyı söylemeyi kestim. Ayşin'in sesine odaklandım. Güzel değildi ama rahatsız da etmiyordu. Kamyonet durmaya başladığında, etrafa bakındım, senelerce yaşadığım sokakta olmamak üzerimdeki bütün gerilimi azaltırken önünde durduğumuz binaya dikkatlice bakıyordum. Karanlık günlere doğan gökkuşağı gibi boyanmış bina, kötü anıların geri gelmesine neden oluyordu, bu halde olmama neden olan yetimhaneye gelmemiş olsak ta buranın da farklı olduğunu düşünmüyordum.

Ayşin arabadan inerken gözlerimi binadan ayırmadan yavaşça kapıyı açtım. Ağır hareketlerle inerken Ayşin hızlıca yanıma geldi.

"Bir sorun mu var?"

Başımı hafifçe hayır anlamında salladım, o sırada göz-

lerim kolileri içeri taşıyan adamlara takıldı. Bir zamanlar bizim yetimhaneye de böyle hediyeler gelmiş miydi? Neden biz her zaman eski püskü şeylere mahkûm olmuştuk?

"Emin misin?"

Kolumda hissettiğim el ile bakışlarımı koluma çevirdim. Çekingen bir dokunuş... Yine de rahatsızlığımı dile getirmek istercesine gözlerine baktığımda yavaşça elini çekti. İlk kez biri konuşmadan beni anlamıştı.

"Hadi girelim."

Ayşin beni izlerken yanımda yürümeye başladı. Her adımım gözlerimin önünde bir anıyı canlandırıyordu.

Yetimhanenin bahçesine girer girmez, olduğum yerde durdum. Hâlâ anılarda yaşıyor olabilir miydim? Yoksa karşıma çıkan kişi gerçeğin ta kendisi miydi?

"Hoş geldiniz."

İlerlemeye başlamadan önce, yumruklarımı sıktım, Ayşin bizi karşılayanlara "Hoş bulduk." diyerek görevi üstlendi. Karşımızdaki adamla göz göze geldiğimde onun suratındaki neşeli ifadenin kaybolduğuna şahit oluyordum, tepki vermemek için hareketsiz durmaya gayret göstererek sessizce nefes almaya çalıştım. Açık havada olmamıza rağmen oksijensiz kalmış gibi hissediyordum. Bu adamın üzerimde böyle bir etki bırakmasından nefret ediyordum.

"Uraz."

Adım bir haykırış gibi Ayşin'in dudaklarından döküldü. Gözlerim beni bu hale sokan adamdan yer fıstığına kaydı. Maviliklerindeki kaygı durumumu özetliyordu.

"Girelim mi?"

Alçak sesle sormasına rağmen kelimeler beynimin içinde patlıyor gibiydi, aniden birkaç adım geri çekildim.

"İyi misin?"

İyi değildim, karşımda öldürmek için yemin ettiğim adam duruyordu, bir yeminim vardı; onun nefes aldığı

binaya tekrar döndüğümde nefesini kesmek için dönmüş olacaktım. Bunu şu anda yapamazdım ama yer fıstığını da o adamla yalnız bırakmayacak kadar aklım yerindeydi.

"Girelim."

Ses tonum lavı bile donduracak soğuklukta çıkmıştı, Ayşin bu soğuğu hissetmiş gibi belli belirsiz ürperdi. Ağzını burnunu dağıtacağım adamın imalı bir şekilde "Önden buyurun çocuklar." dedi. Dili yılan gibiydi, sözcüklerimi çatallaşıyor, ruhumu ısırıyor, zehrini tüm anılarıma akıtıyordu.

Ayşin yürümeye başladığında peşinden ilerledim, içeri girdiğimizde suratıma çarpan boya kokusu beni kendime getirdi. Belli ki duvarlar yeni boyanmıştı.

Mavi...

Güven duygusunu vermek için mi bu renk tercih edilmişti yoksa içeride yaşananları saklayan bir perde miydi?

Çocukluğumu yok eden adam alışılmış laf kalabalığıyla yetimhaneyi anlatırken etrafı incelemeye devam ettim. Her şey yeniydi, ya da ilk günkü gibi korunmuştu. Garipti, bizim yaşadığımız yerde yeni olan tek şey gelen çocuklardı.

"Malum bugün hafta içi. Sizin gibi okulda olan çocuklarımız var. Geri kalanı-" deyip saatine baktıktan sonra ayrık dişlerini göstererek gülümsedi,

"Şu anda oyun odasındalardır, şu taraftan."

Ayşin'in huzursuz bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ne olduğunu deli gibi merak ettiğine emindim fakat ona hiçbir şey anlatamazdım. Geçmişim benim sırrımdı; kendime sakladığım, başka kimsenin duymasına izin vermediğim gizli düşüncelerimdi. Çocukluğuma sakladığım en derin anılarımın gün yüzüne çıkmaması daha iyiydi.

Oyun odasına girdiğim an gözüme çarpan ilk şey, diğer yerlerin aksine duvarların turuncu olmasıydı. Çocukların heyecanını ve coşkusunu başka bir renk anlatamazdı

zaten. Oyunlarını yarıda kesen çocuklar ayağa kalkarken adam onlara doğru birkaç adım attı. Panikle peşinden gitmek için hamle yapmamla Ayşin'in fularlı elimi tutması bir oldu. Olduğum yerde kaldım ve adamın çocuklara dokunmasını izledim. İçimden bir şeyler kopup gidiyordu sanki.

"Gelişme çağındaki çocukların kişisel gelişimlerine ve kendilerini bulmalarına çok önem veriyoruz."

Küstah bir şekilde gülümsedim. Uzun süredir göz teması kurmamaya çalışan adam bu hareketimle bana bakınca, "Eminim çok güzel bireyler yetiştiriyorsunuzdur." dedim.

Yüzündeki ifadesizliği korumaya çalışsa da gözleri tedirginliğini belli ediyordu.

"Elimizden geleni yapıyoruz."

Kötü bir gülümsemeyle adamı dinliyordum, Ayşin bu gerginliğin içerisinde kalmıştı.

"Uraz ne oluyor?" diye fısıldadı, hâlâ elimi tutuyordu.

"Sakın bir daha bana dokunma." dedim.

Kaşlarını çatarken elimi serbest bıraktı. Tekrar yüzü renkten renge giren adama döndüm.

"O zaman siz çocuklarla tanışırken ben de yarım bıraktığım işleri tamamlayayım."

Bize doğru yürümeye başladı. Tam yanımızdan geçerken "Sadece erteliyorsun." diye fısıldadım. Bir anlık yavaşladığını hissederken başımı ona doğru çevirdim.

"Yüzleşmek istemediğin şeyleri yapmayacaktın."

Varlığıma tahammül edemediğini belli eden bakışlarıyla birkaç saniye yüzümü inceledi. Birbirine kilitlediği dudaklarını aralayabildiğinde gözleri Ayşin'e çevrildi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verirsiniz."

"Mutlaka olacaktır."

Cevap verme gereği bile duymadan kaçarcasına odadan çıktığında yüzümde keyifli bir gülümseme belirdi. Ayşin önüme geçip kollarını göğsünde bağladı. Ayağı-

nı belli bir ritimle yere vururken tek kaşını kaldırmıştı. Şu anda gözümde ilkokul hocasından farksız dururken "Evet?" dedim.

"Sadece erteliyorsun, yüzleşmek istemediğin şeyleri yapmayacaktın. Ne demek?"

"Onunla benim aramda olan bir şey. Seni ilgilendirse bilirdin."

"Beni Demir Kara'nın sözleriyle korkutabileceğini mi sanıyorsun?"

Şaşırmıştım, "Kimin sözleriyle?" diye sorduğumda Ayşin gözlerini devirirdi:

"Bir kitap fenomenini senin gibi bir odunun bilmesini bekleyende kabahat."

Lafı ağzında geveliyordu, aralarından bir tek anladığım... Odun mu demişti o bana? Şüpheyle tek kaşımı havaya diktim, Ayşin sorguya devam ediyordu,

"Müdürle derdin ne?"

"Buraya dertlerimi dinlemeye mi yoksa çocukları mutlu etmeye mi geldin yer fıstığı?"

Ayşin topuklarını yeniden yere vurmaya başlamıştı, "Bana yer fıstığı deme!"

Az önceki gergin hava dağılıyordu. "Tamam demem yer fıstığı."

İnlemesi bir hırıltı gibi çıktı ve ses bir saniyeden kısa süre havada asılı kaldı. Dudağımın kenarı keyifle yukarı kıvrılmıştı bile.

"Beni sinir ediyorsun." diyerek arkasını döndü ve en yakındaki koliyi açmaya başladı.

En nefret ettiğim şeylerden biri koli bandının çıkardığı ses olduğu için onu duymayacağım en uzak köşeye gittim ve çocukların hareketlerini gözlemlemeye başladım. Elbette içlerinden biri, bir sorun olduğunu belli ederdi ama nedense hepsi mutlu mesut oyunlarını oynuyorlardı. Da-

ha yakından incelemek için ağır adımlarla çocukların etrafında dolaştım. Kıyafetlerinin açıkta bıraktığı yerlerinde boya lekeleri haricinde hiçbir iz yoktu.

Peki ya vücutlarının görünmeyen yerlerinde?

"Bizden nefret mi ediyorsun?"

Başımı sesin geldiği yere çevirdim. Önümde boyu belime ulaşmamış esmer bir kız çocuğu duruyordu. Gözleri o kadar büyüktü ki eşek göz diye buna denirdi. Sanırım kâğıt yerine yüzüne boya yapmayı tercih etmişti.

"Biri sana bir şey mi yaptı? Ondan mı kötü adamlar gibi bakıyorsun?"

Gözlerim kafamdaki karışıklık kadar kocaman açılmıştı, "Sen kötü adamlar nasıl bakar nereden biliyorsun?"

Küçük kız, omuz silkerek, "Televizyon izlemiyor musun sen akıllım." deyince belli belirsiz gülümsedim.

"Nasıl bakıyormuşum ben?"

Yüzünü benim gibi yapmaya çalışan ufaklık "Böyle" dedi. Kaşlarını çatamayışı ufak bir kahkaha atmama neden oldu. Benimle beraber oda çocuksu bir kahkaha attı

"Eline ne oldu?" Fularlı elime baktım. Sanırım bugün yumruklarımı fazla sıkmıştım. Kan içindeki elimi açıp kapamaya çalışırken "Adın ne senin?" dedim.

"Su," diyerek elini tokalaşmak için uzatan ufaklık "Senin ne?" diye sordu. Ufak elini nazikçe tutup "Uraz," dedim. "Memnun oldum. Çok acıyor mu?" dediğinde milimetrik bir gülümseme yüzümde sabit kaldı. Başımı hayır anlamında salladım.

"Kaç yaşındasın Su?"

"Böyle, 4." diyerek sadece orta parmağını gösterince dudaklarım hafifçe aralandı.

"Senin gibi bir kız böyle hareketler yapmamalı sanki Su?"

Küçük kız yine omuz silkiyordu, "İlla yaşım kadar parmak kaldırmak zorunda mıyım? Ben indirmeyi tercih edi-

yorum. Benim bedenim benim kararım." deyince ufak bir kahkaha attım. Bu sefer elleriyle ağzını kapatarak gülmeye başlayan kızın bir an için gözleri parladı. Açıkta kalan fındık kadar burnunu sıkıp gülümsemeye devam ettim.

"Sen yine de başkalarının yanında parmaklarını kaldırmayı tercih et."

Göz kırpmamla başını tamam anlamında salladı. Yüzüne düşen bir bukle saçı kulağının arkasına koydum. O sırada izlendiğimi hissedince gözlerimi etrafta dolaştırdım ve Ayşin'in bizi izlediğini farkettim. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, aynı zamanda yüzündeki huzurlu gülümsemeyi gözlerimizin buluşmasıyla silerken yaptığı işe geri döndü. Bir süre daha onu izledikten sonra önümde merakla bana bakan kıza döndüm. Belki bu akıl küpünün ağzından burada olanlarla ilgili birkaç tüyo alabilirdim.

"Söyle bakalım Su. Kötü adamlar başka ne yapar?"

"Zarar verir, can yakar, ağlatır."

"Peki, sen hiç televizyon haricinde kötü adam gördün mü?"

Bir süre gözlerimin içine bakan kız başını evet anlamında salladı. Bir an nabzım hızlandı. Doğru iz üzerindeydim.

"Nerede gördün?" dediğimde öfkenin bedenimi ele geçirmeye başladığını hissediyordum. Sağını solunu kontrol eden kız işaret parmağıyla ona doğru gelmemi söyledi. Merakla ufak suratına yaklaştığımda elleriyle kulağımı kapatarak "Burada." diye fısıldadı. Kaşlarımı çatarak kızın suratına baktım.

"Kim?"

Küçük kız başını sağ tarafa doğru çevirerek işaret etti ve "O" dedi.

Gösterdiği tarafa baktığımda 5 yaşından büyük olduğunu düşünmediğim bir çocuğun tek başına oturduğunu gördüm. Hiçbir şey anlamadan Su'ya döndüm.

"Tüm oyuncakları kırıyor, oyun oynamamıza izin vermiyor, bize vuruyor, sürekli açımı çekiyor. Biz onun yüzünden hep ağlıyoruz."

Su, akranının yarattığı belaları anlatırken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Resmen sinirlerim bozulmuştu, ben neler düşünüyordum o neler anlatıyordu. Tekrar çocuğa baktığımda kollarını göğsünde sıkı sıkıya bağlamış ayaklarını birbirine vurduğunu gördüm. Sanırım neden bu kadar hırçın olduğunu anlayabiliyordum.

"Şimdi de cezalı işte."

Dudaklarımı ince bir çizgi haline getirirken Su'ya döndüm. Çocuğa gerçekten öfkeli olduğunu yarım yamalak çattığı kaşlardan anladım. "O zaman ben gidip, ona hesap sorayım. Nasıl seni ağlatırmış?" dememle Su'yun yanağımı öpmesi bir oldu. Minik dudaklarının yanağımda bıraktığı sıcaklık gittikçe yayılırken "Teşekkür ederim Uraz abi." dedi.

Uraz abi. Birinin ağzından abi kelimesini o kadar zamandır duymuyordum ki. Yavaşça ayağa kalktım. Sinirli olduğunu anladığım çocuğa doğru ağır adımlarla yürüdüm. Yanındaki mindere kendimi atıp sırtımı duvara dayadım. Bana bakmadığını gördüğümde aynı onun gibi kollarımı göğsümde bağladım ve ayaklarımı birbirine vurmaya başladım. Bir süre o şekilde oturduktan sonra göz ucuyla bana baktığını gördüm. Ne düşündüğünü az çok bildiğim için derin bir iç çekip "Buradaki herkes sinir bozucu." dedim. Ayaklarını hareket ettirmeyi kesince doğru yolda olduğumu anladım.

"Özellikle de Su."

Başını bana doğru çevirdiğini gördüğüm an bakışlarımı Su'ya çevirdim ve konuşmaya devam ettim.

"Her şeyi bildiğini sanıyor. Tüm çocuklar onunla oynamak istiyor." küçük çocuğa bakmaya devam ediyordum,

az önceki yapmacık sinirli halimi yok edip "Ama çok güzel be." diye devam ettim.

Çocuk bir süre gözlerimin içine baktı, daha sonra önüne dönüp Su'ya bakmaya başladı ve belli belirsiz bir hareketle beni onayladı. Yüzümdeki gülümsemeyle başımı duvara dayadım. Sevme becerimin annemle beraber yok olduğunu düşünüyordum, bu, insanlardan nefret ediyormuşum gibi algılanmıştı çoğu zaman, hâlbuki sadece çevremde olmadıkları için mutlu oluyordum ama onu anlıyordum. Daha öncede bu şekilde davranan çocuklar görmüştüm. Ne hissettiklerini az çok biliyordum.Tekrar Su'ya döndüm.

"Başkalarıyla yakın olsun istemiyorum. Benim bu hayatta kimsem yok, o her şeyim olsun istiyorum." dedim. Göz ucuyla baktığım çocuğun tekrar başını evet anlamında salladığını görünce derin bir nefes aldım.

"Tavsiye ister misin?"

Bana dönen çocuk başını evet anlamında salladı. "Asla birini her şeyin yapma."

"Neden?" diye sorduğunda belli belirsiz gülümsedim.

"Zamanı geldiğinde en çok canını acıtan o olur."

Dudağını büken çocuk önüne dönerken "Şimdi de ben onun canını acıtıyorum. Ödeşmiş oluruz." deyince kahkaha attım. Bu iki çocuk kesinlikle birbirlerine göreydi. Kahkahâlârımın arasında gözüm Ayşin'e takıldı. Etrafındaki kalabalığa kolilerden çıkardığı oyuncakları verirken sarılmayı ihmal etmiyordu, yüzündeki huzur kokan ifade her çocukla biraz daha artıyordu. Gözlerinin mavisinin bu kadar canlı olduğunu ilk kez görüyordum, çocuklarla arasında farklı bir bağ vardı sanki.

Bir süre Ayşin'i izlemeye devam ettim. Ardından yanımdaki çocuğun dirseğiyle kolumu dürtmesi beni kendime getirdi. Ona doğru döndüğümde onunda yer fıstığına baktığını gördümİ Daha sonra bana bakıp fısıldadı.

"Eğer her şeyi yapmaya kararlıysan canını acıtmasan iyi olur. O meleğe benziyor. Melekler kimsenin canını acıtmaz."

Saatler geçti, her saniye vuruşu işkence gibiydi. Çocuklara yapılan her sevgi dolu hareket, hayatın adaletini sorgulamama neden oluyordu. Gergin, yorgun, huzursuz ve acı içindeydim. Bu lanet olasıca odanın dışında bir yerde olmak istiyordum ama Ayşin'i burada, o adamın nefes aldığı yerde tek başına bırakamazdım.

Odanın boğucu havasından kurtulmak için kısa süreliğine kendimi dışarı attım, dışarıda hava kararmaya başlamıştı; bu beni rahatlatıyordu. Yetimhanedeki işimiz bitmek üzereydi ve buradan uzaklaşmadan çocukluğuma ait kabuslardan kurtulamayacaktım. Sessizce binanın girişindeki merdivene oturdum. Cebimden çıkardığım sigara paketinin içinde bir tane kaldığını gördüğümde gerilen sinirlerim suratımda istemsiz bir gülümseme yarattı, bu gün hayatın beni sınadığı saçma sınavlardan biri olmalıydı. Son sigaramı dudaklarımın arasına kıstırdım. Tam cebimde çakmağı arıyordum ki biri heyecanlı bir halde bana seslendi.

"Uraz?"

Kafamı kaldırır kaldırmaz, bahçenin diğer tarafındaki bir grup kızın arasından bir tanesi öne doğru atıldı, gözlerimi kısıp kızın yüzünü görmeye çalışırken sigarayı dudaklarımdan çektim.

"Sensin. Gerçekten sensin!"

Hafifçe ayağa kalktım, kız tam önümde durup hayran bir şekilde beni süzerken "Çok... Çok değişmişsin." dedi. Bir süre kızın yüzünü inceledim. Tanıdık gelen yüz hat-

larını, bir türlü nereden çıkardığımı hatırlayamıyordum, kız tekrar "Uraz" dedi. Z'leri değişik bir şekilde vurguluyordu. "

"Aleyna?"

Aleyna benden ufak olmasına rağmen eski yetimhanedeki benimle anlaşabilen tek kızdı. Ben o hapishaneden kaçmadan üç sene önce evlat edinilmişti ve bir daha yüzünü görmemiştim. Peki, tekrar yetimhanede ne işi vardı?

Kızın gülümsemesi yüzüne yayılırken boynuma atladı, bana o kadar sıkı sarılmıştı ki biraz daha devam ederse nefes alamayacaktım. Refleks olarak yumruğumu sıktım. Avucumun içindeki sigaranın param parça olduğunu hissediyordum, içimdeki öfkeyi dizginlemeye çalıştım. Arkadaki kızların hayran bakışları üzerimizde dolaşıyordu.

"Ne işin var burada?" diyerek benden ayrıldı.

Üzerimi sert bir şekilde düzelttikten sonra, "Asıl senin ne işin var?" diye sordum. Suratı düşen kız acı dolu bir iç çekerek "Uzun hikâye. Lanetim hâlâ devam ediyor anlayacağın." dedi.

"Asıl senin burada ne işin var? Reşit olduğuna göre evlat edinmeye mi geldin?"

Kızın ruh hali anında değişti. Kahkaha atmaya başladığında, tek kaşımı şüpheyle havaya kaldırdım, sanırım eski yetimhanede yaşamış olan herkesin ayarları biraz bozuktu.

"Uzun hikâye. Şanssızlığım hâlâ devam ediyor anlayacağın." dedikten sonra koluma giren kız devam etti: "O zaman uzun bir gece olacak." dedikten ardından beni çekiştirmeye başladı. Aklından ne geçiyor diye düşünüyordum.

"Bu gece birlikteyiz."

Kolumu hızla Aleyna'dan kurtardım, "Burada kalacağımı düşünmüyorsun herhalde?"

Yüzünde keyifli bir gülümseme beliren kız bana doğru yaklaşıp parmak uçlarında yükseldi, "Burada kalaca-

ğımı düşünmüyorum." diye fısıldadıktan sonra benden uzaklaştı. Onu hatırlamadığım bir şekilde bana bakıyordu. Fazla cilveli...

Kollarımı önümde rahat bir tavırla bağladım, bu hareketi her yaptığımda kolumdaki kaslar iyice belirginleşiyordum. Aleyna manzara karşısında dudağını hafifçe ısırarak gözlerini koluma sabitledi. Başka kızlarda bu ifade ne kadar hoşuma gitse de arkadaşım dediğim kızın bana böyle bakması mide bulandırıcıydı. İşaret parmağımı çenesine koyup başını kaldırdım ve bana bakmaya zorladım.

"Buradan kaçabileceğini mi düşünüyorsun?"

Başını evet anlamında sallayan kız "Her zaman yaptığım şey." dedi ve arkasındaki arkadaşlarını gösterdi. "Onlar sayesinde."

Kızlar utana sıkıla el salladı. Aleyna tekrar bana dönüp "Daha ne kadar buradasın?" diye sordu. Omuz silkip "Birazdan gideriz." deyince sevinç nidası atan kız "O zaman hemen hazırlanmalıyım." dedi ve arkadaşlarına dönüp "Hadi kızlar. Hızlı olmalıyız." diyerek bir şey söylememe izin vermeden koşmaya başladı. Arkasından afallamış şekilde bakakaldım. Bu kız çoğul ekini kendi için kullandığımı mı sanmıştı?

Saate baktım, dövüş zamanı yaklaşmıştı. Bir an önce Patron'un yanına gitmeliydim, bu yüzden Aleyna'yla uğraşamazdım. O aşağı inmeden buradan gitmek için hızla oyun odasına doğru yürüdüm. Ayşin'in içeride olmadığını gördüğümde geri dönerek tuvaletlere doğru yürümeye başladım. Sesini takip ederek yavaş adımlarla kapalı olan kapıya yaklaştım, tuvaletlere varmadan önceki son kapının önünde durdum. Kapının kenarında asılı olan küçük tabelanın da söylediğine göre burası müdürün odasıydı. Damarlarımdaki bütün kan beynime pompalanmaya başladı; ben o adam Ayşin'in yanına yaklaşamasın diye saat-

lerdir acı çekiyordum, o ise pislik herifin odasına gitmişti, hem de bensiz!

Öfkeyle kapıyı kırarcasına açtım. Bu sesle irkilen öğretmenler bana doğru döndü. Müdürün o kötü anıların kafamda canlanmasına neden olan gülümsemesiyle, elinin Ayşin'in sırtında olduğunu gördüm, işte o an hiç kimse umurumda değildi. O an yeminimi tutmamın zamanı gelmişti.

"Dokunma lan ona!"

"Ur-Uraz!"

Müdürün elini çekmesine fırsat vermeden yanına gittim ve boğazını avucumun içine aldım. "Uraz ne yapıyorsun?" diyen Ayşin'i umursamadan nefret ettiğim adamı sürükledim. Sırtını sert bir şekilde duvara çarpmamla sesli bir şekilde inledi

"Uraz!"

Boğazındaki parmaklarımı biraz daha sıktım. Parmaklarımın arasındaki adam çırpınmaya başladı; gözleri kan çanağına döndü, rengi kırmızıdan mora dönüşüyordu. Gözlerimden ateş çıksa şu anda onu kül edebilirdim. Senelerce yaptıkları, sinirimi körüklerken adamın göz kapakları kapanmaya başladı.

"Gözünü aç!"

Adam, yüksek sese tepki vererek biraz dirilmeye çalıştı fakat gücü iyice azalıyordu, göz kapakları tekrar düşüşe geçti.

"Ecelin olacağım lan senin. Son nefesini verirken gördüğün son şey olacağım lan. Aç şu lanet olası gözünü!"

Bağırışım odada yankılandı. Adamın bayılacağını hissettiğim an elimi gevşettim. "Bu kadar kolay kurtulamazsın benden." derken kolumdan birileri tutmaya çalışıyordu, arkama bakma gereği duymadan kolumu geriye doğru savurdum, dirseğimle bir şeyleri devirmiştim. Ardından

inlemeler, çığlıklara dönüştü. Arkamda bir şey yere tok bir sesle düştü: Ayşin masanın önünde yere çökmüş bir eliyle yüzünü diğer eliyle belini tutuyordu.

"Ayşin!"

Öfkemin yerini yavaş yavaş endişe alıyordu, Ayşin'in yanına çöktüğümde yere damlayan kanları farkettim. Gözlerini o kadar sıkı yummuştu ki canının çok acıdığını görebiliyordum.

Elini yüzünden çektim, neredeyse tüm yüzü kanla kaplanmıştı. Arkamdaki adamın boğulurcasına öksürürken, yer fıstığının burun kemerine baskı yaptım. Bu hareketimle gözünden birkaç damla yaş süzülünce, hiç dinmeyecekmiş gibi görünen bir suçluluk duygusu bedenimi ele geçirdi.

"Ayşin bana bak."

Uzatılan peçeteyi Ayşin'in burnuna bastırdım."Ayşin gözlerini aç!"Şimdi Ayşin'in nefesi kesik kesik geliyordu, gözlerini açtı, zar zor yutkunuyordu

"Benim de mi ecelim olmak istiyorsun? Son nefesimi verirken gördüğüm son şey sen olmalısın falan filan, değil mi?" Gülsem mi ağlasam mı bilemedim, "Saçmalama." dedim ve omzumun üstünden rengi yeni yeni yerine gelen adama baktım. Ayşin'in, adamı kendisiyle kıyaslaması yanlıştı, işler ters gitmişti, belki de şansızlık diyebiliriz fakat şu anda Ayşin'in yerinde olması gereken oydu ve etrafta bir kan akacaksa bu onun kanı olmalıydı.

Belli ki dirseğimi savururken hissettiğim şey Ayşin'in burnu olmuştu, kız burnuna aldığı darbeyle olduğu yere çöküp kalmış, acıyla inliyordu. Kontrol edemediğim nefretimi onun kazara onun burnundan çıkardığımı anladı. Burnuna yaptığım baskı işe yaramıştı, artık burnu kanamıyordu, fakt yer fıstığının nefes alışverişi hâlâ düzene girmeyince sorunun burundan kaynaklı olmadığını anladım. Yoksa... Tekrar Ayşin'e döndüm, "Belini mi çarp-

tın?" diye sordum. Titreyen dudaklarını birbirine kenetlerken başını evet anlamında salladı.

Allah kahretsin. "Yürüyebilir misin?" diye sorduğumda tereddütle başını onaylamak ister gibi salladı. Ayağa kalkarken, Ayşin'i kollarından tutarak ayağa kaldırmaya çalıştım. Her hareketi biraz daha acı çektiğini gösterir gibi inlemesine neden olunca yürüyemeyeceğini anladım, tek hamlede ufak bedenini kucağıma aldım. Etraftaki öğretmenlerin yardımıyla odadan çıktıktan sonra hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Arkamdan gelen Aleyna'nın sesini duymazdan gelip kendimi dışarı attım.Bizimle birlikte koşan bir öğretmenle arabaya ilerlerken kadına "Sağ cebimdeki anahtarı al." dedim. Hızla anahtarı cebimden çıkaran hoca, kapıların kilidini açar açmaz arka kapıyı açması için ona bağırdım. Arka kapı açılmıştı, Ayşin'i dikkatlice arka koltuğa oturttum, diğer tarafa geçerek rahat bir şekilde uzanmasını sağladım. Kapıları kapattım hızla direksiyona yöneldiğimde gözüm kapının önünde elleriyle boğazını tutan adama takıldı."Sadece erteledik. Seninle işim bittiğinde kalbin atmıyor olacak."

Bahçe kapısının önünde duran Aleyna'yı farkettiğimde bir an durakladım, duyguları göz bebeklerini dans ettiriyordu. Kızmakla üzülmek arasında kalmıştı. Ayşin'in inlemesiyle kendime geldim ve direksiyona geçtim, kontağı çalıştırdım ve gazı kökleyerek patenaj yaparak hareket ettim, lastiklerden çıkan dumanın aleve dönmesine çok az kalmıştı. Dikiz aynasından acıyla kıvranan Ayşin'i gördüğümde vicdanımın görünmez parmakları boğazımı kavradı. Nefes almakta zorlandığımı hissettim.Araçların arasından hızla ilerlerken arka koltuktan gelen inleme sesleri yüzünden sürekli arkama dönme ihtiyacı hissediyordum.

"Nefes alamıyorum Uraz. Çok... Çok canım acıyor."

"Dayan, buralarda bir hastane vardır." Dudaklarını birbirine bastırmış yer fıstığı başını belli belirsiz salladı. "Benim doktoruma gitmeliyiz." dedi zorlanarak, şimdi ön koltuğu işaret ederek "Çantamı uzatır mısın?" dedi. Hızla yanımda duran çantayı Ayşin'e verdim.

"Bizim evin o tarafa gideceğiz." diyerek çantasının içini kurcalamaya başladı. Evin yolunu öğrenmiştim, o yüzden son sürat gaza bastım, yer fıstığı telefonla konuşmaya çalışıyordu;

"Alo Özcan Bey? N'olur hastanede olduğunuzu söyleyin, çok kötüyüm. Size doğru geliyorum, yoldayım."

"Tamam teşek-" Ayşin son cümlesini tamamlayamadan sessizliğe gömüldü, hareketsiz yattığını gördüğüm an nefesim kesildi.

"Ayşin!"

Telefonu elinden kayıp düştü. Doktorun sesini duyabiliyordum. Panik hızla boğazımdan yukarı tırmanıyordu, bu hissi bastırmakla uğraşırken bir yandan da yola odaklanmaya çalışıyordum. Tek elimi arkaya uzatıp telefona ulaşmaya çalıştım, yetişemedim. Sinirle direksiyonu dövdükten sonra haykırarak tekrar denedim, omzumun çıkması pahasına telefona ulaştım."Alo?" Doktor telefonu kapatmıştı, hemen geri aradım.

Adamın sesindeki panik dinmemişti,.

"Ayşin?"

"Doktor, hangi hastanedesin?" Ufak bir sessizlik olduktan sonra hastanenin adını duydum, "Medikal."

"5 dakika içinde oradayız."

Telefonu koltuğa fırlatıp gazı kökledim.

Hastaneye geldiğimizde acil kapısının önünde volta atan doktorun Özcan Bey olduğunu tahmin ederek arabadan indim. "Doktor Özcan" dediğim an arabaya doğru koşan adam "Sedye getirin." diye bağırdı. Kapıyı açıp

baygın yer fıstığını kucağıma aldım. Doktor bileğini tutup nabzını ölçmeye çalıştı.

"Ne oldu? Bu kan ne?" diye sorduğunda hemşireler sedyeyi getirmişti bile,

"Burnuna darbe aldı."

Ayşin'i sedyeye güvenli bir şekilde yatırdıktan sonra koşmaya başladık, "Asıl önemli olan böbreğini masaya çarptı. Zaten ağrısı vardı."

Bu sırada hastane güvenliği arkamdan bana yetişerek kolumdan tuttu ve "Arabanızı çekmeniz gerekiyor beyefendi." dedi.

Uzaklaşan sedyeye bakarken kolumu güvenliğin elinden kurtardım. Geriye doğru koşarak çalışan arabaya oturdum ve uygun bir yere park ettim. Gözüm arabanın saatine takıldı, dövüşe bir saat kalmıştı, telefonumu elime aldım. Arayan soranın olmaması fırtınadan önceki sessizliği çağrıştırıyordu; ne yapacağımı bilmez halde başımı direksiyona dayadım.

Bir an önce Patron'un yanına gitmeliydim ama Ayşin'i bu halde yalnız bırakamazdım. Babasına haber versem, o gelene kadar dövüşe geç kalırdım ve bu, gitmemekle aynı anlama gelirdi. Her türlü Patron'un gazabına uğrayacağımın farkındaydım. İkilemin verdiği iğrenç duyguyla arkama yaslanarak, derin nefeslerle mantıklı düşünmeye çalıştım. Her geçen saniyenin Patron'un sabrını biraz daha zorladığını biliyordum ve bile bile bu hataya düşmemeliydim...

Düşünmeye devam ediyordum; doktoru Ayşin'i yalnız bırakmazdı, en kötü ailesine haber verirlerdi. Bu fikirle biraz daha rahatlayarak arabayı hareket ettirirken gözlerim Ayşin'in fularıyla sargılı elime kaydı; o zor anımda bana yardım etmişti, bense sırf başıma bir şey gelmemesi için onu bir başına bırakıyordum; hem de bu hale düşmesine neden olmuşken.

İçim belki kapkaranlıktı fakat sık karşılaşmasak ta bir vicdanım vardı ve lanet olsun ki Ayşin'i yalnız bırakmamı engelleyecek kadar güçlüydü.Arabayı durdurdum. Yer fıstığının telefonu ve çantasını elime aldıktan sonra koşarak hastaneye girdim, karşıma çıkan hemşirelerden birinden Ayşin'i nere götürdüklerini öğrendim.

Diyaliz odası.

Hastanelerden oldum olası nefret etmişimdir. Bu binaların tek güzel yanı içinde birbirinden güzel hemşirelerin olmasıydı belki ama şimdi bu bile umurumda değildi.

Üzerinde *'Diyaliz Ünitesi'* yazan kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Kapıyı yavaşça açarak on yataklı bir odayla karşılaştım; her yatağın başında garip sesler çıkartan bir makine vardı ve insanlar içinden kan geçtiğini düşündüğüm kablolarla ona bağlanmıştı. Elimdeki çantanın sapını daha sıkı tutarak yürümeye başladım. Sondan bir önceki yatağın başındaki doktorla göz göze geldiğimde olduğum yerde durdum. Nedense yatakta yatan yer fıstığına bakmak istemiyordum. Doktor elindeki dosyayı kapatıp Ayşin'in ayakucuna koydu ve bana doğru yürümeye başladı.

"Tam zamanında getirmişsin delikanlı."

Ayşin'e çekingen bir bakış baktım. Rengi normalden daha da soluktu, bir insan birkaç saat içinde zayıflayabilir miydi? Gözaltları mosmordu; yüzündeki kanı temizlemeseler de üstü başı kan içindeydi, kolundan etrafına dolanan kablolardan geçen kan, kalbimin düzensiz bir şekilde atmasına neden oldu.

"Bu gece misafirimiz olacak."

Doktora baktım, o gözlerini ayırmadan Ayşin'i izliyordu.

"İyi ama değil mi?"

Doktor şimdi bana bakıyordu. "Olacak." dedi.

"Hâlâ baygın mı?"

"Hayır, sadece dinleniyor. Yaklaşabilirsin fakat çok fazla yorma. Geçmiş olsun."

Doktor yanımdan ayrılırken bir süre olduğum yerde kaldım. Yer fıstığını izlerken kalp atışlarımın beni rahatsız etmeye başladığını hissettim. Ağır adımlarla yürüdüm, elimdeki çantayı ayakucuna koyup yanındaki sandalyeye oturdum. Gözlerim makinadan Ayşin'e uzanan kabloları takip ediyordu, bu kadar büyük kablolar canını acıtıyor muydu?

Yer fıstığının güneş kadar parlak duran saçları da solmuştu sanki. Yüzüne düşen bir tutamı çekmek için uzandığımda yavaşça gözlerini açtı. Hızla elimi çektim. Yorgun bir şekilde başını bana doğru çevirdi. Hırçın göz bebekleri, dingin denizlere benziyordu.

"Özür dilerim."

Ayşin'den özür dilerim cümlesini duymak moralimi iyice bozuyordu, sinirle kaşlarımı kaldırdım çünkü özür dilemesi gereken biri varsa o da bendim. O neden özür diliyordu? Ayşin derin bir nefes daha aldı.

"Arkadaşınla planını bozduğum için." diye devam etti. Kaşlarım daha da çatıldı. Hangi arkadaşımla, hangi plandan bahsediyordu. Bakışlarımdan bir şey anlamadığımı anlamış olacak ki "Şu yetimhanedeki kız." dedi. Aleyna'dan mı bahsediyordu? O bizi mi dinlemişti?

"Sorun yok, yorma sen kendini."

"İstersen gidebilirsin."

Ayşin'e cevap vermeden önce kaşlarımı kaldırdım, "İstersem giderim." dedim. Ayşin'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, neden olduğunu merak etsem de sormadım. Gözlerini kapatmasıyla gardımı düşürdüm, kendimi dik durmak için kasmaktan yorulmuştum, dik durabilmek hiç bu kadar zor olmamıştı. Odanın içindeki hastaların üzerinde gözlerimi gezdirdim. Hepsi yaşını başını almış insanlardı -bir gözü toprağa bakan cinsinden- yani Ayşin

aralarındaki en genciydi. Bu acıları çekmesi haksızlıktı.

Ayşin telefonunun çalmasıyla tekrar gözlerini aradı. Çantasının üzerinde duran telefonun ekranına baktım, babası arıyordu. Telefonu Ayşin'e uzattığımda gözlerinde anlık bir korku ifadesi belirir gibi oldu, derin bir nefes aldıktan sonra telefona cevap vermesine fırsat kalmadan çağrı sonlandı. Şimdi telefonu geri veriyordu.

"Babama mesaj atar mısın?" diye sordu.

Telefonu elime aldım, Ayşin devam etti, "Bu gece yetimhanede çocuklarla kalacağımı söyle." dedi. Son cümlesi, hınzır bir gülümsemeyle birleşmişti.

"Genelde yaptığım şey. Babamı telaşlandırmaya gerek yok."

"Bilmesi gerekiyor."

"Hayır." Ayşin sesini yükselterek sıkıca gözlerini yumdu, canının yandığını yüz ifadesinden anlamak zor değildi, "Bilmesi gerekmiyor." diye devam ederken gözlerini tekrar açtı, "Bilmesin."

Başımı tamam anlamında salladım, teşekkür etti. Bana bir şeyler söylemek isteyip te söyleyemiyor gibi bir havası vardı, kendini daha fazla tutamadan, "Burada kalmak zorunda değilsin." dedi.

"Yani babamı çağırmadım diye başımda durmak zorunda değilsin. İstediğin zaman gidebilirsin."

"Sabah söylediklerimi unuttum mu?" diye sordum

Yer fıstığının yüzünde tekrar çok ufak bir gülümseme belirdi, "Sana kimse zorla bir şey yaptıramaz."

"Ha şunu bileydin." diyerek üzerimdeki montu çıkarıp sandalyeye astım. "Hem sana bir borcum vardı değil mi? Ödeşmiş oluruz."

Yelkovan, akrebi hiç bu kadar yavaş kovalamamıştı. Dakikalardır gözlerimi duvardaki saatten ayırmıyordum. Ayşin, bedenine yenik düşmüş, kendini uykunun kollarına teslim etmişti. İlk başlardaki sıkıntılı hali saatler ilerledikçe rahatlamaya dönmüştü fakat renginin yavaşta olsa yerine gelmesi beni de rahatlatıyordu.

Ortam o kadar sessizdi ki uyumak için bundan ideal bir yer düşünemiyordum. Şu lanet olası, ilerlemeyen saatin çıkardığı ses bile beni rahatsız etmiyordu ama uyuyamazdım. Sessizce iç çekip oturduğum sandalyede gerindim. Saatlerdir kıpırdamadan oturduğum için her yerimin uyuştuğunu hissediyordum. Tek bir dal sigara için canımı verebilirdim ama Ayşin'in başından ayrılamazdım.

Hele de onu o halde gördükten sonra...

Ayaklarımı ileriye doğru uzattım. Sandalyeye yaslanırken ellerimi başımın arkasında birbirine kenetledim ve avuç içlerime başımı dayadım. Yorgunluğumu şu anda daha iyi anlıyordum. Uyku onunla savaşamayacağım kadar büyük bir güçle beni kendine çekiyordu.

Tik, tak, tik, tak...

Saatin sesine odaklanırken gözlerim yavaşça kapandı ama gözümün önüne gelen kişi hızla açılmasına neden oldu. Hızla doğruldum. On dakika önce baktığım telefonu tekrar kontrol ettim. Hâlâ arayan soran yoktu. Rahatlamak yerine daha çok geriliyordum. Patron ona hesap vermememi affedebilirdi ama ayarladığı dövüşe çıkmamam, ölüm fermanımı imzalaması anlamına geliyordu. Nerede olduğumu bildiğine emindim. Neden buraya gelmemişti ya da adamlarından birini göndermemişti?

Düşünceler beynimde yoğunlaşmaya başlıyordu, ayağa kalktım. Daha fazla sigara içmezsem kendime gelemeyecektim. Sandalyenin arkasından aldığım ceketimi üzerime geçirirken Ayşin'e baktım. Göğsü yavaşça hareket

ediyordu. Kabloların bağlı olduğu kolu kaskatıydı, diğer eli karnının üzerinde ara ara kıpırdıyordu. Kısa bir an için bile olsa onu yalnız bırakmak istemiyordum ama hava almazsam boğulacaktım sanki. Ayşin'in Yüzündeki masum ifade yetimhanedeki çocuğun söylediklerini aklıma getirince başımı iki yana salladım.

Yer fıstığının meleğe benzemesinden sana ne Uraz Kurt.

Sessizce yürümeye başladım, yer fıstığının ayakları örtünün dışında kalmıştı, beni gırtlaklayan vicdanımın parmakları yine hissedilir oldu, olduğum yerde döndüm ve örtüyü yavaşça ayaklarını örtecek şekilde düzelttim. Ayakları buz gibiydi. Bunun normal olup olmadığını bilmemek beni dipsiz bir bilinmezlik kuyusunun derinlerine itiyordu, yoksa her zaman mı bu kadar soğuktu ayakları, kim bilir?

Neredeyse iki adımda bir arkama bakarak odadan ayrıldım, kapıyı kapatır kapatmaz derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim, sanki ortamın bütün havası değişmişti. Üzerimdeki vahameti azaltmak için çıkışa doğru yürüdüm.

Karanlığın her zamankinden daha yoğun, ciğerlerimdeki havanın daha ağır hissedildiği, nefes almaya çalışırken göğsümün sıkıştığı bunaltıcı bir geceydi bu gece, cebimdeki sigara paketimi ararken son dalımı Aleyna yüzünden parçaladığımı hatırladım. Neyse ki hafızam hâlâ yerindeydi, arabada her zaman yedek bir paket bulundurduğumu hatırladım ve otoparka yöneldim. İçimdeki huzursuzluk hastaneden uzaklaştıkça daha da artıyordu. Ayşin'i düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. *Fazla düşünmekten.* Sorumluluk berbat bir şeydi.

Arabadan sigara paketimi alırken bir an duraksadım. Hastanenin otoparkı bir hayli karanlıktı, doktorların otoparkı genelde sakin oluyor herhalde diye düşündüm içimden, ayrıca hastaneye geldiğim andan beri sanki birileri beni izliyormuş gibi hissediyordum, izlediklerini de biliyordum aslında.

Şimdi sigara içmem gerekiyordu; ağır hareketlerle arabadan çıkıp etrafı kolaçan ettim, ardından kapıyı sesli bir şekilde kapattım. Sigara paketini yavaşça açıp bir dalı dudaklarımın arasına yerleştirdim. Bu an her zamanki gibi tüylerimi diken diken etmişti. Etrafta birilerinin olmasından mı yoksa sigaranın az sonra ciğerlerime vereceği hazdan mı emin değildim ama... Aniden arkamı döndüm, yine karanlık...

Sigaramı yakarken etrafı izliyordum, az sonra duman damağıma dolacak ve onu iterek ciğerime dolduracaktım. İşte bu... Onca kötü saatten sonra ancak bu kadar zevkle gözlerimi kapatabilirdim. Sigaranın o muazzam hissiyatını vücudumdan hiç çıkmayacak şekilde saklayabilir miydim? Dumanı yuttum, şimdi, gırtlağımdan aşağıya, ciğerlerime doğru hızlıca gittiği yolu parmaklarımla işaretleyebilirdim, bu sırada bir duman daha çektim içime, bu hissiyatın geçmesini istemiyordum. Gırtlağım uyuşana kadar dumanı beklettikten sonra yuttum. Bu sırada gözlerimi açmaya başladığımda, gerginliğin neredeyse yok olduğunu da hissediyordum. Bu da acının verdiği farklı bir tür zevkti... Tarifsizdi.

Sigaram bittiğinde arabadaki tarçın çubuklarından birini ağzıma atıp hastaneye doğru yürüdüm. Diyaliz Odasının önündeki doktoru görür görmez adımlarını sıklaştırdım, doktor başka bir yere yetişecekmiş gibi hızlı adımlarla koridorun birine saptı. Koştum ve asansörde onu yakaladım.

"Doktor Özcan." diye seslendim ve kapının kapanmasına izin vermemek için elimi arasına soktum.

Doktor telaşlı bir şekilde bakıyordu, asansörün kapısı tekrar açıldı.

"Kolun kopabilirdi delikanlı."

"O iyi mi?"

Asansörden çıkan doktor başını evet anlamında salladı. "Şimdilik iyi."

Derin bir nefes aldım, kaşlarım hâlâ gerginliğimi saklamama engel oluyordu, "Şimdilik derken?"

"Bak evlat. Anladığım kadarıyla Ayşin'in durumunu çok detaylı bilmiyorsun."

Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Doktor üzgün bir ifadeyle konuşmasına devam etti:

"Ayşin çok küçükken tedaviye geldi, geldiğinde iki böbreği de kritik haldeydi. Uzun tedavilerden sonra böbreğin kötüye gidişini engellemeyi başardık ama bir an önce ameliyat olması gerekiyordu. Annesi böbreğini vermek istiyordu fakat tek böbreğin normal bir yaşantı için yeterli gelmesi imkânsızdı. Bunun üzerine annesi ölümü göze alarak, yavrusunu kurtarmak pahasına diğer böbreğini de verdi. Ayşin hikâyenin bu kısmını bilmiyor, doğrusunu söylemek gerekirse tamamını bilmiyor. Annesinin tek böbreğini verdiğini ve ameliyattan çıkamadığını sanıyor, bunun bir sır olarak aramızda kalmasını isterim."

Doktorun anlattıklarını dinledikten sonra onun bu samimiyetini onaylar biçimde başımı salladım.

"Ayşin'in bünyesi böbrekleri kabul etmedi. Yine de bu zamana kadar tedavilerle bir şekilde idare etti, daha ne kadar idare edebilir bilmiyoruz o yüzden bir an önce ameliyat olmalı."

Duyduğum cümleler o güne kadar kulağıma çalınan en acı kelimelerden oluşuyordu, "Ameliyat için ne gerekli?" diye sorduğumda derin bir nefes alan Doktor devam etti:

"Öncelikle Ayşin'in rızası. Annesinden sonra ameliyat olmayacağını kesin bir dille söyledi."

Annesi kızı için ölümü göze almıştı. Kızı annesi yüzünden ölümü göze alıyordu. Ufacık bedeninde çektiği acılara rağmen annesinin böbreğinden vazgeçmiyordu.

"Peki, razı ettik diyelim."

Doktor hemen araya girdi, "Uygun bir donör gerekli.

Bu ameliyat ve sonrası çok masraflı olduğu için de para."

Yüksek sesle iç geçirdim. Her şeyin ucu paraya dokunuyordu. Babacan bir tavırla kolumu pışpışlayan Doktor "Sen Ayşin'i razı et. Gerisi bir şekilde hallolur." deyince başımı tamam anlamında salladım. Doktor asansörün düğmesine basarken "Uyandığında seni sordu. Yanına gitsen iyi olur." dedi.

"Teşekkürler."

Tekrar kasvetli odaya girdiğimde Ayşin'in çantasına uzanmaya çalıştığını gördüm. Koşar adım yanına gittim.

"Bana bırak."

"Gittiğini düşünmüştüm." dedi.

Çantasını elime alırken "Hava almaya çıkmıştım." dedim ve ona doğru uzattım. Ayşin uzanan ellerimin kokusunu almaya çalışır gibi derin bir nefes.

"Dumanlı bir hava sanırım." diyerek çantasını tek eliyle kurcalamaya başlarken "Buradaki havadan iyidir" dedim. Telefonu eline alan Ayşin "Kahretsin." diye söylendi.

"Şarjım bitmiş."

"Birini mi arayacaktın?"

Ayşin başını hayır anlamında sallarken telefonunu çantasına tıktı. "Buradayken ya kitap okurum ya da müzik dinlerim. Şu anda kitap okuyacak enerjiyi hissetmediğim için müzik dinlemek istemiştim ama ona da teknoloji izin vermiyor."

Çantasını ayakucuna fırlattı. Gözüm yatağın ucundaki televizyonu kesiyordu, "Televizyon izle." dedim.

Dudağını yamultan yer fıstığı "Pek aram yok." diye cevap verdi ve etrafta gözlerini gezdirerek "Ayrıca herkes uyuyor. Rahatsız etmeye de hakkım yok." diye devam etti. Bir insan nasıl olur da kendinden daha çok başkalarını düşünebilirdi?

Cebimdeki telefonu çıkartıp şarkına baktım. Sanırım

sabaha kadar yeterdi. Ayşin'e uzattığımda önce telefona sonra bana baktı.

"Boş ver, senin de şarjın bitmesin."

"Şarjla işim yok ama kulaklık taşımıyorum."

Yer fıstığı tereddütle telefonu eline aldı çantasını işaret ederek "Benimkini verir misin?" diye sordu. Kızların çantasını kurcalamayı oldum olası sevmezdim ama hasta birine yardım etmekten başka çarem yoktu.

Çantasını açtığımda gördüğüm manzara afallamama neden oldu. Diğer kızların karman çorman çantalarının aksine fazla düzenliydi ve çok az eşya vardı.

"Ee, telefonunda müzik yokmuş."

Kulaklığını Ayşin'e uzattım. "Benim de müzikle pek aram yok." dedim.

Yer fıstığı kulaklığını aldı, "Demek müzikle aranız yok ha? O şarkıları nasıl ezberledin öyleyse?" diyerek kaşlarını kaldırıp sorularını sıraladı.

"Sadece bir şarkıyı, o da kulağıma hoş geldiği için."

Ayşin duyduklarına inanmamış bir şekilde bana bakmayı sürdürdü. Kulaklığı telefona takarken "Neyse ki internet paketin var. Radyo dinleriz." dedi.

"Dinleriz?"

Yer fıstığı "Bakalım kulağına başka hoş gelen şarkı bulabilecek miyiz?" deyip kulaklığın bir tarafını bana uzattı.

Bir süre kulaklığa baktım. Müzikten hoşlanmıyordum ama bu ortamdaki sessizlik tahammül edilemeyecek düzeydeydi. Pes etmiş bir şekilde sandalyeyi yatağa yaklaştırdım. Yer fıstığı çoktan telefonda bir yerlere girmiş, şarkı arıyordu, hızlıca bir şarkı seçip oynattı. Kulağımda başlayan şarkıyla irkilip kulaklığı kulağımdan çıkardım. Ayşin de benim gibi suratını buruşturdu.

"Pardon, sesi çok açıkmış."

Kulaklığı tekrar taktım, çalan slow şarkı tüylerimi di-

ken diken ediyordu. Yer fıstığı başını yastığına yasladı.

"Sarılma senin olmayan kadına. Saymamış seni sevmemiş asla."

Kulaklık kulağımdan düştü, bu sırada Ayşin'e baktım, o çoktan şarkıya kendini kaptırmış, mırıldanıyordu. Ona hissettirmeden kulaklığı yerine taktım.

"Gülüyor gözleri. Dokunma ateş olur yakar se-"

Kulaklık tekrar düştü, bu kez sandalyeyi yatağa yapıştırıp kulaklığı kulağımı oymak istercesine içine soktum.

"Yaşatmaz beni içimde yanan bu yangın"

Kulaklık üçüncü kez düşmüştü.

Ayşin gözlerini açtı, "Ne oldu?"

Yatakta sallanan kulaklığı göstererek "Sanırım onun da benimle arası yok." dedim.

Sinirden gülmeye başladım. Resmen ufacık bir kulaklıkla savaşıp, kaybetmiştim.

Ayşin bir bana bir de savaştığım kulaklığa baktı, daha sonra makinanın olduğu tarafa doğru ağır hareketlerle kaymaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Ayşin'in ne yaptığını anlayamamıştım, yatağın kenarına doğru kaymıştı, "Gel." dedi.

Küçük bir kahkaha dudaklarımın arasından kaçtı. Ayşin beni umursamadan yanındaki boşluğa hafifçe vurmaya başladı. Tekrar "Gel." dediğinde ciddi olduğunu anladım.

"Saçmalama!"

"Aramızda o kadar mesafe varken kulaklığın çıkması normal. Gel işte."

Sandalyeyi yataktan iterek "Dinlemesem de olur." dedim.

"Uraz!"

Ayşin bir an nerede olduğunu unutmuş gibi sesini yükseltti. Daha sonra utanmış bir şekilde gözlerini etrafta gezdirdi. Kimse istifini bozmamıştı. Tekrar bana dönüp daha sessiz olmaya özen göstererek "Kız gibi naz yapmayı bı-

rak. Gel şuraya." dedi. Normalde emir verdiği için onun canını yakmam gerekiyordu ama belli ki hareket etmesi zaten canını yakmıştı.

En yakın zamanda vicdanımın amına koymam gerektiğini not alarak ceketimi çıkardım.

Yavaşça yatağa oturdum. Yatmakla yatmamak arasında gidip gelirken Ayşin omzumdan beni aşağı çekti. Ayaklarım yatağa değmeyecek şekilde sırt üstü uzandım. Allahtan yer fıstığı ufacıktı da ikimiz de rahat bir şekilde yatabiliyorduk. Yine de daha rahat etmesi için ona doğru döndüm. Kolumu başımın altına aldım, üzerindeki örtüyü paylaşmaya kalktı. "Gerek yok." dedim ama o yine beni umursamadan örtüsünü üzerime örttü. Tekrar kulaklığı bana uzattı. Daha sonra kendininkini kulağına takarak başını benden tarafa çevirdi.

"Yastığa yatsana."

"Böyle iyi." dedim ve kafamı kolumu daha çok yerleştirdim. Reklam yapıldığını duyduğumda dudağını büken Ayşin şarkının bittiğini işaret ediyordu, "Sıradaki şarkı senin olsun. Sonraki de benim." diyerek beklemeye başladı.

"Fark etmez."

Bir süre anlamsız reklamları dinledik, reklamların bitmesiyle derin bir nefes alan yer fıstığı "Oh be!" dedi. Gerçekten rahatlamış görüntüsü belli belirsiz gülümsememe neden oldu. Müzik başlar başlamaz Ayşin gözlerini tavana dikti, ben de onu izlemeye başladım. Neden gece çalan bütün şarkılar duygusal oluyordu ki?

"Olmayacak bir hayale kaptırdım kendimi. Sonra kuşkular sardı bedenimi,

Kocaman bir aşkın içinde kayboldum. Bulamam yolumu sen olmayınca..."

Şarkıyı mırıldanan Ayşin'in yüzünde, yetimhanedeyken gördüğüm bir gülümsemesi vardı, o kadar acının içinde

huzurlu gözüküyordu, bana doğru döndü. "Çok şanslısın."

Basit bir şarkıdan şanslı olduğumu nasıl düşünmüştü?

"Yanımda kalsan. Hep yanımda olsan. Gitmesen dursan, öylece baksan."

Gözlerimin içine bakarak fısıldadığı şarkıyla içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Gerçekten şu anda meleklerden farksız duruyordu. Beni ufacık yüreğiyle cennete çıkarmış gibi hissediyordum. Hayatım benden çalındığından beri damarlarımda hissettiğim ilk yaşam kıvılcımıydı. İlk kez kendimi normal hissettim. Huzurla gözlerimi kapattım.

"Ama çok zor bırakmazlar, Aşkımızı yaşatmazlar. Birbirimize kalkan olamazsak eğer…"

Şarkının sözleri devam ettikçe bulutlara çıkıp ardından yere çakılmış gibi hissediyordum, kalbim düzensiz atmaya başlamıştı. Zihnimde beliren adamın siluetiyle cehennemime geri döndüğümü anladım. Gözlerimi araladım. Ayşin'in gözleri kapalıydı. Yüzünde ise hâlâ hafif bir tebessüm vardı.

Şarkı bittiğinde gözlerini açmadı, uyumuştu. Kulaklığımı çıkardım, yanından kalkmak için hamle yaptığımda rahatsızca kıpırdandı. Uykusunu bölmemek için tekrar eski pozisyonumu aldım. Az önceye kıyasla bana daha yakın duran yer fıstığının kokusu burnuma gelince kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Normalde parfüm kokan kadınların aksine Ayşin farklı kokuyordu. Yavaşça ona doğru yaklaştım. Bir kadının kokusunu asla içime çekmezdim ama yer fıstığının saçlarına sokulup derin bir nefes aldım.

Bir çiçek gibi kokuyordu… Hanımeli… Kokuyu ciğerlerime doldurdum. Başımı kokusunu duyabileceğim bir mesafede yastığa koyduktan sonra müzik dinlemek yerine Ayşin'in düzenli nefes alışverişini takip etmeyi tercih ettim.

Bir süre onu izledim. Uyurken dik başlı halinden eser kalmıyordu, beni sinirlendirdiği anlar aklıma geldikçe ken-

dimi yalanlayasım geliyordu. Yüzüne düşen saçı çekingen bir dokunuşla geriye ittim. Çok yumuşak diye düşünürken hayal meyal hatırladığım annem gözlerimin önüne geldi. Uzun siyah saçlarına dokunmadan uyumadığımı hatırladığımda gözlerimin yandığını hissettim, bunca zamandan sonra ağlayacak değildim.

Derin bir nefes aldım, her seferinde hanımeli kokusu tekrar burnuma doluyordu. Huzur çok uzun zaman sonra tekrar benliğimde yeşermeye başlamıştı sanki çünkü sadece annemin yanındayken böyle hissettiğimi hatırlar gibi oldum; belki annemi kurtaramamıştım ama bana bu duyguyu hatırlatan ikinci kadın için elimden geleni yapmalıydım. Ayşin'e doğru biraz daha sokuldum ve beni duyamayacağı şekilde fısıldadım.

"Cennete ait olabilirsin ama oraya gitmene izin veremem yer fıstığı."

Burnumdaki gıdıklanma hissini geçirmek için yüzümü şekilden şekle sokarken derinlerden kıkırdama sesleri duyuyordum. Burnumdaki his geçmeyince elimle ovalamaya başladım. Kıkırdamalar kahkahaya dönüştüğünde panikle gözlerimi açtım. İçerideki gün ışığı gözlerimin kısılmasına neden oldu. Kirpiklerimi hızlı hızlı kırptırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım. Gözümü her açtığımda aynı görüntü beni tekrar tekrar selamlayınca kaşlarımı çatarak dirseğimin üzerinde doğruldum. Ayşin parmaklarının ucunda saçını tutarken eğlendiğini saklamakta zorlanıyordu.

"Günaydın."

Yüksek sesle iç çekerek sırt üstü uzandım. Aynı pozisyonda yatmamdan dolayı her tarafım tutulmuştu. Ne

kadar zamandır uyuduğuma bakmak için duvardaki saate gözlerimi diktim, daha sabahın körü olduğunu gördüğümde Ayşin'e döndüm. Yüzünü kocaman bir sırıtış kaplarken "Hayırdır? Cennetteki yerini mi gördün?" dememle kıkırdamasına engel olamadı.

"Ayşin." diye uyardığımda dudaklarını birbirine bastıran kızın gözleri içten içe güldüğünü belli ediyordu. Ben uyurken bu kadar komik olan şey neydi? Horlamış mıydım yoksa?

Gözlerimi kısarak yataktan kalktım. Tüm vücudum gerilmişti. Birkaç esneme hareketi yaparken Ayşin'in kolundaki kabloların çıkmış olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak diyaliz makinasını gösterip "Ne zaman çıkardılar?" diye sordum. Dikkatli bir şekilde yataktan doğrulan yer fıstığı "Az önce doktor gelip çıkardı." dedi.

Bizi o halde mi görmüştü yani? Bu yüzden mi gülüyordu?

Bir elimi belime koyarken diğeriyle saçlarımı karıştırdım. "Neden uyandırmadın?"

"Uyandırdım ya" dediğinde az önce burnumu gıdıkladığı aklıma geldi.

"Daha önce neden uyandırmadın?" diye sorduğumda omuz silken yer fıstığı ayaklarını yataktan sarkıttı. Eli beline yerleştirerek dikkatlice yataktan kalktı. Hâlâ ağrısı olabilir miydi?

Düşüncelerimi anlamış gibi "İyiyim ben." diyen yer fıstığı çantasını toplarken "Her zaman ağrım olur ama katlanılacak düzeydedir. Alışkınım yani." diye devam etti. Nedense içimden bir ses yalan söylediğini düşünüyordu. Ayşin bunu da anlamış gibi "Valla yalan söylemiyorum." diye cevap verince kaşlarımı çattım. Bu kız benim düşüncelerimi nasıl okuyabiliyordu.

"Çok iyiyim. Hatta zıplarım bile!"

İtiraz etmeme fırsat vermeden zıplamaya başladı fakat birden yüzünün buruşmasıyla kollarını sıkıca tuttum. Neredeyse tüm yükünü bana vererek olduğu yerde durdu.

"Bana bir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

Gözlerimin içine bakan Ayşin ellerimden kurtuldu. Üzerine bastığı ayakkabılarını giymek için eğilirken ondan önce diz çöktüm. *Ah ulan vicdan sen nelere kadirsin.* Converse botlarını ayaklarına geçirirken "Yapmamız gereken bir şey var mı? Almamız gereken ilaç falan?" diye sordum. Bağcıklarını bağlarken ses gelmeyince başımı kaldırdım. Ayşin gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Yer fıstığı!"

Ayşin daldığı yerden çıkarak, "Ha-hayır." diye cevap verdi. Bağcıklarını bağlayıp ayağa kalktım.

"O zaman gidebiliriz"

Yatağın üzerindeki telefonu cebime soktum. Montumu elime alırken Ayşin kulaklıkları çantasına tıkıyordu. Bir şey kalmış mı diye etrafı kontrol ettikten sonra odadan çıktık.Arabaya bindiğimizde kemerini takan yer fıstığı imalı bir şekilde suratıma baktı. Kemerimi takmazsam yol boyunca susmayacağının sinyallerini aldığımda bıkkın bir şekilde iç geçirdim. Kemere uzanmamla zafer kazanmış bir şekilde gülümseyen Ayşin "Çok acıktım." dedi.

"Seni okula bırakmadan önce bir şeyler yeriz." dedim ve arabayı çalıştırdım.

"Beni okula bırakmadan önce mi?" Yola çıkarken başımı evet anlamında sallayınca "Sen gelmiyorsun yani?" diye devam etti.

"Çok zekisin."

"Neden gelmiyorsun?"

"Sana hesap mı vereceğim?"

Gözleri bir an kısılan yer fıstığı "İyi." diyerek önüne döndü. "Beni eve bırakırsan sevinirim." dediğinde ona

doğru kaçamak bir bakış attım. Üzerindeki formayı değiştirmek istemesi normaldi. Kan lekeleri kuruyunca daha da belirginleşmişti sanki.

Sessiz bir yolculuktan sonra Ayşin'in apartmanın önünde durdum.

"Teşekkür ederim."

"Önemsiz."

"Önemli. Her ne kadar sen neden olsan da beni hastaneye götürmek zorunda değildin ama götürdün. Arkadaşını ekip tüm gece başımda bekledin. Şimdi de evime kadar bıraktın."

"Okula da bırakırım." dediğimde gözlerimin içine bakan yer fıstığı "Bugün okula gitmeyeceğim" dedi. İlk anda aklıma ağrısı olup olmadığı sorusu geldi, "Neden?" diye sordum. Ayşin cevap vermeden önce tek kaşını havaya dikti ve bir saniye bekledi.

"Sana hesap mı vereceğim?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Başımı tamam anlamında sallarken kapıyı açan yer fıstığı "Yarın görüşürüz." dedi. Bir şey söylememi bekliyor gibiydi. Cevap vermeyeceğimi anlayınca, burnundan soluyarak arabadan indi. Apartmana girene kadar bekledim. Görüş alanımdan çıkmasıyla ufak bir kahkaha atarken başımı iki yana sallayarak gaza bastım.

Yola çıktığımda yüzümdeki mutluluğa dair izler yavaşça silindi. Birazdan başıma gelecekleri kestirebilecek kadar tecrübeli değildim, Patron'un öfkeden deliye döndüğüne emindim ama kafamı kurcalayan bir şey vardı.

Dün nerede olduğumu bildiği halde neden gelmemişti? Sadece izletmesindeki amaç neydi? Olanları olduğu gibi anlatıp anlatmayacağımı öğrenmek için beni mi deniyordu?

Mekâna vardıktan sonra arabayı uzak bir yere park ettim. Başımı direksiyona dayadım. Kafamda söyleyecek-

lerimi toparlamaya çalışıyordum. Dövüşe çıkmamamın nasıl geçerli bir sebebi olabilirdi? Yalan söylemek gibi bir seçeneğim yoktu ama gerçeği çarpıtmazsam bir kız yüzünden Patron'a sırt çevirmiş gibi olacaktım.

Başımı direksiyona vurarak ritim tutarken derin bir iç çektim. Burada oturmaya devam ederek Azrail'imle konuşmayı erteleyemezdim. Arabadan inip sigaramı yaktım, yavaş adımlarla mekâna doğru yürürken ardı ardına nefesler aldım. Beynim dumanla bulandıkça bir şeyleri daha rahat gizleyebileceğimi hissediyordum. Kapının önüne geldiğimde sigaramdan son bir nefes aldım ve izmariti yere atıp ayağımla ezdim. Kapıdakiler beni gördüğü gibi fısıldaşmaya başladılar.

"Patron içeride mi?"

İçlerinden biri öne atılıp "Evet." dedi. Daha sonraki söylediklerini umursamadan içeri girdim. İçerideki bazı kişilerin selamına karşılık verirken kulaklarımda uğursuz bir uğuldama vardı. Nabzım hızlanmaya başladı, ellerim uyuşuyordu. Silkeleyerek bu histen kurtulmaya çalıştım. Bu adam neden beni bu kadar geriyordu? Patron'un odasına giden yol her zamankinden daha kısa sürmüştü, kapısının önüne geldiğimde odanın önünde bekleyen iki adam birbirine baktılar. Yüzlerindeki acı ifade birazdan karşılaşacağım şeyin özeti gibiydi.

Her zamanki gibi duruşumu dikleştirdim. Kapıyı çalmamla "Gel." sesini duymam bir oldu. Güçlü durmaya çalışarak kapıyı açtım. Puronun enfes kokusuyla karışmış duman etrafımı sararken kapıyı kapattım.

"Kurt Uraz."

Patron'a doğru ilerlerken "Çemberin efendisi," diye devam etti. Onu rahat görebileceğim bir yerde durdum. Sandalyesine yaslanmış, kolçaklarında parmaklarıyla ritim tutuyordu. Sakin duruşu bile içimi titretmeye yetti."

...dün gece çemberi terk etti."

"Açıklayabilirim."

"Biliyorum."

Yüzü ne kadar ifadesiz olsa da gözleri beni kül etmek istercesine alev saçıyordu. Güçlü durmak için yumruklarımı sıktım. Purosundan tek gözünü kısarak nefes alan Patron dumanını bu kez yüzüme doğru üfledi ve ardından purosunu dikkatlice milyon dolarlık kül tablasına yerleştirdi. Masadan destek alarak ayağa kalktı.

Patron konuşmasını yapmak için ayağa kalktıktan sonra aramızda duran masaya doğru yürüdü, "Beni yarı yolda bırakmana neden olan kızla yaşadığın hastane serüveni-" dedikten sonra ellerini sertçe masaya vurarak "Bilmek istemiyorum!" diye bağırdı. Masadaki eşyalar kısa bir an havalandı, masaya vurulan yumruğun şiddeti ve patron'un sesiyle odadaki duman kütlesi dağılmıştı. Tepkimi göstermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalıştım.

"Bana yanlış yaptın Uraz."

İşaret parmağını bana doğru sallıyordu, "Bil ki sana da bir yanlış olursa benim yüzümden."

"Patron-" aklıma bir fikir gelmişti.

"Kes!"

Söylediklerimi bu kükreyişten sonra yutmak zorunda kaldım.

"Ne zamandır tanışıyoruz biz Uraz." diyerek purosunu eline alan Patron yürümeye başladı. Masasının etrafından dolaşıp yanıma gelmesini izlerken "Yıllardır." diye cevap verdim. Başıyla beni sakince onaylarken birden yükseldi.

"Yıllardır tanıdığın birini, iki gündür tanıdığın bir oruspuya mı tercih ettin?"

Bastırmaya çalıştığım öfkem Ayşin'e taktığı lakapla birden parladı. Kendimi frenleyebilmek için dilimi ısırdım.

Onun verdiği acıya odaklanıp sakinlemeye çalışırken

"Ha Uraz?"

Patron'un ensemi kavramasıyla öne doğru sendeledim.

"Asla Patron" diyerek duruşumu dikleştirmeye çalıştım.

Purosunu parmaklarıyla ovalayan Patron "Sana ne demiştim?" dedi. Ses tonunu çok iyi kullanıyordu. Bir an sakin çıkarken birden yükselip patlama derecesine gelmesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Sesi sakin çıksa da elleri tüm öfkesini çıkarmak istercesine ensemi sıkıyordu.

"Emirlerime karşı gelip bana kazık atarsan, bedeline katlanırsın dememiş miydim?"

"Evet efendim."

"Peki bu yaptığının bedeli sence ne olmalı?"

Ensemi koparmak istercesine sıkıp bıraktı ve etrafımda dolaşmaya başladı. Başımı dikleştirdim. Tam karşımdaki noktaya odaklanırken derin bir nefes aldım. Ne yapsa ne söylese sesimi çıkarmamalıydım.

"Sakat bir Uraz işime yaramaz, ölün para etmez."

Tekrar karşımda durduğunda gözlerinin içine baktım. Saf nefreti iliklerime kadar hissetmiştim.

"Hiçbir şey yapmazsam sinirim geçmez." dediğinde ödeyeceğim bedelin yaklaştığını anlıyordum.

"Ha Uraz? Sence senin bedelin ne olmalı?"

Cevap vermeme bile izin vermeden ensemi tekrar kavrayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Puro kokan nefesi yüzüme çarpınca nefesimi tuttum. Parmaklarını o kadar sıkıyordu ki zorlasa kafamı bedenimden ayırabilirdi.

"Konuşsana lan!" diye bağırırken sinirden titremeye başladı ve tekrar konuşmama fırsat vermedi. Elindeki puroyu boynuma bastırdı.

Tüm benliğim gerilen damarlarımın arasındaki bir noktaya toplandı. Düşündüğüm her şey toz bulutu gibi da-

ğıldı. Daha sonra beynimdeki sinir uçları birbirine çarpmış gibi gözlerim kardı. Tepki vermemek için kendimi kastım. Bağırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Patron psikopat bir gülümsemeyle puroyu boynumda sağa sola döndürmeye başladı. Acıyı sevsem de bu benim gibi biri için bile fazlaydı. Gözlerim yanmaya başladı. Gözyaşlarımla kazanamayacağımı bildiğim bir savaşa girdim.

"Bundan sonra aynaya her baktığında beni hatırlayacaksın."

Puronun olduğu yer uluşmaya başladı. Eskisi gibi acı vermediğini anladığında purosunu çekti. Elimi yanan yere götürmek istedim ama Patron'un bakışları eserinin üzerindeydi.

"...ve bir daha kazık atmaman gerektiğini..." diyerek arkasını döndüğünde elimi boynuma götürdüm. Parmak uçlarımın yara yere değdiğini hissetmiyordum. Su toplayacağına emin olduğum yaraya dokunmayı bıraktım. Yerine oturan Patron arkasına yaslandı. Dirseklerini kolçaklara koyarak parmaklarına ağzına yakın bir yerde kenetledi.

"Sen sen ol. Sakın bir daha sözümden çıkma. Yoksa o boynundaki ateş, yüreğindekinin yanında hiçbir şey kalır."

Ben garantici bir adamdım. Bu zamana kadar her adımım bir sonrakinin gölgesi olmuştu. Kontrol elimde olduğunda kendimi rahat hissederdim ama son yirmi dört saat yaşadıklarım kontrolümden çıkmıştı, planlarımın hiçbiri bir diğerine uymuyordu. Yaşadıklarım ruhuma ağır gelirken bedenim ayakta duramaz hale gelmişti. Yine de içimdeki öfke sayesinde kendimi rezidansın otoparkına atabilmiştim.

Boynundaki ateş, yüreğindekinin yanında hiçbir şey kalır.

Basit bir adam değildim. Bunu o da biliyordu ama tek bir hatamda beni bu hale de getirebiliyordu. Aklıma geldikçe öfkemi dizginlemekte zorlanıyordum. Beni neyle tehdit ediyordu, kimle!

Hızla arabadan indim. Rezidansa girip tüm sinirimi asansörün düğmesinden çıkarmak istercesine basmaya başladım. Bu asansör ne zamandan beri kadar yavaş hareket ediyordu. İçimdeki adrenalinin beni boğmak üzere olduğunu hissettiğimde merdivenleri tırmanmaya başladım.

Kata geldiğimde ter içinde kalmıştım, nefes nefese daireme doğru yürürken yan komşumun evden çıktığını gördüm. Başıyla bana selam verirken zoraki bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim. Ceplerimde aradığım anahtarı bulduktan sonra kapıyı açtım.

Kendimi güvende hissettiğim tek yer bile beni rahatlatamıyordu. Kapıyı kırmak istercesine kapatıp anahtarı cam kâseye fırlattım. Kırılma sesi eşliğinde deri montumu çıkardım ve salonun bir köşesine fırlattım, boynumdaki yanık sızlamaya devam ediyordu, ellerimi üzerinde gezdirirken içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Ne halde olduğunu daha yakından görmek için banyoya doğru yürüdüm. Soyundum. Boxerımla aynanın karşısında dururken gözlerim geçmişin izlerini taşıyan vücudumda gezindi. Her ne kadar en belirgin olanlarını dövmelerle kapatsam da hâlâ gözüme çarpan yara izleri vardı. Tıpkı onları da kapatmamamın bir nedeninin olması gibi...

Aynaya doğru yaklaştım. Başımı hafif sağa yatırırken gerilen derim canımı acıtmıştı, yanık berbat haldeydi ve su topluyordu. Artık vücudumda unutmamı engelleyecek bir iz daha bulunuyordu. Elimdeki kurumuş kan lekelerine sahip fulara gözüm takıldığında aklıma gelen gözlerle kaşlarım çatıldı. Her şey onun yüzündendi. Yırtmak istercesine fuları elimden çıkardım ve arkamdaki sepete attım.

Üzerimdeki kalan son parçayı da çıkartıp duşa girdim. Suyu açmamla soğuğun tenime işlemesi bir oldu. İçimdeki yangın başka türlü geçmeyeceği için bir süre soğuk suyun altında hareketsiz durdum; su damlaları puro yanığının olduğu yere değdikçe irkiliyordum, belki birkaç gün sonra bu his hoşuma gidecekti ama şu anda canımı acıtmaktan başka işe yaramıyordu. Sinirle yumruğumu duvara geçirdim. Elimdeki yaralarımın tekrar açılmasıyla yıkandığım su kırmızıya boyandı. Bir süre sırtımı soğuk seramiklere dayayıp bekledim.

Sinirimin yatışmaya başlamıştı fakat bu sefer de ayaklarımın daha fazla beni taşıyamayacağını hissediyordum. Hızla duşumu alıp havluya sarılarak salona döndüm. Telefonum çalıyordu, bir süre salonda çılgınlar gibi dolandıktan sonra montumun cebinde yanıp sönen ışığı gördüm. Telefonu elime almamla şarjının bitmesi bir oldu.

"Kahretsin."

Gözlerimle salonu taradım. Şarjı en son nerede bıraktığımı hatırlamaya çalıştım. Yatak odasında olmalıydı, salondan ayrılıp yatak odasına geçtim. Odaya girdiğimde üzerime çöken rehavet hissiyle, yatağın beni çağırmaya başlaması bir oldu. Telefonu şarja taktım. Hızla kurulanıp üzerime en rahat eşofmanlarımı geçirdim. Telefonu açma gereği duymadan yatağa uzanıp derin bir nefes aldım. Şu birkaç gün içinde yaşadıklarım gözlerimin önünden geçmeye başladığında daha fazla uykuyla savaşamayacağımı anladım.

Kulağımı dolduran sesle gözlerimi açtım. Sanırım güneş batmak üzereydi ya da doğuyordu, emin değildim,

tek bildiğim evin karanlık olduğuydu. Bir süre karanlıkta uzanıp tavana baktım ve hızlı hızlı gözlerimi kırparak ayılmaya çalıştım.

Başım çatlıyor, kapının çalınması buna hiç yardımcı olmuyordu. Henüz kıpırdamaya cesaret edememiştim. Çok yorgundum, o kadar yorgundum ki gözlerimi kırpmak bile işkence gibi geliyordu.

Tüm bu hisler, kapının yumruklanmaya başlamasıyla bir an yok oldu, doğruldum. Üzerimden tır geçmiş gibi hissediyordum. Çıplak ayaklarım soğuk zemine değdiğinde alev alev yandığımı farkettim. Öfkenin başlattığı yangın uyusam bile sönmemişti. Yavaşça ayağa kalktım. Gerginliğimi atmak istercesine esnerken ayaklarımı sürüyerek kapıya doğru yürüdüm. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama zilime ve kapıma tecavüz eden adama ne olacağını çok iyi biliyordum.

"Patlama lan. Geldim."

Gözlerimi ovuşturarak esnedim, hâlâ uykumu alamamıştım. Kapıyı açar açmaz apartmanın koridorundaki servis ışığının gözüme girmesi bir oldu. Gözlerimi kısıp ışığı elimle engellemeye çalışarak gelen kişiye baktım. Şaşırdım.

"Neredesin lan sen?"

Arkamı döndüm. Işıkları yakarak salona doğru ilerledim. Cankut kapıyı kapatıp peşimden gelmeye başladı.

"Dün bir gittin, pir gittin. Bugün de ortada yoksun."

Cankut'un söylenmelerine kulak asmadan kendimi koltuğa attım.

Cankut endişe ve öfkeyle karışık bir ifadeyle devam etti:

"Aradım açmıyorsun. Sonra telefonu kapatıyorsun. Mekâna gidiyorum kulağıma bir şeyler geliyor." diyerek tekli koltuğa oturdu.

Ellerimle saçlarımı karıştırırken bir yandan esnedim.

"Adamdaki rahatlığa bak ya."

Cankut ellerini birbirine çarpıp arkasına yaslandı.

"Karı gibi dırdır yapman bitti mi?" diye sorarken boynumu iki tarafa doğru kütletmeye çalıştım. Cankut'un gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılırken "Doğruymuş." diye fısıldadı ve yanıma gelip elleriyle kafamı tutmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun lan!"

Kaşları çatılan Sarı "Bir rahat dur oğlum." diye uyararak kafamı tutmaya çalıştı. Sağ tarafa doğru yatırırken gerilen derimle dişlerimi sıktım. Cankut'un yüzündeki acı ifade durumun ne kadar kötü olduğunu gözler önüne seriyordu. "Tamam, bırak!" diyerek ellerinden kurtulduğumda aynı acılı ifadeyle yüzüme bakmaya başladı.

"Ne oldu?"

"Oldu işte bir şeyler..."

"Uraz. Boynun berbat durumda ama sen daha berbat durumdasın. Ne oldu?"

Öfkeyle iç çektim. "Sana ne Cankut?"

Kaşları çatılan Sarı "Bu işte ortağız." dedi.

Küstah bir gülümsemeyle, "Sende yanık izi göremiyorum." dedim., "Nerede ve kimle olduğumu Patron'a yetiştirdin değil mi?"

Cankut hiç düşünmeden "Hayır!"cevabını verdi.

"Hı hı. Eminim." dedim."

O hatayı bir kere yaptım Uraz. Dün dövüşe gelmeyince Patron beni yanına çağırdı. Nerede olduğunu sordu. Evet. Okuldan sonra görmediğimi söyledim. Biraz zorladı ama sana söz verdiğim için ağzımdan laf alamadı. Bu arada yanık izi görmesen de-" diyerek formasının omuz kısmını açan Cankut "Patron'un elinin yanık izinden pek farkı olduğunu sanmıyorum." dedi. Bir anlık kaşlarım çatıldı. Omzundaki morluk beş parmak izini andırıyordu. Benim yüzümden suçsuz yere başı belaya girmişti.

Omzunu kapatan Cankut "Anlat bakalım şimdi. Dün

neredeydin? Ayşin de bugün okula gelmedi. Neler oluyor?" diye sorgusuna devam etti. Ne yaşarsa yaşasın beni satmamıştı. Ne kadar hesap vermeyi sevmesem de olanları bilmeye hakkı vardı. Bu yüzden olanları anlatmaya başladım. Ardı ardına içtiğim sigaralar salonu duman altında bıraksa da Cankut'un dehşet dolu ifadesini net bir şekilde görebiliyordum.

"Uraz. Ateşle oynuyorsun." dediğinde belli belirsiz gülümsedim. Bir kere yanmam tekrar beni yakmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Gerekirse onu kendi ateşiyle yakardım ama yine de buna izin vermezdim.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Birkaç gün kafamı dinleyeceğim. Yarın okulda yokum. Sonra da hafta sonu zaten. Dövüş harici evden çıkmayı düşünmüyorum."

Cankut daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemediğimi anladığı için "Tamam. Ben seni idare ederim." dedi. Başımı tamam anlamında sallarken sigaramdan son bir nefes aldım ve sehpadaki kül tablasına izmariti bastırırken dumanı dışarıya üfledim.

"Peki Ayşin ne olacak?" diye sorduğunda bir anlık hareketsiz kaldım. Bu konuyu es geçmeyeceğini tahmin etmeliydim. Elimin altında, kül tablasında ezilmiş olan izmarite bakarak dalmıştım.

"Ne olması gerekiyor?" dedim. Arkama dayandığımda imalı bir şekilde bana bakan Cankut'a *'Ne var?'* gibisinden bir bakış attım."

Ciddi olamazsın. Patron resmen seni onunla tehdit etmiş."

Alaycı bir kahkahayla "Saçmalama." dedim. Gözlerini abartılı bir şekilde deviren Sarı "Boynundaki ateş, yüreğindeki ateşin yanında hiç kalır sözünden ne anlıyorsun sen?" diye sordu. Bıkkın bir şekilde nefes aldım.

"Ayşin'in yüreğimde olduğunu nereden çıkardın?"

Cankut'un dudakları kurnazca kıvrıldı, "Benim tanıdığım Uraz Kurt, kimse için Patron'u karşısına almaz."

"Borcum vardı."

"Dövüş gecesi ödemek zorunda mıydın?"

Sinirlenmeye başlıyordum, "Evet. Çünkü benim yüzümden o haldeydi." dedim. Cankut'un tek kaşı sorgusunu desteklercesine havaya kalktı.

"Ne zamandan beri vicdanının söylediklerine önem verir oldun?" Beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığına emindim. Daha fazla saçmalıklarını çekmek istemediğimi belli etmek istercesine ayağa kalktım.

"Kaçıyorsun!"

Peşimden geldiğini anladığımda dış kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açıp arkama dönmemle olduğu yerde duran Cankut "Beni kovuyor musun?" diye sordu.

"Sadece kapıya kadar eşlik ediyorum."

Kaşlarını çatarak, salona dönen Cankut "Kaç bakalım benden." diye bağırdı, "Kendinden nasıl kaçacaksın Uraz Kurt!" diye devam etti.

Yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalışıyordum, "İyi geceler Cankut." dedim ve kapıdan çıkmasıyla sertçe kapıyı kapattım. Evin camlarının titrerken salona döndüm.

Patron'un yüreğindekinden kastı Ayşin olamazdı. Ayşin benim yüreğimde bile değildi ki Patron bunu farkedip beni onunla tehdit etsin. Hah... Saçmalık.

Huzursuz, yarı uyur yarı uyanık bir halde yatakta dönüp duruyor; saniyeleri, dakikaları, saatleri sayıyordum. Akrep ve yelkovan benimle alay etmek istercesine işini

ağırdan alıyorlardı. Sırt üstü döndüm. Lanet olasıca saate bakmamak için gözlerimi sıkıca yumdum. Bu da yetmezmiş gibi kolumla yüzümü örttüm.

Cankut'u ilk gördüğüm yerde eşek sudan gelene kadar dövecektim. Uykumu böldüğü gibi kalan uykumun da içine etmişti. Daha fazla uyuyamayacağımı anladığımda üzerimdeki yorganı fırlatıp attım. Yatakta doğrulup ayaklarımı aşağı sarkıtıp, derin bir nefes almaya çalıştım. Ayşin, gözümün önünden gitmiyordu... Yatağı bazasına sertçe vurarak ayağa kalktım.

Değil o kız, kimse benim yüreğime giremezdi. Sadece vicdanım ağır basmıştı. Bununla borcumu ödemiştim. O kadar.

Salona gittim. Yeni ağaran günün ilk ışıkları penceremden süzülüp salonumu aydınlatmıştı. Koltuğa oturdum. Başımı geriye eğip koltuğa yasladım. Doğru olabilir miydi? Patron beni Ayşin'le tehdit etmiş olabilir miydi? Plansız ilk hareketim onun da başına iş açar mıydı?

İçim sıkılıyordu, televizyonu açtım, son açtığım müzik kanalında çalan şarkı dilime dolandı:

"Yalnız kendine inkarın. Sadece senden kaçarsın. Halin ele verir anlamazsın."

Sigaramı uzanıp sehpanın üzerinden aldım, şarkı eşliğinde sigaramı içerken sürekli dalıp gidiyordum. Patron'un aklından geçenlere verecek bir cevabımın olmaması tüm okları Ayşin'e döndürüyordu. Sırf vicdanımı dinleyip onunla kaldığım için... Hastanedeki hali aklıma geldiğinde derin bir nefes aldım. Onu o halde bırakmamam kendi ellerimle ateşe atmama neden olmuştu. Şimdi ne olacaktı? Ufak bir ihtimal yüzünden sürekli tehlikede mi olacaktı? Bir şey yapmalıyım ama ne? Düşün Uraz. Yer fıstığını bu olaydan nasıl kurtaracaksın?

Zaman geçmek bilmiyordu. Her dakika bir saat, her saat ise lanet olasıca koca bir gün gibi uzuyordu. Düşündükçe işin içinden çıkamıyordum. İşin içinden çıkamadıkça üzerimdeki gerilim daha da artıyordu. Rahatlamak için saatlerce spor yapsam da beynimi bir türlü boşaltamamıştım.

Duşumu aldıktan sonra salona döndüm. Açık bıraktığım müzik kanalındaki saçma klipe bakmadan kanalı değiştirdim. Saçma bir sabah programını evde gürültü yapması için açık bıraktım. Karnımdan gelen değişik seslerle soluğu mutfakta aldım.

Tezgâhta beni bekleyen Nesquik'i bir kâseye boşalttım. Buzdolabındaki sütü kâsenin içine boca ederken her tarafa sıçrayıp bembeyaz damlalarla kapladı, basılsa her pazartesi olduğu gibi evi temizlemek için kadın gelecekti. *'Temizlememe gerek yok.'* diye düşünürken kalan sütü kafama diktim. Bir şeylerin boynumdan süzüldüğünü hissedince hızla üzerime baktım.

"Lanet olsun!" diyerek süt içinde kalan tişörtüme baktım. *'Ağzını tutturmaktan bile acizsin Uraz.'* diye söylenerek boş kutuyu çöpe attım. Üzerimdeki tişörtü çıkartıp boynumu silerek banyoya doğru ilerledim, tişörtü kirli sepetine atarken kapı çaldı. O kadar ısrarla çalınıyordu ki gelen kişiyi tahmin etmek zor değildi.

Yüzsüz müsün? Gursuz mu Cankut?

"Kapıdan kovsak bacadan mı gireceksin? Adi herif." diyerek kapıyı açmamla olduğum yere çakılmam bir oldu. Ayşin, mavi gözlerini fal taşı gibi açmış, kıpırdamadan yüzüme bakıyordu. Hatta nefes bile almadığına yemin edebilirdim.

Gözlerinin yavaşça vücuduma kaymasıyla dehşet dolu bir iç çekerken ellerini yüzüne bastırdı.

"Allah'ım ne olur bu bilinçaltımdan çıkan hayal olsun," dedikten sonra parmaklarını aralayıp tekrar bana baktı.

"Ay hayır ya!" diyerek yüzünü tekrar kaparken "Sapık mısın ya sen?" diye söylendi.

"Bilinçaltının bir oyunu olduğunu düşündüğüne göre sapık olan sensin."

"Ne alakası var?" diyerek ellerini yüzünden çeken yer fıstığı panikle gözlerini kaçırırken "Üzerine bir şey giysene sen. Böyle gezilir mi?" dedi. Benimle göz temasından korkmayan kız şimdi yüzüme bakamıyordu. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Ne yani gerçekten utanmış mıydı?

"Sana ne kızım? Ev benim değil mi? İstersem donsuz gezerim.

"İğrenir gibi bir yüz ifadesine bürünen Ayşin "İğrençsin." diye devam etti.

"Valla görenlerin iğrenç düşündüğünü sanmıyorum" dedim. Yüzündeki ifade içimden kahkaha atmak istememe neden olsa da ciddiyetimi bozmamaya çalışıyordum, "Neden geldin?" Yer fıstığı bakışlarını vücudumda gezdirmemeye gayret ederek, "Okula gelmedin, ayrıca üzerine bir şeyler giyer misin?" dedi.

"Ne o? Konuya odaklanamıyor musun?"

"Uraz!" diye bağırmasıyla sesi apartman holünde yankılanınca kolunu tutup yer fıstığını içeri çektim. "Komşuları başımıza mı toplayacaksın. Ne bağırıyorsun?" diyerek kapıyı kapattım.

"Hiç mi denizde erkek görmedin sen?" dedim.

"Orası deniz, öyle bir ortam yani, burası ev. Pijama, eşofman falan giymen gerekiyor."

'Ya sabır!'

"Geç içeri. Üzerime bir şey giyip geliyorum."

Odadan üzerime salaş bir tişört geçirip salona döndüm. Ayşin köşede özenle dizilmiş film koleksiyonumu incelerken "Evet seni dinliyorum." dedim.

Ayşin dalmıştı, sesimle irkildi, "Evin güzelmiş."

"Evimi konuşmaya gelmedin herhalde?"

"Sabah programı mı izliyorsun? Kadınlar gibi."

"Ayşin!"

"Of tamam yahu."

Ayşin başını öne eğdi ve elleriyle oynayıp tırnaklarını kurcalamaya başladı. "Dün okula gitmeyeceğini söyledin. Bugün de okula gelmedin. Cankut'un da keyfi yok gibiydi. Ben de-"

"Beni merak ettin."

Ayşin bana bakmadan başını evet anlamında salladı. "Neden?" Şimdi kaşlarını çatarak başını kaldıran kız elini beline yerleştirdi. Gözlerim ayaklarına kaydı. Soğuk zemine basıyordu.

"Halıya bas."

"Anlamadım?"

Derin bir nefes alarak halıyı gösterdim. "Halıya bas."

Yer fıstığı halıya baktı. Daha sonra neden öyle bir şey söylediğimi anlamışçasına çıplak ayaklarına bakıp hoplar gibi halının üzerine bastı. Minnettar bir gülümsemeyle bana bakarken asıl konumuza döndüm.

"Her okula gelmediğimde evimi mi basacaksın?" yüzündeki gülümseme yavaşça siliniyordu, "Hem evimi nasıl buldun?"

"Cankut-" ile bağlayan cümlesin duyar duymaz dişlerimi sıktım. Bu çocuk hangi akla hizmet bu kıza evimin adresini vermişti. Daha dün Ayşin'e ne olacak geyiği yapmıyor muydu? Resmen ondan uzak dur mesajını vermeye çalışmıştı. Şimdi bu yaptığı ne oluyordu?

"Ona kızma. Ben çok ısrar ettim." diye devam etti. İkisinin de derdinin ne olduğunu anlamıyordum.

"Neden?"

"Az önce söyledim ya,"

"Neden beni, evime gelecek kadar merak ediyorsun Ayşin."

Yüzündeki ifadeden bunu hiç düşünmediği anlaşılıyordu. Cevap vermek için birkaç kere dudaklarını araladı ama hepsi sessizlikle son buldu. Konuşmayacağını anladığımda arkamı dönüyordum ki "Çünkü tüm gece başımda bekledin" dedi. Ağır hareketlerle yer fıstığına döndüm. Yine elleriyle oynuyordu. "Bunu öz ablam bile yapmazken, sen yaptın ve-" derken derin bir nefes aldı. "Benim yüzümden başına bir şey geldiğini sandım."

"Senin yüzünden başıma ne gelebilir ki?"

Sorum karşısında gözlerimin içine baktı ama konuşmadı. Gözlerimin kısılmasına engel olamadım. "Bilmiyorum." diyerek tekrar başını önüne eğerken "Sadece öyle hissettim." diye fısıldadı. Duyduklarımı idrak etmek için kendime biraz zaman verdim. Konuşmadan beni anlaması tamamdı da yanında olmadan başıma bir şey geldiğini nasıl hissetmişti? Bu kızın mistik güçleri mi vardı?

"Boşuna endişelenmişsin. Gördüğün gibi iyiyim. Hastanede yanında olmamı da gözünde büyütme. Borcum vardı. Ödedim."

Başını kaldıran Ayşin'in gözlerindeki ifade mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. Onu daha önce görmediğim şekilde bana bakıyordu. Bana yabancı olan bir duyguyla... Öfkesiyle baş edebilirdim ama bu haliyle baş edebilmem imkânsızdı.

"Söyleyeceğin başka bir şey yoksa okula dönebilirsin."

Ayşin başını tamam anlamında sallarken yürümeye başladı. Onunla daha fazla göz göze gelmemek için başımı çevirdim. Tam yanımdan geçerken duraksayınca ona doğru baktım. Yüzündeki endişeli ifadeyle bana doğru bir adım

atınca bir adım geriledim. İlk kez bir kızdan kaçıyordum.

"Uraz, boynun-"

"Seni ilgilendiren bir şey yok." diyerek söyleyeceklerini ağzına tıktım. Beni umursamadan çantasını karıştırmaya başladı. Ne yaptığına bakarken ufak pembe bir kutuyu eline aldı. *'O neydi acaba?'* Kaşlarım çatıldı.

Kapağını açıp parmağını içine daldırdı "Biraz da olsa acısını alır." dedi.

Parmağını boynuma doğru uzatıyordu ki bileğini kavradım.

"Gerek yok."

"Uraz çok kötü gözüküyor. Daha çabuk iyileşir."

"İstemiyorum."

"Uraz-"

"Ayşin! Senden yardım falan istedim mi?" Korkuyla yüzüme bakan yer fıstığının bileğini bıraktım. "Beni rahat bırak!"

Bileğini ovalayan yer fıstığı nefret dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. Pembe kutunun kapağını kapatırken içinden bildiği tüm küfürleri ediyormuş gibi gözüküyordu. Buna rağmen ağzını bıçak açmadı. Sinirle yürüdüğünde rüzgârı tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Ayakkabılarını öfkesini belli edercesine ayağına geçirdi. Kapının kolunu tuttuğunda duraksadı, bana bakacağını düşünürken elindeki pembe kutuyu, kırık kâsemin yanında duran anahtarlarımın yanına koydu. Beklemeden evden çıkıp ardından kapıyı sertçe kapattı. Çarpmanın etkisiyle evin camları titredi ama asıl titreyen şey nedense benim kalbimdi.

Bomboş geçen üç gün...

Gündüzler bir şekilde geçiyordu da geceler tam anlamıyla kâbustu. Sadece uyumak için uğradığım eve tıkılıp kalmıştım. Kafamı boşaltmak için ne kadar evden kaçsam da kendimde kaçamıyordum. Gittiğim her yere sanki onu da götürüyordum. Evden çıkarken ki ifadesini ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan çıkaramıyordum. Sırf bu yüzünden doğru dürüst uyuyamıyordum bile.

İşkence gibi geçen üç günden sonra nihayet pazartesi gelmişti. İlk kez alarmdan önce uyandım. Bir an önce bu evden çıkmak istiyordum. Bir hafta önce bu kadar istekli okula gideceğimi söyleseler asla inanmazdım.

Hızlı bir duş aldıktan sonra okul için hazırlanmaya başladım. Nefret ettiğim formaların içinde bu kadar rahat hissedeceğimi düşünmezdim. Kurutmakla zaman kaybetmemek için aynanın önünde ellerimle saçlarımı karıştırdım. Gözüm boynumdaki yanık lekesine takıldı. Ayşin'in ilacı sayesinde eskisi gibi acımıyordu. Hatta hafif hafif sızlaması hoşuma bile gidiyordu. Telefonu ve cüzdanı cebime soktuktan sonra anahtarları alıp evden çıktım.

Hava yazdan kalma son günlerini yaşar gibi ışıl ışıldı. Arabaya oturup güneş gözlüğümü taktım. Camları aralayıp rüzgârın arabanın içinde dolaşmasına izin verdim. Yola çıktığımda içimde anlam veremediğim bir enerji patlaması vardı, birkaç gün dinlenmenin meyvelerini şimdi yiyordum. Yolu uzatarak arabanın ve havanın tadını çıkardım.

Okula geldiğimde gözüm arabasından inen Merve'ye takıldı. O bile bugün sinirimi bozamazdı. Gözlerimiz buluştuğunda kaşları çatıldı. Benden nefret ettiğinin farkındaydım. Bunu görebiliyordum; kaslarının gerginliğinden, yakınında olduğumda kendini kapatmasından ve bedeninin kızarmasından belli oluyordu ama yine de bir an önce benden uzaklaşmak yerine her seferinde görüş alanımda kalmayı tercih ediyordu. Tıpkı şu anda arabasının yanında oyalanması gibi...

Arabayı park ederken gözüm istemsizce yanındaki kişiye takıldı. Ayşin, ilk zamanlardaki soğuk ifadesiyle bana bakıyordu. Onun da beni görmeye tahammül edemeyen tavrı gözümden kaçmadı. Bakışlarını kaçırmasıyla üzerimde oluşan baskının azaldığını hissettim.Saate baktığımda sınıfa gitmek için erken olduğunu gördüm. *'Bu güzel havaya, o kapalı zindanda haksızlık edemem.'* diye düşünerek yürümeye başladım. Çardağın altında oturan Sarı'nın etrafa attığı artist bakışlar gözümden kaçmıyordu, hafifçe gülümsedim. Beni görmesiyle yüzüne alaycı bir ifade takınan Cankut "Oo Uraz Bey." dedi. "Buradan da kovmazsınız diye umuyorum."

Hayatı hava kendisi cıva olan arkadaşımın yanına otururken "Ha pardon." dedi. Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi yüzüne yapmacık bir ifade takınırken "Kovmamıştın kapıya kadar eşlik etmiştin değil mi?" diye devam etti. Gülümsemem yüzüme daha çok yayılırken "Uzatma Sarı." dedim. Sorgulayıcı bakışlarını üzerimde dolaştırırken bahçede gözlerimi gezdirdim. "Nasılsın?" diye sorduğunda Cankut'a bakmadan "İyi olacağım." dedim. İmalı bir iç çektiğini duyduğumda Sarı'ya döndüm

"Yalnızlık paylaşılmadı mı kardeşim?"

Birden aklımda şimşekler çaktı. Bu itin Ayşin'e evimin adresini verdiğini nasıl unutmuştum. Aniden Sarı'nın omzunu kavradım. Acıyla inlerken "Ulan tutacak başka yer mi bulamadın?" deyince Patron'un haşat ettiği omzunu sıktığımı hatırladım. Elimi biraz da olsa gevşetecek kadar aklım yerindeydi ama o hâlâ acıyla inliyordu.

"Sen Ayşin'e benim adresimi nasıl verirsin lan!"

Dişlerimi sıkarak sorduğun soruyla gözleri kısa bir an donan Cankut "Konuşmam gereken önemli bir şey var dedi." dedi. Sarı'yı biraz kendime doğru çektim. "Sen de buna inandın mı?"

"Patron'un yarım bıraktığını sen tamamlamak istiyorsan, durma devam et. Kopar omzumu." Acıyla söylediği cümle benim yüzümden bu halde olduğu aklıma getirince, elimi omzundan çektim. Cankut omzunu ovalayarak iç çekti. Yüzümü ovuştururken "İnanmadım." diyen Sarı'ya baktım.

"Sadece onu çevrenden uzaklaştırmak istemeyeceğini düşündüm. Bu yüzden Ayşin'in senden uzaklaşması için iyi bir fırsattı. Evine kimseyi kabul etmediğini biliyorum. Onu orada görürsen, delirirsin ve patlarsın. Böylece ne kadar istemesem de Ayşin'in kalbi kırılır ve senden uzak-"

"Öyle de oldu." diyerek sözünü kesmemle acı çeken ifadesi şaşkınlıkla kaplandı.

"Gerçekten mi?"

Gerçekleri ayrıntıyla bilmesine gerek yoktu. İstediği bizim uzaklaşmamızdı. Bunun nedeninin kendi planı gibi olduğunu düşünmesi için başımı onaylarcasına salladım.

Rahatlamış bir tavırla "O zaman Ayşin sorunu ortadan kalktı."

Gözlerimle bahçeyi tarıyordum, "Kalktı Sarı." dedim.

Bahçede gördüğüm manzara canımı sıkmıştı, Cankut her zamanki gibi bunu anladı."Ne oldu?" diye sordu.

Cevap vermeden yer fıstığının olduğu tarafa bakmaya devam ettim. Bir süre sonra "Oo..." sesi yükselince Cankut'a döndüm. Yüzündeki gülümseme hiç hoşuma gitmedi.

"Emirhan gelmiş."

Tekrar Ayşin ve yanındaki kumral zibidiye döndüm. Yakın mesafedeki konuşmalarını takip ederken "Emirhan Bikeç." dedi. Cankut'un herkesi tanıtan özelliğine ilk kez kızmak içimden gelmiyordu. Hatta bu çocuğu daha ayrıntılı anlatırsa uzun bir süre de kızmayı düşünmüyordum.

"Kendisine okulda Âşık Veysel deriz,"

"Neden?"

"Yıllardır Ayşin'e âşık da ondan."

Garip bir duygu bedenimi ele geçirip oradan da ruhumu sarmaşık gibi sarmaya başladı. Birden ortam boğucu bir hale gelmişti. Nefes alamıyor, almaya çalıştıkça ter içinde kaldığımı hissediyordum.

"Şairane bir ruhu var. Her gün Ayşin'e bir şiir yazar, çeşitli sürprizlerle verirdi. Sonra onları bestelemeye başladı. En son tüm okulun önünde Ayşin'e serenat yapınca adını Âşık Veysel koyduk."

Neden sinirlenmiştim ki şimdi? Tenim karıncalanmaya başladı. Ruhumu savaşamayacağım kadar sıkı sarıp sarmalayan şey dilimi düğümlüyordu.

"Ama platonikten öteye gidemedi. Ayşin annesi vefat ettikten sonra kendini bütün dünyaya kapattı. Emirhan bazı ailevi durumlardan koleje devam edemedi. Kaydını başka okula aldırdı. Aşkları başlamadan bitti anlayacağın."

Cankut'un alaycı tavrı başlayınca tekrar Ayşinlere döndüm. Emirhan denen çocuk gülümseyerek bir şeyler anlatırken yer fıstığı kibar bir tebessümle karşılık veriyordu.

Allah'tan Cankut benden konuşmamı beklemiyordu. İçimdeki kopan fırtınaları yansıtmadan kelimeleri nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum.

"Üzerindeki formalara bakılırsa tekrar bizim okula kaydolmuş. Ailesi durumunu düzeltti herhalde."

Çocuğu baştan aşağı süzdüm. İnce ve düzgün bir yapısı vardı, uzun boyluydu. Kumral saçları haddinden fazla uzun olmasına rağmen dimdik ayakta durabiliyordu. Yüzünü tam seçemesem de yakışıklılar kervanına girdiğini anlayabiliyordum. Böyle bir çocuk istediği kızı elde edebilecekken neden Ayşin'e âşık olmuştu ki? Ayrıca bundan bana neydi? Kendime olan kızgınlığımı belli etmemeye çalışıyordum.

"İyi işte, yarım kalan aşklarına devam ederler," dedim.

"Sanmam,."

Garip bir hisle Cankut'a döndüm. O da benim gibi ikisini izliyordu. Bana bakmıyor olması daha rahat davranmama neden olurken "O kadar zaman Ayşin, Emirhan'a karşılık vermediyse, şimdi de vermez." dedi. Belli belirsiz gülümsedim. Cankut göz ucuyla bana bakar gibi olduktan sonra aniden bakışlarını üzerime sabitledi.

"Lan" diyerek imalı bir şekilde gülümsemeye başlayan Cankut'la yüzümü eski ifadesiz haline büründürmeye çalıştım.

"Sen mutlu mu oldun?"

"Ne alakası var?"

"Hadi hadiiiii." diyen Cankut ağzını burnunu kırmak isteyeceğim şekilde gülmeye başladı.

"Bas baya gülüyordun az önce. Bir de Ayşin'in yüreğinde olmadığını söylüyor."

"Cankut saçmalamayı kes!" diye uyardığımda gevşemiş bir şekilde arkasına yaslandı.

"Yok öyle bir şey lan. O kızla ne işim olur! Yine kovulmak istiyorsun galiba?"

Cankut bir şeyleri anlıyordu fakat belli etmemeye çalışıyordu, imalı bir gülümsemeyle başını bana çevirdi.

"Kov. Nasılsa sınıfta ikisini gördüğün an bir açığını yakalarım."

"O zibidi bizim sınıfta mı?"

Cankut'un surat ifadesi sohbetten ne kadar keyiflendiğini gösteriyordu, "Öyle diyollaaa" deyince dişlerimi sıktım. Durumun ciddi olduğunu anladığı an gülümsemesi silinirken "En son öyleydi, en azından. Başka sınıfa kayıt yaptırılmadıysa hâlâ da öyledir" dedi. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Tek bir gün... Sinirlenmeyeceğim tek bir gün istedim.

Şimdi de başıma bu çıkmıştı. Emirhan Bikeç!

Zilin çalmasıyla ayağa kalktım. Cankut'u beklemeden yürümeye başladığımda Ayşin ve yanındaki zibidinin de ayaklandığını gördüm. Adımlarımı daha da hızlandırıp onları yakalamaya çalıştım. Okulun kapısının önünde yan yana gelmemizle üçümüzde olduğumuz yerde durduk. Aramızda bir elektriklenme oldu, hava ağırlaştı. Ayşin'i göz hapsine almaya çalışırken müebbet yemişiz, haberimiz yok!

Kırgınlığını iliklerime kadar hissetmiştim. Gözleri bir an boynuma kaydı. Nasıl olduğunu merak ettiğini adım kadar iyi biliyordum. Eskisinden daha iyi durumda olduğunu çaktırmadan göstermek için başımı sağda duran Emirhan'a çevirdim. Rahatsız bir ifadeyle bana bakan çocuk "Hadi Ayşin." diyerek elini yer fıstığının sırtına koydu. Ses tonu mu yoksa yer fıstığına dokunuşu mu çenemin kasılmasına neden olmuştu. Tepki vermemek için kendimi zor tutuyordum.

Arkamızda okula girmeyi bekleyen öğrenciler olduğunu hissediyordum ama ensemdeki nefesin Cankut'a ait olduğuna kesinlikle emindim. Ayşin hiçbir cevap vermeden yürümeye başladı. Göz kontağımızın kopmasıyla kendimi boşluğa bırakmış gibi hissettim.

Koridor açıldı ve öğrenciler içeri girmeye başladı. Bir süre yerimden kıpırdamadan durdum. Bahçe boşalmıştı, zil tekrar çalarken beni harekete geçiren şey Cankut'un kulağıma fısıldadığı şarkıydı.

"Aşıksın dırıtıdırıtı aşıksın dırıtıdırıtı sen aşıksın arkadaş!"

"Gel ulan buraya." dememe kalmadan koşmaya başlayan Sarı'nın peşinden biraz koşup, yavaşladım, çocukla çocuk olmanın alemi yoktu.

Sınıfa geldiğimde ilk dikkatimi çeken şey Cankut'un önünde oturan Emirhan'dı. Gerçekten bu sınıfa kayıt yaptırmıştı. Hâlâ Ayşin'e bir şeyler anlatma çabasında olduğunu gördüğümde iyice gerildim. Boynumu sağa sola yatırarak kütlettim. Cankut bakışlarıyla önündeki zibidiyi işaret ediyordu, yerime oturmamla yer fıstığı arkasına dayandı.

Nabzım onun nefes alışverişiyle aynı tempoda atıyordu. Vücudum adrenalinle dolarken, ilk gün, ilk saat tıştığım kadın sınıfa girdi. Ne kadar güzel! Gözleri sınıfı tararken bir süre bende sabit kaldı.

"Günaydın arkadaşlar." diyerek bakışlarını Emirhan'a çeviren Hoca "Bikeç." diye seslendi. "Seni gibi başarılı bir öğrenciyi tekrar aramızda görmek çok güzel."

"Benim için de hocam." diyerek şimdi Ayşin'e bakan çocuk "Çok özlemişim." diye devam etti. Emirhan'a karşı olan öfke tohumlarım çoktan büyümüş, yakında patır patır dökülecek kıvama gelmişti. Göz ucuyla Cankut'a baktığımda elindeki kaleme bakarak gülümsediğini gördüm. Aklından geçen şeyleri bildiğim için sinirim kontrolsüz bir şekilde artmaya başladı.

"Biz de seni Emihan'cığım. Gittiğin okul nasıldı?"

"Yalan olmasın, devlet okulu olmasına rağmen kolejden farkı yoktu ama benim için bir anlam ifade etmiyordu, anılarım burada nefes alırken hem de."

Sınıftan ooo sesleri yükselirken Ayşin'in başını öne eğdiğini gördüm. Emirhan ona kaçamak bakışlar atıyor bir yandan da gülümseyerek dudağını ısırıyordu. Neden böyle hissediyordum? Sanki çocuğun her söylediği söz, her yaptığı hareket bana batıyordu. Beni ilgilendirecek bir konu yokken en çok sinirlenen kişi benmişim gibi hissediyordum. Yer fıstığına baktığı gözlerini büyük bir zevkle oyup ellerine verebileceğimi hayal ediyordum, en azından lakabına uymasına benim de bir katkım olurdu.

Sınıftan, "Aşık Veysel geri döndü hocam," diyen biriyle Hoca gülümsedi.

"O zaman Emirhan'dan bir şiir ile dersimize başlayalım.

"Derin bir nefes alıp arkama dayandım. Sanırım bu ders düşündüğümden daha zor geçecekti.

"Seve seve." diyen zibidi ayağa kalktı. Tahtaya doğru yürürken sınıftaki herkesin heyecanlanmaya başladığını hissettim. Cankut'un gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğim için tepki vermemek için olabildiğince hareketsiz kalmaya çalıştım. Derin bir nefes alıp tahtadaki bir noktaya odaklanırken Emirhan seçtiği bir Âşık Veysel şiirini okumaya başladı ama benim kulaklarımda çınlayan sesler dudaklarımdan başka türlü döküldü.

"Ama çok zor bırakmazlar
Aşkımızı yaşatmazlar
Birbirimize kalkan olamazsak eğer..."

"Haftaya görüşürüz çocuklar. Ödevlerinizi yapmayı unutmayın."

Cankut yanıma gelmeden ayağa kalktım. Onun zırvalarını çekecek enerjim yoktu. Karşıma çıkan cilveli kız planımı harekete geçirecek parça olmasına rağmen onunla bile uğraşmak istemiyordum. Sanki tüm enerjim vakumlanmıştı.

Bahçeye çıktığımda güneşin sabah ki gibi hissettirmediğini farkettim. Çardağa derin bir iç çekerek oturdum. Neden bu halde olduğumu anlayamıyordum. Cankut'un dediği gibi aşık olmadığımı biliyordum. Peki, neden insanlara aşk acısı çekiyor izlenimi veriyordum?

"Of." diyerek arkama dayandım. Bir haftadır tanıdığım kızı kıskanmam kadar saçma bir şey olabilir miydi? Sevgililiği geçtim kıskanmamı gerektirecek bir sıfatım bile yoktu. Ne kardeştik, ne arkadaş...

Sinirle masaya vurdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Gözlerim daha öncede farkettiğim A harfine takıldı. Sanki beynimden yer fıstığını atabilecekmişim gibi saçlarımı çekmeye başladım.

---

* Aşık Veysel Şatıroğlu – Ayrılık Günleri Geldi Dayandı.

"Kelliğin sana yakışacağını sanmıyorum."

Başımı kaldırmamla Cankut'un önüme çay koyması bir oldu. Bunun yanında bir sigara için nelerimi vermezdim ama okul kuralları elimi kolumu bağlıyordu. "Eyvallah." diyerek çayımdan bir yudum aldım. Biraz da olsa iyi hissetmeme neden olan bardağın ağzında parmağımı dolaştırdım. Tekrar bir yudum alırken Cankut "Uraz." diye devam etti.

"Efendim."

"Onun iyiliği için bunu yapmak zorundasın." dediğinde sessizce yutkundum.

"Kendimden başka kimsenin iyiliğini düşünmek zorunda değilim." diyerek kaynar çayı kafama diktim. İçimdeki sönmeyen yangına bir yenisini eklerken "Haklısın ama-" diyen Cankut'un sözünü kestim.

"Bu benim iyiliğim için Sarı. Ayşin umurumda değil"

"Senin umurunda olmayabilir ama biraz daha onunla yan yana görünseydin Patron'un umurunda olurdu. O günkü siniri aklıma geldikçe omzum sızlıyor. Tekrar bir aksilik olursa-"

"Tekrar bir aksilik olması için bana o fırsatı vermesi lazım Sarı."

Tekrar lafını yarıda bırakmak zorunda kalan Cankut derin bir nefes aldı. "Siniri geçince verecektir." dediğinde hafifçe güldüm.

"Bir hatamda beni saf dışı bırakan bir adamdan bahsediyoruz Cankut. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Her yaptığımı iki kere kontrol edecek. Etrafımdaki her insan onun dikkatini çekecek. Özellikle de kadınlar... Ben yakınındayken asla onlara yaşama hakkını lütfetmeyecek. Tıpkı bana başka şans vermediği gibi... Tekrar o şansı verse bile Ayşin'i göz göre göre bu ateşin içine atmam. O konu kapandı."

Cankut başını tamam anlamında sallayıp çayından bir yudum aldı. Gözlerimi bahçede dolaştırdım. Emirhan ve Ayşin'i yan yana gördüm. Cep telefonumun zil sesi beni o andan uzaklaştırdı. Kimin aradığına bakmaya gerek bile duymadan telefonu masadan aldım. Zil sesinden kim olduğunu çok iyi biliyordum.

"Patron."

Cankut "İyi insan lafının üstüne ararmış,' diye fısıldadı. "İti an çomağı hazırla," diyerek dudaklarımı kıpırdattım. Uyaran bir ifadeyle bakması gülümsememe neden olurken soğuk bir ses telefonun diğer ucundan duyuldu.

"Uraz."

"Evet Patron,"

"Yaptıklarını telafi etmeye ne dersin?"Cankut'la göz göze geldik. Endişesini gözlerinden okuyabiliyordum.

"Büyük bir zevkle."

Patron'un dudağında puroyla gülümsediğini hissediyordum. "Bu gece," dediğinde başımı dikleştirdim. "Geçen sefer dövüştüğün rakiple, dövüşü iptal ettikleri için kendilerini suçlu hissediyorlar."

Elimdeki bardağı sıktım. O gün dövüş iptal mi edilmişti? Hem de rakip tarafından? O gün dövüşe gelmesem bile Patron bir şey kaybetmemişti, affedebilirdi. O beni tehdit etmeyi tercih etmişti. Beni bir hiç uğruna mı bu hale sokmuştu?

Düşüncelerden dolayı bardağı o kadar sıkı tutuyordum ki eklem yerlerim bembeyaz olmuştu. Bardak kırılmadığı için şanslıydım ama neredeyse kırılmış olmasını dilemek üzereydim. Böylece elimi kesip bir damarı koparabilirdi. O acıyla biraz da olsa sakinlerdim.

İçimdeki öfkeyi akşama saklayarak "Tamam." dedikten sonra, Cankut'la göz göze geldim, endişesi iyice artan Sarı "Ne diyor?" diye sorunca susmasını işaret ettim. Gözlerim

tekrar Ayşin'e takıldı. O gün söyledikleri yüzünden yer fıstığının kalbini kırmam ve bütün bir hafta sonu vicdan azabı çekmem aklıma geldi. Ben bunu hak etmemiştim.

"Bir yanlışını daha affetmem." diyen Patron telefonu yüzüme kapattı.

"Ben de..." diye fısıldadım.

Ayşin

Sırtımda bir ürperti hissettim. Son zamanlarda bu çok fazla oluyordu, birinin beni izlediği hissi... Emirhan her zamanki gibi bir şeyler anlatırken gözlerimi bahçede dolaştırdım. Çardağın altında hararetli bir şekilde konuşan Uraz'ı gördüğümde kalbim, göğüs kafesimden çıkmak istercesine atmaya başladı. Neden üzerimde böyle bir etki bırakıyordu? O kimdi ki? Kalbimi bu derece hızlı çarptırırken bir bakışıyla nasıl durabiliyordu? Korku değildi bu, ya da öfke... Daha farklı bir histi. Beni terslemesine rağmen ona kırılamadığım bir his...

"Ayşin?"

Emirhan'ın koluma dokunmasıyla irkildim. Panikle "Efendim?" diye cevap verince kaşlarını çattı.

"Beni dinlemiyor musun?"

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum, "Dinliyorum." dedim. Hâlâ yüzüme sorgulayıcı bir ifadeyle bakıyordu. Şimdi en son ne dedim dese ne cevap verecektim. Gözlerim bahçeyi tarıyordu. O nereye baktığımı bilmese de bunu anlaması için çok uğraşması gerekmezdi ama yine de anlasın istemiyordum.

"Emin misin?" diye sorduğunda başımı tereddütle evet anlamında salladım.

"Gözüm dalmış, sen de o sırada beni yakaladın."

"Bir şey mi düşünüyorsun?"

"Boş ver şimdi, ne diyorduk?"

Emirhan çok fazla kafasına takmak istemediğini belli eder şekilde gülümsedi ve yarım bıraktığı neyse onu anlatmaya devam etti.

Bir süre gözlerinin içine bakarak onu dinlemeye çalıştım ama gözlerim sürekli omzunun üstünden çardakta olanlara takılıyordu. Uraz her zamanki gibi sinirliydi. Bunun onun doğal hali olduğunu bildiğim için Cankut'a baktım. Onun da benzer bir ifadeye sahip yüz hatları konuştukları konunun iyi bir şey olmadığını belli ediyordu. İkisini de bu derece sinirlendirecek ne olmuş olabilirdi?

Sanki ona baktığımı hissediyor gibi konuşma arasında bakışlarını bana çeviren Uraz'a yakalanınca panik halinde Emirhan'a döndüm. Emirhan ne anlatıyordu takip etmemiştim fakat içimde sanki bir ateş yanıyordu, ellerimle kendimi yellemeye çalıştım. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki birazdan bayılabilirdim.

Emirhan'ın ses tonu ve havası değişmişti. Gözlerindeki endişeye odaklanamıyordum.

"Ayşin, iyi misin?" diyerek koluma tekrar dokundu. Başımı evet anlamında sallarken "Çok sıcak." deyip yellenmeye devam ettim.

"Saçların rüzgârdan karmakarışık oldu Ayşin. Nasıl terleyebiliyorsun?"

"Ha, bilmiyorum. Sanırım hasta olacağım."

Emirhan elleriyle alnımı kontrol etti. "Ateşin yok." dedi. Ben o sırada içimdeki merak duygusuna yenik düşüp, tekrar Uraz'a baktım. Hâlâ bize doğru bakıyordu. Bir an nedensizce mutlu olurken gülümsememi engelleyen tek şey bize olan bakışlarıydı. Şu anda kafamızı bedenimizden ayırmak istediğine yemin edebilirdim. Neden bu kadar sinirlenmişti?

"Böbreklerinle mi alakalı acaba? Revire gözükmek ister misin?"

Başımı hayır anlamında salladım. Emirhan'ın ellerini nazik bir şekilde yüzümden çekti.

"Sınıfa çıkalım mı?"

"Olur."

Emirhan'la ayaklanırken göz ucuyla Uraz'a baktım. Tekrar Cankut'la konuşmaya başlamıştı. Bize bakmıyor olması nedense rahatsız etmişti. Sınıfa doğru yürürken Emirhan'ın ara ara bana baktığını hissettim. Sanki dilinin ucundaki şeyi bir türlü kelimelere dökemiyordu. Umarım yine içindeki duygulardan bahsetmezdi. Onu çok seviyordum ama bu sevginin arkadaşlıktan öteye gitmeyeceğinin de farkındaydım. Bunu her seferinde onu kırmak pahasına da olsa söylüyordum. O da inatla umurunda olmadığını dile getiriyordu. Ona göre aşk tek kişilikti. Karşılıklı olduğunda hissettiğimiz duygu aşktan çok sevgiydi ve onun aşktan da güzel olduğunu söylüyordu.

Sınıfa girip sırama oturmamla kapıda Uraz'ın belirmesi bir oldu. Biz mi yavaş yürümüştük yoksa o mu hızlıydı? Bana doğru yürürken nefesimi tuttum. Vahşi kokusunu almak istemiyordum. Yine de sırasına otururken, kokusu beni sarıp sarmaladı. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Arkama yaslandım. Kokusunda kesinlikle insanı esir eden bir şey vardı. Daha derinden hissedebilmek için gözlerimi kapatarak nefes aldım. Aklımda beliren alaycı buruk bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdi.

Böyle bir insan uyurken nasıl savunmasız bir çocuğa benzer? En huzurlu olduğumuz yerler rüyalarımız değil midir? Hayatın ağır yükünü biraz da olsa bu zamanlarda azaltmaz mıyız? Peki, neden Uraz acı çekmişti; dikenlerini kendine batırır gibi?

Yetimhanede gördüğüm Uraz aklıma gelince ürperdim. Farklıydı. O adama karşı katıksız bir nefret besliyordu ama neden?

Derin bir nefes aldım. İçim daralıyordu. Özellikle evine gittiğimde gözlerinde gördüğüm nefreti hatırladıkça... Ne yapmıştım ki ona? Neden merak etmemi bu kadar sorgulamıştı? İnsanlar arkadaşlarını merak ederdi. Peki, biz arkadaş mıydık? Sanmıyorum...

Ablamın sesiyle kendime geldim. Uraz'ı tuvalette yakaladığımdan beri gerekmedikçe konuşmuyorduk. Eşyalarını masasına koyarken Uraz'ın onda ne bulduğunu düşündüm. Dışı onu içi beni yakan bir kızdı ablam. Güzeldi, hatta Allah benden almış ona vermişti ama bu içinin güzelliğinin dışına yansıması değildi. İçi aksine çirkindi. Benden nefret ettiğini iliklerime kadar hissediyordum. Belki de sadece bana karşıydı kötülüğü. Çevresinde birçok insan olması, tüm öğrencilerin onu sevmesi, bu düşüncemi kanıtlayabilirdi fakat belki de onlar sadece davulu uzaktan dinliyorlardı.

Bize doğru baktığını gördüğümde de onun Uraz'da ne bulduğunu düşündüm. Bizim sınıfta okumasına rağmen lise öğrencisine benzemiyordu. Yaşının daha büyük olması gerekiyordu ya da fazla vücut geliştirmişti, baya fazla. Bu kadar kısa zamanda birbirlerini tanıyamayacaklarına göre ikisi de sadece birbirinin dış görünüşünden etkilenmişlerdi. Demek ki gizemli havası olan çocuklar sadece kitaplarda dikkat çekmiyordu. Acaba Uraz da şu anda ona bakıyor muydu?

"Evet çocuklar. Bugün Osmanlı Devleti'nin-"

Ablam konuşurken odaklandığım şey Uraz'ın nefesiydi. Ensemde hissettiğim, içimin ürpermesine neden olan nefesi... Neden bu kadar hızlı soluk alıp veriyordu? Ablamı gördüğü için heyecanlanmış mıydı? Gerçi elini parçalamasına göre sinirlenmiş de olabilirdi.

"345. sayfayı açalım."

Üç tarafımda sayfa sesleri yükselirken arkamda en ufak bir çıt çıkmıyordu. Çantamdan kitabımı almak için yanıma

döndüm. Göz ucuyla Uraz'a baktığımda telefonuyla oynadığını gördüm. Bir yandan çantamı kurcalarken diğer yandan masasını kontrol ediyordum, kitabı yoktu. Hoş, onun gibi birinin kitap taşıyacağını düşünmek kadar saçma bir şey de yoktu. "Açtınız mı çocuklar?"

Kitabımı alıp önüme döndüm. Ablamın gözleri sınıfta gezinirken sürekli Uraz'ın üstünde takılı kalıyordu. Söylediği sayfayı açtım.

"Biriniz bize yazılanları sesli bir şekilde okusun. Sonra bu konu hakkında beraber konuşalım."

Sınıfta parmaklar yükselse de ablam inatla Uraz'a bakıyordu. Dersi konusundaki disiplini hocalar tarafından takdire şayandı. Öğrenciler için ise tam bir kâbus. Sırf kitabını taşımayı sevmediğini söylediği için bir çocuğu dersten bırakmışlığı bile vardı. Şimdi de gözleri sadece Uraz'ın üzerindeydi. İçinde ona karşı atamadığı bir öfke var gibiydi ve sanırım kitabının olmaması bunun için vesile olacaktı. Omzumun üstünden Uraz'a baktım. Göz göze gelmemizi beklemiyormuş gibi bir anlık afalladı.

"Uraz?"

Ablamın uyarısıyla bakışlarını tahtaya yöneltince önüme döndüm. Ablam, yüzünde ufak bir hainlik sezdiğim gülümsemesiyle "Söylediğim sayfayı sesli bir şekilde okur musun?" diye sordu. Uraz burnundan soluyordu, anlayamadığım şekilde bir şeyler geveledi.

"Hadi Uraz."

"Benim kitabım-" derken panik halinde arkama döndüm. Bir elimle kitabımı yere atarken diğer elimle sanki Uraz'ın masasını dağıtmışım gibi yaptım.

"Ay!"

"Ne yapıyorsun kızım ya?" diyerek kaşlarını çatan Uraz'ı umursamadan ayağa kalktım. Yere düşen kitabı elime alırken "Çok özür dilerim. Yanlışlıkla oldu." dedim.

"Ne oluyor çocuklar orada?"

Uraz tam ağzını açıyordu ki "Çantamdan kalem alacaktım. Yanlışlıkla kolum masaya çarptı. Arkadaşın kitabı da yere düştü hocam." dedim ve kitabımı Uraz'ın masasına koydum. Sorgulayan bakışları altında yerime oturdum. Ablamın sinirlendiğini gözlerinden okuyabiliyordum.

"Sayfa 345'di değil mi hocam?"

Ablamın az önceki gülümsemesinden eser kalmamıştı. Başını belli belirsiz 'Görürsün sen.' gibi sallayınca başımı önüme eğdim.

"Hadi Uraz, bütün ders seni bekleyemeyiz."

Uraz derin bir nefes alıp sesli bir şekilde dışarı üfledi. Emirhan'ın kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Cankut ise onun aksine keyifle gülümsüyordu. Belli ki ne yapmak istediğimi anlamıştı. Belli belirsiz gülümsememin artmasını engellemek için alt dudağımı ısırdım.

Arkamdan yırtılmak istercesine çevrilen sayfaların sesi geliyordu. Daha sonra da gülümsememi tüm yüzüme yaymayı başaran adamın sesi; *Uraz'ın sesi*.

Zilin çalmasıyla derin bir nefes aldım. Bir sorun çıkmadan dersi bitirmiştik.

"Haftaya görüşürüz."

Eşyalarımı masanın altına koyarken Ablam "Ayşin." diye seslendi. Fazla mı erken konuşmuştum acaba? Sıralarından kalkmış öğrencilerin arasından ablamı görmeye çalışırken "Buraya gel." diye emretti. Kesinlikle fazla erken konuşmuştum.

Ayağa kalkarken Cankut, Uraz'ın yanına geldi. Göz göze geldiğimizde yüzündeki ifade şu anda da ne hissettiği-

mi anlıyor gibiydi. Zorla gülümsemeye çalışırken "Çabuk ol Ayşin!" diyen ablam yüzünden sessizce iç çektim. *Korkunun ecele faydası yok Ayşin, hadi gazan mübarek olsun.* Eşyalarını çantasına koyan ablama doğru yürüdüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi. Sesi az önceki gibi gür çıkmak yerine fısıltı halini almıştı.

"Ne yapmışım?" Çantasını koluna taktıktan sonra nihayet göz teması kurduk.

"Derste arkadaşına kitap vermek için yaptığın saçmalıktan bahsediyorum."

Bir an salağa yatmak istedim, "Anlamadım." dedim. Öfkeli bir şekilde gülümsedi.

"Sen beni salak mı sanıyorsun Ayşin?"

"Hayır."

"Uraz'a kitap vermek nereden çıktı?"

Daha fazla dayanamadım. "İstediğimi istediğim kişiye veririm abla. Senden izin alacak değilim."

Ablam "Öyle mi?" diye soruduktan sonra kollarını göğsümde bağladım.

"Öyle."

"Pekala güzel kardeşim, benim de istediğim kişiye istediğim notu verme yetkim var.

Sinirlenmiştim, "Bu ne demek şimdi?"

"İlk sınavının açığını ikinci sınavınla toparlaman gerekecek demek. Sıfır!"

"Ne?"

Ablamın gözleri bir anlık arkamdaki bir şeye odaklandı, sonra bana dönüp, "Bu da ablandan sana bir hayat dersi olsun. Böylece bir daha başkası için kendini tehlikeye atmazsın." dedi. Saçlarını savurarak yerine döndü. Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Sadece topuklularını sertçe yere vurarak sınıftan çıkmasını izledim. Resmen okul birinciliğini, hırsı uğruna tehlikeye atmıştı. Bu nasıl bir nefretti? Sade-

ce Uraz'dan dolayı olamazdı. Gözlerim yanmaya başlarken kolumda bir el hissettim.

"Ne dedi?"

Uraz'ın sorgulayıcı bakışlarını umursamadan kolumu elinden kurtardım. "Seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir, benimle ilgili bir şey konuştunuz." dedi. Şaşkın bir ifadeyle kahkaha attım.

"Seninle alakası yok. Kendini bu kadar önemli görme."

"Kitap konusu mu? Sana ne dedi Ayşin." dedi. Sinirlendiğini sesinden anlayabiliyordum.

"Çekilir misin önümden?" diyerek yanından geçmeye çalışırken Uraz önümü kesti.

"Neden bu halde olduğunu söylemeden, hayır."

"Benim bu halde olmamdan sana ne Uraz."

"Ayşin konu be-"

"Uraz!"

Cümlesini yarıda keserek, "Beni rahat bırak!" dedim. Biraz da olsa nasıl hissettiğimi anlaması için dua ederek çekilmesini istedim ve elimin tersiyle itip yürümeye başladım. Beni durdurmadı. Sınıftan çıktığım an gözyaşlarım yanaklarımdan döküldü. Bunun nedeni şu anda ne ablamdı ne verdiği nottu.

Bazen diğer insanlar gibi taş kalpli olmayı isterdim. Öfkemin arkasında durmak, pişman olmamak... Ama olmuyordu işte, vicdanım her şeyin önüne koca bir set oluşturuyor ve ruhumu paramparça ediyordu...

Ne zaman ablamla kavga etsek "Kırmak kolaydır da tamiri zor olur." derdi annem, belki de o yüzden bu haldeydik şimdi. Geçmiş geleceğimizden intikam almak istercesine bugünümüzü harcıyordu ve biz de bunun hıncını başkalarından çıkarıyorduk.

O gün okulda ruh gibi oradan oraya dolaştım. Uraz'ın okulda olmamasının sorumluluğu altında eziliyordum. Neden özür dilememe fırsat vermeden çekip gitmişti ki sanki. Zil çaldığında oturduğum yerden kalktım, biraz daha okulda kalırsam boğulacağımı hissediyordum. Işık hızıyla eşyalarımı toplayıp okuldan çıktım. Ablamı görmek istemiyordum. O yüzden onu beklemeden otobüs durağına doğru ilerledim. Birkaç vesait değiştirdikten sonra nihayet evdeydim.

Bedenimdeki yük öyle ağırdı ki, üzerimdeki birkaç parça kıyafeti de bu ağırlığı azaltır belki diyerek çıkarttım. Rahatlayamıyordum. Son çare belki banyo diye düşündüm. Sıcak suyla vücudumu rahatlatırsam belki bu halet-i ruhiyeden birazcık uzaklaşabilirdim. Fakat vicdanım unutulmaması gereken bir ağırlıktı, üzerinde durduğu yeri oyarak koca delikler açıyordu. Banyodan çıktığımda henüz eve gelen kimse yoktu ve ona rağmen odama kapandım.

Midem bütün gün boş kaldığı için garip sesler çıkartıyordu. Kendi kendini yok etmesi an meselesiydi. Onun da verdiği gerilimle hızlıca üzerimi giyip mutfağa gittim ve dünden kalan yemekleri buzdolabından çıkarttım. Canım hâlâ bir şey yemek istemiyordu. Tabaklarla bir süre bakıştıktan sonra hepsini aldığım yere, buzdolabına geri koydum.

Odama dönerken tezgahın üzerindeki elmalardan birini kapıp mutfaktan çıktım. Odama çıkıp yatağa oturduğumda yalnızlığımı gidermek için elime yarım kalan kitaplarımdan birini aldım ve biraz olsun midemi susturmak için yanıma aldığım elmayı yiyerek sayfaları karıştırdım. Algı-

da seçicilik mi denir, ne denirse elimi attığım ilk sayfada "Ona söylediğim sözler kalbimi un ufak parçalara ayırıyor." gibi bir cümle vardı. Bu cümleyi normalde okusam belki bu kadar iliklerime işlemezdi ama şimdi kemiklerime dayanan bıçaklar gibi canımı acıtmıştı.

Bir süre yazılara boş boş baktım. Affetmek, vicdan, ağlamak kelimelerini gördüğümde iç geçirerek kitabı kapattım. Yarına kadar nasıl vakit geçecekti? Özür dilemezsem normal hayatıma devam edemeyecekmişim gibi hissediyordum. Peki nasıl özür dileyecektim? Ah be... Keşke hastanede telefonu elimdeyken numarasına baksaydım. En azından şimdi bir özür mesajı atıp üzerimdeki yükü kaldırırdım. Cankut'a sorsam... Yok yok. O kadar gurursuz değilim. Daha birkaç gün önce evini-, Ev! Tabi ya...

Aklıma delice bir fikir gelmişti; telefonumu elime alıp babamı aradım. Saatlerce sürmüş gibi çalan çevir sesinden sonra ahizenin diğer tarafından babamın sesini duydum.

"Alo?"

"Babacığım."

"Ne oldu kızım ağrın mı var?"

Vicdanım bir darbe daha almıştı panikle çünkü hâlâ babama diyalize girdiğimi söylememiştim. Birkaç gün sonra 'Hadi gidiyoruz.' dediğinde ne cevap verecektim?

"Ayşin?"

"İyiyim baba. Ağrım falan yok."

Babamın derin bir nefes aldığını duydum. Yine 'Ödümü patlattın kızım.' diyecekti.

"Ödümü patlattın kızım." demesi gülümsememe neden oldu.

"Ne oldu?"

"Baba, Emirhan'ın dönüşü şerefine arkadaşlar Didemlerde toplanıyormuş. Ben de gidebilir miyim?" Bir süre sessizlik oldu.

"Hafta içi nereden çıktı bu Ayşin? Yarın okul var."

Yalan söylemeyi yine beceremediğimden, iyice açığa çıkmamak için biraz oyalandıktan sonra bir bahane uydurmayı denedim.

"Ben ayarlamadım ki baba, gittiğimde neden bugün toplandık diye sorarım. Gidebilir miyim?"

Babam bir süre sessiz kaldı. "Bu ses tonunu kullandığına göre gerçekten gitmek istiyorsun."

"Hı hı."

Normalde diyaliz dışında evden çıkmazdım. Babamın da buna şaşırdığını sesinden anlıyordum.

"Tamam."

Duyduğumun doğru olup olmadığını teyit etmek istiyordum.

"Nasıl gideceksin?"

Kendi çapımda sevinç dansı yaparken "Saat daha erken baba. Otobüsle giderim." dedim.

"Döneceğin zaman ara. Ben seni gelir alırım."

"Tamam babacığım."

"Dikkatli ol." dediğinde "Olurum." diye cevap verip telefonu kapattım. Hızla üzerimi değiştirip saçlarımı kuruttum. İki saat nasıl toplasam diye düşündükten sonra açık bırakmaya karar yerdim. Sarı saçlarım doğal haliyle omuzlarımdan dökülürken çok resmi olduğumu farkettim. Neden renkli bir şeyler yerine baştan aşağı matem rengine bürünmüştüm ki?

Acım çok büyük Uraz, sana o söylediklerimden sonra yemeden içmeden kesildim.'

Aynada kendimle dalga geçerken söylediğim son cümleyle elimi ağzıma götürdüm. Avuç içime nefesimi üfleyerek kokup kokmadığını anlamaya çalıştım. İşimi şansa bırakmamak için dişlerimi fırçaladım. Ardından dişlerimi çalkalarken bir yandan da yüzüme renk gelmesi için

yanaklarıma masaj yaptım. Banyoda işim bittikten sonra koşar adım odama döndüm. Ufak çantamın içine gerekli şeyleri koyup evden çıktım.

Daha önce okuldan çıkıp gittiğim evi, evden giderken bulamayıp kaybolma riskini göze almamak için bir taksiye binmeyi tercih ettim. Taksiye bindiğimde söylediğim adres adamın gözlerinin parlamasına neden oldu. Ben de o tepkiye karşılık hızla cüzdanımı kontrol ettim. Uraz, özür diledikten sonra evime bırakmayı teklif ederdi. Değil mi?

Tanıdık yerleri görene kadar Uraz'a neler söyleyeceğimi, konuya nasıl gireceğimi düşündüm. Rezidansın gösterişli kapısına vardığımda taksiciye "Burası." dedim. Gözüm taksimetredeki rakama takıldığında sessizce yutkundum. Sanırım Uraz beni eve bırakmazsa tabanvayı tercih etmek zorunda kalacaktım. Taksi sağa yanaşırken cüzdandan parayı çıkardım. Tam adama uzatacaktım ki gözüm garajdan çıkan arabaya takıldı.

"Uraz?"

"Anlamadım kardeş."

Uraz'ın arabası gözden kaybolurken boşu boşuna buraya geldiğimi farkettim fakat aklıma bir şey gelmişti. Sonuçta buraya kadar özür dilemek için gelmiştim. Ha burada ha gittiği yerde, ne farkeder...

"Devam et abi, öndeki arabayı takip et."

Uraz'ı gözlerimle takip etmeye çalışırken gittikçe uzaklaşıyordu ve taksi hâlâ hareket etmemişti. Bakışlarımı taksiciye çevirdim. Bön bön bakışlarına karşılık kaşlarımı çattım,

"Yürüsene abi. Hiç mi dizi, film izlemiyorsun? Çocuğu kaçıracağız. Bas hadi, bas bas bas..."

"Ya sabır!" diyerek gaza basan adam kısa bir süre sonra Uraz'ı yakaladı. Arka koltukta kayarak gizlenmeye çalıştım. Şu anda tam anlamıyla bir delilik yapıyordum. Bedenimin adrenalinle dolduğunu hissettim.

Issız bir sokağa geldiğimizde Uraz yavaşladı. Taksiciyi dürterek "Abi çok yaklaşma." diye fısıldadım. "Tövbe ya rabbim." diyen adam olduğu yerde durdu. Gözlerimi kısarak karanlık sokakta park eden arabaya baktım. Uraz'ın arabadan çıkmasıyla arka koltuğa yatarken "Farları kapat abi." dedim. Taksici bana deliymişim gibi bakıyordu, eski pozisyonumu aldım. Uraz'a baktığımda bize doğru baktığını görünce koltukta sindim. Taksici bu sefer sinirlenmiş bir şekilde bana döndü. Hafifçe başımı kaldırıp koltuğun arkasından Uraz'a bakmaya devam ettim.

"Tamam abi ben burada ineyim." Uraz'ı kaçırmamak için gözlerimi ondan ayırmıyordum, "Ne kadar borcum?" diye sordum."248 lira,"

"Ne?!"

Bağırmamla yüzünü buruşturan adam, taksimetreyi işaret etti. Gerçekten de tam tamına 248TL yazan kırmızı rakamlar bittiğimin resmiydi. Bu bütün paramı vermem gerektiğinin rakamlarla ifade edilişiydi. Cüzdanımı açtım, ceplerimdeki bozukluklarla ücreti tamamlayıp arabadan indim.

Taksi uzaklaşınca karanlık olan sokak gözüme daha da korkutucu görünmeye başladı. Uraz iki dakikada ortadan kaybolmuştu. Çantamı sıkı sıkı tutarak onu en son gördüğüm yere doğru yürümeye başladım. Her adımım biraz daha gerilmeme neden oluyordu.

Uraz'ın böyle bir yerde ne işi vardı? Uzaklardan gelen uğultular içimi ürpertirken yürümeye devam ettim. Sesler gittikçe yükseliyordu. Tek tük insanların aynı yere gittiğini görünce adımlarımı hızlandırdım. Karanlık, yavaşça aydınlanırken köşeyi döndüm. Gördüğüm şeyle dudaklarımın aralanmasına engel olamadım.

EXIT yazan kapının önü hınca hınç doluydu. İlk başta herkesin dışarı çıktığını düşünmüştüm fakat bekleyenlerin

kapıya dönük olması içeri girmeye çalıştıklarını gösteriyordu. Birkaç adım gerileyip karanlık sokağa doğru dönünce geldiğim sokağın kalabalıktan daha korkutucu olduğunu farkettim. Neredeydim ben? Eve nasıl dönecektim? *'Keşke mekânı görmeden taksiyi göndermeseydim.'* diye düşündüm ve hemen sonra kalabalığa döndüm. Uraz o kalabalığın içinde bir yerde olmalıydı. Gözlerimle hızlıca kalabalığı taradım. Uraz'ı andıran kimseyi göremiyordum. Bu çocuk bu kalabalığı yararak içeri girmeyi nasıl başarmıştı?

Yavaşça kalabalığa doğru yürüdüm. Uraz içeri girebildiyse ben de girebilirdim. Sıranın en sonuna geçtim. İçeriden gürültü, kapının açılmasıyla dışarı taşmıştı. Her adımımda panik duygusu biraz daha bedenimi ele geçirdi.

Etraftaki konuşmalar kulaklarımı tırmalıyordu. Nedense yine birinin beni izlediğini hissediyordum. Arkama kaçamak bir bakış attım ve babam yaşındaki bir adamın arkamda olduğunu gördüm. Diğerlerinin aksine daha temiz pak birine benziyordu ama nedense ona bir kötülük etmişim gibi bana bakıyordu. Kafası mı iyiydi?

"Sıradaki."

Önüme döndüğümde sıranın bana geldiğini anladım. Siyahlara bürünmüş iki adama bakabilmek için başımı havaya kaldırmam gerekti. Hayatımda gördüğüm en korkutucu tiplerdi.

Sessizce yutkundum.

"Parola."

Tüylerim diken diken oldu. Kendisi gibi adamın sesi de ürkütücüydü. Arkamı dönüp koşarak buradan uzaklaşmak istiyordum ama olduğum yere çakılmıştım. Kıpırdamadan sadece korkuyla adamlara bakıyordum. Güç bela geriye doğru birkaç adım atarken birine çarptım, ardından boynuma dolanan bir kolla ne yapacağımı şaşırdım.

"Kızgın baykuşun gece söylediği şarkı."

Issız bir sokağa geldiğimizde Uraz yavaşladı. Taksiciyi dürterek "Abi çok yaklaşma." diye fısıldadım. "Tövbe ya rabbim." diyen adam olduğu yerde durdu. Gözlerimi kısarak karanlık sokakta park eden arabaya baktım. Uraz'ın arabadan çıkmasıyla arka koltuğa yatarken "Farları kapat abi." dedim. Taksici bana deliymişim gibi bakıyordu, eski pozisyonumu aldım. Uraz'a baktığımda bize doğru baktığını görünce koltukta sindim. Taksici bu sefer sinirlenmiş bir şekilde bana döndü. Hafifçe başımı kaldırıp koltuğun arkasından Uraz'a bakmaya devam ettim.

"Tamam abi ben burada ineyim." Uraz'ı kaçırmamak için gözlerimi ondan ayırmıyordum, "Ne kadar borcum?" diye sordum."248 lira,"

"Ne?!"

Bağırmamla yüzünü buruşturan adam, taksimetreyi işaret etti. Gerçekten de tam tamına 248TL yazan kırmızı rakamlar bittiğimin resmiydi. Bu bütün paramı vermem gerektiğinin rakamlarla ifade edilişiydi. Cüzdanımı açtım, ceplerimdeki bozukluklarla ücreti tamamlayıp arabadan indim.

Taksi uzaklaşınca karanlık olan sokak gözüme daha da korkutucu görünmeye başladı. Uraz iki dakikada ortadan kaybolmuştu. Çantamı sıkı sıkı tutarak onu en son gördüğüm yere doğru yürümeye başladım. Her adımım biraz daha gerilmeme neden oluyordu.

Uraz'ın böyle bir yerde ne işi vardı? Uzaklardan gelen uğultular içimi ürpertirken yürümeye devam ettim. Sesler gittikçe yükseliyordu. Tek tük insanların aynı yere gittiğini görünce adımlarımı hızlandırdım. Karanlık, yavaşça aydınlanırken köşeyi döndüm. Gördüğüm şeyle dudaklarımın aralanmasına engel olamadım.

EXIT yazan kapının önü hınca hınç doluydu. İlk başta herkesin dışarı çıktığını düşünmüştüm fakat bekleyenlerin

kapıya dönük olması içeri girmeye çalıştıklarını gösteriyordu. Birkaç adım gerileyip karanlık sokağa doğru dönünce geldiğim sokağın kalabalıktan daha korkutucu olduğunu farkettim. Neredeydim ben? Eve nasıl dönecektim? *'Keşke mekânı görmeden taksiyi göndermeseydim.'* diye düşündüm ve hemen sonra kalabalığa döndüm. Uraz o kalabalığın içinde bir yerde olmalıydı. Gözlerimle hızlıca kalabalığı taradım. Uraz'ı andıran kimseyi göremiyordum. Bu çocuk bu kalabalığı yararak içeri girmeyi nasıl başarmıştı?

Yavaşça kalabalığa doğru yürüdüm. Uraz içeri girebildiyse ben de girebilirdim. Sıranın en sonuna geçtim. İçerideki gürültü, kapının açılmasıyla dışarı taşmıştı. Her adımımda panik duygusu biraz daha bedenimi ele geçirdi.

Etraftaki konuşmalar kulaklarımı tırmalıyordu. Nedense yine birinin beni izlediğini hissediyordum. Arkama kaçamak bir bakış attım ve babam yaşındaki bir adamın arkamda olduğunu gördüm. Diğerlerinin aksine daha temiz pak birine benziyordu ama nedense ona bir kötülük etmişim gibi bana bakıyordu. Kafası mı iyiydi?

"Sıradaki."

Önüme döndüğümde sıranın bana geldiğini anladım. Siyahlara bürünmüş iki adama bakabilmek için başımı havaya kaldırmam gerekti. Hayatımda gördüğüm en korkutucu tiplerdi.

Sessizce yutkundum.

"Parola."

Tüylerim diken diken oldu. Kendisi gibi adamın sesi de ürkütücüydü. Arkamı dönüp koşarak buradan uzaklaşmak istiyordum ama olduğum yere çakılmıştım. Kıpırdamadan sadece korkuyla adamlara bakıyordum. Güç bela geriye doğru birkaç adım atarken birine çarptım, ardından boynuma dolanan bir kolla ne yapacağımı şaşırdım.

"Kızgın baykuşun gece söylediği şarkı."

Duyduğum saçma cümleyle beni tutan kişiye döndüm. Az önce bana kötü kötü baktığını düşündüğüm adam tüm ciddiyetiyle kapıdaki adamlara bakıyordu.

"Bu kız reşit mi?"

"Ne zamandan beri reşitleri arıyorsunuz birader?"

Adamın kasıldığını çenesindeki atan damardan ve omzumu sıkıca tutan elinden anladım. Tekrar önüme döndüğümde iki adamın kendi arasında konuştuğunu gördüm. Daha sonra bir tanesi bize dönerek "Gözünün önünden ayırma." dedi. Diğeri kapıyı açarken adam yolumuzdan çekildi.

Arkamdaki adamın beni itmesiyle yürümeye başladım. Kapının arkamızdan kapanmasıyla karanlığa gömüldük. Telefonunun flaşını açan adam, ışığı yüzüme tutunca gözlerimi kıstım.

"Senin burada ne işin var ufaklık?"

"Şu ışığı biraz daha uzakta tutar mısınız?"

Adam elindeki telefonu uzaklaştırdı ve sorusunu yineledi. "Burada ne işin var?"

"Arkadaşıma bakıp çıkacaktım."

"Bar mı sandın sen burayı?" diye bağırırken kapı tekrar açıldı. Kolumu kavrayan adam telefonla yolumuzu aydınlatarak yürümeye başladı. Uğultularla birlikte kalp atışlarım da gittikçe artıyordu. Loş ışığın aydınlattığı bir yerde durdu. Bana doğru döndüğünde yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmemişti. Telefonu ağzına yerleştirip hızla kollarımı sıyırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" dememe kalmadan bileğimi sıkıca kavrayıp telefonun flaşını koluma tuttu.

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Ne münasebet."

Elinden kurtulmaya çalıştım ama adam daha sıkı tutarak "Bu iğne izleri ne?" diye sordu, her yanından öfke akıyordu.

"Sizi ilgilendirmez." diyerek hızla kolumu çektim.

"Buraya uyuşturucu almak için mi geldin?"

"Burada uyuşturucu mu satılıyor?" dedim. Uraz'ın uyuşturucu satılan bir yerde ne işi vardı? Yoksa o psikopatlığının nedeni... Adam sıkıntıyla iç çekip burun kemerini sıktı. Yanımızdan geçen adamlar şüpheyle bizi izliyorlardı.

"Buraya dövüş izlemeye gelmedin herhalde."

"Dövüş mü?" Sesim şaşkınlığımı açığa vuruyordu. Adam da bunu farketmiş olacak ki kuşkuyla suratıma baktı. "Sen gerçekten buraya arkadaşın için mi geldin?"

Başımı yavaşça evet anlamında salladım. Derin bir nefes alan adam elleriyle yüzünü ovaladı. Hiçbir şey anlamadan adama bakmayı sürdürdüm. Neden onunla konuşuyordum onu bile bilmiyordum. Yanımızdan geçen birkaç kişi geçtikten sonra kolumu tutan adam, beni kendine doğru çekti. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Burunlarımızın birbirine değeceği bir mesafedeydik.

"Hemen arkadaşını al ve buradan git." diye fısıldadı. "Birazdan burası gerçekten mahşer yerine dönecek."

Adamın benden uzaklaşmasıyla tuttuğum nefesi bıraktım.

"Hemen!"

Elim ayağım boşalmıştı sanki. Bir süre olduğum yerde kaldım. Buradan koşarak çıkmak istiyordum ama artık Uraz'ı almadan buradan gidemezdim. Of Allah'ım, bir özür beni nerelere getirmişti. Stresten böbreğim sızlamaya başladı. Elimi belime koyarak adamın gittiği yöne doğru yürümeye başladım. İleride yarı açık bir kapı vardı, oraya doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Nutkum tutulmuştu, üzerimdeki şoku atamadan arkamdan gelen kişiler yüzünden mekâna girmek zorunda kaldım.

Ağır adımlarla ilerlerken içimden bir ses burada olmamam gerektiğini söylüyordu. İçerdeki hava; ter, kan ve si-

gara kokularıyla harmanlanmıştı ve içeri giren kişileri büyük bir heyecanla karşılıyordu. İçerisi o kadar kalabalıktı ki yürümekte zorlanıyordum. Parmak uçlarımda durarak daha ilerisini görmeye çalıştım ve çantama sıkıca sarıldım. Etraftaki uğultudan, çıkan birkaç sayı ve isim dışında hiçbir şeyi net duyamıyordum.

Kalabalık heyecanla ellerindeki paraları bir yere doğru uzatıyor ve çılgınlar gibi bağırıyordu. Gözlerimi etrafta dolaştırdığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Kendime güvenli bir yer ararken gördüğüm yüzler kalbimi deli gibi çarptırmaya yetti. Etrafımdaki dövmeli, ürkütücü tipler iğrenç kahkahâlâr atıp ellerindeki biraları üzerime döke döke içiyorlardı.

Ortam çok sıcaktı. Gözüm parlak bir şekilde aydınlatılmış boş alana takıldı. Adam dövüşten bahsettiğine göre burası ring olmalıydı. Arkama baktığımda girişten baya uzaklaştığımı farkettim. Bir yandan da loca olduğunu düşündüğüm masalarda oturan adamların kucaklarındaki kızlara iğrenerek baktım. Kızlarla sevişmelerini izlemek midemi bulandırdı.

Arkamdan birkaç kişinin sertçe çarpmasıyla inleyip dudaklarımı birbirine bastırdım. Elim istemsizce böbreğime gittiğinde derin bir nefes almak istedim. Her çabam sonucu ciğerlerime iğrenç dumanın dolmasıyla arkama döndüm. Daha fazla burada durmak istemiyordum. Uraz kendi başının çaresine bakabilirdi.

İnsanları iterek ilerlemeye çalıştıkça kalabalık beni daha çok ringe doğru itiyordu. Gözüm sarışın bir çocuğa takıldı.

"Cankut?"

Sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı. Hoş... Bağırsam da duymayacağından emindim. Güçlükle nereye gittiğini incelerken içerisini inleten bir anons yüreğimi ağzıma getirdi.

"Kaaaaan banyosuna hoşgeldiniz!"

Megafondan çıkan sesle ortamdaki uğultu sevinç nidalarına dönüşürken herkesin döndüğü tarafa döndüm. O kadar sıkışıktı ki bırak ne olduğuna bakmayı yerimden bile kıpırdayamıyordu.

"Aranızda yolunu şaşıranlar varsa çıkışlar şu andan itibaren iptal. Üzgünüm beyler bayanlar. Burası mahşer yeri. Burası çember!"

Etrafta haykırışlar yükselirken yüzümü buruşturdum. Terli vücutlarla temasım midemi bulandırıyordu.

"Ben Kobra. Kuralları ben koyarım, kazananı ben belirlerim. Rakipler ringe çıktığı gibi bahisler biter!"

Arkamdaki kalabalık paraları ulaştırmak için uğraşırken önümdeki adama tamamen yapıştım. O kadar sert itiyorlardı ki böbreğime isabet eden birkaç darbe yüzünden acıyla çığlık attım.

"Dövüşçülere dokunmak, yardım etmek ve ringe yaklaşmak yasak. Aksi takdirde sizi iki kızgın boğanın tek hedefi yaparım!"

Mekanın kalabalıklığından gözlerimin bir anlık kararduğunu hissettim. Büyük ihtimal iteklemeyi bıraktığım an olduğum yere düşecektim. Kolumdan birinin kavradığını hissederken yavaşça gözlerimi açtım. Tanıdık bir yüz telaşla bana bakarken etrafımdaki kalabalığı açmaya çalışıyordu.

"Ayşin?"

"Cankut?

Cankut beni kendine çekip tek eliyle sıkıca sarıldı. Diğer eliyle yolu açıp kalabalıktan bize yer açmaya çalışırken herkesin onu gördüğü gibi çekildiğini farkettim. Biraz daha rahat bir yere geldiğimizde benden uzaklaştı.

"Senin burada ne işin var?"

"Ben... ben."

Elimi belime yerleştirip derin bir nefes almaya çalıştım. Tekrar bağırışların yükselmesiyle kendine kobra di-

yen adama döndüm. Etraftakilerin hep bir ağızdan bir isimi bağırmaya başlamasıyla dudaklarım aralandı.

"Kurt! Kurt! Kurt! Kurt! Kurt!"

"Karşınızda çemberin efendisi. Kurt Uraz!"

Birden haykırışların yükselmesiyle Cankut'a yakınlaştım. Yüzündeki ifadeyi çözemesem de endişeli olduğunu görebiliyordum. Çığlık ve alkış sesleri kulakları sağır edecek düzeye geldiğinde başımı ringe çevirdim.

"Uraz..."

"Uraz dövüşçü müydü? O yüzden mi buradaydı?"

"Senin burada olmaman lazım, Ayşin gitmelisin."

Başımı hayır anlamında sallayıp tekrar ringe baktım. Bu saatten sonra hiçbir güç beni buradan çıkaramazdı.

"Ayşin!"

Cankut'u umursamadan Uraz'a bakmaya devam ettim. Rakibi ısınırken Uraz bir şişe suyu kafasından aşağı döküyordu. Parmak uçlarıma çıktığımda vücudundaki tüm kasların gergin olduğunu farkettim. Dövmeleri hiç olmadığı kadar belirginleşmişti. Yüzünü göremesem de hareketleri gerilmeme neden oldu.

"Ayşin! Seni görmemeli."

"Kim?"

"Hadi çıkalım!"

"Cankut!"

Beni umursamayıp etraftaki kalabalığı benden uzaklaştırmaya çalışırken hızla kolumu çektim. Canımın acısıyla yüzümü buruştururken Cankut arkasına döndü.

"Kim beni görmemeli?"

"Uraz! Uraz'dan bahsediyorum." dediğinde gözleri ringden başka yere bakınca kolunu tuttum. Başka bir şey vardı. Başka biri...

"Bana yalan söylemeyi bırak,"

"Sana yalan söylemiyorum, Uraz seni burada görürse..."

dediğinde haykırışların tekrar yükselmesiyle ringe döndüm. Dövüş başlamıştı ve kalabalık heyecanla bağırıyordu.

"O zaman Uraz'ın beni neden görmek istemediğini söyle."

Cankut derin bir soluk aldı "Ayşin. Bunu benim söylemem doğru olmaz. Uraz'ın işine en son karıştığımda ağzım ve burn-"

Cankut'un sözünü kesip kalabalığı itekleyerek ringe doğru ilerledim. Madem beni görmemesi gereken kişi oydu ve nedenini sadece ondan öğrenebilirdim, o zaman kendimi hatırlatsam iyi olacaktı.

Arkamdan adımı haykıran Cankut'u umursamadan aralardan zar zor ringe doğru yaklaştım. Kobra denen adamın bu kadar uzun boylu olduğunu tahmin etmemiştim. Rakibinin yumruklarından ustalıkla kurtulan Uraz adamın çenesine yumruğunu geçirdi. İri adam sendelerken Uraz'ın yüzünü net bir şekilde gördüm. Ufak bir çığlık atıp ellerimi dudaklarıma bastırırken kaşından süzülen kanı elinin tersiyle silip adama doğru yürüyen Uraz'ı takip ettim.

İkinci kez birine bu kadar öfkeyle baktığına şahit oluyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Çemberin ortasındaki gösteriyi hipnotize olmuş bir şekilde izlerken bir anda arkadan itildim. Öne doğru çıkmamla ne yapacağımı bilemedim.

Uraz tam rakibine saldırıyordu ki göz göze geldik. Birden yavaşladı. Gözlerinin kısılması ve aynı anda açılması bir oldu. Gözlerini çevremde dolaştırdı. O sırada rakibi ona belinden sarılmış hızla çember dışına itmeye çalışıyordu. Uraz gözlerini benden ayırmadan dudaklarını kıpırdattı.

"Ayşin?"

Uraz

"Kurt! Kurt! Kurt! Kurt!"

Kalabalığın arasından geçip çembere girerken çıkan gürültü sağır ediciydi. Uzun zamandır belki de ilk kez kalabalık adımı bu kadar güçlü haykırıyordu. Derin bir nefes aldım. Sigaranın enfes kokusu ciğerlerime doldu. Gözlerim yukarıdaki locasında beni izleyen Patron'a takıldı. Yüzünü seçemesem de keyifli olduğu yanına aldığı kızı yaşındaki kadınlardan belliydi. Keyfi yoksa kadın da yoktu.

Bakışlarımı rakibime çevirdim. Demek geçen sefer çekilmek istemişti. Ama neden? Gözlerimi kısıp rakibimi incelemeye başladım. Isınırken elbet bir açık verip zayıf noktasını belli edecekti.

Uzatılan bir şişe suyu başımdan aşağı döktüm. Ortamın sıcaklığı bu şekilde biraz daha azaldı. Elimi saçlarımda gezdirdim. Su damlaları anında buharlaşmıştı sanki.

Kobra'nın uyarısıyla ağır adımlarla çemberin ortasına doğru yürümeye başladım. O sırada omuzlarımı döndürerek kaslarımı rahatlatmaya çalıştım. Okuldan sonra tüm gün antrenman yaptığım için kaslarım acıya aç bir şekilde rakibin darbelerini bekliyordu. Bu dövüşü kazanmaktan başka çarem yoktu ama bana attığı kazıktan sonra Patron'un biraz gözünü korkutsam fena olmazdı.

Kobra'yla göz göze geldik. Belki de bu hayatta sırtımı güvenerek dayayacağım tek insandı Kobra. Bazen arkadaş olmuştu bana, bazen aile. Hazır olup olmadığımı

gözleriyle sorduktan sonra başımı belli belirsiz salladım ve gardımı aldım. Yüzündeki endişeli ifade anlık bir tebessüme dönüştü.

"Bugün çok kan dökülecek."

Kalabalık arasındaki yerini aldı. Göz göze geldiğimiz an başını hafifçe sallayarak düdüğü çaldı.

Mekânda sesler bir anda yükseldi. Rakibimle göz göze kitlenip birbirimizin hamlelerini bekledik. Bir süre sonra sıkılan adam yumruğunu savurdu. Ustaca elinden kurtulup sağlam bir yumruğu karnına indirdim. İlk yumruğu her zaman ben atardım. Tıpkı son yumruğu attığım gibi...

Yumruğumun şiddetiyle kasları hafifçe sallanan adam birkaç adım geriledi. Beklemeden üzerime gelmeye başladığında Patron'u korkutma zamanım gelmişti. Adam yumruklarını ardı ardına savururken karşı koymadım. Sadece yüzündeki keyifli gülümsemeyi izliyordum. Son gülen her zaman ben olurdum. Yazık. Bunu öğrendiğin an gülümseyebileceğin bir yüzün kalmayacaktı.

Karnıma ve omzuma geçirdiği yumruklarla yere düştüm. Acı hissi içimdeki adrenalini harekete geçirmişti. Kalabalığın hayal kırıklığı ile dolu gözleriyle o an karşılaştım. Rakibim ise buna rağmen onları coşturmaya çalışan hareketler yapıyordu. Bu sadece bir dövüş değildi. Aynı zamanda bir şovdu ama bu şovun tek bir yıldızı vardı. O da bendim.

Ayağa kalkarken göz ucuyla Patron'a baktım. Ayaklanmıştı. Bu paniklediği anlamına geliyordu. Boynumu kütlettim ve tekrar omuzlarımı döndürerek gergin kaslarımı rahatlatmaya çalıştım.

Sanırım bu kadar korku sana yeter Patron.

Anka, küllerinden tekrar doğar.

Tekrar pozisyonumu alınca Kobra'yla göz göze geldik. Asıl dövüşün şimdi başladığı işaretini verdikten sonra ra-

kibime döndüm. Adamın keyifli gülümsemesi azaldı. Ağzımdaki kanın enfes tadı tüm hücrelerime işledi. Yenilendiğimi hissediyordum. Yere tükürüp, elimin tersiyle ağzımı silerken yüzümde keyifli bir gülümseme belirdi. Rakibim afallamış bir şekilde bana bakıyordu. Şaşırtmacalı bir şekilde ona doğru koştum ve havalanıp göğsüne tekmemi geçirdim. Bu hareketimle yükselen sesler 'Kurt' diye haykırıyordu.

Yere düşen adamın kalkmasına izin vermeden yanına gittim. Adamın yüzünde patronu gördüğümü hayal ederek tekmelerimi savurmaya başladım. Her darbem biraz daha sertleşirken ayağım acıdan uyuşmaya başladı.

Ortamın sıcaklığı, içimdeki hırsla birleşince ter içinde kalmıştım. Darbelerimle çemberin ucuna kadar gelen adam can havliyle ayağımı kavradı. Kurtulmaya çalışırken dengemi kaybettim. Gerisin geri düşerken başımı sert bir şekilde zemine çarptım. Gözlerim bir anlık kararda. Sersemlediğimi hissediyordum. Gözlerimi açtığımda rakibin bana doğru geldiğini görünce rastgele tekmemi savurdum. İnleme sesiyle yer titredi. Kobra saymaya başladı.

"1, 2, 3..."

En hızlı şekilde ayağa kalkmaya çalıştım, rakibimin de pes etmeye niyeti yoktu. Sanki o da benim gibi acıdan besleniyordu. Hızla üzerime hamle yaptığı an görüntüm hafif kaydı.

Gözüme savurduğu darbe kıl payı kaşıma gelmişti, hafif bir acı hissiyle yanağımdan süzülen sıcaklık beni kendime getirdi. Yüzüme darbe almaktan nefret ediyordum. Bu dövüş çok uzamıştı artık.

Elimin tersiyle süzülen kanı silerken rakibime doğru yürümeye başladım. Her yanımdan öfke aktığını hissediyordum. Adım seslerim de bunu karşı tarafa hissettirmiş olacak ki bana doğru döndü. Tam havalanıp karnına tek-

me atmak için hızlanmıştım ki Kobra'nın yanında bir şey gördüğümü sandım. Loş ışıklardan yüzleri tam seçemiyordum ama tüm karanlığın içinde güneş gibi parlayan sarı saçlar dikkatimden kaçmamıştı. Gözlerimi kıstım. Başımı hayal görecek kadar sert çarpmış olamazdım. Ufak tefek sarışın bir kızın gözlerini gördüğüm an zaman durmuştu sanki. Onun burada ne işi vardı? Bakışlarımı etrafındaki adamlarda gezdirdim. Hepsi yer fıstığına yiyecek gibi bakıyordu. Onunsa derdi bendim. Gözlerindeki korku ve acı tüm bedenimin uyuşmasına neden oldu.

"Ayşin?"

Rakibim belime sarıldı. Beni çember dışına itmeye başladığında kendime geldim. Tam çizginin ucuna geldiğimde ayağımı yere daha sağlam bastım ve adamın sırtına dirseğimi geçirdim. Acıyla yere kapaklanan adam pes etmeyip kollarıyla bacaklarımı sardı ve beni yere çekti. Adamın üzerine düştüm, daha ne olduğunu anlamadan bacaklarını boynuma dolayan adam nefesimi kesiyordu. Resmen dövüşü yatarak kazanmaya çalışıyordu.

Ellerimle bacaklarını ayırmaya çalıştım. Bağırarak boynumu kırmak istercesine sıkmaya başladı. Kafamı Kobra'ya doğru çevirdim. Göz göze geldiğimiz an bakışlarımı Ayşin'e götürdüm. Kaşlarını çatarak başını yer fıstığına doğru çevirdi. Daha sonra bana doğru döndü. Ayşin'le ilgili olan her şeyi biliyordu. Ne demek istediğimi anlarken yer fıstığını önüne doğru çekti. Ayşin donmuş bir şekilde bana bakıyordu.

Tekrar rakibime döndüm. Son gücümle ayağa kalktım. Hâlâ bacaklarını boynumdan çekmeyen adam keyifle gülüyordu. Hızla dizlerimin üzerine çöktüm. Bu hareketimle adamın sırtı ve başı müthiş yıkıcı bir darbeyle betona çarptı. Boynumdaki bacaklar boşalınca yumruklarımı ardı ardına hareketsiz yatan adama savurmaya başladım. Ta ki mekânın tüm ışıkları yanana kadar.

Elimi ışıklara siper ederek gözlerimi etrafta dolaştırdım. "Kimse kıpırdamasın. Polis!"

Etraf asıl şimdi mahşer yerine dönmüştü. Çığlıklar ve koşuşturmaca mekânda kargaşaya neden olurken Ayşin'e baktım. Yüzü eksiksiz bir dehşet ifadesiyle çarpılmıştı. Kobra'nın hâlâ onu koruyor olması içimi rahatlatırken polisler mekâna dağılmaya başladı. Sendeleyerek ayağa kalktım. Aramızdaki insan denizinden yol açarak Ayşin'e ulaşmaya çalıştım. İnsanlar birbirlerini ezmek pahasına polislerden kaçıyordu. Bu yer fıstığına ulaşmamı zorlaştırınca Kobra'nın dikkatini çekmeye çalıştım. Göz göze gelmemizle soyunma odasını işaret ettim. Başını tamam anlamında salladı ve Ayşin'i kolundan tutarak çekmeye başladı. Ayşin'in Kobra'ya vurmaya çalıştığını gördüm. Neredeyse arka tarafa geçmişlerdi. Panikle etrafa bakarken gözleri benim gözlerimi buldu. Yüzündeki gergin ifade biraz da olsa rahatladı. Kobra'ya vurduğu elini bana doğru sallarken dudaklarından adımı söylediğini anladım.

Hızla yürürken önüme çıkan birkaç kişiye yumruğumu indirip yolumu açtım. Kalabalık seyrelmeye başlayınca yürümem kolaylaştı. Merdivenleri üçer beşer tırmanırken çığlıklar, bağırışlar kulağımı tırmalıyordu. Işık gittikçe azalmıştı. Yanımdan birkaç kişi bana çarparak geçti. Loş ışıkta koşmaya devam ettim, soyunma odasının kapısından girdikten sonra Ayşin'in çığlıklarını duydum.

"Uraz!"

Ağladığını sesinden anlayabiliyordum. İkimiz de aynı anda birbirimize koştuk. Kollarımın arasında onu hissettiğimde derin bir nefes aldım. Sigarayla harmanlanmış hanımeli kokusu burnuma doldu. Ayşin'in güvende olduğu hissi kısa bir an rahatlamama neden olmuştu. Bir süreliğine Ayşin'e sarılarak soluklandım. Daha sonra yaptığımın farkına vararak hızla yer fıstığından ayrıldım.

"Senin burada ne işin var?"

Ellerimle gözlerini silerken etrafa bakınıp "Kobra nerede?" diye devam ettim.

"Buradayım."

Apar topar pencerenin önüne gittim. Kobra aşağıdan bana bakarak "O inatçı keçi sen gelmeden atlamayacağını söyledi." diye fısıldadıktan sonra etrafa bakındı.

"Hadi. Çabuk olun."

"Ah o keçi yok mu! Sağ olasın Kobra." Arkamı dönüp kapıyı kilitledim, ardından oturduğum koltuklardan birini kapıya doğru sürükledim. Bu biraz daha zaman kazanmamızı sağladı. Dolaplardan kıyafetlerimi aldım. Ayşin'i kolundan tutup pencerenin önüne getirdim.

"Atla."

"Yapamam."

"Hadi Ayşin." dedikten sonra tişörtümü üzerime geçirdim. İçerideki sesler neredeyse tamamen kesilmişti. Belli ki polisler içerideki işi bitirmişti. Bu dışarı çıkacakları anlamına geliyordu.

"Hemen aşağı atla."

Yer fıstığı ürkekçe aşağı bakıyordu, "Çok yüksek." dedi.

Pantolonumu üzerime geçirirken onun baktığı şekilde dışarı baktım. Sadece iki metre yükseklik vardı.

"Abartma Ayşin, polislere yakalanmak mı istiyorsun? Hadi."

Bir süre dışarı bakan yer fıstığı başını hayır anlamında salladı. Sinirle inlerken ayakkabılarımı değiştirdim.

"Kobra sen git. Haberleşiriz." diyerek deri montumu üzerime geçirdim. Kobra bir süre tereddüt içinde bana baktı.

"Emin misin?"

"Git abi git. Bu inatçı keçi yüzünden sen de riske girme."

Başını tamam anlamında sallayan Kobra "Çabuk olun Uraz." diyerek koşmaya başladığında içeriden ayak sesle-

ri geliyordu. Polislerden saklanmaya çalışan birileri miydi yoksa polisler mi emin olamadım ama işimizi şansa bırakamazdım.

"İlla yakalanmak mı istiyorsun?"

Titrek gözlerle bana bakan Ayşin'e "Öyle olsun bakalım." dedim ve pencereden dışarı atladım.

"Uraz?"

Hayal kırıklığını hissettiğim sesiyle ayağa kalkarken ona doğru döndüm. "Ben seni yakalayacağım. Hadi atla."

"Korkuyorum."

"Ayşin!" diye bağırdıktan sonra etrafıma bakındım. Neyse ki çevredeki siren sesleri sesimi bastırmıştı. Tekrar yer fıstığına bakarken "İçeride olmaya korkmuyorsun da buradan atlamaya mı korkuyorsun? Gözünü kapat ve kendini sal. Hadi!" dedim. Tereddüt ederek pencerenin pervazına tutunan Ayşin bir süre gözlerimin içine baktı.

"Hadi!" diyerek ellerimi onu tutacağım pozisyona getirdim. Dikkatlice ayaklarını aşağı sarkıtarak pencereye oturdu. Bir süre atlamak için hamle yapıp son anda vazgeçti. Sabrım git gide tükeniyordu.

Etraftaki sesler yaklaşmaya başlayınca, kapının zorlanma sesiyle Ayşin arkaya doğru baktı.

"Atla artık!" diye bağırmamla kendini havaya salması bir oldu. Birkaç saniye sonra kucağımda olan kız nefes nefese boynuma tutundu. Korkudan titriyordu, onu kucağımdan indirmem sadece yavaşlamamıza neden olacaktı ve ona daha sıkı sarılarak hızlıca koşmaya başladım.

Kapının kırılma sesini işittiğimde başımı geriye doğru çevirdim. Yakınları inceleyen polis bizi farkedince "Durun. Polis!" diye bağırdı. Bizim gibi pencereden atladığını gördüğüm an önüme döndüm. Tabanlarımı yakarcasına koşmaya başladım. Allahtan yer fıstığı hafifti. Yoksa şu anda enselenmek an meselesiydi.

Arabanın önüne geldiğimde Ayşin'i kucağımdan indirdim. Şoför koltuğuna dolanırken deri montumun cebinden anahtarı çıkardım. "Bin hemen!" diyerek kapıları açtığımda koltuğa geçen yer fıstığı panikle kemerini taktı. Polisler görüş alanıma girdiğinde arabayı çalıştırdım. Farların yanmasıyla dikkatleri bizim tarafa dönen adamlar koşmaya başladı.

"Geliyorlar Uraz!"

Hızla geri vitese taktım ve arabayı geri geri sürmeye başladım. Karanlık sokağın uygun bir yerinde U dönüşü yaparken yer fıstığı çığlık attı. Elleriyle gözlerini kapatan Ayşin'i umursamadan birinci vitese takıp gaza bastım. Sırayla vitesleri yükseltirken ana yola çıkmıştım. Polislerin takip etmemesini umarak gaza yüklendim. Araçların arasından sağlı sollu geçerken bir yandan da dikiz aynasından takip eden olup olmadığını kontrol ediyordum.

Ayşin'in yüzü hâlâ kapalıydı. Kimsenin peşimizden gelmediğini gördüğümde derin bir nefes aldım. Hızımızı düşürmemle yer fıstığı ellerini kontrollü bir şekilde yüzünden çekti. Etrafa bakınırken "Bitti mi?" diye sordu.

"Senin orada ne işin vardı?"

Başını bana doğru çevirdi. Kısa bir an ona bakıp tekrar yola döndüm. Bir süre sessizce beni izledi.

"Kaşın çok kötü gözüküyor." Dikiz aynasından kaşıma baktım. Söylediği gibi berbat haldeydi ama bu konuyu değiştirebileceği anlamına gelmiyordu.

"İçeri nasıl girdin?"

"Dikiş atılması gerekebilir."

"Neden oradaydın Ayşin?"

"Diğer yediğin darbelerden dolayı da doktora gözükmelisin bence."

"Ayşin!"

"Çok kötü gözüküyorsun. Her yerin morarmış Uraz ve-"

"Yeter!"

Bağırmamla nefesini tutan yer fıstığına ters ters baktım. Burnumdan soluyarak tekrar önüme döndüm. "Senin orada ne işin vardı?" Tane tane sorduğum soruyla derin bir nefes alan yer fıstığı "Dövüş izlemeye geldim." dedi. Hâlâ lafı dolandırıyordu.

Direksiyonu sıkarken öfkeyle kahkaha attım. Boynumu kütleterek üzerimdeki gerilimi azaltmaya çalıştım. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki birazdan hepsini kırabilirdim. Ayşin bunu hissetmiş gibi nefesini dışarı üfledi.

"Tamam ya özür dilemek için gelmiştim."

Birden bakışlarımı Ayşin'e çevirdim. Neyin özründen bahsediyordu? Bakışlarını kaçıran yer fıstığı "Bugün sana sesimi yükselttiğim için özür dilerim." dedi. Kaşlarımı çatmamla yara yerin sızlaması bir oldu. Parmaklarını birbirine kenetleyip gözlerini onlara diken yer fıstığı pişmanlıkla konuşmaya devam etti.

"Ablamın sinirini senden çıkardım. Bu zamana kadar hak etmeyen kimseye bağırmamıştım ben ve kalbini kırmak isteme-"

"Kalbimi kırdığını nereden çıkarttın?"

Sözünü kesmemle bana bakan yer fıstığını göz ucuyla inceledim. Hem sinirlenmiş hem de şaşırmıştı. "Çünkü, geçen gün bana suçsuz yere bağırdığında kalbim kırılmıştı." dediğinde başımı ona doğru çevirdim.

Gözleri titriyordu "Senin de kırılmış olma ihtimali-" derken tekrar sözünü kestim.

"Olmayan bir şey kırılmaz." Yolu kontrol edip tekrar Ayşin'e döndüm.

"O yüzden özrünü kalbi olan birine sakla."

Dudakları aralanarak bana bakan yer fıstığı kaşlarını çatınca önüme döndüm. "Odunların kalbi olmadığını unutmuşum." diyerek kollarını göğsünde bağladı. Bir süre ses-

sizce yolu izleyen Ayşin hızla bana doğru döndü.

"Sen söyle bakalım. Senin orada ne işin vardı?"

Sanki ne işim olduğunu görmemişti. "Tamam dövüşçüsün. Onu anladık da ne alaka?"

Bir de yer fıstığına hesap mı verecektim.

"Seni dövüştürmeleri yasal mı?" diye sorduğu an kendi kendini cevapladı.

"Yasal olsa neden polisler bassın. Bendeki de soru," Ayşin'in kendi kendine konuşması işime gelimişti.

"Senin bir dövüşçü olduğuna inanamıyorum." dedi. Göz ucuyla ona baktım, gözleri torpidoda bir yere dalmış başını iki yana sallıyordu.

"Tamam, büyük duruyorsun. Vücudun bize göre fazla gelişmiş ama ben hep kickbox falan yaptığını düşünmüştüm. Nereden bilebilirim kum torbası yerine canlı kanlı insanları kullandığını."

Sanırım bu kızın iç hesaplaşması sabaha kadar sürecekti. Susmak onu durdurmuyordu. Ağrılarıma bir yenisi daha eklenmişti. Bir an önce yer fıstığını evine bırakmazsam başım çatlayacaktı. Hızımı arttırınca bir an sustu. Ne hissettiğimi anladığını umuyordum.

"Yüzünü gördüm." dedi, kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm.

"O adama öyle bakman için sana daha önceden bir şey yapmış olması gerekir."

"Bir şey yapmadı!"

"O zaman nasıl o kadar nefret doluydun? Saf nefret, tıpkı yetimhanedeki gibi."

Aklıma o pislik adam geldiğinde eklem yerlerim beyazlayana kadar direksiyonu sıktım. "Seni ilgilendirmez."

"Ağzından başka bir şey çıkmaz mı senin?"

Yolu kontrol ederek uygun bir yerde durdum. Ayşin etrafa bakınırken dörtlüyü yaktım. Gözlerimi kapatıp ba-

şımı koltuğa dayadım. Bir süre sessizce ağrılarıma odaklandım. Zonklamaların geçmeyeceğini anladığımda gözlerimi açtım. Akıp giden trafiğe baktım. Yorulduğumu şu anda daha iyi hissediyordum.

"Ne istiyorsun?"

Başımı Ayşin'e çevirdim. Beni anlamadığı yüzünden belliydi. Sesim benden beklenmeyen şekilde sakin çıkarken konuşmaya başladım.

"Benden ne istiyorsun Ayşin? Sana beni rahat bırak demedim mi? Sen de bana dedin. Ben senden özür diledim mi ki sen benden özür dilemek için kendini bu kadar tehlikeye atıyorsun? Orada başına gelebileceklerle ilgili en ufak bir fikrin var mı senin? O kadar kitap okuyorsun, hiç mi iyi kızların başına gelen kötü olayları okumadın?"

Suçunu bilen küçük çocuklar gibi başını öne eğen Ayşin anlayamadığım bir şekilde ağzında bir şeyler geveledi. Bir süre onu izledim. O da bunu biliyormuş gibi pozisyonunu bozmadı. Verecek bir cevabı olmadığını anladığımda arabayı çalıştırdım ve tekrar yola çıktım.

Sessiz süren kısa bir yolculuktan sonra Ayşinlerin kapısının önünde durdum. Düşünceli bir ifadeyle kemerini çözen yer fıstığının elinin üzerine belli belirsiz elimi yerleştirdim. Bu hareketimle dakikalardır yüzüme bakmayan kız gözlerini gözlerimle buluşturdu. Pişmandı, üzgündü, hayal kırıklığı yaşıyordu. O mavilikler bana çok şey anlatıyordu ama beni anlamamış olabilirdi. Bunu göze alamazdım.

"Vicdanın ağır bassa da benden uzak dur yer fıstığı."

Acı, bedenimde egemenlik kurmuştu. Normalde olsa

hoşuma giderdi ama şu anda havanın bile tenime değmesini istemiyordum. Daha önceki hiçbir dövüş gecesi böyle olmamıştım. Bedenime değen çarşaf bile inlememe neden oluyordu.

Bütün gece gözüme uyku girmemişti. Tam uykuya daldığım an kirpiklerimin arasından sızan güneş ışığıyla küfürleri ardı ardına sıraladım. Yastığı yüzüme bastırdım. Kaşımdaki yarık kendini hatırlatınca acıyla inledim. Boşu boşuna dayak yemiş gibi hissediyordum. Her ne kadar Patron'a dersini versem de dövüş sonlanmadan polis baskını olmuştu. Bu da dövüşün tekrarlanacağı anlamına geliyordu. İşte o zaman yüzüme yumruk atmak neymiş ona gösterecektim. Bir süre hareketsizce yatakta uzandım. Ağrılarım hafifleyeceğine daha çok artıyordu. Bugün uyku bana haramdı. Yastığı yüzümden çektim ve kaşımın zonklaması üstündeki baskının kalkması ile biraz hafifledi.

Bir süre gözlerimi tavana diktim. Başımın ağrısı korkunçtu ve vücudum alev alev yanıyordu. Çok güçsüzdüm. Öyle güçsüzdüm ki gözlerimi kırpmak bile canımı yakıyordu.

Ezildiğini düşündüğüm kaburgam da derin nefes almamı engelliyor, kısa kısa aldığım nefesler içimi rahatlatmıyordu. Elimi darbe aldığım yerlerde belli belirsiz gezdirdim. Bu his bile dişlerimi sıkmama neden oldu.

'Bir daha kimsenin bana vurmasına izin vermeyeceğim.'

Üzerimdeki pikeyi çekmek bile işkence gibi geldi. Yavaşça yatakta doğrulduktan sonra, çıplak ayaklarımı zemine bastırdım. Onlar da dün gecenin acısını çıkarmak istercesine sızlamaya başladılar. Tüm cesaretimi toparlayıp kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Gözümün bir anlık kararmasıyla sendeledim ve tekrar yatağa oturdum. Lanet olsun, resmen ayağa kalkmaktan acizdim. Tek elimi şakağıma bastırarak ovmaya başladım. Beynim kafatasımdan

çıkmak istercesine zonkluyordu. Allahtan Patron bir süre ortalarda gözükmemem gerektiğini söylemişti. Bu halde okula gitmek benim gibi biri için bile fazlaydı.

Soğuk bir duşun iyi geleceğini düşünerek ayağa kalkıp banyoya doğru yürümeye başladım fakat ayaklarım hareket ettiğinde tabanıma bıçaklar saplanır gibi bir acı hissettim. Acıyı umursamadan yürümeye devam ettim. Midem de berbat durumdaydı. Sanki içimde bir volkan patlayacakmış gibi hissetsem de kusmaktan kıl payı kurtuldum ve dişlerimi sıkarak kendimi kontrol etmeye çalıştım. Tüm bu fiziksel ızdıraplar gözümü karartıyordu, başım dönüyordu, acıdan iki büklüm yere çökmek istiyordum. Yine de pes etmeyip duvardan destek alarak banyoya gittim.

Üzerimdekileri çıkartırken acı gerçek aynadan bana göz kırptı; neredeyse morarmadık yerim kalmamıştı, kaşımdan boynuma süzülen yer yer kurumuş kan lekeleri hâlâ oldukları yerde duruyorlardı. Daha fazla berbat halime bakmadan duşa girdim. Su bedenime ilk temas ettiğinde canımı yakarken soğuk su moraran bölgenin uyuşmasına sağlamıştı.

Bir süre duşta oyalandım. Salonda çalan telefon sesiyle apar topar duştan çıkarken elime geçen ilk havluyu belime dolayarak salona yürüdüm. Telefonun ekranında Kobra'nın numarasını gördüm. Oysa ki çalan zil sesinden de bunu anlamalıydım diye kızdım kendime. Uzun süredir çalan telefona cevap verdim.

"Kobra?"

"Uraz müsait misin?"

Kobra kısık sesle konuşuyordu, belli ki bir şeyler yolunda gitmemişti. Ağrılarımdan inleyerek yatağa oturdum.

"Hayırdır?"

"Patron'la dünkü kamera kayıtlarını izliyoruz." dedi. Bu tahmin edilebilecek bir şeydi. Patron ne zaman bir terslik

olsa tüm kamera kayıtlarını gözden geçirip sorumlu kişiyi bulmaya çalışırdı. Peki sesi neden bu kadar tedirgindi?

"Evet?"

Kobra'nın telefonu kulağından çektiğini, gelen hışırtı seslerinden anladım. Birilerinin konuştuğunu duysam da ses su altındanmış gibi geliyordu. Sessizlik olduğu an tereddütle "Kobra?" diye seslendim. Birkaç saniye sonra tekrar hışırtı sesleri duyuldu.

"Buradayım, beni dinle, Patron, polis baskınından Ayşin'i sorumlu tutuyor."

"Ne?"

Ayağa kalktım, Ayşin'i görmüş olabileceği ve bunun sonucunda yapacakları dün geceden beri aklımı kurcalıyordu ama böyle bir saçmalığı düşünmesi aklımın ucuna gelmezdi. O kızın polislerle ne alakası olabilirdi ki? Bunu düşünebilmesi için aklını kaçırması gerekirdi.

"Ne alaka?"

Kobra "Dövüşe, operasyonu yöneten başkomiserle gelmiş. İçeri birlikte girdikleri kamera kayıtlarından ayan beyan ortada." Duyduklarıma inanamıyordum. İnanmak istemiyordum. Ayşin'in içeri nasıl girdiği şimdi açıklığa kavuşsa da neden böyle bir şey yaptığı tam anlamıyla muammaydı.

"Uraz?"

"Öğreneceğim Kobra."

"Tamam... Uraz."

"Efendim?"

"Eğer gördüğümüz şeyler düşündüğümüz gibi değilse, Ayşin'i korusan iyi olur. Patron'un öfkesi bizi bile yakıyorsa, o kızı kül eder."

Telefon kapandı. Ne yapacağımı bilmeden bir süre telefonun ekranına dalıp gittim, gözümün önüne dün geceyi ve Ayşin'i getirdim. Korkusu gerçekti, bunu gözlerinde görmüştüm. Benim dövüşçü olduğumu bile yeni öğren-

mişti. O kadar soru sorması, öğrenmek için çabalaması, polisleri gördüğü anki paniği...

Yok, hayır. Ayşin'in onlarla iş yapması imkânsızdı. O zaman o adamla neden yan yanaydı? İçeri girdiğinde, karşıma çıkarken korkusuz olması o adama güvenmesinden dolayı mıydı?

Odanın içinde volta atarken Cankut'un numarasını tuşladım. Birkaç çalıştan sonra beni meşgule atması öfkelenmeme neden olurken bir daha aradım, tekrar meşgule düşünce kükreyerek telefonu yatağa fırlattım ve iki elimle saçlarımı kavrayıp çekiştirdim. Yeni yeni geçmeye başlayan baş ağrım tekrar eski halini aldı, deli danalar gibi odanın içinde yürürken telefonum çalmaya başladı. Bir an durdum ve ekrandaki kişiye baktım. Cankut'u görmemle telefonu elime aldım.

"O telefonu meşgule attığın parmağını kıracağım lan!"

"Derste telefonu açmamı nasıl bekliyorsun Uraz?"

Derste miydi? Nasıl olur? Patron bir tek bana mı evden çıkmama mı tembihlemişti?

"Okulda mısın?" diye sorduğumda alaycı bir gülüş duydum.

"Yok. Dün geceden sonra evde eğitime başladım. Tövbe ya rabbim, tabii ki okuldayım. Asıl sen neredesin?" dediğinde kaşlarım daha çok çatılırken yatağa oturdum. Boştaki elimle saçlarımı karıştırırken "Patron bir süre ortalarda görünmememi söyledi. Açıkçası bu halde pek görünmek istediğim de söylenemez." dedim.

Bir süre sessiz kalan Cankut "Kim dedi sana Patron'a ders ver diye. Al işte insan içine çıkacak halin kalmadı." deyince derin bir nefes aldım.

"Siktir et. Ayşin okulda mı?"

"Gibi gibi." dediğinde 'Ne saçmalıyor bu?' diye düşünerek yüzümü buruşturdum.

"Yani fiziken burada ama ruhen bambaşka yerlerde."

"Dünkü yaşadıklarından dolayıdır."

"Ben de öyle düşündüm."

Şüphelenmiştim, "Sen dün onu gördün mü?"

"Son anda ezilmekten kurtardım. Kimseye göstermeden dışarı çıkarmaya çalıştım. Sonra elimden kurtulup kendini ringe attı zaten. O sırada telefonum çaldı. Rahat konuşmak için dışarı çık-"

"Kiminle geldiğini gördün mü?" diyerek sözünü kestiğimde bir süre sessiz kalan Sarı "Hayır." dedi. "Kiminle gelmiş ki?" diye sorduğunda yüzümü ovuştururken tekrar ayağa kalktım.

"Dünkü operasyonu yöneten başkomiserle."

"Ne!"

Cankut'un sesinin koridorda yankılandığını duydum. Dişlerimi sıkarak aldığım nefesi yavaşça dışarı verdim. "Ayşin'in polislerle ne işi olur?" diye fısıldadığında başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim. Ben gelene kadar Ayşin'i yalnız bırakma. Bir şey olursa da hemen bana haber ver."

"Tamam."

Telefonu kapatıp hızla üzerimi değiştirdim. Yüzümdeki morlukları ve yaraları saklamak için beyzbol şapkalarımdan birini başıma geçirdim. Telefon ile arabanın anahtarını alarak ışık hızıyla evden ayrıldım. Temkinli bir şekilde arabaya bindim. Birilerinin beni izlediği hissi ilk kez benden çok uzaktı. Galiba polisler benden şüphelenmemişti. Patron da adamlarını bir süreliğine peşimden çekmişti. Bu demek oluyor ki birkaç gün rahattım.

Yola çıktım, var gücümle gaza basıp ışık hızıyla okula geldikten sonra arabayı otoparka park ettim. Öğrencilerin teneffüste olmaması işime gelmişti. Arabadan indim ve koşar adımlarla sınıfa doğru yürümeye başladım.

Kapının önüne gelmemle teneffüs zilinin çalması bir oldu. Şapkayı biraz daha suratıma doğru çektim ve hoca sınıftan çıkana kadar koridorda bekledim. Şaşkın bakışları üzerimde hissedebiliyordum. Hocanın gittiğini görür görmez sınıfa daldım. Koridordakine benzer bakışlar sınıfta da kendini gösterirken başımı öne eğdim ve yüzümü göstermemeye çalışarak Ayşin'e doğru yürüdüm. Hâlâ sırasında oturan yer fıstığı benim yanıma gelmemle başını kitabından kaldırdı. Nefesini tutuyordu. Yüzümün berbat hali gözlerimin önüne geldiğinde bayılmamış olmasına şükretmem gerekirdi.

"Uraz?"

Cankut'un sesini duyunca kafamı kaldırdım. Yüzü anında acı dolu bir ifadeye bürününce bakışlarımı tekrar Ayşin'e çevirdim.

"Konuşmamız lazım."

Ayşin, başını tamam anlamında salladı ve ayağa kalktı. Yürümek için hamle yaptığı anda kolunu tuttum. Okulda konuşamazdım. Dışarıda görünmemeliydim. Önce koluna sonra yüzüme baktı.

"Okuldan çıksak iyi olur."

Ayşin bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı, daha sonra vazgeçip dudaklarını birbirine bastırdı ve sorgulamadan eşyalarını toplamaya başladı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye soran Cankut'a "Haberleşiriz." diye cevap verdim.

Ayşin çantasını koluna taktı ve yürümeye başladık. Şapkamın ucunu tutup yüzümü gizleyerek sınıftan çıktım, öğrencilerin bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum. Apar topar okuldan çıktım. Arabaya doğru yürürken omzumun üstünden Ayşin'e baktım. Belini tutarak koşması adımlarını yavaşlattı. Sessizce arabaya bindik. Yer fıstığı kemerini takarken imalı bir şekilde bana bakmaya başladı. Enerjimi

başkomiserle arasındaki ilişkiyi sorgulamak için harcayacağımdan ikiletmeden kemerimi taktım. Yüzünde ufak bir tebessüm belirse de tedirginliği her halinden belli oluyordu. Okuldan ayrılıp rotamızı eve çevirdim.

Eve girmemle şapkamı bir köşeye fırlattım. Saçlarımı karıştırırken kafamdakileri toparlamaya çalışıyordum. Temkinli adımlarla beni takip eden Ayşin olduğu yerde kalakalmıştı, eli belinde birkaç adım geriledi. Yüzü korkusunu açığa vuruyordu. Ona bir şans vermek için "Dün içeri nasıl girdin?" diye sordum.

"Saatlerdir üç buçuk atmama neden olan şey, içeri nasıl girdiğimi merak etmen mi Uraz?"

"Hayat lafı dolandırıp gerçekleri gizleyecek kadar uzun değildir yer fıstığı." diyerek derin bir nefes aldım. Bugün sakin kalmak için fazladan çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Dün gece içeri nasıl girdin?"

"Bir adam yardım etti."

"Kim?"

"Çetelesini tutmadım herhalde. Arkamdaki biri. Parolayı sorduklarında yaka paça atılmamı engelledi sağ olsun. Hoş daha sonra kendisi beni yaka paça dışarı atmak istedi ama konumuz bu değil sanırım."

Şu anda kaburgamın sızlamasını bile umursamıyordum. Saatlerdir içimde olan baskı biraz da olsa azaldı. Biliyordum, Ayşin'in polislerle işi olmadığını biliyordum. Bu cevap benim için yeterliydi ama Patron için yeterli olacak mıydı? Şu anda yer fıstığıyla ilgili komplo planları kurduğuna emindim. Ona bu işle alakası olmadığını nasıl kanıtlayacaktım.

"Ne oluyor Uraz?"

"Dün gece evden çıktığın andan itibaren yaşadığın her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmanı istiyorum."

"Neden?" diye sordu. Sormasa şaşardım.

Kemiklerimdeki ağrı acıyla inlememe neden olurken "Bir kere de sorgulama ve dediğimi yap!" diye bağırdım. Elimi kaburgalarıma bastırırken acıyla yüzümü buruşturdum ve derin bir iç çektim.

Ayşin endişeli bir ifadeyle karşıma oturdu. Bir süre hareketsiz kalıp acılarımın hafiflemesini diledim, kendimi biraz daha iyi hissedince "Dinliyorum." dedim. Sesim benden beklenmeyecek sakinlikte çıkmıştı. Yer fıstığı derin bir nefes aldı ve dün başından geçen her şeyi anlatmaya başladı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu, bu söylediği her şeyin doğru olduğunu bir kez daha kanıtladı. Kollarındaki iğne izlerine bakışını anlatırken "Normal." dedim.

"Normal mi? Resmen bana uyuşturucu kullandığımı ima etti. Hoş o mekanı ve içindekileri gördükten sonra böyle düşünmesi normal. Dövüşmek için orada bulunacak halim yok ya."

Kendi kendine gülümseyen Ayşin'e "O içeri girdiğin adam kimdi biliyor musun?"

Gülümsemesi yüzüne donarken başını hayır anlamında salladı.

"Dünkü baskını yöneten başkomiser."

"Ne!"

"O yüzden neden orada olduğunu sorguladı. Kollarına baktı. Uyuşturucuyla yargıladı."

"İnanmıyorum, aklı sıra seni içeri sokup uyuşturucuyu nereden aldığını gözlemleyecekti. İşini kolaylaştıracağını düşünüyordu belli ki."

"Beni kullandı mı yani?"

"Bir başkomisere bunu yakıştıramadım. Eve gittiğim gibi teessüflerimi bilhassa şahsına ileteceğim."

Hafifçe bir kahkaha attım, bu kız resmen sinirlerimi bozuyordu. Güldüğümü gördüğünde çatık kaşları gevşerken dudakları aralandı. Sonra da dert ettiği şeyin saçmalığını farketmiş olacak ki utançla başını öne eğdi.

"Teessüflerini yazarken özel koruma istediğini de söylemeyi unutma."

Aniden başını kaldırdı, gözlerinden panik yaptığı belli oluyordu.

"Sanırım dert etmen gereken daha ciddi bir konu var ha?" dedim.

Nefes alışverişi hızlanan yer fıstığı "Neden korumaya ihtiyacım olsun ki? Sonuçta baskını yapan değil baskından kaçandım." gibi bir şeyleri ağzında geveledi.

"Onu o adamla içeri girmeden önce düşünecektin."

Ayşin panikle ayağa kalktı. Belli belirsiz gülümsedim. En azından bundan sonra benden uzak durmaya çalışırdı, odanın içinde volta atarken "Ben nereden bilebilirdim başkomiser olduğunu. Baskın olacağını bilsem içeri girer miydim ya!" diye bağırdı. Birden telefonu çalınca ufak bir çığlık attı, ardından başparmağını damağına koyup üç kere ittirdikten sonra elini göğsüne bastırdı. Kim arıyorsa hoşuna gitmediği belliydi.

"Efendim abla... Nerede miyim?"

Saate bakan yer fıstığı "Öğle arasındayız abla. Nerede olabilirim? Yemek yiyorum dışarıda. Ne oldu?" dedi ve bir süre ablasını dinledi. "Neden?" diye sordu. Ablası ne söylüyorsa canını sıkıyordu.

"Tamam." diyerek telefonu kapatan Ayşin'in yüzünden düşen bin parçaydı. Tekrar koltuğa oturdu ve parmaklarını telefonun üzerinde gezdirdi. Ne olduğunu sormak istedim ama onun gibi meraklı görünmemeliydim.

"Babamın acilen Ankara'ya gitmesi gerekiyormuş. Bakanlıkla alakalı bir şey miymiş neymiş."

Aklıma nedense Patron geldi. Planının bir parçası olabilir miydi?

"Ablam da fırsattan istifade arkadaşlarıyla kaçamak yapacakmış."

Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Anlayacağın tek başıma kaldım."

Hiçbir şey söylemedim. Ne diyecektim ki? Ayşin bir süre kumru gibi sağa sola düşünceli bir şekilde baktı. Üzgün olduğu her halinden belli oluyordu. Birden dehşetle iç çekti, gözlerini gözlerimle buluşturdu.

"Şey."

Nedense söyleyeceği şey hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissetmiştim.

"Ben şimdi eve gidip başkomisere teessüflerimi ileterek özel koruma talebinde bulunacağım ya."

"Ee?"

"O koruma gelene kadar, beni korur musun?"

Ayşin

"Korumadan kastın, baban gelene kadar beraber kalmak mı?"

Uraz'ın şaşırmakla kızmak arasında kalmış ifadesine bir süre tepki vermeden baktım. Daha dün akşam benden uzak dur diyen adama 24 saat geçmeden yan yana olmayı teklif etmiştim. Bazen kendime hayret ediyordum ama ne yapabilirdim? Başıma bunları açan o idi ya da başkomiserdi. Aslında şöyle etraflıca düşününce bunları başıma açan şey kesinlikle vicdanımdı. Allah onu kahretsin, şimdi ne yapacaktım ben?

Uraz'ın hafifçe başını sallamasıyla düşüncelerimden ayrıldım. Ne söyleyeceğini az çok bilsem de 'Evet' demekten başka çarem yoktu. Başımı evet anlamında salladığımda gözleri pinpon topu büyüklüğünde açıldı. Kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Ooo... Orada dur bakalım yer fıstığı."

"Beni senden kim koruyacak?"

Verdiği cevap aklımın ucundan geçmezdi. Bozulmuş bir ifadeyle "O ne demek?" diye sordum. Uraz başını olmaz der gibi sallarken "Seninle birkaç saat geçirmeye tahammül edemiyorum. Sen bana birkaç günden bahsediyorsun." diye cevap verdi. Sinirlenmeye başlamıştım. Benim ona ne zararım vardı ki benimle böyle konuşuyordu?

"Sana bana tahammül et diyen olmadı bu zamana kadar.

İstediğin zaman gidebileceğini söylemiştim Kurt Uraz."

Kollarımı göğsümde bağladım. Tek ayağımı yere vururken başımı onun tersi yönüne çevirdim.

"Hah."

Uraz'a kaçamak bir bakış attım. Yüzündeki alaycı gülümseme sinirimi daha çok bozunca bu sefer koltukta sırtımı ona verecek şekilde döndüm.

Gıcık! Korkmasam sana öyle bir soru sorar mıydım ben? Odun. Hatta su katılmamış odun. O kadar gursuz mu sandın beni? Uyuz. Hem ben neden buna inanıyorum ki? Belki sırf gözümü korkutup bir daha peşinden gitmemem için bunu söyledi. Adam ondan uzak durmam için yalanlar uyduruyor, sende seninle kalmıyor diye trip atıyorsun. Aferin kızım sana. Sahi ben burada hâlâ neden oturuyorum? Kalk Ayşin kalk. Korkmadığını göster.

Ayağa kalktım. Eşyalarımı alırken "Biri doğru yolu sonunda buldu." cümlesi gözlerimi kısarak Uraz'a bakmama neden oldu. O ise hâlâ yüzünde belli belirsiz gülümsemeyle bana bakıyordu. Yüzü berbat ve acınası bir durumda olmasa bir yumruk da ben atardım ama 'düşene vurulmaz' diyen atalarımı üzmek istemiyordum.

"Çok meraklıyım sana!" diyerek çantamı koluma taktım. Sinirle arkamı dönüp ayaklarımı vura vura yürümeye başladım. Bu çocuk yüzünden resmen erken yaşta yaşlanacaktım. Böbrek ağrımı bile kısa bir an unutmamı sağlayan gıcıklığına bir adet Oscar verirdim ama neyse... *Kendini beğenmiş, egoist.*

Ayakkabılarımı giyerken gördüğüm karartıyla kısa bir an başımı kaldırdım. Uraz salonun kapısına omzunu dayamış, kollarını göğsünde rahat bir tavırla kavuşturmuştu. Hâlâ sinir bir şekilde gülümsüyordu. Bu çocuk gülmeye bir başladı pir başladı. Ota boka da gülmez ki insan!

Başımı çevirirken gözüm üzerindeki tişörtü yırtacak-

mış gibi görünen kaslarına takıldı. Okuduğum kitaplardaki adamlardan esinlenilerek yaratılmış gibi gözüküyordu. Romanlardaki kızların neden ağızlarının suyunun aktığını şu anda anlayabiliyordum. Gerçekten etkileyici bir görüntüye sahip diye düşünürken başımı iki yana sallayıp aklıma gelen düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Fiziğin güzel olabilir Uraz Kurt ama ruhun çirkin olduğu için beş para etmezsin.

Ayakkabılarımı giydim. Çantamı kolumda düzeltip Uraz'a bakmamaya çalıştım. Saçlarımı savurarak tam kapıyı açtığım an "Kapını iyi kilitle." dedi. Ses tonu bir an kaskatı kesilmeme neden oldu. Söylediklerinde doğrulukpayı olup olmadığını tekrar düşündüm. Gerçekten başkomiserle içeri girmem başıma bir bela açar mıydı?

Saçmalama Ayşin. Hâlâ gözünü korkutmaya çalışıyor. Kanma sakın!

Uraz'a cevap verme gereği duymadan dışarı çıkıp kapıyı sert bir şekilde arkamdan kapattım. Hızla rezidanstan çıktım. Otobüs durağına doğru yürürken yine sırtımda bir ürperti hissettim. Sanki birileri hâlâ beni izliyordu, çaktırmadan etrafıma bakındım. Kimseyi göremeyince adımlarımı hızlandırdım. Otobüs durağına geldiğimde birkaç kişinin etrafta olduğunu görmek rahatlamama neden oldu. Hoş, biri bana kötülük yapmak istese duraktaki bir gözü toprağa bakan iki kadın nasıl yardım edebilirdi ki? Arabayla atıp kaçırsalar plakayı okuyana kadar iş işten geçerdi. Yine de bu iki tontonun varlıkları üzerimdeki gerginliği biraz da olsa azaltıyordu.

Neden dağ başında oturmayı tercih etmişti ki bu çocuk! Al işte otobüs falan da geçmiyor. Ne vardı şöyle işlek bir caddede otursan. Bakına bakına eve giderken sana olan sinirimi unutsam. Bari aldığın gibi okula bıraksaydın. Düşüncesiz.

Bir süre otobüs bekledim ve ardından okulun önün-

den geçen ilk araca bindim. Canım ilk kez kitap okumak istemiyordu. O yüzden kulaklığımı çıkarıp müzik dinlemeye başladım.

"Olmayacak bir hayale kaptırdım kendimi..."

Çalan şarkı anıların beynime hücum etmesine neden oldu. Uraz'ın hastanedeki hali gözlerimin önüne gelirken başımı cama dayadım. Beni yalnız bırakmadığı için ne kadar mutlu olmuştum. Onu ben zorlamamıştım hatta gitmesini söylemiştim, o ise gitmek istememişti. Şimdi bu yaptığı neydi?

"Evim evim güzel evim."

Eve geldikten sonra odama gidip eşyalarımı bıraktım. Soyunmadan önce karnımın gurultusunu gidermek için mutfağa gittim. Ne yani? Ablam arkadaşlarına gitmeden önce bana yemek mi yapmıştı? Bu bir barış çubuğu muydu? Yoksa babama bir şey söylemeyeyim diye rüşvet mi?

Patates yemeğinin ve şehriyeli pilavın enfes kokularını sırayla içime çektim. Ağzım sulanmıştı. Hızla ellerimi yıkadım. Kendime bir tepsi hazırlayıp salona geçtim. Salona oturduktan sonra sırf arkada gürültü yapması için televizyonu açtım. 'Kısmetse Olur' adındaki programa bakarak tepsiyi silip süpürdüm. Yemeğimin bitmesine rağmen hipnotize olmuş gibi televizyona bakıyordum. Bu program ve içinde yaşananların gerçek olmadığını bile bile insanların neden izlediğini şimdi anlamıştım; *merak.*

Program bittiğinde televizyonu kapattım, mutfağa döndüm. Yemekleri buzdolabına koyarken telefonun çaldığını duydum. Koşarak odaya gidip telefonumu elime aldım.

"Baba?"

"Ne yapıyorsun güzel kızım?" Sesini duymamla onu ne kadar özlediğimi anladım. Alt tarafı birkaç saattir görmüyordum ama bana bir asır gibi gelmişti.

"Eve geldim. Yemek falan yedim işte."

"Ablan evde mi?"

Ablamın tembihleri aklıma geldi, "Evet. Banyoya girdi." dedim. Yalan söylemekten nefret ediyordum ama sırf enfes yemeklerin hatırına bir kerelik onu idare edebilirdim.

"Ablan söylemiştir. Birkaç gün yokum. Birbirinize göz kulak olun tamam mı?"

Ağzımı tutmayı son anda başardım yoksa az kalsın kahkahamla her şeyi mahvedecektim. Derin bir nefes alırken "Biliyorum. Merak etme baba." dedim. "Birbirimize göz kulak olmaz mıyız hiç?"

"Kapıyı kilitleyin." dediği an aklıma Uraz, daha sonra da beni korkutmak için söyledikleri geldi. Bir an içim ürperdi. Aklımdaki kötü düşünceleri uzaklaştırmaya çalışırken "Tamam baba." dedim. "Sizi şimdiden özledim. Öpüyorum gözlerinizden."

"Biz de seni."

Hava kararmaya başlamıştı, içimdeki korku tohumları harekete geçince koşar adım kapıyı kilitledim.

"Sırf babam dedi diye..." Uraz'ı umursamadığımı evdeki eşyalara belli etmeye çalıştıktan sonra odama döndüm. Daha önce de bu saatelerde evde yalnız kalmıştım. Sadece bu seferki biraz daha uzun olacaktı. *Korkulacak ne var ki?* Doğduğun büyüdüğün evde başına ne gelebilir? Işığı yakıp yatağa oturdum, yarım bıraktığım kitabı eline aldım ve kaldığım sayfayı açıp derin bir nefes alarak okumaya başladım.

Bir süre sonra evdeki en ufak kıpırtı bile dikkatimi dağıtmaya başladı. Yukarıdakilerin ayak sesleri, saatin tik tak sesi, buzdolabının ara ara çalışma sesi... Pencereden baktığımda havanın tamamen karardığını görmek huzursuzlanmama neden oldu. Kitabı yatağa bırakıp ayağa kalktım. Ağır adımlarla odadan çıktığımda karanlık koridor tüylerimi diken diken etmişti, hızla ışıkları açtım. Evde kimse

yoktu ama yine de birinin beni izlediğini hissediyordum.

Ah Uraz. Beni bu derece tedirgin ettiğin için senden bunun hesabını sormaz mıyım!

Uraz

Salonu boydan boya kaplayan pencerenin önüne doğru gittim. Hava kararmaya başlamıştı. Otobandan evlerine doğru gittiğini düşündüğüm arabaları seyrettim. Bu yükseklikten art arda yürüyen karıncalar gibi görünüyorlardı. Üzerimdeki baskının havasız kalmaktan olduğunu düşünüp camı açtım ve rüzgar salona dolarken kendimi koltuğa bıraktım.

Çok yorgundum, güçsüzdüm ve enerjimi bir an önce toplamalıydım. Şu anda uyuyor olmam gerekiyordu ama her gözümü kapattığımda beliren mavilikler uykumu kaçırıyorlardı.

Anlamsız bir yükün omuzlarıma yüklendiğini hissettim. Benim yüzümden başı belaya girmişti, daha doğrusu kahrolası vicdanı yüzünden! Zaten ne çekiyorsak vicdandan çekmiyor muyduk? Patron'un neler yapabileceği aklıma geldikçe Ayşin'i koruma içgüdüm harekete geçiyordu. Öte yandan yer fıstığının polisle bağlantısı olduğunu düşünen Patron'un tüm dikkatler onun üzerindeyken bir hamle yapmayacağını biliyordum. Yine de içimdeki bir his ihtimallerin üzerinde durmayı çok seviyordu. Ya yaparsa?

Sesli bir iç çektim. Acaba şu anda ne yapıyordu? Bir sıkıntısı var mıydı? Neden telefon numarasını almamıştım ki sanki? En azından arar sorardım, üzerimdeki yük biraz da olsa azalırdı.

Gergin sessizlik en aksi düşünceleri ateşlerdi hep. Olmayacak şeyleri oldurur, başına gelmesi muhtemel bile gözükmeyen olayları tekrar tekrar gözünün önünde canlandırırdı. Evin sessizliği bozulsun diye televizyonu açtım. Kafamı dağıtmak için kanallar arasında gezinirken gözüm saate takıldı. Saatlerdir telefonum çalmamıştı, bu sessizlik hayra alamet değil diyerek ayağa kalktım. Cankut'u aramak için telefonumu elime aldım. En azından Ayşin'in numarasını öğrenebilirdim. Aradım açmadı. Bir kere daha aradım. Yine cevapsız kaldı. İçim daralmaya başladı. Normalde telefonu elinden düşmeyen adam şimdi aramalarıma cevap vermiyordu.

Bu işte bir iş vardı ve ortaya çıktığında Ayşin'i korumam gerekecekti. Bu süreçte bir şey oldu mu diyerek kafayı yiyeceğime yanımda tutsam daha iyi olacaktı. Hızla fırlattığım şapkamı elime aldım. Deri montumu üzerime geçirirken spor ayakkabılarımı giydim. Anahtarları temizlikçinin yeni koyduğu kâsenin içinden aldım. Kapıyı açmamla olduğum yere çakılmam bir oldu.

"Yer fıstığı?"

"Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu ürkekçe.

Başımı hayır anlamında sallarken "Arabadan bir şey alacaktım. Hayırdır?" dedim.

"İçeri girebilir miyim?"

Önünden çekildim. Yavaşça içeri girip ayakkabılarını çıkardı. Salona doğru yürürken üzerimdekileri çıkartıp peşinden gittim. Çantasını dikkatlice koltuğa koydu. Avuç içlerini kaşıyarak bana doğru döndü.

İlk kez gözlerini benden kaçırıyordu. "Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. Bir sorun yoksa neden buradaydı? Sabahki konuşmasını çiğneyip karşıma çıktığına göre bir şey olmuş olmalıydı. Bir süre konuşmadan zemini izledi. "Ee?" dediğim an bakışlarını

bana çevirdi. Ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi açtı. Daha sonra söyleyeceklerini yurttu. Sabır diler gibi iç çektim. Sanırım ne sormak istediğini az çok tahmin ediyordum.

"Kalabilirsin."

Ayşin'in mavi gözleri bir anlık parladı. "Ama." diye eklediğimde dudaklarını birbirine kenetledi. "Beni sorgular, işime burnunu sokmaya kalkarsan kendini kapının dışında bulursun."

Yer fıstığı başını onaylarcasına salladı. Her dediğimi kabul ettiğine göre gerçekten onu korkutacak bir şey olmuştu. Fikrini değiştiren şey her neyse onun ayağına gitmekten beni kurtarmıştı. Sırf bu yüzden daha fazla onu zorlamayacaktım.

"Otursana."

Üçlü koltuğun en ucuna oturan Ayşin diken üstünde gibi duruyordu. Gözlerini salonda gezdirdi.

"Salonun güzelmiş."

"Bunu daha önce de söylemiştin." dediğimde bakışlarını uzun zamandan sonra ilk kez bana çevirdi.

"Kendin mi dekore ettin?"

Başımı evet anlamında salladım. Gözlerini tekrar salona gezdirdi.

"O zaman en sevdiğin renk gri değil mi?"

"Evet."

"Neden? Yani neden siyah ya da beyaz değil de gri?" diye devam etti.

"Beni yansıtıyor."

"Bence böyle biri olmana neden oluyor."

Çatılan kaşlarım, ufak ufak gerilen sinirlerimi belli ediyordu muhtemelen, yer fıstığı gözlerini salonda gezdirmeye devam ederken "Belki bu yüzden bu kadar soğuk, karamsar, içe kapanık, arada kalmış gibi duran birisin." dedi.

"Belki de..."

Sonra yavaşça ayağa kalktı. Neyse ki biraz da olsa rahatlamıştı. Mini barın önüne geldiğinde parmağını tezgâha sürtüp ucuna baktı. "Evin çok temiz."

"Temizliği severim."

"Kendin mi yapıyorsun?"

Başımı hayır anlamında sallayınca mini bardaki içkilere döndü. Bir tanesini eline aldı ve "İlginç." diye fısıldadı. İçkiyi yerine koyarken "Salonunda bir mini bar olmasına rağmen hiçbir içki açılmamış." dedi.

"Mini barımın olması içkiyi seveceğim anlamına gelmiyor. Onlar misafirlerim için."

"O zaman ya içkiyi seven çok misafirin geliyor. Şişeler o anda bitip yenisi alınıyor. Ya içkiyi sevmeyen misafirlerin oluyor. Bu mini bar süs gibi duruyor. Ya da hiç misafirin olmuyor."

"Sence?"

"İlk seçenek. Kesinlikle çok âlemci bir arkadaş grubun vardır." dedi. Belli belirsiz bir gülümsemeyle başımı hayır anlamında salladım.

"Son seçenek. Evimde insan sevmem."

"Gerçekten mi? O zaman ilk misafirin benim. Ha?"

"Hemen hemen." dediğimde kısa bir an mini bara bakan yer fıstığı gözlerindeki parıltıyla bana döndü.

"O zaman bunlardan içebilirim."

"Unut onu." dedim.

Yüzü düşen Ayşin "Neden? Hani misafirlerin içindi." diye sordu.

"Tanrı misafirleri için değil."

Gözlerini kısan yer fıstığı bakışlarını tekrar salonda gezdirdi. "Evindeki neredeyse tek aksesuar, değişik kül tablaları." deyip havayı kokladı, "Ama etraf hiç sigara kokmuyor."

"Allah'ın hikmeti işte." diyerek ellerimi başımın arkasın-

da bağladım ve başımı avuç içlerime yasladım. Belli ki soruları bitmeyecekti. O yüzden biraz rahatlasam iyi olacaktı.

"Sigarayı çok mu seviyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Belli. Hayatından vazgeçtiğine göre."

"Lüzumsuz sorular konusunda ne demiştim ben?"

Dudağını dişleyerek bana bakan yer fıstığı "Hepsi gerekli." dedi. Benim yaşantımı bilmesi neden gerekli olabilirdi ki? Yoksa o polisle gerçekten bir bağlantısı mı vardı?

"Çatma hemen kaşlarını, sadece seni tanımaya çalışıyorum, normalde insanları gözlemlemeyi severim ama sen o kadar kapalısın ki nereden bakarsam bakayım bir şey göremiyorum. Seni tanımak için merak ettiklerimi sormaktan başka çarem yok."

"Neden beni tanımak için bu kadar uğraşıyorsun ki?" diye sorduğumda samimi bir gülümseme yüzüne yerleşti.

"Neden tanımak için uğraşmayayım ki?" Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanmıştım.

"Evi gezebilir miyim?" diye devam etti Ayşin, sanırım bu kıza karşı biraz daha temkinli olmalıyım. Özellikle de kendimle ilgili konularda...

"Keyfine bak. Bana bulaşma da..."

Kaşları çatılan Ayşin "Ne yani? Eşlik etmeyecek misin?"

"Neden edeyim?"

"Kaybolabilirim?"

"Şatoda oturmuyorum Ayşin."

"Hırsız olabilirim."

'Ah keşke. Vicdanımın sesini kesmem, seni evden atmam için bir bahane olur.' diye düşündüm.

"İstediğin şeyi çalabilirsin. Nasılsa senin yaptığını bilirim."

"Evine gelen ilk misafire biraz daha kibar davranamaz mısın?" diye sorduğunda öfkeyle iç çektim.

"Evime gelen son misafir olsan da kibar davranmam. Beni tanımak istemiyor muydun? Ben buyum işte."

Ayşin bir süre yüzümü inceledi. "Tamam." deyip eski yerine oturdu. Yüzünden düşen bininci parçayı gözlerim yakalarken bıkkınca nefes aldım. Her yerim ağrısa da bütün gece onun bu kırgın yüzünü çekmemek için ayağa kalktım.

"Yürü."

Heyecanla gülümseyen kız ayaklandı. "Teşekkür ederim."

Salondan çıktığımızda ilk olarak koridora yöneldi.

"Burası banyo."

"Yine gri."

Gözlerimi devirdim, ilerleyip sağdaki odanın ışığını yakarken "Burası spor odam."

Gözleri faltaşı gibi açılan Ayşin ıslık çaldı.

"Resmen kendine mini bir fitness salonu kurmuşsun." diyerek kum torbasına doğru ilerledi. Parmağıyla biraz itip bıraktıktan sonra "Evinde insan sevmediğini daha iyi vurgulayamazsın sanırım. Resmen misafir odanı aletlerle doldurmuşsun." dedi.

Omuz silkmemle odadan çıkıp son kalan kapıya doğru ilerledi.

"Burası da odan sanı-" derken cümlesi yarım kaldı. Beğeni dolu gözleri yatak odamda dolaşırken "Gri ve kahvenin mükemmel uyumu." dedi. "Resmen yeni gelin odası, hatta yeni gelin evi."

"Abartma."

"Ciddiyim. Tek başına yaşayan bir erkek için fazla temiz, düzenli, özenli. Bakalım mutfağın da öyle mi?" dedi ve ardından beni ittirerek mutfağa doğru ilerledi.

Arkasından söylenerek yürürken, "Ayşin beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" diye seslendim.

"Sadece seni tanımaya çalışıyorum." diye bağırıp ışığı

yaktı, büyük mutfağımdaki dolapları karıştırırken "Yeni gelin benzetmemi geri aldım, mutfakta hiçbir şey yok."

Omuz silktim.

"Ama benim karnım açıktı."

"Dışarıdan söyleriz."

"Yarın için kahvaltılık malzeme de yok."

Nestle Nesquik paketini gösterdim.

"Saçmalama." diyerek yanıma gelen Ayşin "Şimdi de sen yürü." diyerek ittirdi. Boş bulunup birkaç adım geriledim. Salona gidip çantasını aldı.

"Yiyecek bir şeyler alalım. Yoksa birkaç gün sonra açlıktan birbirimizi yeriz." diyerek ayakkabılarını giyerken durup bana baktı.

"Hadi."

Bu kız benim ne halde olduğumu görmüyor muydu? Son enerjimi de ona evi gezdirmekle harcamışken dışarı çıkıp alışveriş yapmaktan bahsediyordu.

"Ayşin yorma beni güzelim."

Yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfleyen yer fıstığı "Zaten arabadan bir şey almayacak mıydın? Hazır inmişken alışveriş de yaparız işte." dedi. Pes etmeyeceğini anladığımda *'Çok istiyorsan tek git.'* demek istedim ama aklıma gelen kötü düşünceler burnumdan soluyarak üzerimi giyinmeme neden oldu. Şapkamı uzatan Ayşin'le göz göze geldim. Minnettar bir biçimde gözlerimin içine baktı. Şapkamı elinden alıp başıma taktım.

"Yürü hadi. Bitsin şu eziyet."

Evden çıktık. Arabaya atlayıp en yakındaki alışveriş merkezine gittik.

"Markete gitsek de olurdu."

"Yakınlarda market yok."

"Dağ başında otururan olacağı o." dediğinde derin bir nefes aldım. Markete gitsek de olurmuş. Sanki ben bu

halde insanların içine çıkmaya çok meraklıyım. Arabayı otoparka çekip hızla marketin olduğu kata çıktık. Elimden geldiğince yüzümü insanlardan saklayarak yürümeye çalışıyordum. Tam marketin önüne geldiğimizde rotasını başka yöne çeviren yer fıstığının nereye gittiğine bakmaya çalıştım. Kitapçıya girmişti. Peşinden ağır adımlarla yürüdüm. Gözleri parlayarak tüm kitaplara elini süren Ayşin bazılarını daha detaylı inceledi. Birkaç insanla göz göze geldiğimiz an şapkayı daha çok yüzüme çekerek yer fıstığının yanına gittim.

"Sadece yemeklik bir şeyler alacağımızı sanıyordum."

Bana bakma gereği duymadan cevap verdi. "Aceleyle çıkarken kitaplarımı almayı unutmuşum. Günler nasıl geçecek? Hem almak istediğim birkaç kitap da var. Hazır gelmişken alayım dedim."

Sakin kalmak istercesine nefes aldım. Bir süre kitapçıda oyalandıktan sonra satın aldığı üç kitapla markete doğru yürümeye başlayan Ayşin'e "Birkaç gün için fazla değil mi?" diye sordum.

"Her güne bir kitap." dedi. Konu kitap olunca mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Bir insan birkaç yapraktan neden mutlu olur ki?

Markete girmemizle alışveriş arabasını aldı. Heyecanla yürümeye başladığında ilk hedefinin abur cubur kısmı olması kafamı karıştırmıştı. Onun daha sağlıklı beslendiğini düşünürken on paket fıstıklı cipsi arabaya attı. "Bu da her güne bir cips herhalde?" diye sorduğumda kıkırdayarak bana bakan yer fıstığı "Yok bu bir güne üç cips." dedi.

"Kalan bir tane de benim için sanırım."

Beni duymamazlıktan gelen Ayşin çerez, bisküvi gibi şeyleri arabaya attıktan sonra çikolataların önünde durdu. Yarım metre uzunlukta bir Kinder kutusunu eline alırken utanmasa gözlerinden kalpler çıkaracaktı. Bu kızla-

rın çikolata aşklarını bir türlü anlayamıyordum. Aleyna da kahvaltıda Nutella çıktığında bambaşka birine dönüşürdü. Birkaç çikolatayı arabaya attıktan sonra daha fazla şaşkınlığımı gizleyemeyeceğimi anladım. Bu boyutta olan bir kızın bu arabadakileri bitirebilmesi için en azından bir seneye ihtiyacı vardı.

"Ay jelibon unuttum, sever misin?"

"Hiç yemedim." Sanki ana avrat sövmüşüm gibi bana baktı. Sanırım ben ondan daha sağlıklı besleniyordum.

"Bitti mi?"

Arabayı tekrar eline alan Ayşin "Şimdi kahvaltılık bir şeyler alalım." dedi ve arabayı kaykay kullanır gibi hızlandırarak üzerine çıktı. Bir yere çarpacağı düşüncesiyle peşinden koşarken ustaca yaptığı hareketler yavaşlamama neden oldu. Sanırım karşımda kaykay kullanmasını bilen biri vardı.

Peynir reyonundan Sütaş'ın süzme peynirini arabaya koyarken "Ben başka peynir sevmem ama istersen sana başka alabiliriz." dedi. Başımı hayır anlamında sallayınca zeytinlere doğru yürüdü. Zeytin yerine zeytin ezmesi alan Ayşin'le sanırım ilk defa ortak sevdiğimiz bir şey çıkmıştı. Salam, sosis, sucuk, yumurta gibi çeşitli kahvaltılık malzemelerini de arabaya doldurduktan sonra "İçecek bir şeyler de aldık mı alışverişimiz tamam." dedi. Onları da bana sorma gereği duymadan arabaya koyarken panikle içini çekti.

"Çayı unuttuk!"

Kaşlarım hayretle havaya kalktı.

"Sevmez misin?"

"Neyse ki çayın demi var, hayatın gamına inat."

Yüzünde sıcak bir gülümseme oluşurken "İyi ki 'Çay var içersen yol var gidersen' demedin."dedi.

Kahkaha attım.

"Alacakların bittiyse gidelim."

Yürümeye başladığımda arkamdan gelen bir ses duymayınca omzumun üstünden Ayşin'e baktım. Tepeleme yüklü arabayı milim milim itekleyen yer fıstığını bir süre izledim. Ara ara patinaj çekmesi gülmemek için dudağımı ısırmama neden oldu.

"Ben hallederim." dedim ve arabayı sürmeye başladım. Peşimden hoplaya zıplaya gelen kız hâlâ bir şeyleri alma derdindeydi.

"Onlar ne?"

Ayşin birkaç paket makarna ve değişik sosları arabaya koydu. "Hani acıkırsak sana hünerlerimi gösteririm diye düşündüm."

"Sadece suya attığın bir yiyecekle nasıl hünerlerini göstereceksin merak ediyorum."

Ayşin abartılı bir şekilde gözünü kırptı. "Karışma. O iş bende." derken elini kalbine doğru vurmasıyla güldüm. Sanırım bu birkaç günde Ayşin'le ilgili çok şey öğrenecektim.

Aldıklarımızı teker teker kasadan geçirirken kasiyer kıza elimden geldiğince yüzümü göstermemeye çalıştım. Yer fıstığı aldıklarımızı poşetlere doldurup boş bir arabanın içine koyuyordu. En son 5 paket sigara almamla alışverişimiz son buldu. Arabaya son poşeti koyan Ayşin kasada yazan rakamı görünce "Yuh." dedi. Kasiyer kız kaşlarını çatarak yer fıstığına baktı. "Hayat ne kadar pahalı olmuş." diyerek çantasını açan Ayşin'i umursamadan kasiyer kıza kartımı uzattım.

"Uraz dur."

Panik halinde çantasından cüzdanını çıkaran yer fıstığı "Uraz lütfen. En azından abur cuburları ben ödeyeyim." dedi. Şifreyi girdikten sonra kasiyer kızın uzattığı kartı elime aldım. Upuzun alışveriş fişini Ayşin'e uzatırken "Uraz ya." dedi. Aldığı her şeyden pişman olduğu sesinden bel-

liydi. "Evim için alınan şeyleri sana ödetecek değilim."

"Olmaz ama böyle. Boğazımdan geçmez. Bari şu parayı al."

Ayşin'in parayı uzattığı eline elimin tersiyle vurdum. "Sok o parayı cebine."

"O zaman yemek yiyelim ama bak itiraz istemem hesaplar benden."

"Bakarız."

"Bakarız yok. Ben ödeyeceğim." dedi.

Bıkkın bir şekilde nefes alıp "Tamam." dedim. Sevinç nidası atan yer fıstığı kolumdan beni çekiştirmeye başlayınca "Nereye?" dedim.

"Ee yemek yemeyecek miyiz?"

"Eve söyleriz."

"Eve kadar dayanamam ben. Çok acıktım." diyerek karnını ovaladı.

"Bir şey olmaz." Bu halde o kadar insanın içine girecek halim yoktu ama Ayşin de bu fikirden vazgeçecek gibi durmuyordu.

"Ya olursa, ya eve gidene kadar açlıktan bayılırsam. Beni taşımayı göze alıyor –"

"Ayşin!"

"Senin doymuş olman lazım ya. Beynimi yedin resmen."

"Ha ha ha! Aman ne kadar komiksin."

Öfkemi bastırmaya çalıştım ama sıkıntıyla inlememe engel olamadım. Yanımızdan geçen insanların bize doğru baktığını gördüğümde pes ederek "Tamam." dedim. İstediğimi yaptırmaya çalışmam sadece vakit kaybettiriyordu. "Gidip ne yiyeceksek yiyelim."

Poşetleri arabaya bıraktıktan sonra yemek katına çıktık. Binbir çeşit yiyecekten tercihini hamburgerden yana kullanan Ayşin "Ateş bizi çağırıyor." dedi. "Ne yersin?"

"Fark etmez."

"Sen otur, ben alıp gelirim."

Boş bulduğum bir yere oturup başımı önüme eğdim. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordum.

"Umarım at eti muhabbetine girmezsin."

"At eti mi?"

"Sakın bana Burger King'le ilk kez tanıştığını söyleme." yapmacık bir hareketle elini göğsüne koydu.

"Tamam, söylemem." dediğimde yapmacıklığı gerçeğe dönüşürken dudakları aralandı.

"Gerçekten ilk kez mi yiyeceksin?"

Kolamın pipetini takarken "Birkaç kere yedim, çok uzun zaman önce." dedim. Ayşin iştahla bir patatesi ağzına attı. Gözlerini kapatıp çeşitli sesler çıkararak patatesi çiğnedi.

"İşte bunu seviyorum."

Onun kadar iştahla bir şey yiyen bir kıza daha önce rastlamamıştım. Bakışlarımı farkettiği an duraksayan Ayşin "Ne oldu? Beğenmedin mi?" diye sordu. O kadar acıkmıştı ki daha başlamadığımın bile farkında değildi. Bakışlarımı ondan ayırmadan hamburgerimden bir ısırık aldım.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Lokmamı bitirdikten sonra "Yanağında ketçap var." dedim. Sanki ketçabı görebilecekmiş gibi yanağına bakan Ayşin "Bu muydu yani?" diyerek omuz silkti ve yemeğine devam etti.

"Senin daha sağlıklı şeylerle beslendiğini düşünüyordum." diyerek patatesimden bir tane ağzıma attım. "Diğer kızlar gibi değilsin."

"Nasıl yani?"

"Bu kadar rahat olacağın da aklımın ucundan geçmezdi." dedim. Kötü bir şey demişim gibi çiğnemeyi bırakan yer fıstığı ağzındaki lokmayı zar zor yuttu. Kolasından bir yudum aldı ve peçeteyle ağzını sildi. Kirli peçeteyi tepsisine atarken "Ne oldu?" diye sordum.

"Doydum ben." diyerek üzerini silken yer fıstığı gözlerime bakmamak için uğraşıyordu.

"Ayşin." dediğimde hafifçe omzunu silkti, "Daha hiçbir şey yemedin."

"Canım istemiyor."

"Hani çok açtın?"

Kırgınlığı gözlerinden okunuyordu, "O yemekleri boğazıma dizmeden önceydi."

"Ben mi dizdim? Nefes almadan yediğin için dizilmiştir onlar."

"Yeter! Benimle uğraşma." dedi. Gözleri sulanmıştı, saçma bir nedenden ağlayacak mıydı yani?

"Tamam. Uzatma da ye hadi."

"İstemiyorum."

"Tamam, daha uğraşmayacağım."

"Geçti Bolu pazarı, sür eşeği Niğde'ye Uraz efendi."

"Ayşin çocuklaşmayı bırak."

Sahip olduğum tüm sabrı son damlasına kadar kullandım.

"İs-te-mi-yo-rum!"

Kelimeyi hecelemesi bardağı taşıran son damlaydı. "Yemezsen yeme be!" diyerek elimdeki hamburgeri bıraktım. Elimi peçeteye sildikten sonra hızla ayağa kalktım.

"Yürü. Eve gidiyoruz."

Sessizliği sinir bozucuydu, apaçık bir işkenceydi.

Nihayet eve gelmiştik eve girer girmez poşetleri mutfağa bıraktım. Ayşin poşetleri boşaltmaya başladı, ağzını bıçak açmıyordu. Üzerimdekileri çıkartırken gözlerimi yer fıstığından ayırmıyordum.

Onu kimseyi almadığım evime kabul ettim. Saçmalıklarına tek tek cevap verip sırf istediği için bu halde insan içine çıktım. Yorgunluktan ölmeme rağmen ona bir tane bile poşet taşıtmamak için hepsini kendim yüklendim. Oturup teşekkür edeceğine salak saçma bir nedenden trip atmaya devam ediyordu.

Sabrımı kuvvetlendirsin diye derin bir nefes aldım. Soğuk mermerlerin üzerinde kayar gibi aldıklarımızı yerleştirirken gözlerim ayaklarına takıldı. "Yere basma." dediğimde bir an duraksayan yer fıstığı başını öne eğdi. Daha sonra beni umursamadan elindekileri buzdolabına koydu.

"En azından ayağına bir tane daha çorap giy."

Cevap vermedi. Sanki kulaklarına perde inmiş, benim söylediğim şeyleri duymuyordu.

"Ne bok yersen ye!"

Sinirle inleyerek salona gittim. Dikkatli bir şekilde koltuğa oturdum. Dolap kapaklarını çarparak, elindekileri sağa sola fırlatarak mutfakta dolandığını duyabiliyordum. Arkama yaslandım ve çıkardığı karmaşayı dinledim. Sanki bütün işi ufacık yumruklarıyla yapar gibi sesler çıkarıyordu. Bu kadar sinirlendirecek ne demiştim ki ona?

Televizyonu açtım. Kanallar arasında gezinirken içerideki tek kişilik kavgayı duymamak için televizyonun sesini yükselttim. 'Tam izleyecek bir şey yok' diye düşünürken Beyaz Futbol programının geçen haftaki bölümüne rastladım. 'Hiç yoktan iyidir.' diyerek izlerken mutfaktaki sesler kesildi.

"Ahmet Çakar'a bayılıyorum."

Duyduğum şeye inanamayarak kapıda duran Ayşin'e baktım. Elindeki tepsiyle yanıma gelirken gözlerini televizyondan ayırmadı. Kıkırdadığını duyunca kaşlarım çatıldı.

"Geçen haftanın programıydı bu. Ne gülmüştüm ya." deyip tepsiyi sehpaya koyarken "Bak bak şimdi Rasim

Ozan, Abdülkerim Durmaz gazoz verecek." dedi ve koltuğa oturdu. Duyduklarıma ve gördüklerime inanamıyordum. Bir kız neden futbol programı izlerdi? Hem de baya baya müptelası olacak şekilde.

"Kıyamam Ahmet'im arada kaldı ya."

Yüzündeki tebessümle getirdiği fıstıklı cipslerden bir tanesini ağzına attı. Gözlerim televizyon ve yer fıstığı arasında mekik dokudu. Kahkaha attığında daha fazla dayanamayacağımı anladım.

"Televizyon izlemeyen bir KIZIN." Kız kelimesini vurgulayan cümlemle bakışlarını birkaç seferde bana çeviren Ayşin'e elimle televizyonu gösterdim. "Futbol programını ezbere bilmesi sence de garip değil mi?"

Yüzünde masum gülümseme hafifçe silindi. "İkidir kızlığımı sorguladığının farkında mısın?" diye sorduğunda az önceki sinirinin nedeni anlaşılmıştı. Sinirle elini cips kâsesine daldırıp birkaç tane cipsi ağzına tıktı. Televizyona bakıyor ama izlemiyordu. Kafası başka yerlerde gibi dururken zar zor yutkundu.

"Babamla vakit geçirebildiğim tek an." diyerek kolasından bir yudum aldı. "Babamla çok fazla vakit geçiremiyoruz, geç saatlere kadar okulda çalışıyor. O olmadığında ablamla tartışmamak için odamda vakit geçiriyorum. Babam eve geldiğinde günün tüm yorgunluğunu televizyonun karşısında uyuklayarak atmayı seviyor. Tek uyumadığı program ise Beyaz Futbol. Sırf onunla vakit geçirebilmek için yanında oturuyordum. Başlarda çok sıkıldım. Yalan değil. Sonra komik anlarını gördükçe sevmeye başladım. Bir baktım bağımlısı olmuşum.

Tekrar birkaç cipsi ardı ardına ağzına attı. Sadece profilini görsem de kırgın olduğunu anlayabiliyordum. Bir süre hiçbir şey söylemeden Ayşin'i izledim. Ara ara televizyondaki olaylara buruk şekilde gülümsüyordu. Konuyu

kapatmak için "Hangi takımlısın?" diye sordum.

Yer fıstığı bir an tereddütle bana baktı. "Beşiktaş desem bana kardeş takım muamelesi yapmazsın değil mi?"

Hoşuma gittiğini belli edercesine başımı hayır anlamında salladım, "Sen hangi takımlısın?" diye sorduğumda yüzümdeki gülümseme biraz daha arttı. Konu Beşiktaş olduğunda içimdeki çocuksu sevinci saklama gereği duymuyordum.

"Griyi oluşturan renkleri sadece yan yanayken severim. Her şeye karşılığım Çarşı'dan gelir. Erkek adamız renklerle işimiz olmaz-"

"Sen holiganlığa başlamadan, ben kardeşime bir çay koyayım."

"Çay mı demledin?"

"Demli içiyorsun değil mi?"

Başımı onaylarcasına sallasam da hâlâ çay yaptığına inanamıyordum. Ayşin salondan çıkarken getirdiği cips kâselerinden bir tanesini elime aldım. İştahlı bir şekilde cipsleri yerken "Sen de mi fıstıklı cips seviyorsun?" diye soran Ayşin çaylarla içeri girdi. Rengi tavşankanını andıran çay bardağını uzattığında cips kâsesini yanıma koydum.

Parmaklarımı yalayarak "Cips ayrımı yapmam ama uzun zamandır yemiyorum. Sürekli antrenman yaptığım için vücudumdaki yağ dengesini korumam lazım."

"Şekeri bulamadım."

"Çünkü yok." diyerek çaydan bir yudum aldım. 'Tam kıvamında.' diye düşünürken "Oh be!" diyen Ayşin'e baktım. "Benim gibi çayı şekersiz seven biri daha gördüm ya, ölsem de gam yemem artık." Çayından keyifle aldığı yudumu yutarken bardağını tabağına koydu. Ne yani? O kadar tatlı alan biri çayı şekersiz mi içiyordu?

Ayağa kalktı. Üzerindeki eşofmanı düzeltip ayaklarını altına toplayıp oturdu. Cips kâsesini kucağına koyup ça-

yını eline aldı. Beyaz Futbol yerine bir de pembe dizi açsa tam bir ev hanımını andıracaktı. Televizyondaki programı izlemek yerine gözlerimi Ayşin'e sabitledim. Sanki daha önce hiç kadın görmemiştim. O kadar farklıydı ki hiçbir mimiğini kaçırmak istemedim o an. Diğer kızlar gibi değilsin derken kastettiğim aslında buydu. Rahattı ve içinden nasıl geçiyorsa öyle davranıyordu. Maskelere, rollere ihtiyaç duymuyor, beni kabul eden böyle etsin kafasında yaşıyordu.

"Uraz!"

Kafamdaki düşüncelerden bana baktığını hissetmemiştim. "Bir şey mi oldu?" diyerek ağzına tıktığı 3-4 adet cipsi zar zor çiğnediğini görünce hafifçe gülümsedim. Başımı hayır anlamında salladığımda gözleri elimdeki boş bardağa takıldı.

"Aa çayın bitmiş."

Bir şey söylememe fırsat vermeden elimden bardağı alıp koşar adım mutfağa gitti. "Yere basma!"

"Daha uçmayı öğrenemedim."

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. Sanırım ruh hali bulaşıcıydı. Rahatlamama ve zihnimdeki her şeyi geri plana atarak gülümsememe neden oluyordu ama Patron'la ilgili düşünceler yokluğunda sinsi sinsi geri geliyordu. Şu anda birlikte olduğumuzu biliyor muydu? Bu yüzden benim de polislerle işim olduğunu düşünebilir miydi? Ayşin'i her yakınımda gördüğünde benden kuşkulanmasına izin mi verecektim? Hoş, bizim yan yana gelmemizi de istemiyordu. Yine de üzerimde ağır bir sorumluluk hissediyordum. Bir şey yapmalıydım. Yer fıstığını aklayabilecek bir şeyler bulmalıydım.

Çayla beraber geri dönen yer fıstığıyla düşüncelerimden ayrıldım. Oturuşumu düzeltirken çayımı sehpama koyan Ayşin "Afiyet olsun." dedi. Tekrar eski pozisyonunu

aldığında beli açılınca "Belini kapat." diye uyardım. Eliyle üzerindeki minik şeyi çekiştirmeye çalıştı. Kısa bir an kapanan beli tekrar açıldığında "Ayşin." dedim. Çikolatayı ısırırken bana baktı. Normal de bu hareketi yapan kızların seksi olması gerekirken yer fıstığı sadece komik olmuştu. Gülmemeyi kendime hatırlatarak "Belini kapat." dedim.

"Aynı babam gibisin ya, ne yapayım kapanmıyor işte." diye söylendi.

"Babanın bir karış daha uzununu alacak parası mı yoktu?"

"Ne?"

"Neden sürekli ağrı çekiyorsun belli." dediğimde dudakları hafifçe aralandı.

"Bir de çocuğun olmaz de, babaannem diye sarılayım sana Uraz."

Aniden ayağa kalktım, "Ne oluyor ya?" diyerek arkamdan bakan Ayşin'e cevap vermeden salondan çıktım.

"Kızdın mı?"

Neden kızacaktım? Yaşlı dediği için mi? Ona göre yaşlıydım. Bunun için trip atacak halim yoktu ya. Çocuk muyum ben!

Dolaptan elime geçen ilk tişörtle salona döndüm. Yer fıstığı şaşkın bir şekilde bana bakarken tişörtü uzattım. "Bu ne?" diyerek eline aldığı tişörtü incelemeye başladı.

"Sorgulama da giy."

Bir süre ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine yüzüme baktı. Bakışlarımla tişörtü işaret edince yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfledi. Ayağa kalkan Ayşin tişörtü üzerine geçirince neredeyse ortadan kayboldu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bir insan nasıl bu kadar ufak olabilirdi? Üzerine bakan yer fıstığı "Çok büyük oldu sanki." diyerek kollarını kıvırmaya çalıştı.

"Buradan anlıyoruz ki. Bir Uraz eşittir üç Ayşin."

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Sen bana bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Bence gayet açık söyledim." dediğimde daha da öfkelenen yer fıstığı hırsla eski pozisyonunu aldı, sehpanın üzerindekileri kucağına toplayıp ağzına tepmeye çalışırken "Görürsün sen." gibi bir şeyler söyledi.

"Hepsini ben yiyeceğim işte. Kocaman olduğumda nasıl dalga geçeceksin acaba?"

"Şişko!"

Ayşin gözlerini pörtleterek bana baktı. Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Çok adisin, kadınların yaşı ve kilosuyla dalga geçilmez."

"Kadın olduğunda geçmem söz." dememle bir anda pancar rengini alan Ayşin öksürmeye başladı. Bir anda elimdeki bardağı aldı ve çayımı içmeye başladı. Ayağa kalkıp boşalmış bardağını elime aldım. Mutfağa gidip bardağına çay doldurdum. Kendime de yeni bir bardak çay alıp salona döndüm. Öksürüğü azalsa da ara ara devam ediyordu. Çayını uzattığımda daha çok elimdeki diğer bardakla ilgilenen Ayşin "Sadece bir yudum aldım." dedi.

"Bardak değiştirmek için yeterli bir neden."

"Vebalı mıyım ben?"

"Kimsenin ağzından bir şey yemem içmem, üzerine alınma."

"Ciddi misin?"

"Şaka yaptığımı gördün mü?"

"Peki neden?"

"Alışkanlık."

"O zaman kız arkadaşlarınla nasıl öpüşüyorsun?"

Böyle bir soru soracağını beklemediğim için ağzımdaki çayı dışarı püskürtmemek için kendimi zor tuttum.

"Öpüştüğümü nereden çıkardın?"

"Öpüşmüyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım. Şaşkın bir ifadeyle alnını karıştırdı.

"Seninle sevgili olacak kıza Allah sabır versin."

"Neden?"

"Öpüşmüyorsun baksana."

"Bu zamana kadar hiç şikayet edeni duymadım." dedikten sonra çayımdan bir yudum daha aldım.

"Nasıl yani? Öpüşmemeni garipsemediler mi?"

"I-ıh, Onların istedikleri öpüşmekten ilerisiydi. Ben de istediklerini verdim."

"İğrençsin." diyerek yüzünü buruşturan Ayşin'e "Öpüşmek daha iğrenç." dedim.

"Konuyu kapatabilir miyiz?"

"Açan sensin yer fıstığı."

"Tamam, şimdi de kapatmak istiyorum!"

Nedense içimden bir ses kaçtığı bir şey olduğunu söylüyordu. Çayımdan tekrar yudum alıp bardağı elimde döndürürken "Öpüşmek nasıl bir his Ayşin?" diye sordum muzırca gülümsememi saklama gereği duymadan.

"Uraz!"

"Belli ki çok tecrüben olmuş-"

"Konuyu kapattık!"

Gözlerimi kıstım. Yoksa daha önce hiç öpüşmeyip gelip burada bana ahkâm mı kesiyordu?

"Tamam son bir soru. Sonra susacağım."

Bunalmış bir şekilde iç çekerek "Sor!" dedi.

"Kaç kişiyle öpüştün?"

"Uraz!"

Adımı sağır edici bir şekilde haykırdı. Büyük ihtimal adımı bilmeyen komşularım da artık öğrenmişti. "Öyle bir rakam olduğunu sanmıyorum."

"Ya sana ne?"

"Ben tahmin edeyim, 17." diyerek onu tuzağa düşür-

mek için uğraşırken, "Oha!" diye bağırdı. "Oradan yollu gibi mi görünüyorum?"

"Her yaşına bir öpücük diye düşündüm. Yoksa 51 mi?" Cips hesabını yaşa döndürdüğümü farkettiğinde gözlerini kısan yer fıstığı "He, 51." dedi. Dudaklarımı ince bir çizgi haline getirip başımı anladığımı belli edercesine salladım.

"Dudaklarının neden kalın olduğu belli." dediğimde arkasındaki yastığı bana savuran yer fıstığı "Yeter ya!" diye bağırdı. Yastık yarık olan kaşıma çarpınca acıyla inledim. Birazdan tekrar kanamaya başlarsa şaşırmazdım. Ayşin'in siniri bir anda paniğe dönerken "Özür dilerim." diyerek ayaklandı. Sırf biraz daha vicdan azabı çekmesi için elimi kaşıma bastırıp inlemeye devam ettim.

"Uraz çok özür dilerim. Canını yakmak istememiştim, çek elini de bakayım."

"Uraz!"

Sesi gittikçe daha da titrek çıkınca daha fazla dayanamayacağımı anladım. Gülmeye başladığım ilk an ne olduğunu anlayamayan Ayşin onunla dalga geçtiğimi farkedince kaşlarını çattı. Yüzündeki ifadeyle öyle yoğun bir kahkaha attım ki göğsüm sarsıldı. Yüzümü buruşturdum. Sarsılmanın etkisiyle kaburgalarımdaki acı adeta damarlarıma elektrik verilmiş gibi tüm vücudumu kapladı. Derin bir nefes aldım.

"Buna da inanmamı bekleme!" diyerek yerine oturan Ayşin gözlerini televizyona dikti. Canım o kadar acımıştı ki gözlerim sulandı. Akıtmamak için büyük çaba harcadığım yaşlar gözlerime batmaya başladı. Bir süre hareketsiz kalarak sadece nefes aldım.

Ağrılarımın geçmeyeceğini anladığımda ayağa kalktım. Sanırım biraz uzansam iyi olacaktı. Ayşin'in göz ucuyla beni takip ettiğini hissediyordum. Salondan çıkıp ağır

adımlarla yatak odasına gittim. Yavaşça kendimi yatağa bırakmama rağmen acıyla inlememe engel olamadım. Sırt üstü uzandım.

Uyku, onunla savaşamayacağım kadar büyük bir güçle beni kendine çekiyordu. Tavana bakıyor, hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırarak uyanık kalmaya çalışıyordum. Bir süre sonra uyku ile uyanıklık arasında bir yerde olduğumu hissettim. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda göz kapaklarım yavaşça kapandı.

Nefes aldığımda burnuma dolan koku kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ömrü hayatı boyunca kâbus dışında rüya görmeyen biri için bu kokular fazla gerçekçiydi. Gözlerimi araladım. Pencereden sızan ışık sabah olduğunu belli ediyordu. Resmen akşam üzerimdekilerle sızıp kalmıştım. Ayşin ne yapmıştı acaba? Gözlerimi odada dolaştırdım. Hâlâ puslu gördüğümü hissedince gözlerimi ovaladım, az önce duyduğum kokunun rüya olmadığını anladığımda donakaldım. Sadece bir saniyeydi. Kokunun nereden geldiğini düşünmeye çalıştığım bir saniyeydi ama çaydan dolayı olabileceğini anladığım çok uzun bir saniye...

"Allah kahretsin!"

Panikle ayağa kalkarken resmen ağrılarımı hissetmiyordum. Koşarak odadan çıkmamla dumanın çevresindeki havayı tükettiğini anladım.

"Ayşin!" diye bağırarak salona koştum. Kalbim delicesine çarpmaya başladı. Salonun boş olduğunu gördüğümde tekrar "Ayşin!" diyerek koştum. Banyoya gideceğim an cılız bir "Buradayım." cümlesi mutfağa koşmama neden oldu. Sigara aşığı olan biri için bile bu duman fazlaydı. Mutfağın önüne gelmemle olduğum yere çakılmam bir oldu.

Camı kapıyı açan yer fıstığı, eline aldığı bir havluyla dumanı dışarı çıkartmaya çalışırken "Günaydın Uraz."

dedi. Öksürerek bir elimi ağzıma bastırdım. Boştaki elimi sallayarak dumanı kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Tezgâhta yanmış ekmekleri gördüğüm an "Ne yaptın sen?" diye sordum. Bir yandan öksürüp bir yandan dumanı süpürmeye çalışan Ayşin "Ne yapamadın desen daha doğru olur sanırım." dedi.

Hızla ocağın başına giderken "Aspiratörün icadından haberin yok mu?" diye sorup birkaç düğmeye bastım. Aspiratörün çalışmasıyla dumanı süpürmeyi bırakan yer fıstığı "Nasıl çalıştırdın?" deyip ocağa doğru yaklaştı.

"Saatlerdir çalışması için uğraşıyorum."

"Belli ki teknoloji bilgi yetersiz, yürü. Zehirleneceksin burada."

Ayşin'i kolundan çekiştirirken mutfağın kapısını kapattım. Evdeki bütün camları açarken yer fıstığını salona tıktım. Yanına gittiğimde elindeki havluya eziyet ederken "Uraz." dedi. Birazdan ağlayacağını anladığım ses tonuyla "Özür dilerim." deyince derin bir nefes aldım.

"Sadece..." deyip bakışlarını benden kaçırdı, "Cici papa yapmak istemiştim."

"Tamam, sorun yok."

"Annemi her yaptığında izlerdim. Nasıl yapıldığını biliyorum ama işte, diğer şeyleri hazırlarken-"

"Sorun yok dedim Ayşin."

Başını tamam anlamında sallayıp titrek bir nefes aldı. Nefesimi sesli bir şekilde dışarı üflerken yüzümü ovuşturdum. Gerçekten harika bir uyandırma stili vardı. Cici papa yapacakmış.

Güne bok gibi uyanmamı sağlamıştı. Koltuğa inleyerek kendimi bıraktım. Ayşin hâlâ elindeki havluya eziyet ediyordu. "Otur hadi, duman çıksın. Ne yapıyorsan devam edersin."

"Cici papa... tamam, o neyse işte."

Koltuğun ucuna oturdu. "Şu havluya da eziyet etmeyi bırak." dediğimde havluyu hızla yanına koydu. Sabahserinliği odaların arasında dolaşıyordu. Kapının altından ve camdan gelen rüzgâr salonda cereyana neden olunca Ayşin kollarını ufak bedenine doladı.

"Üşüdün mü?"

"Yoo." dese de hâlâ kollarını sıvazlıyordu.

"Belli." diyerek ayağa kalktım ve camı kapattım. Salonun kapısını açtığımda dumanın azaldığını gördüm. Odaların camlarını kapattım. Mutfağa doğru giderken Ayşin salondan çıktı.

"Uraz." dediğinde 'Ne var' gibisinden başımı salladım.

"Her yerim is kokmuş, şey... Banyo yapabilir miyim?"

Utana sıkıla sorduğu soruya "Keyfine bak." diye cevap verdim.

"Dolapta temiz havlu var."

"Gördüm." dediği an Ayşin'e bakmak için arkamı döndüm ama o çoktan banyoya girmişti. Gördüm mü demişti o? Dolaplarımı mı karıştırmıştı yani? Beni tanımaya çalışırken burnunu daha nerelere sokacaktı acaba?

Mutfağa gittim. Dumanın ortadan kalkmasıyla mutfaktaki vahşet gözler önüne serilmişti. Özenle hazırlanmış masada sadece kuş sütü eksikken tezgâh 3. Dünya savaşının bizim evde başladığına işaret ediyordu.

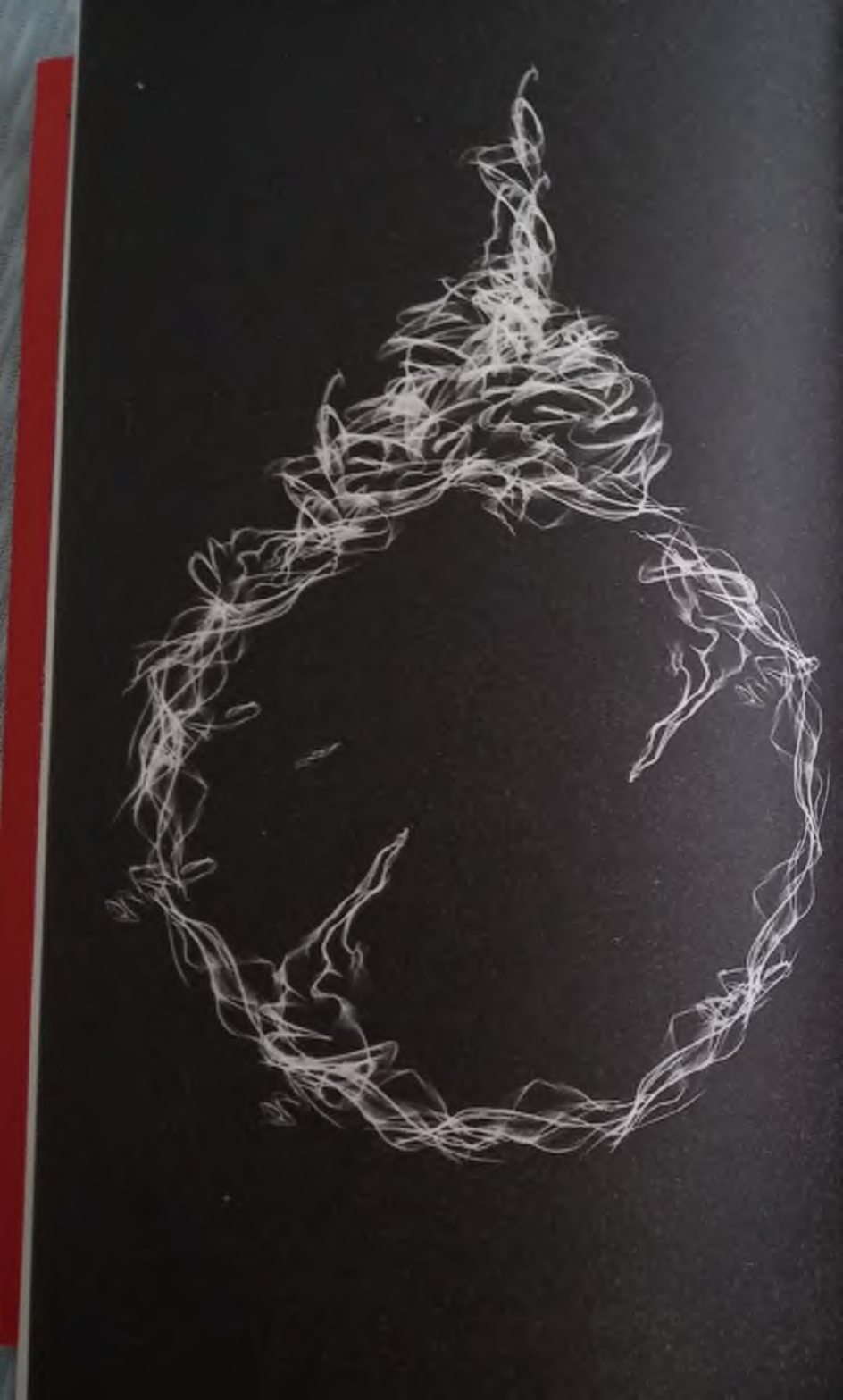
Az önce bizim mi demiştim ben? Benim. Sadece benim!

Cici papa dediği şeyin yumurtalı ekmek olduğunu gördüğüm an gülmeye başladım. Resmen ekmeği yumurtaya bulayıp pişirmekten acizdi. Hoş arkadaki masayı hazırlarken unutmuş da olabilirdi. Neyse ne. Sonuç olarak yiyecek ekmeğimiz yoktu. Ama dışarı çıkmadan önce şuraları da toplasam fena olmayacaktı.

Elime çöp poşeti alıp tezgâhın üstündeki gereksiz her şeyi içine doldurdum. Daha sonra bir bezle üstün körü

tezgâhı sildim. Evin daha çok havalanması için mutfağın camını kapatmazken Ayşin'in hâlâ banyoda olmasını fırsat bilip ekmek almak için evden çıktım.

Ayşin

"Salak. Salak. Salak. Salak."

Ellerimle başıma vurup kendime hakaret etmem bittikten sonra banyoda volta atmayı kestim, lavaboya dayanıp öfkeli yüzümü aynada incelemeye başladım. Resmen çocuğun evini yakacaktım. Alt tarafı yumurtalı ekmek Ayşin. Nasıl ocakta unutursun? Hadi aspiratörü çalıştıramadın kapıyı pencereyi neden en başta açmadın. Salak. Su katılmamış salak! Bir de bunların üstüne temiz havluları gördüğünü söylüyorsun. Açık açık dolaplarını karıştırdım deseydin daha iyi olurdu yer fıstığı! Çocuğun neden sana yer fıstığı dediği belli. Sürekli yerin dibine girecek şeyler yapıyorsun. Salak.

Kendi kendime söylenmem bittikten sonra suyu açtım. Dolaptan aldığım temiz havluları ulaşabileceğim bir yere astım. Üzerimdekileri çıkartıp kenara koydum. Kendimi sıcak suyun kollarına bıraktığımda biraz da olsun sakinleştiğimi hissettim. Bir süre suyun tadını çıkardım. Uraz'ın şampuanını ve duş jelini kokladıktan sonra yıkanmaya başladım. Artık is yerine Uraz gibi kokuyordum. Duştan çıkıp sıkı sıkı havluya sarıldım. Kıyafetlerimi burnuma götürdüğüm de yüzüm buruştu. Hâlâ is kokuyorlardı. Bunları üzerime geçirmem resmen boşu boşuna duş almam anlamına gelecekti.

Ne yapacağımı düşünmeye başladım. Aceleyle evden çıkarken yanıma yedek kıyafet de almamıştım. İç çamaşır-

larımı bir kere daha kokladım. Hafif bir çitilemeyle koku-
su çıkabilir diye düşünürken sütyen ve külotumu lavabo-
ya koydum. Suyu açıp sabunla iç çamaşırlarımı yıkadım.
İki gram şey, ömrümden ömür götürdü. Eskiler o koca
koca çamaşırları nasıl yıkıyorlardı acaba?

İyice sıkıp biraz da kurutma makinasını tuttuktan son-
ra üzerime geçirdim. Hâlâ nemliydiler ama en azından is
kokmuyorlardı. Bu sorunu hallettiğime göre şimdi üze-
rime ne giyeceğimin derdine düşsem fena olmayacaktı.
Acaba Uraz bana bir şeyler verebilir miydi? Havluya tek-
rar sarılıp kapıyı araladım.

"Uraz?"

Ses gelmeyince kapıyı biraz daha açtım, "Uraz?" Hâlâ
sesin gelmemesi kafamı karıştırmıştı, temkinli bir şekilde
banyodan çıkıp "Kurt Uraz?" diye seslendim. Bir iki adım
koridorda ilerledim.

"Gıcık!"

İçeriyi dinledim. Ses yoktu. Gitmiş miydi? Resmen çocu-
ğu evinden kaçırmıştım. Yatak odasına gittim. Dolaplarını
kurcalarken bulduğum siyah bir tişörtü üzerime geçirdim.
Birkaç eşofmanını denedim. Büyük geldiğini gördüğüm-
de ağlamak istercesine olduğum yere çöktüm. Ne giyecek-
tim? Gözüme çarpan şortu almak için tekrar ayağa kalktım,
üzerime geçirdikten sonra belindeki lastiği sıkıca bağla-
dım. Aynadaki görüntüm içler acısı halimi gözler önüne
seriyordu. Resmen abisinin kıyafetlerini giyen kız çocuk-
larına benziyordum ama bunlardan başka çarem yoktu.

Kapı kapanma sesi duyduğumda odadan çıktım. Uraz
elindeki poşetlerle ayakkabılarını çıkarırken göz ucuyla
bana baktı.

"Şimdi de giysi dolabımı mı karıştırmaya başladın?"

Yanaklarıma kanın hücum ettiğini hissettim. "Şey, kı-
yafetlerim is kokuy-" derken sözümü kesti.

"Saçını kurut, ayağına da çorap giy. Yerini söylememe gerek yoktur diye düşünüyorum."

Uraz

Ayşin utanmış bir ifadeyle odaya doğru yürürken mutfağa girdim. Aldığım meyveleri dolaba yerleştirdim. Ekmek ile simitleri keserek sepete koydum. Banyodan kurutma makinasının sesi geliyordu, pencereyi kapatıp banyoya doğru ilerledim.

Uçuşan sarı saçlarından burnuma kendi kokum geldi. Bundan hoşlanmamıştım. Kurutmayı bitiren Ayşin saçlarını geriye doğru attı. Beni farketmesiyle ufak bir çığlık atan yer fıstığı elini göğsüne bastırdı.

"Ödümü patlattın Uraz."

"Kusura bakma tavus kuşu."

"Yer fıstığından sonra tavus kuşuna mı terfi olduk?" diye sordu. Şaşkınlıktan alnını kırıştırmıştı. Gülmemek için derin bir nefes aldım. "Hazır olunca mutfağa gel." diyerek gerisin geri mutfağa döndüm.

Çayları bardaklara koyarken Ayşin kapıda belirdi.

"Çekirdekli simit almışsın."

"Sevmez misin?"

"Çok severim."

Bu kızla fazla mı ortak noktamız vardı? Memnun olmuş bir şekilde yerime oturdum.

Mutfakta sadece çatal ve bıçakların tabaklarda çıkardığı sesler hâkimdi. Ayşin'in ara ara bakışlarını yakalasam da hiçbir şey söylemedim. Sessizce kahvaltımızı yaptık. Saate baktığımda "Okula geç kaldın." dedim. Çayından

yudum alan yer fıstığı omzunu silkti.

"Sen de öyle."

"Benim bir zorunluluğum yok."

"Benim de yok." dediğinde imalı bir şekilde tek kaşım havalandı.

"Yani sonuçta okulda babam yok, ablam da yok. O yüzden gitmeme gerek yok."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken çayımdan bir yudum aldım. "Sen baban ve ablan için mi okula gidiyorsun? Senin gibi ineğe bu cümleyi hiç yakıştıramadım."

"Bir de inek olduk iyi mi?" diyen yer fıstığı gülümseyerek bardağı masaya koydu ve devam etti:

"Bugün işin var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım, "Ama sanırım seninle işim var."

"O ne demek?"

"Akşama kadar sen ve başıma açacaklarınla uğraşacağım demek."

Ayşin'in dudakları aralanırken ayağa kalktım. Kapının önüne bıraktığım poşeti elime alıp yer fıstığına uzattım. "Bu ne?" diyerek poşeti açtı. Bir anda gözleri parlarken "Panduf" diye bağırdı. Terliklerini ayağına geçirirken "Uçmayı öğrenene kadar kullanırsın." dedim. Yüzünde sayılı kez gördüğüm gülümsemeyle bana bakan Ayşin "Çok teşekkür ederim." dedi ve ayaklarını kıpırdatmaya başladı. "Önemsiz..." diyerek çayımın sonunu kafama diktim.

"Sofrayı kuran kaldırsın."

Gülümsemesi yavaşça silinen yer fıstığı "Zaten ben kaldıracaktım."

"Sadece işimi şansa bırakmak istemedim."

Mutfaktan gelen tabak seslerinden uzaklaşıp salona geçtim ve televizyonu açıp karşısına oturdum. Her ne kadar sabah dumanla uyanmış, dışarı çıktığımda da bir paket si-

garayı bitirmiş olsam da bedenim hâlâ o enfes tadı istiyordu. Gözlerimi salonda gezdirdim. Dün aldığımız sigara paketlerinin nerede olduğunu düşünürken ayağa kalktım.

"Ne arıyorsun?"

Ayşin'e bakmadan etrafı kontrol ederken "Sigara paketleri nerede?" diye sordum.

"Burada."

Yer fıstığına baktığımda paketi bana uzattığını gördüm. Benim sigara içmek istediğimi nasıl anlamıştı?

"Diğerlerini de mutfakta ocağın üstüne koydum."

Sigara paketini elime aldığımda gülümseyen Ayşin tekrar mutfağa döndü. Paketi açarken koltuğa oturdum. Sigarayı dudaklarımın arasına kıstırdığımda "Camı açıp içsen olur mu?" diye soran yer fıstığına baktım.

"Sabah yeterince duman soludum." diye devam etti.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve pencereyi açtım. Tekrar yerime otururken sigaramı yaktım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattıktan sonra başımı koltuğun omuz kısmına yasladım. Yemeğin üstüne bu çok iyi gelmişti. Gözlerimi açmadan arka arkaya aldığım nefesleri yavaşça verdim.

"Çok mu güzel?"

Gözümü aralayıp Ayşin'e baktım,

"İçerken hayattan soyutlanmış gibiydin."

Toparlanıp, uzayan külü kül tablasına döktüm.

"Ben de deneyebilir miyim?"

"Hayır." diye kestirip attım.

"Neden?"

"Sigaramı paylaşmayı sevmem."

"Başka bir tane yakayım."

"Hayır Ayşin."

"...ama denemek istiyorum."

Ona sinir oluyordum. Resmen çocuklaşıyordu.

"İnsanlar her istediğini elde edemez yer fıstığı."

Çekirdek kâsesinden bir avuç aldım. "Hem senin gibi biri için zararlı. Bir şeye bağımlı olmak istiyorsan, bu biçilmiş kaftan." diyerek avucumun içindeki çekirdekleri gösterdim. Yanaklarını şişire şişire nefesini üfleyen Ayşin sehpadaki Kinder paketini kucağına aldı.

"Resmen boyum kadar çikolata yapmışlar." dediğimde çekirdek elim ile dudaklarımın arasındayken yer fıstığına baktım. Çikolataya olan bakışları kahkaha atmama neden oldu. Benimle beraber gülümseyen Ayşin ilk parçayı bana uzattı. Bir anda yetimhanedeki anılarım gözümün önüne geldi. Aleyna için müdürün odasından çaldığım misafir çikolatasının üzerine yediğim dayağın yerleri o günkü gibi sızladı. O günden sonra ağzıma çikolatalı hiçbir şey koymamıştım.

"Sevmem."

"Hadi ama bunun tadı diğerlerine benzemez."

"İstemiyorum." diyerek elimdeki çöpleri kaba boşalttım.

"Bir kere de inat etmeyip istediğimi yapsan ne olur sanki?" Hayretle Ayşin'e döndüm "Bir kere mi? Bir kere mi dedin sen?" dedim. Sitemimi anlamış gibi gözlerini kaçıran kız hâlâ eliyle çikolatayı bana uzatıyordu. Pes etmeyeceğini anladığımda çikolatayı aldım. Ters ters bakarak paketini açarken Ayşin de kendininkini açtı. Aynı anda çikolatayı ısırdık. Bir anda ağzıma dağılan tat kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Çok uzun zamandır yemesem de yediklerimin tadı buna benzemiyordu. Fazla şekerliydi ya da fazla sütlü ama sonuç olarak güzeldi.

Tekrar ısırdığımda ufak bir kıkırtı duydum. Yer fıstığına baktığımda "Sana söylemiştim." dedi. "Tadı hiçbir çikolataya benzemez."

Saatlerimizi televizyonla öldürdük. O programdan diğerine atlarken vaktin nasıl geçtiğini anlamadık. Hava kararmıştı. Ayağa kalkıp silkelendim, bir günde hamladığımı

hissediyordum. Gözüm Ayşin'e takıldığında uyudu uyuyacak gibi duruyordu. Saatlerdir konuşmamıştı. "Ayşin." diye seslendim. Yorgun bir bakışı bana gönderirken "Uykun mu geldi?" diye sordum. Yüzünü buruşturarak oturuşunu dikleştirdi.

"Ağırlık çöktü sanırım."

"O kadar yersen normal. Şekerin düşmüştür."

Bana cevap verme gereği duymayan yer fıstığı, koltuğun yastıklarından birini kafasının altına alıp kedi gibi kıvrıldı. "Biraz şekerleme yaparsam bir şeyim kalmaz." Uyku tabiri bile yemek üzerineydi. Pes diyerek televizyonu kapatırken telefonumun çaldığını duydum. Etrafa bakınırken sesin yatak odasından geldiğini farkettim. Koşar adım odaya gidip telefonumu elime aldım. Gördüğüm isimle hızla telefonu açtım.

"Cankut?"

"Uraz'ım."

"Yaşıyormuşsun."

Gülüşünü duyduğum Sarı "Özledin mi beni Kurt'um?" dedi.

"Kes!" diyerek zırvalıklarına bir son verirken "Aramak için geç kalmadın mı?" dedim.

"İşlerim vardı. Ancak fırsat bulabildim."

"Ne işiymiş o?"

"Karı gibi meraklı olduğunun farkında mısın Uraz?"

Aynı benim gibi konuşması asabımı bozarken "Sarı" dedim. "Tamam tamam. İnce bir iş diyeyim sen anla."

"Pislik herif" diyerek saçlarımı karıştırdım. Ben burada nelerle uğraşıyordum. O nelerle...

"Patron'dan haberin var mı?"

"Hayır. O geceden sonra görmedim. Haberimin mi olması gerekiyordu?"

"Bu sessizlik hoşuma gitmiyor Cankut."

Bir süre sessiz kalan Sarı "Kobra'ya sorsan." diye devam etti, haklıydı. Bütün gelişmeleri ondan öğrenebilirdim.

"Öyle yapacağım."

Bir süre nefes alışverişini duyduğum Cankut "Ayşin de bugün okula gelmedi. Başına bir şey mi geldi acaba?" diye sordu.

Bende olduğunu söyleyip söylememek arasında gidip gelirken "Hoş, babası ve ablası da yok. Bir yere gitmiş olabilirler ama yine de tedirgin oldum." diye devam edince derin bir nefes aldım.

"Müdür Ankara'da, Merve arkadaşlarıyla kaçamakta, Ayşin de bende."

"Ne! Ne demek Ayşin bende?"

"Bu olaylar varken evde tek mi bıraksaydım?"

"Doğru." diyen Sarı'nın bir an bana hak verdiğini sanmıştım.

"Senleyken daha güvende olur haklısın. Patron senin yanındayken asla Ayşin'e zarar veremez."

Ne ima ettiğini anlayınca yüzüm buruştu. "Uzatma Cankut."

"Oğlum, o kızın başına bunlar senin yanında diye gelecek farkında mısın sen? Allah aşkına Uraz, dövüşte kafana fazla darbe mi aldın? Sizi tekrar yan yana görürse neler olabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Bir şey olmaz. Onun derdi ona yeter şu anda."

"Adamdaki rahatlığa bak ya!" diyen Cankut sinirle telefona doğru soludu. Birazdan dırdırın son noktasına gelip benim sınırımı zorlayacağını bildiğim için "Biraz beni örnek al. Rahat ol kardeşim. Bir şey olmayacak."

"Uraz sana-"

Daha fazla Cankut'un evhamını çekmemek için telefonu yüzüne kapattım ve hızla Kobra'nın numarasını çevirdim. "Alo Uraz?"

"Kobra son durumlar ne?"

"Nur topu gibi bir şüphelimiz daha var."

"Kim?" Kobra olanları kısaca anlatırken biraz da olsa rahatladım. Patron tüm dikkatini olayı çözmeye vermiş ve bunun sayesinde bir şüpheli daha bulmuştu. Gerçek ispiyoncuyu. Bu bana gerçekleri ortaya çıkarmak için biraz zaman kazandırırdı. En azından sadece Ayşin'e odaklanmayacaktı. Böylece benim de aklım sürekli yer fıstığında olmayacaktı.

"Sen nasılsın? En son fena dayak yedin."

"Toparlanıyorum."

"Tamamdır Kurt. Benim artık kapatmam lazım. Dikkatli ol."

"Görüşürüz abi." diyerek telefonu kapattım. Salona döndüğümde Ayşin hırıltı gibi sesler çıkarıyordu. Kollarını ufak bedenine dolamış olduğunu gördüğümde üşüdüğünü anladım. Tüm gün sigara içtiğim için açık kalan pencereyi kapattım. Gece odamdan aldığını anladığım pikeyi üzerine örterken yanlışlıkla elim yanağına değdi. Bir an hissettiğim sıcaklıkla kaşlarım çatıldı. Elimi belli belirsiz yanağına değdirdim. Ateşi mi vardı?

Avuç içlerimi boynuna ve alnına bastırdım. Gerçekten ateşi vardı. Acaba kaç dereceydi? Neden dokunmama rağmen uyanmıyordu. "Ayşin." dediğimde cevap vermeyince yanına oturdum. Yüzünü kavrayıp yanağına hafifçe vururken "Ayşin!" diye seslendim. Mırıldanmalarından bir bok anlamıyordum. "Aç hadi gözünü!"

"Uraz?"

Belli belirsiz açılan gözleri derin bir nefes almama neden oldu. En azından kendindeydi.

"Her yanıma iğneler saplanıyormuş gibi hissediyorum."

"Ateşin var çünkü. Kalk hadi hastaneye gidelim."

Mızmızlanan Ayşin "İstemiyorum." derken üzerinde-

ki pikeyi açtım. "Sana isteyip istemediğini sormadım."

Pikeyi tekrar üstüne çeken yer fıstığı "Uraz lütfen." diye fısıldadı. "Hastaneye gitmek istemiyorum."

"Ateşinin kaç derece olduğunu bile bilmiyorum Ayşin."

"Öp o zaman." dediğinde kaşlarım çatılırken güç bela elini alnına götürdü. "Dudakölçer. Annem dudaklarıyla ölçebiliyordu."

"Sen ciddi misin?" diye sorduğumda cevap vermeyen yer fıstığını hafifçe dürttüm. "Uraz yalvarıyorum beni benimle bırak, halim yok anlamıyor musun? Gitmek istemiyorum işte hastaneye." Son enerjisiyle kurduğu cümle sıkıntıyla kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ateş böbreklerine zararlı değil miydi? Kucaklayıp onu hastaneye götürebilirdim ama dışarıda görünme riski şu anda kafama dank ediyordu. Gitmezsek ateşini nasıl düşürecektim?

Koşar adım mutfağa gittim. Telefonumu alıp ateşin nasıl düşeceğini araştırmaya başladım. Evde ateş düşürücü var mıydı? Ya böbreklerini etkilerse? Koca karı yöntemlerini araştırırken gördüğüm iki şey çok uzun zaman önce olan bir anımı yarım yamalak hatırlamama neden oldu. Annemin ateşlendiğim bir gecede yaptıkları hayal meyal gözümün önünde canlandı. Burnumu sızlatan bir kokuyla "Sirkeli su." diye fısıldadım.

Dolapların içinde boş bir kap buldum. İçine su doldururken temiz bir bez aramaya başladım. Evde sirke olmadığı aklıma geldiğimde koşar adım yan komşuya gittim. Hay a... tam da evde olmayacak zamanı bulmuştu. Diğer komşunun kapısını çaldığımda yaşlı kadın aheste aheste kapıyı açtı. Hızla derdimi anlatmamla bir şişe sirkeyi elime tutuşturması bir oldu.

"Ateşi düşmezse ılık bir banyo yaptır çocuğum."

Eve döndüm ve bir kabın içine sirkeyi damlattıktan sonra salona geçtim, Ayşin'in inleyerek uyuyor olması daha da

panik yapmama neden oldu. Ateşi yükselmiş miydi acaba?

Bezi, suya daldırarak yer fıstığının eklem yerlerini silmeye başladım. Bezin vücuduna değdiği yer, buharlaşıyordu sanki. Bir süre sirkeli suyla Ayşin'i ovaladım, daha sonra bezi eklem yerlerine koyup ateşinin düşmesini bekledim. İnlemesi son bulsa da içim hâlâ rahat değildi.

Elimi ara ara alnına bastırdım. Ellerim bezi sıkmaktan yandığı için ateşi olup olmadığını anlayamıyordum, acaba annesinin taktiği gerçekten işe yarar mıydı? Yavaşça Ayşin'e yaklaştım. Kirpiklerinin yakından daha da uzun olduğunu farkettim. Sirke ve hanımeli kokusunu alınca gülümsedim, eğilip dudaklarımı alnına götürmemle çekmem bir oldu. Hâlâ ateşi çoktu ya da benim dudakölçerim bozulmuştu. Ne diyorum ben ya.

Aklıma komşunun dediği geldiğinde ayağa kalktım. Hızla banyoya gidip suyu açtım, su ısınırken salona döndüm.

"Ayşin, hadi kalk güzelim."

Ayşin'in üzerindeki pikeyi çekmemle inlemesi bir oldu, "Hadi Ayşin."

"Gücüm yok. Üşüyorum." dedi. Kalkmayacağını anladığımda bir çırpıda yer fıstığını kucağıma aldım. Banyoya gidip Ayşin'i klozetin üstüne oturttum.

"Çok soğuk." diyerek kollarını vücuduna doladı. Suyu kontrol ettim. Yeterli sıcaklıkta olduğunu gördüğümde Ayşin'i kaldırdım. "Duşa girmek istemiyorum Uraz." Ayşin'e kulaklarımı kapatarak duşa soktum. Üzerindeki tişörtü çıkarmaya çalışırken eliyle beni engellemeye çalıştı.

"Üzerimi çıkarmak istemiyorum."

"Ayşin uğraştırma hadi."

Hâlâ elleriyle tişörtün ucunu tutan kız duvardan kayarak yere oturdu. Bacaklarını kendine doğru çekerken başını dizlerinin arasına aldı. "Ayşin!" diye bağırdım.

"Yıkanmak istemiyorum."

"Sen de hiçbir şey istemiyorsun Ayşin. O zaman kalk hastaneye gidiyoruz."

Blöfümü yiyen yer fıstığı omzunu silkti. Su her yerini ıslatmıştı. Tekrar üzerini çıkarmak için hamle yaptığımda "Soyunmak istemiyorum." dedi. Sinirle iç geçirdim. Sanki ben seni soymak çok istiyordum.

"Hadi yer fıstığı." dediğimde sesimden bıkmış olduğum belli oluyordu. Başını kaldırıp bana bakan kıza tekrar "Hadi." dediğimde tereddütle kollarını havaya kaldırdı. Tişörtü çıkarıp attım. Elleriyle olmayan göğüslerini kapatmaya çalışması gülümsememe neden oldu. Hayır, göz zevkinden bu kızın haberi yok muydu?

Gözüm bir an belindeki iki büyük ameliyat izine takıldı. Bembeyaz teninde hâlâ kırmızımsı duran iki büyük iz... Ayşin'in titremesiyle kendime geldim. Suyu vücuduna tuttum. Her yere eşit dağılmadığını gördüğümde elimi sırtında gezdirmeye başladım. Teninin saten yumuşaklığında olması bir anlık hareketlerimin yavaşlamasına neden oldu. Daha önce dokunulmamıştı. İlk kez tenini ben keşfediyormuşum gibi hissediyordum. Dokunuşlarım ara ara irkilmesine neden oldu. Özellikle de yara izlerine yakınlaştığımda.

Bir süre suyun altında duran Ayşin'in titremesinin geçmesiyle rahat bir nefes aldım. Teni hâlâ sıcaktı ama ilk dokunduğum gibi alev alev yanmıyordu. Suyu kapattım. Temiz bir havluyu bacaklarımın arasına sıkıştırıp Ayşin'i ayağa kaldırdım. Yüzündeki suları havluya sildikten sonra vücudunu sardım. Gözleri biraz daha açılan yer fıstığına sarılıp yatak odasına götürdüm. Dolaptan temiz kıyafetleri çıkarıp yatağın üstüne koydum.

"Hadi giy şunları."

Ayşin yavaşça tişörtü eline aldı. Bir eliyle havluyu sıkı sıkı tutuyor diğer eliyle de tişörtü giymeye çalışıyordu.

"İç çamaşırlarını çıkar istersen?"

Sanki küfür etmişim gibi yüzüme bakan kız havluya daha çok sarıldı. Nefesimi dışarı üflerken "Hadi be kızım, sapık olsam sana mı bakarım." dememle kaşları çatılan Ayşin "Ne diyorsun sen be?" dedi. İyileşmeye başladığını sesini yükseltmesiyle anlarken "Hadi uzatma da çıkar iç çamaşırlarını." dedim.

"Çıkarmayacağım."

"Daha kötü olmak mı istiyorsun Ayşin?"

Gözlerimin içine baktı. Nedense başka bir şey düşündüğünü hissediyordum. Bir an aklına bir şey gelmiş gibi gözleri açıldı. "Ne oldu?" diye sorduğumda "Hiç." diyerek tişörtü üzerine geçirdi ve garip bir şekilde iç çamaşırını çıkardı. Belindeki havluyu indirmeden önce "Dön." dedi eliyle dönmemi işaret ederek. *Ya sabır.*

"Sakın bakma." diye uyarmayı ihmal etmedi.

"Bakmakla görmek arasında fark vardır yer fıstığı."

"Uraz!"

Bir süre sonra "Dönebilirsin." dedi. Resmen kendi evimde köle hayatı sürüyordum. İç çamaşırlarını kıyafetlerin içine koyarken "Saçını kurutalım." dedim. Banyodan aldığım kurutma makinasını fişe taktım. Yatağa oturan Ayşin'e uzattım. Ağır hareketlerle kurutmaya başladığında *'Böyle giderse bir gün boyunca saç kurutur.'* diye düşündüm. Elinden kaptığım kurutma makinasıyla saçlarını kuruturken bir yandan da saçlarında elimi gezdirdim. İpek gibi yumuşacık saçları tekrar dikkatimi dağıtmaya başladığında silkelendim. Makinayı kapatırken "Nasılsın?" diye sordum.

"Daha iyiyim."

Ellerimi yüzünde ve boynunda gezdirdim, ateşi yok denecek kadar azdı. Dolaptan aldığım çoraplarımdan birini önünde diz çöküp giydirdim. Uzun paçalarını kıvırırken Ayşin'in bana baktığını hissettim. Başımı kaldırdı-

ğımda yüzünde huzurlu bir tebessüm olan yer fıstığına "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç."

Paçalarını katladıktan sonra ayağa kalktım.

"Hadi uyu biraz."

Kaşlarını çatarak bana bakan yer fıstığı "Burada mı?" diye sordu, "Yok ben rahatını bozmayayım."

"Evimin her yeri rahat, sen dert etme."

İtiraz edecek gibi durduğunda "Hadi." diyerek yorganı açtım. Çarşaflar daha Pazartesi değiştiği için sadece yastık kılıfını değiştirip yatağa koydum. Tereddütle yatağa uzanan yer fıstığının üstünü örterken "Kötü hissedersen seslen." deyince elimin üstüne elini koydu.

"Senin gibi biri hayatımda olduğu için çok şanslıyım. İyi ki varsın."

"Senin gibi biri hayatımda olduğu için çok şanslıyım. İyi ki varsın."

İlk kez biri hayatında olduğum için şanslı olduğunu düşünüyordu. İyi ki varsın. Ne yapmıştım ki varlığım iyi olmuştu?

Ayşin'in eline gözüm takıldı. Aynanın bıraktığı yara izi, dövüşle daha da derinleşmişti sanki. Parmaklarımı yara izinin üzerinde gezdirdim, ikinci kez. Kimse ben izin vermediğim sürece bana dokunamazdı. Yer fıstığı ise buna ikinci kez cesaret etmişti. Bana dokunduğu elini o an kırmam gerekiyordu. Ben ise sadece elimi çekmekle yetinmiştim. Yine! Bu kıza karşı neden bu kadar toleranslıydım? Bana gerek kalmadan acı çektiğini bilmek mi beni bu hale getirmişti?

Derin bir iç çekerek ayağa kalktım. Her saat başı yaptığım gibi Ayşin'i kontrol etmek için odaya gittim. İlk saatlere göre biraz daha düzenli nefes alıyordu. Yavaşça yanına yaklaştım. Odanın penceresinden içeri süzen ışık bembeyaz tenine hafifçe vurmuştu. Eğildiğim an burnuma dolan hanımeli kokusuyla yavaşça dudaklarımı alnına bastırdım. Ateşi, bir saat öncesine göre daha azdı. Dudaklarımı alnından ayırdım. Birkaç santim uzaklaşıp hanımeli kokusuyla ciğerlerimi doldurmak istercesine nefes aldım. Bu kız kesinlikle efsunluydu. Benim gibi psikopat birine bile normal hissettirecek kadar efsunlu...

"İyiyim."

Hızla doğruldum. Aldığım nefes sanki boğazımda kalmış gibi birkaç kere öksürdüm. Buna rağmen kalbim son sürat atmaya devam etti. Ayşin'in yarım yamalak açtığı mavi gözlerine bakıp ne söyleyeceğimi düşündüm. "Her saat başı beni kontrol etmene gerek yok." dediği an beynimden vurulmuşa döndüm. Uyuduğunu düşündüğüm an uyanık mıydı yani. Dudaklarımla ateşini ölçtüğümü hissediyor muydu? Daha sonra kokusunu içime çektiğimi duyuyor muydu?

"Meraklısı değilim."

Geri dönüp yürümeye başladım; sinirlenmiştim, resmen geri zekâlı yerine konmuştum. Madem uyanıksın neden yanına geldiğimde bir tepki vermiyorsun? Salona girip kendimi koltuğa atıp parmaklarımla ritim tutmaya başladım. Her ritimde içimdeki öfke biraz daha artıyordu. Ben nasıl onun uyanık olduğunu farketmedim? Kendimi nasıl komik durumuna düşürebildim?

"Neden sinirlendin?"

Parmaklarım hareketi kesti. Ayşin'e doğru bakmak istesem de kaskatı kesilmiştim. Ağır adımlarla yanıma geldi. "Ben sadece uykundan olmanı istemedim." diyerek yanıma oturdu.

"Karnım acıktı."

Pencereyi kapatırken bir an hareketsiz kaldım. Bu kız hasta değil miydi? Şu anda canının bir şey istememesi, yemek gördü mü kusması gerekirdi. Daha tüm gün yediği şeyleri hazmetmişken bir de acıkmış mıydı yani?

"Makarna yapalım mı?" diye sorduğunda tek kaşım havaya kalktı.

"Bu saatte mi?"

"Hani saat erkendi ya?"

"Uyumak için erken, yemek için geç." dediğimde gözlerini kıstı.

"Uyumadığım her an yemek yeme yeteneğine sahibim."

"Ağzımın boş durmasını sevmiyorum diyorsun yani."

"Sadece karnım aç diyorum."

Ayşin'in bozulduğunu sesinden anlamıştım, "Makarnayla uğraşma, dışarıdan söyleriz." dedim.

"Bu saatte mi?" Sesini benim gibi kullanması bir an gülmek istememe neden olsa da ciddiyetimi bozmadım. "Hani saat erkendi ya?" diyerek ben de onu taklit ettim. O benim aksime kahkahalarla gülmeye başladı. Gülümsemesi gök kuşağının sonunda olduğuna inanılan altınlar gibiydi. O kadar nadide...

"Tamam, şimdi ciddi olalım. Makarna yiyor muyuz , yemiyor muyuz?"

"Hay senin makarnana. Aşeriyorsun herhâlde kızım." diye söylendim. *Ben kız hasta yorulmasın diye dışarıdan söyleyelim diyorum. O inatla makarna diyor. Allah'ım sen bana sabır ver.*

"Ne aşermesi be, sadece teşekkür yemeği hazırlamak istiyorum."

"Sen önce tam anlamıyla iyileş, sonra teşekkür edersin."

Bir süre sessiz kalan Ayşin "İyiyim ben." dedi. Ne söylersem söyleyeyim o makarnayı yemeden pes etmeyecekti.

Birden sevinç nidası atan yer fıstığı "Yaşasın!" diye bağırdı. "Makarna yiyeceğiz." Alt tarafı makarna için fazla yaygara koparıyordu. Hem de hasta hasta...

"Önce şu pantufları ayağına geçir. Sonra üzerine hırkanı giy. Mutfağa gel."

Ayşin'i beklemeden mutfağa gittim. Evdeki en büyük tencerenin içine su koyup ocağı yaktım. Bu sırada mutfağa gelen yer fıstığı "Ya. Ben gelmeden başlamışsın." dedi.

"Alt tarafı suyu kaynamaya koydum." Tezgâhın önünden beni iterek uzaklaştırırken "Zaten en önemli iş o, tamam sen otur artık. Gerisini ben hallederim." dediğinde şaşkınlıkla alnımı kırıştırdım. Emir vermeye başladığına göre iyileşmişti belli.

Buzdolabını açan Ayşin makarna için gerekli malzemeleri tek tek tezgâha koydu. Tavayı ocağa yerleştirdi. Altını yakmadan önce soğanları rendeledi. Bir an elini kesecek korkusu sandalyeden kalkmama neden olsa da ustalıkla bu işi halletmişti. Tavaya yağ koyup soğanları eklerken pür dikkat yer fıstığını izledim. Sabah öğrendiği şekilde aspiratörü çalıştırdı. Domatesleri yıkarken "Uraz." diye seslenince boş bulunup irkildim. Suyu kapatıp kesme tahtasını alırken bana baktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Soru sormak için izin mi aldın sen benden?" derken ki şaşkınlığım yer fıstığının gülümsemesine neden oldu.

"Evet."

"Hayır desem sormayacak mısın?" Soğanları karıştırdıktan sonra domatesleri küçük küçük doğramaya başlayan Ayşin "Şimdilik evet." dedi, en azından dürüsttü. "Yani elbet bu soruyla karşılaşacağım."

"Hı hı!"

"Sor bakalım?"

"Ailen nerede?"

Bıçak kesiği gibi gülümsemem yüzümden silindi. Bu soruyu öyle beklemediğim bir anda sormuştu ki...

"Yok..." cevabı kendiliğinden dudaklarımın arasından çıktı. Kaşlarını çatarak bana dönen yer fıstığı yok kelimesini açmamı belli eden bir tonda "Yok?" dedi. Artık kıvırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Basbayağı yok."

"Herkesin bir ailesi vardır."

Omuz silktim, "Benim yok."

Ayşin iyice sinirlenmişti, yaptığı işi bıraktı. "Uraz dalga mı geçiyorsun?"

"Böyle bir konuda dalga geçecek biri miyim?" dediğimde ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine gözlerimin içine baktı. Soğanların kokusuyla hızla yanmak üzere olan soğanları karıştırdı. Salçayı ekleyip karıştırmaya devam etti.

"İlk günden beri böyle bir evde yaşaman aileni merak etmeme neden olmuştu ama hiçbir zaman bir ailen olmadığını düşünmedim." dedi. Daha sonra bir şey hatırladığını belli eden Ayşin bana döndü, elindeki tahta kaşığı bana doğru sallayarak "O zaman sen yetimhanede büyüdün." dedi. Başımı evet anlamında salladığımda tekrar önüne döndü.

"Demek o yüzden yetimhane isminin geçtiği her an dünyadan kopuyorsun."

Tavanın içine kalan sıcak sudan ekleyip karıştıran Ayşin'e cevap vermedim. Çünkü verecek bir cevabım yoktu. Geçmişim beni ilgilendirirdi. Doğradığı domatesleri de tavanın içine attı. Üzerini bir kapakla kapattı. Ellerini yıkayıp kâğıt havluyla kurularken bana doğru döndü.

"Sana orada bir şey mi yaptılar?" dediği an içimde öfke fırtınası harekete geçmeye başlamıştı.

"Hemen kaşlarını çatma. Sadece o gün olanları anlamaya çalışıyorum."

"Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmaman konusunda anlaşmıştık." dedi ve ardından ayağa kalktı.

"Özür dilerim."

Ayşin'in daha fazla sinirlerimi zorlamaması için ondan uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa kalbini kıracaktım. Salona gittim, sehpadaki paketten bir sigara alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim.

"Uraz?"

Yer fıstığına bakarken sigarayı yaktım. Derin bir nefes alıp kötü anılara bulanmış beynimi rahatlatmaya çalışırken tekrar "Özür dilerim." dedi. Cevap vermeden sigaramı içmeye devam ettim.

"Sadece o adama saldırmanı gerektirecek haklı bir neden bul-"

Dumanı dışarı üflerken "Bulma Ayşin." diyerek sözünü kestim. "Benim hayatımda olanlara, yaptıklarıma bir neden bulma. Ben buyum. Geçmişim geleceğim kimseyi ilgilendirmez."

"Sadece seni tanımaya-"

"Tanıma." Tekrar sözünü kesmemle derin bir nefes aldı. Sigarayı kül tablasına bastırdım. "Pişman olacağın şeyleri yapmaktan vazgeç." diyerek yer fıstığına doğru yürüdüm. "Başına neler gelebileceğiyle ilgili en ufak bir fikrin yokken yılanın deliğine çomağını sokma."

Şu an ayaklarımızın ucu birbirine değecek mesafedeydik. Korkusuz duruşu gözlerinin titreyişine kadar sürebilmişti, "Yoksa seni o tatlı dilin bile kurtaramaz."

Bir an nefesini tutan yer fıstığının omzuna çarparak mutfağa döndüm. Bu sefer akıllılık yapıp ocağın altını kısmıştı. Makarnaları kaynayan suyun içine attım. Tavadaki kaynayan sosu karıştırıp tekrar kapağını kapattım.

Az sonra Ayşin kapıda belirdi. Benim yaptığım gibi tencereyi kontrol ettikten sonra soya kıymasını sosun içi-

ne attı ve karıştırdı. Ağzını bıçak açmıyordu. Sucuğu ufak ufak doğramaya başladı. Onun bu hali daha da sinirlenmeme neden oluyordu. Neden burnunu olmayacak şeylere sokuyordu ki? Sana ne benim ailemden, geçmişimden. O adama neden öyle davrandığımı öğrensen eline ne geçecek? Mutlu mu olacaksın yaşadığım zulmü öğrendiğinde?

"Ah!"

Düşüncelerimi Ayşin'in sızlanması böldü. Ayşin şimdi koparduğu peçeteyi parmağına bastırıyor bir yandan da olduğu yerde zıplıyordu.

"Çok acıyor."

Elini tutup peçeteyi araladım, kesik derin değildi. Dikişe gerek yoktu ama yüzündeki ifadeden canını yaktığı açıkça belli oluyordu. Tekrar peçeteyi parmağına bastırarak Ayşin'i salona doğru çektim. Dövüşten kalan pansuman malzemelerini dolaptan çıkarırken yer fıstığı sessizce ne yaptığıma bakıyordu.

"Pansuman yapacağım. Bakma öyle kan kaybından ölürsün falan. Şahit yazarlar."

Hiçbir şeyi unutmayacağımı bir kez daha hatırlattım. Ayşin bu sözü nereden hatırladığını bulmak ister gibi alnını kırıştırdı ve daha sonra bir anda kahkaha atmaya başladı. Az önce dokunsan ağlayacak gibi duran kız şimdi katıla katıla gülüyordu.

Tentürdiyotu pamuğa döküp yer fıstığına doğru salladım, anında kahkahasını durdurdu. Parmağına bakarak yüzünü buruşturdu. "Acıyacak." diyerek elini saklamak istiyordu ki elini yakaladım. Birden dejavu* yaşadığımı

* Déjà vu (daha önceden görmek) (Fransızca telaffuz:[deja vü], yaşanılan bir olayı daha önceden yaşamışlık veya görülen bir yeri daha önceden görmüş olma duygusu. Anı daha önceden yaşamışlık hâlidir. Fransızca; déjà (daha önceden) ve voir (görmek) kelimelerinden oluşmaktadır.

hissettim. Tek farkla. Bu sefer acı çeken Ayşin, pansuman yapan bendim.

Peçeteyi parmağından çektim. Yarık ve üzerinde hemen toplanan kan gerilmeme neden oldu, bundan önce birçok kez bundan daha derin yaralara gözümü kırpmadan pansuman yapmıştım ama şu anda elimdeki pamuğu yer fıstığının parmağına bastırmaktan çekiniyordum. Az da olsa canının yanma ihtimalini göze alamıyordum. Yine de başka çarem yoktu.

Pamuğu basmamla tuttuğum elinin kasılması bir oldu. Dudaklarının arasından kaçan ufak bir çığlık dudaklarını birbirine bastırmasıyla dinmişti. Pamuğu kaldırıp onun yaptığı gibi parmağına doğru üfledim, elinin gevşemesiyle tekrar pamuğu bastırdım. İlkine kıyasla daha az kasıldı. Pamuğu çekip üfledikten sonra yara bandını parmağına doladım, daha sonra aklıma gelen bir şeyle az da olsa iyi hisseder diye düşünürken parmağını öptüm. O sırada Ayşin'le göz göze geldim. Ona iyi hissettirmeye çalışırken şaşkın bakışları yüzünden kendimi bok gibi hissediyordum.

"Bir şeyi doğramaktan aciz misin?"

Ayşin'in bakışları altında mutfağa geri döndüm ve tavadaki sosu karıştırdım. Makarnaların piştiğini görünce suyunu süzdüm. Ayşin bıçağı tekrar eline aldığında "Bırak." diyerek tencereyi yerine koydum. "Ne yapılacaksa söyle ben yaparım."

"Yok ben yaparım."

"Sucuklar mı doğranacak?"

"Uraz beni duymuyor musun?"

"Duyuyorum."

"O zaman takmıyorsun."

Bıçağı elinden almaya çalışırken hızla geriye doğru çekti. "Kazaydı. Bütün parmaklarımı doğrayacak değilim.

Senin aksine o kadar sakar olmadığımı biliyorum." Hayal kırıklığı dolu sesi nefesimi sesli bir şekilde dışarı üflememe neden oldu. "Ben işimi şansa bırakmayayım da."

Pes eden Ayşin "Ne yaparsan yap." diyerek bıçağı tezgâha fırlattı. Sabır dileyerek bıçağı elime aldım. Kestiğim sucukları tavanın içine atıp karıştırdı, aldığı baharatları da yaptığı sosa ekledi. O makarnayla uğraşırken dolaptan meyveleri çıkardım. Daha sonra masayı kuran Ayşin buzdolabından yoğurdu çıkarırken meyve tabağını masaya yerleştirdim.

"Oturabiliriz."

Ocağı kapatan yer fıstığı masadan bir tabağı eline aldı. Makarnayla doldurduğu tabağı yoğurtla kapladıktan sonra sosla süsledi. Tabağın tam ortasına bir nane yaprağı koyup tabağı önüme koydu. Gerçekten iştah açıcı duran tabağa bakarken Ayşin kendi tabağını hazırlıyordu.

Tabağımı koklarken yer fıstığı karşıma oturdu. Heyecanla ilk lokmamı almamı beklemeye başladı. Bu kız hiç kin tutmaz mıydı? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi gülümseyebiliyordu? Çatalın ucuyla makarnadan alıp ağzıma götürdüm. Salçanın ve kıymanın enfes tadı ağzıma yayılırken yoğurt ve makarna onlara eşlik ediyordu.

"Ee nasıl?"

Ayşin'e baktım. O kadar heyecanlıydı ki bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Ağzımdaki lokmayı bitirdikten sonra "Güzel." dedim. Daha dolu bir çatalı ağzıma götürdüm.

"Annemin tarifi."

Ağzımdaki lokmayı çiğnemeye devam ederken "Tabi benim eklediğim şeyler de var." diye devam etti.

"Konuşma da yemeğini ye."

Sanki daha anlayacağı çok şey varmış gibi birden surata düştü. Çatalını eline alırken "Afiyet olsun." diye fısıldadı. Başımı "Sana da."der gibi salladım. Bir süre konuşma-

dan makarnanın tadını çıkardık. Gerçekten çoğu gittiğim pahalı yerden daha lezzetli yapmıştı.

"Babam sabah geleceğini söylemişti."

Bir an tüm iştahımın kaçtığını hissettim. Ağzımdaki lokmayı zar zor yuttuktan sonra "Yani?" dedim. Mutsuz bir ifadeyle çatalını bırakan yer fıstığı "Yemek bittikten sonra beni eve bırakır mısın?"

Sustum. Başımı tekrar bitmek üzere olan tabağıma çevirdim.

"Tek mi kalacaksın?"

"Ablam gelmiştir sanırım."

"Ya gelmemişse?"

"Başımın çaresine bakarım." dediğinde başımı tamam anlamında salladım. Çatalımı bırakıp peçeteyle ağzımı sildikten sonra "Yemeğini bitir. Gideriz." diyerek masadan kalktım. Ayşin'in arkamdan baktığını hissederken salona doğru yürüdüm. İçimi anlam veremediğim bir huzursuzluk duygusu kaplamıştı. Birkaç gün boyunca yaşadıklarım gözlerimin önüne geliyor ve nefesimi daraltıyordu. Karanlık sokağa açılan pencereyi araladım. Dışarısının ayazı evin içine dolarken derin nefesler almaya çalıştım. Bir süre kırpırdamadan gözümü karanlıktaki bir noktaya sabitledim ve bundan sonra neler yaşayacağımızı düşündüm . Çünkü hâlâ Ayşin'i kurtaracak bir plan bulamadığım aklıma gelmişti. Her zaman onun yanında olamayacağımı düşünüce Patron'un onun başına açabileceği belalar ürpermeme neden oldu. Yanında olduğumda ise başına daha çok bela gelme ihtimali içimin daha da daralmasına neden oldu. Ben hangi ara bu kıza bu kadar alışmıştım? Utanmasam gitmesine izin vermeyecektim.

"Ben hazırım." cümlesini duyduktan sonra düşüncelerimden ayrılırken Ayşin'e doğru döndüm. Kirli eşyalarını tekrar üzerine giymişti. Bu bile içimdeki sıkıntıya tuz biber

olmaya yetti. Derin bir nefes alıp Ayşin'e doğru yürüdüm.
"Çıkalım o zaman."

Sessiz bir yolculuktan sonra Ayşinlerin sokağına geldik. Saatin geç olmasından dolayı sadece sokak lambalarının ışıkları yanıyordu. Apartmanın önünde durduğumda derin bir nefes alan yer fıstığı emniyet kemerini çözdü. Ona doğru bakmak istemiyordum çünkü vedalara alışık değildim. Tabi ya... Daha önce hiç veda etmemiştim ki... Çantasından anahtarını çıkardığını duydum.

"Her şey için teşekkür ederim."

"Sorun yok." derken direksiyondaki elimi sıktım.

"Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım-"

"Unutmayacağın tek şey benden uzak durman gerektiği olsun." diyerek sözünü kestim. Bir süre beni izleyen Ayşin binanın kapısını açarken "Kendine iyi bak." dedi. Başımı dikleştirdim. *Sen de kendine iyi bak yer fıstığı.*

"Pazartesi görüşürüz."

Tepki vermemek için direksiyonu biraz daha sıktım. Görüşürüz yer fıstığı diye içimden geçiriyordum ki yanağımda sıcaklık hissettim. Refleks olarak başımı ona çevirmemle burun buruna geldiğim Ayşin nefesini tutarak benden uzaklaştı ve arabadan inip koşar adım apartmana girdi. Elim yer fıstığının öptüğü yere giderken kalbim bambaşka bir şekilde çarpmaya başladı.

Sanırım görüşmesek daha iyi olur be yer fıstığı...

Ölümle yaşam arasındaki köprüde ölüme yakın olan taraftayım ben. Yaşamak için attığın her adım aslında beni ölüme biraz daha yaklaştırıyor. Geç olsa da bunu farkettim. Olduğum yerde duramıyorum artık. Özellikle de yaşamanın nasıl hissettirdiğini öğrendikten sonra...

Artık nerede huzurlu olduğumu bilmiyordum. İki gündür kendimi en rahat hissettiğim yerde bir hayalet gibi dolaşıyordum. Yabancı bir evdeymişim gibi... Evin neredeyse her köşesine sinmiş hanımeli kokusu, hâlâ Ayşin'in bu evde olduğunu hissettiriyordu. Bu his bile bir anlık mutluluğu bana çok görür gibi aklıma hemen Patron'u getirdi. İşte o zaman endişenin o boğucu parmakları kalbimi kavrayıp sıkmaya başladı. Ne zaman bu hale gelmiştim ben?

Ders 4: Yumuşama. Acımasız ol. Can yak. Can al ama asla yumuşama.

Ayşin'le birkaç gün geçirmek tüm tabularımı yıkmıştı. Senelerdir Patron'un iliklerime kadar işlettiği dersler bir anda yok olmuştu. Şimdi neden hayatında kalıcı bir kadın olmadığını, yaşadığı yere kadın sokmadığını daha iyi anlıyordum. *Kadınlar, zayıflıktı.* Ne kadar güçlü olmaya çalışırsanız çalışın kalbinizle aklınızın yer değiştirmesine neden olup sonra da tüm acımasızlığınızı yok edecek şeyi ilmek ilmek ruhunuza işlerlerdi. Sevgiyi...

Peki, yer fıstığına hissettiğim şey gerçekten sevgi miydi? Yoksa yaşantısını gördükten sonra acıma duygusunun ağır gelmesi mi? Acıyor muydum ona yoksa zayıf noktam olmayı başarmış mıydı?

Derin bir iç çekerek ayağa kalktım, evde olmak bana iyi gelmiyordu. Nasıl bilmiyorum ama bir an önce eskiye

dönmeliydim. Saate baktım; günün aydınlanmasına saatler vardı ama daha fazla bu evde kalırsam aklımı kaçıracaktım. Duş aldım, ardından saçımı kurulayarak odaya gittim. Yatağın üstünde katlanmış bir şekilde duran kıyafetler bir anlık duraksamama neden oldu. Gözümün önünde beliren Ayşin'i başımı iki yana sallayarak zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Sen bu değilsin Uraz. Silkelen ve kendine gel.

Neyse ki bugün temizlikçi kadın tüm anıları evle beraber süpürecekti gözlerimin önünden. Hızla kurulanıp okul için hazırlandım. İlk kez evimden kaçarcasına uzaklaşmak istiyordum, asansöre bindiğimde yanı başımda kendini izleyen yer fıstığını görür gibi oldum, gözlerimi sıkıca yumup başımı salladım. Kafayı üşütmeye başlıyordum.

Asansörden çıkıp hızla arabaya doğru yürümeye başladım, her şeyden kaçardın da beynindeki şeylerden kaçmayı nasıl başarabilirdin ki? İçimi rahatlatmak için derin bir nefes alarak arabayı çalıştırdım. Havanın karanlığından daha boğucu olan şey ise anılarımdı.

Yola çıktım...

İstanbul'un boş sokaklarında avare avare dolaştım. Yalnızlık ilk kez rahatsız etmişti. Elim radyoya gitti, bir anda yükselen müziği kısarken duyduğum cümleler boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Eşyalar toplanmış seninle birlikte,
Anılar saçılmış odaya her yere,
Sevdiğim o koku yok artık bu evde, Sen...
Kadınım...

Belki anılardan kaçamazdım ama şarkıların anılara yardımcı olmasına engel olabilirdim. Arama tuşuna basıp radyo kanalını değiştirdim.

Her şeyi unutarak yaşanır sanma,
Neydi bir arada tutan şey ikimizi...

Tekrar arama tuşuna bastım, tüm kanallarda duygusal parçalar çalacak değil ya! Elbet kafama uygun bir şey çıkardı.

Aşkın şarabından bilmeden içtim. Sevda yolundan bilmeden geçtim.

"Şaka mısınız lan siz!"

Bırak bana anlatma, imkânsız sevgimizi. Sevmek birçoğu şeyi göze almaktır…

"Hay senin gözüne!"

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. *Tesadüf Uraz. Birkaç şarkıdan sinir krizi geçirmeyeceksin herhalde değil mi? Bir kere daha arat bak göreceksin. Tam kafana göre bir şarkı çıkacak. Hadi.*

Bunca yıl herkesten kaçtın, en sonunda bul-

"Hay sikeyim sizin gibi radyo kanallarını." diyerek öfkemi direksiyondan çıkardım. Radyoyu kapatırken burnumdan soluyordum. Bu ne amına koyayım! Tüm kanallar mı bana karşıydı. Anlaşmış gibi hepsi bir mesaj vermeye çalışıyordu. Kırk yılın başı bir şarkıyla kafamı boşaltmak istedim. Gaza bastım, beynimi boşaltana kadar son sürat dolaştıktan sonra deniz kenarında bir yere arabayı çektim. Hava aydınlanmaya başlamıştı, arabanın kapısını açmamla denizin kokusu burnuma doldu. Rüzgârın soğuğu bedenimi yalayıp geçerken deri montumun önünü kapattım ve ağır adımlarla banklardan birine doğru yürüdüm. Dalga sesleri içimdeki fırtınaları hissetmiş gibi hırçınlaştı. Cebimdeki paketten bir dal sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Çakmağı ararken biraz ileride duran bir arabanın farlarını sırtımda hissettim. Sigaramı yakarken göz ucuyla arabanın içindekilere baktım. Benim yaşlarımdaki bir çiftin öpüştüğünü gördüğümde derin bir nefes alarak önüme döndüm. Bir sevgi pıtırcığı çiftimiz eksikti.

Gün gelir rüzgar, fırtına olur…

Arkadaki arabadan gelen kısık sesli müzikle gözlerimi kapattım.

Sakin ol Uraz. Bunu da değiştiremeyeceğime göre tadını çıkarsan iyi olur.

Dertleri gönül kendisi arar da bulur,
Her gülüş cevap, her cevap günah,
*Olmuyor ne yapsan içinde kopar bir isyan...**

Saat erken olmasına rağmen okula gelmiştim. Güvenliğin garip bakışları eşliğinde otoparka arabayı park ettim. Hocaların olduğunu düşündüğüm birkaç araç haricinde bahçede in cin top oynuyordu. Arabadan inip ağır adımlarla çardağa doğru yürüdüm.

Dertleri gönül, kendisi arar da bulur,

Sahilde duyduğum şarkı dilime yapışmıştı, mırıldanarak çardağa oturdum. Kimsenin olmamasını fırsat bilerek sigaramı çıkarırken "Tanrı unutmuş olsa da vur durma vur yüreğime vur!" diye bağırdım.

Sigaramı yaktım, derin bir nefes alırken hâlâ aklımda şarkılar dolanıyordu. Dolaylı yoldan olsa da direk yer fıstığını düşünmemek hoşuma gitmişti. Saat ilerledikçe bahçe kalabalıklaşmaya başladı. Cankut'un arabasının otoparka girdiğini gördüğümde "Nihayet." dedim. Havalı bir şekilde arabasından inen Sarı, arabama doğru bakıp aniden çardağa doğru döndü. Yüzünde şaşkınlık harici başka bir duygu daha vardı sanki. Hızla bana doğru gelirken geriye doğru yaslanıp kollarımı iki yana açarak bankın üstüne yerleştirdim.

* Sertap Erener - Tanrı Unutmuş Olsa Da.

"Ooo... Çemberin efendisi vasat haliyle aramıza katılmaya karar vermiş."

İlk günkü gibi durmasa da hâlâ morluklarım gün yüzündeydi ve Cankut her zamanki gibi bunu hatırlatmaktan çekinmemişti. "Sana da günaydın Sarı."

Karşıma otururken "Hayırdır bu saatte?" deyince omuz silktim. Gözleri etrafa baktı ve "Ayşin nerede?" diye sordu. O sırada otoparka giren arabayı görünce derin bir nefes aldım. Bakışlarımla arabayı işaret ettim, arkasını dönüp Merve'nin arabasına bakan Cankut "Siz beraber değil miydiniz?" diyerek bana döndü. Başımı hayır anlamında sallarken Ayşin'in arabadan inişini izliyordum. Yüzünde her zamanki sıkıntılı hali beni düşündürmüştü. Yine mi böbreği ağrıyordu?

"Demek ki aklını başına getirmek için arada seninle konuşmak gerekiyor."

Cankut'un laf sokmaları ne kadar sinirimi bozsa da duymamazlıktan gelmeye çalışıyordum. Ayşin'i gözlerimle takip ederken bakışlarımı hissetmiş gibi bize doğru döndü. Göz göze geldiğimiz an yüzünde bir tebessüm oluştu. O sırada gördüğüm diğer kişi canımı sıkmıştı, *'Onun burada ne işi var'* diye düşünürken yavaşça ayağa kalktım. "Nereye?" diye soran Sarı'ya "Geleceğim." diyerek yürümeye başladım.

Tedirgin bir şekilde etrafa bakan kız beni farkedince rahatladı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Günaydın Uraz."

Gözleri yüzümde dolandı. "Burada ne işin var?" diye sorduğumda zoraki bir gülümsemeyle "Seni görmeye geldim." dedi. Beni nasıl bulduğunu düşündüm, ardından yetimhaneye gittiğimde üzerimde okul forması olduğu aklıma geldi. "Geçen hafta da geldim ama neden okulda olmadığını şimdi anlıyorum."

Aleyna yüzüme dokunmak için elini uzattığında bileğini kavradım. İlk şoku atlattığında yüzü buruştu, canı acıyordu ama bu umurumda bile değildi. Bir kişiye izin vermem herkesin istediği zaman bana dokunabileceği anlamına gelmiyordu.

"Ne istiyorsun?"

Bileğini serbest bırakmamla diğer elini üzerine bastırdı. "Sadece seninle vakit geçirmek." dediğinde gözlerimi kıstım. Senelerdir görmediğim kız birden neden benimle vakit geçirme delisi olmuştu ki.

"Neden?"

Hayretle bana bakan Aleyna "Uraz sen iyi misin?" diye sordu.

"Yetimhanedeki en yakın arkadaşımın hayatında neler olup bittiğini öğrenmek, aynı şekilde başımdan geçenleri eskisi gibi ona anlatıp dertleşmek istiyorum. Başka neden olabilir?" diye devam etti. Aleyna konuşurken bir yandan telefonum titremişti. Cebimden çıkarttım, bir mesaj vardı:

Gönderen: Patron

Küçük orospundan sonra yetimhane gülüyle vaktimi boşa harcarsan bedelini ağır ödersin evlat. Bir an önce sana verdiğim görevi yerine getirmeye başla!

Dehşetle gözlerimi okulun bahçesinde dolaştırdım. Cankut'a baktığımda *'Ne oluyor?'* gibisinden başını salladı. Bahçenin dışını görmeye çalışsam da yüksek ağaçlar buna engel oluyordu. Ben dışarıyı göremiyordum, peki o içeriyi nasıl görebiliyordu? Yoksa bizim haricimizde Patron'un başka bir adamı daha mı vardı okulda?

"Uraz?"

Yanıma gelen Cankut'a mesajı gösterdim. O da benim gibi bahçede gözlerini gezdirmeye başladı.

Aleyna'ya "Gitmen lazım." dedim ve Cankut'a döndüm. Tam bir şey söyleyecektim ki yer fıstığının bizi iz-

lediğini farkettim. Göz göze gelmemizle başını başka yöne çevirmesi bir oldu. Bu hareketi ilk kez işime gelmişti.

Şu anda benden uzak durman için her şeyi yaparım yer fıstığı.

"Sanırım artık harekete geçmenin vakti geldi." diyen Sarı'yı başımla onayladım, o sırada "Ne hareketi?" diye soran Aleyna'ya döndüm. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bir Cankut'a bir bana bakıyordu. Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki gözüm kıvırtarak yürüyen Didem'e takıldı. Sanırım gerçekten de artık harekete geçmenin zamanı gelmişti.

"Ben seni aramadan bir daha sakın beni arama."

Aleyna'nın dudakları aralanırken Cankut'a dönüp "Aleyna'yı okuluna bırakırsın." dedim.

"Uraz ne demek oluyor bu?"

"Neden ben bır-"

Aleyna'nın sorusunu es geçip Cankut'un omzunu kavradım.

"Tamam, bırakırım." dedi.

Didem'in okula girdiğini gördüğümde koşar adım ona doğru yürümeye başladım. Şu anda üç kişinin de bakışlarını sırtımda hissediyordum. Merdivenleri tırmanan Didem'e yetişmek için üçer beşer basamakları çıktım ve tam yanına geldiğimde "Günaydın." dedim.

Bir an irkilen kız elini göğsüne koydu. Yanımızdan geçen öğrencilere yol açmak için birkaç basamak aşağı inip Didem'in önüne geçtim.

"Ödüm patladı Uraz, ne oldu sana?" diyerek elini yüzüme doğru uzatırken farkında olmadan geriye doğru kaçtığımı hissettim. *İşi yokuşa sürme Uraz. Patron işleri hızlandırmanı istedi. Dokunmasına izin ver. Didem bakımlı ellerini yüzüme koyarken yumruklarımı sıktım. Nefesine odaklan Uraz. Nefes al ver, al ver...*

"Ufak bir kaza."

Korkuyla yüzümü inceleyen kız "Dayak yemiş gibisin." deyince gülmemek için kendime zor tuttum.

"Sen bir de karşı tarafın halini gör."

Kıkırdayan Didem "Ne o? Ayşin için dayak mı yedin yoksa?" diyince sinirden kaşlarım gerildi. Neden bütün konular yer fıstığına çıkıyordu? Ben bu kızdan kurtulamayacak mıydım?

"Ne alaka?"

"Birlikte değil misiniz?"

"Yer fıstığıyla mı?"

Sesim şaşkınlığımı açığa vururken Didem ufak bir kahkaha attı. Resmen sesi merdiven boşluğunda yankılanmıştı. "Yer fıstığı mı?" diyerek gülmeye devam edince yumruklarımı daha çok sıktım, sakin olmalıydım. Özellikle bu kız konusunda sabrımı sonuna kadar zorlamalıydım. Merdivende Didem'le konuşurken yanımızdan geçen öğrenciler garip bir şekilde bize bakıyorlardı. "İlahi Uraz." diyerek yaşaran gözlerini silen Didem "İnsan sevgilisine böyle lakap takar mı?" diye devam etti.

"Sevgilim olsaydı, belki takmazdım."

Yüzümdeki ifadesizlik Didem'in gülümsemesini yavaş yavaş siliyordu, "Bir dakika, bir dakika." dedi.

"Siz gerçekten de birlikte değilsiniz."

En sonunda anladın.

Yüzünde keyifli bir gülümseme oluştu. "Ben de sanmıştım ki." diye başladığı cümleyi "Sanma." diyerek kestim.

"Benim Ayşin gibi bir kızla hiç işim olmaz."

Ayşin

Benim Ayşin gibi bir kızla hiç işim olmaz.

Bazen sağır olsam hayatımın daha kolay olacağını düşünürdüm. Özellikle benim yüzümden ailem kavga ettiğinde... Ama şu anda duyduğum şey, yaşadığım hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Tarifsiz bir acı kalbimin orta noktasında başlamış ve saniyesinde tüm vücuduma yayılmıştı. Gözlerim yanıyordu, dokunsalar ağlayacakmış gibi hissediyordum, kırılmıştım. Sanki okulun bütün havası vakumlanmış bir anda ve nefes alamıyordum. Nefes almaya çalıştıkça kırılan kalbimin parçaları ruhuma batıyordu. Hızlanan nefesim kulaklarımda uğuldadı. Yutkunmak istedim ama boğazımı sıkan hayalet buna izin vermiyordu.

Didem'le göz göze geldiğim an birkaç basamak aşağı indim. Uraz'la karşılaşmak istemiyordum çünkü onunla yüzleşebilmem için duyduklarımı hazmetmem gerekiyordu. Geri dönerken biriyle çarpıştım ve acı bir feryat eşliğinde düşerek kalçalarımı merdivenin son basamağına çarptım. Gözlerim bir anlık karardı, acıyla inledim. Elim hızla belime giderken savaştığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Ayşin!"

Uraz'ın sesi korkusunu açığa vuruyordu, kolumun kavrandığını hissettim ve gözlerimi araladım. Ses tonu gibi az önceki havası da değişmişti, bana acıyor muydu? Çarp-

tığım kız "Dikkat etsene ya!" diyerek arkadaşlarının yardımıyla ayağa kalktı.

"Özür dilerim."

"İyi misin?"

Uraz'ın elinden kolumu kurtardım, onun yardımına ihtiyacım yoktu. Yavaşça ayağa kalktım. Üzerimi silkelerken Didem'in rahatsız edici bakışları üzerimde dolaşıyordu. Benim geldiğimi gördüğüne adım kadar emindim. *Sırf ben duyayım diye konuyu açmadıysa ne olayım.*

"İyi işte Uraz, hadi gidelim."

Gözlerini benden ayırmayan Uraz'ın karşısında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Kaçamak bakışlarından anladığım kadarıyla hâlâ cevap vermemi bekliyordu. İyiyim desem inanacak mıydı yani? Değilim işte. İyi falan değilim man kafa! Hiçbir şey söylemeden yürümeye başladım. Arkamdaki birkaç gözle sırtımın ürperdiğini hissettim.

Kızlar tuvaletine girdim. Zil çalmıştı ve boşalan tuvalete girip ağır adımlarla yürüdüm. Aynanın karşısına geçtiğimde aldığım kesik nefesler, sonu yokmuş gibi görünen gözyaşlarına dönüştü. Artık etraf o kadar bulanıktı ki hiçbir şeyi göremiyordum. Bağıra bağıra ağlamak isterken tek yaptığım şey elimi ağzıma bastırıp hıçkırıklarımın duyulmasını engellemekti.

Çoğu insan gerçeğin zararsız olduğuna inanırdı ama benim gibiler için gerçek fazlasıyla can yakıcıydı. Ufacık dünyamı güzel kılan tek şey hayallerimdi. Şimdi ise bir cümleyle hayallerim paramparça olmuştu. *Benim Ayşin gibi bir kızla hiç işim olmaz. Ben nasıl bir kızım ki küfür eder gibi bir cümle kuruyorsun. Senin Didem gibi bir kızla mı işin olur? Sende gördüğüm o derinlik sadece sığlığın yanıltması mıydı yani. Sen de mi diğer erkekler gibisin?*

"Asıl benim seninle hiç işim olmaz!" diye kapıya doğ-

ru bağırıp olduğum yere çöktüm. Bacaklarımı kendime doğru çektim. Kollarımı bacaklarıma dolayıp başımı dizlerimin arasına yerleştirirken kapı açıldı.

"Ayşin?"

Duyduğum sesle kafamı kaldırdığımda ablam panikle içeri girdi. Yüzünde yabancı olduğum bir ifade vardı. Korkmuş muydu? Sanırım beni ilk kez böyle görüyordu. Annemin ölümünde bile sessizce akıtmıştım gözyaşlarımı içime. Onu görmemle daha sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Hızla yanıma çöken ablama sıkıca sarılırken "Abla!" diye haykırdım. "Şşş..." diyerek bir eliyle başımı tutan ablam diğer eliyle sırtımı sıvazlamaya başladı. Titreye titreye ağlarken "Abla." dedim.

"Buradayım."

İlk kez doğru zamanda doğru yerdeydi.

"Buradayım ablacığım." dediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Çok uzun zamandır benimle bu ses tonuyla konuşmuyordu. "Şşş, geçti fıstığım." dediğinde aklıma gelen Uraz daha da güçlü hıçkırmama neden oldu. Hiçbir şeyin geçtiği yoktu, gururum kırılmıştı, en önemlisi de kalbim incinmişti. Ağlamak, hele de ablamın omzunda ağlamak iyi gelmişti. Senelerdir içimde tuttuğum gözyaşlarım, Uraz sayesinde gözümden akıp gitti.

Ablam benden uzaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Islak gözlerle ona baktığımda onun da gözlerinin buğulu olduğunu gördüm. Biraz daha ağlasam belli ki o da benimle ağlayacaktı. İlk kez gözlerinde annemi gördüm. Bana annem gibi şefkatle baktığını...

"İyi misin?"

Başımı evet anlamında salladım, "Hadi elini yüzünü yıkayalım." dedi yumuşak bir şekilde. Ayağa kalkmama yardım etti. Suyu açarken aynadaki görüntüme baktım, rengim atmıştı. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Biraz

daha devam etsem yaş yerine kan akacak gibi duruyordu, yüzüme soğuk suyu çarparak rahatlamaya çalıştım. Ablamın eli hâlâ sırtımdaydı.

"Dışarı çıkalım mı? Biraz hava al istersen?"

Başımı hayır anlamında salladım. Bu halde dışarı çıkmak istemiyordum. Hele onunla hiç... Ne olduğunu merak ettiğine emindim, öğrenmeden rahat bırakmayacağını da çok iyi biliyordum. Ne diyecektim ki ona? Kırk yılın başında ailem dışında biri benimle ilgilendi, kendimi önemli hissettirdi.

Ama tüm bunlar sahteymiş, neden olduğunu bilmesem de bana rol yapmış. Büyük ihtimal acıdığı için. Hem de bu kişi senin eski flörtün. Nasıl ama abla? Hadi gel sarılıp ağlaşalım...

"Bu halde derse girme Ayşin."

"Ne varmış halimde?" diyerek elimdeki peçeteleri çöpe attım. Tartışmak istemiyordum. Aynaya baktığımda ablama hak vereceğimi bildiğim için "Yanımda olduğun için teşekkür ederim ama derse girmeliyim." deyip tuvaletten çıktım. Ayaklarımın bedenimi taşıyacak gücü olmadığını hissediyordum, duvara tutunarak sınıfın önüne geldim. İçeri girmekle girmemek arasında gidip geliyorken kapıyı çaldım ardından takip eden gel sesinden sonra derin bir nefes aldım. Duruşumu dikleştirmeye çalışırken kapıyı açtım.

Uraz

Hiç dinmeyecekmiş gibi görünen suçluluk duygusu bedenimi yakıp kavuruyordu. Kül olmamı engelleyen tek şey duyduğu cümlenin onu tehlikeden uzak tutacağı düşüncesiydi. Derin ve yavaş soluklar alırken yumruklarımı belli bir ritimle sıkıp açtım. Kalbimdeki acının yüzüme yansımaması için uğraşırken sınıfın kapısı çaldı. Tüm sınıfla birlikte bakışlarımı kapıya doğru çevirdim, tüylerim diken diken olmuştu. Sanki acısını iliklerime kadar hissetmiştim.

"Ayşin?"

Hocanın endişeli sesiyle içeriye doğru birkaç adım atan yer fıstığı "Geciktiğim için özür dilerim. Girebilir miyim?" diye sordu. Canı bu kadar mı acımıştı? Ağlamak sadece gözlerine zarar vermemiş, sesi de çatallaşmıştı.

"İyi misin?" diye soran hocayla başını yavaşça evet anlamında salladı.

"Geç hadi."

Kimseyle göz teması kurmak istemediğini başını öne eğerek yürümesinden anladım. O kadar ağır hareket ediyordu ki yanıma ulaşması sanki bir ömür sürdü, sırasına geldiğinde bir an durdu. Etrafındaki hüzün dalgası beni de içine çekiyordu. Vicdanım suçluluk duygusunun çıkardığı yangını körüklüyordu. Bana bakacağı düşüncesi bile kalbimi delice çarptırmaya yetti ama benimle de göz teması kurmadan yerine oturmuştu bile. Arkasına dayanmasıyla hanımeli kokusu burnuma doldu, gözlerimi ka-

pattım. Kokusunu içime çekmemek için sahip olduğum tüm iradeyi son damlasına kadar kullandım. Gözüme bir şeyin battığını hissediyordum, ara ara titrek nefesler aldığını duymak yumruklarımı sıkmama neden oldu.

Kızma bana yer fıstığı. Her şey senin için...

"Ayşin."

Fısıltı gibi çıkan ses dikkatimi çekti, zibidi Emirhan'ın yer fıstığına doğru bakarken, yüz ifadesinden endişesini okuyabiliyordum.

"İyi misin?" Ayşin'e baktım. Başını belli belirsiz hayır anlamında sallarken Emirhan'ın yer fıstığının önündeki kıza seslendiğini duydum. "İki dakika değişelim mi?"

Hafifçe sola doğru eğildim. Kız görüş alanıma girdiğinde "Tamam." dediğini ayaklanmaya çalışmasıyla anladım. Hoca tahtada bir şeyler yazarken ikisi hızla yer değiştirdi. Arkasını dönen Emirhan'la gözlerimiz buluşsa da o hemen bakışlarını yer fıstığına çevirdi.

"Ne oldu?" diye sorarak masadaki elini tutmasıyla tüm vücudum gerildi. Boğazımı temizledim. Ayşin'in duruşu dikleşti. Onu izlediğimi farketti ama buna rağmen elini Emirhan'ın elinden çekmedi. Tenim karıncalanmaya başladı. İçimde düğüm düğüm olan gerilim her yerimin uyuşmasına neden oluyordu. Bir süre konuştuklarını dinlemek için kendimi zorladım. Anlayamayacağım şekilde fısıldaşmaları sinirimi bozuyordu. Bacağımı hızlı hızlı sallamaya başladım. Bu hareketimle masayı, hatta Ayşin'i bile salladığımı görüyordum.

Didem'e baktığımda bana bakarak saçlarıyla oynuyordu. Cilve kesinlikle bu kızla hayat buluyordu. Yüzündeki gülümsemeye karşılık belli belirsiz gülümsedim ve başımı öne eğdim. Şu anda Patron için planımı ince ince işlemem gerekiyordu ama yer fıstığından başka hiçbir şeyi düşünemiyordum.

Kapıdan çıktığım an olduğum yere çakıldım. Emirhan, yer fıstığına sarmaşık gibi sarılmıştı. Ayşin kollarının arasından kurtulmak yerine onu sıkı sıkı tutuyordu. Yüzünü göremesem de ufak bedeninin titremesi ağladığını işaret ediyordu. Emirhan'ın yer fıstığının sırtında gezinen eli içimin daralmasına neden oldu. Alnını öpmesiyle yumruklarımı sıktım. Burnunu saçlarının arasında tutması sabrımı zorluyordu. Benim gibi kokusunu içine çektiğini yüzündeki keyifli gülümsemeden anladım.

"Uraz burada dikilecek miyiz?"

Didem'e döndüm. Suratının düştüğünü farkettiğimde elini kavradım, şaşkın bir ifadeyle bana bakarken zorla gülümsedim ve çardağa doğru yürümeye başladım. Ayşin'le Emirhan'ın yanından geçerken bir an adımlarım yavaşladı. Benim geldiğimi hissetmiş gibi titreyen bedeni hareketsiz kaldı. Rüzgârın savurduğu saçlarından etrafına hanımeli kokusu yayılıyordu.

Tekrar adımlarımı hızlandırdım ve çardağa geldiğimde Didem'in elini bıraktım. Her zamanki yerime oturdum, nereye otursam diye düşünen Didem'e yanımı işaret ettim. Burnuma dolan parfüm kokusu yine midemi bulandırmıştı.

"Bugün sende bir şey var."

Didem bana bakarken gözüm banklara doğru yürüyen yer fıstığına takıldı. O zibidinin kolları hâlâ onun ufak bedenindeydi. "Bana çok farklı davranıyorsun." Dediğinde Didem'in yüzüne baktım. Yakından makyajı daha da belli oluyordu.

"Rahatsız mısın?"

"Hayır ama şaşkınım. Nedenini anlamaya çalışıyorum."

Tekrar Ayşin'e takılan gözümü oymak istiyordum. Bankta birbirlerine o kadar yakın oturuyorlardı ki, yer fıstığının başı Emirhan'ın omzundaydı. O zibidi ipek gibi olan saçlarına dokunuyordu. İçimdeki öfkeyi zar zor bastırıyordum.

"İlla bir neden mi olması gerekiyor?" dedim. Sesim öfkemi açığa vurunca Didem'in kaşları çatıldı. Arkasını dönüp nereye baktığımı anlamaya çalışırken elimi çenesine koydum. Bana baktığında "İlla bir neden mi istiyorsun?" dedim. Başını belli belirsiz sallarken dudakları aralandı.

"Senden etkilendim ve daha yakından tanımak istiyorum. Yeterli mi?"

"Yeterli." dediğinde yüzünde içten bir gülümseme oluşurken yavaşça elimi çenesinden çektim. Ayşinlere bakmamak için kendimi zorluyordum.

"Ooo, çardağımıza bir çift kumru oturmuş."

Cankut alaycı bir ifadeyle gülümserken "Ne zaman geldin sen?" dedim.

"Gelmemle zilin çalması bir oldu."

"Sorun çıkmadı ya?" dediğimde yanımıza oturan Sarı başını hayır anlamında salladı. "Okulun önüne kadar bıraktım. Sorgulamasa kafa kız aslında."

"Hangi kız?" diye soran Didem'e ne kadar açıklama yapmak istemesem de "Eski bir arkadaşım. Bugün beni ziyarete gelmişti. Sağ olsun Cankut okuluna bıraktı." dedim. Cankut "Oo... Uraz Bey birine açıklama yapıyor." dediğinde gözlerimi kısarak tehditkâr bir şekilde baktım ama o bunu umursamadan banka yayıldı. Didem hoşuna gitmiş bir şekilde gülümsedi.

Zilin çalması için dua ederken gözüm tekrar Ayşin'e kavuştu. Emirhan'la ayaklandıklarını gördüm. Üzerindeki hırkasına gözünü silerken buruk bir şekilde gülümsüyordu. İlk kez o zibidiye kızmak içimden gelmedi, en azından az da olsa güldürebilmişti.

Zil nihayet çaldı ve Didem'in tekrar bana dokunması ihtimalini ortadan kaldırmak için ilk önce ona ben dokundum ve elini tuttum. Cankut şaşırmıştı. 'Tek kelime edersen nefesini keserim.' bakışımı attıktan sonra yürümeye başladım.

"Günaydın çocuklar."

Eşyalarını masasına koyarken sınıfı tarayan Merve, bu sefer gözlerini bana değil de Ayşin'de sabitledi. Merve'nin de bu halde olması hayra alamet değildi. Benim bilmediğim ne olmuş olabilirdi? Belli ki ikisini de ilgilendiren bir şeyler vardı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüz ifadesi tamamen değişerek, öfkesi yerine gelmişti.

"Evet arkadaşlar, derse başlamadan önce bu afişleri okula asması için aranızdan bir tane gönüllü istiyorum."

Sınıfta bir uğultu oluşurken birkaç el havaya kalktı. Merve bir öğrenciyi seçerken afişleri eline aldı. "Geçen hafta arkadaşlarla çok güzel bir yerde kamp yaptık." dediğinde aklıma Ayşin'i yalnız bırakması geldi. "Çok eğlendik." Kardeşini bir kez bile merak etmiyorken eğleniyor muydu yani?

"Havalar bozmadan sizi de oraya götürmek istiyorum." dediğinde sınıftan heyecanlı sesler yükseldi, Cankut "Neresi orası hocam?" diye sordu.

"Bozcaada'da, sahile 200m uzaklıktaki bir kamp alanı." Cankut afişi alanlardan birine uzanıp çocuğun elinden bir kaptı.

"Çadırda mı kalacağız yani?" dediğinde sınıftan uğultular yükseldi.

"Evet." diyen Merve bir afişi bize doğru döndürdü. "Çadırları, tulumları, gerekli olan her şeyi biz halledeceğiz."

Merve gidilecek yeri ballandıra ballandıra anlatırken afişi incelemeye başladım. Kamp yapacağımız yerin resimlerini es geçtikten sonra iki hafta sonraya planlandığını gördüm. Kontenjan sınırlıymış... 40 kişi. Çok bile, iki gece üç gün.

Cankut'a baktığımda kaşlarını oynatarak gülümsedi. Aklından geçenlerin ne olduğunu bilmesem de az çok tahmin ediyordum.

Kim bilir hangi kızın çadırında soluğu alacaktı. Aysin'e baktım. Ablasının anlattıklarıyla ilgilenmediğini farkettim. Didem ise onun aksine fazla ilgili ve heyecanlı gibiydi. Bakışlarımız buluştuğunda dudaklarını oynatarak "Gidelim mi?" diye sordu. Bu onunla daha hızlı yakınlaşmak için iyi bir fırsattı. Ne kadar istemesem de plan dâhilinde her şey mubahtı.

"Gidelim."

Bozcaada

Mavi...

Belki de beni griden daha çok etkileyen tek renk buydu. Gri karmaşaydı. Mavi ise karmaşa yok olduğunda gerçekleşen huzur.

İki haftadır içten içe büyüyen, ısrarcı, yakamı bir türlü bırakmayan bir huzursuzlukla yaşıyordum. Hayatımın kilit cümlesi Ayşin olmuştu. Onu görmezden gelmeye çalıştıkça ona daha çok boğuluyordum. Vicdanımın attığı tekmeler ruhumu yaralıyordu. Planım tıkır tıkır işlese de başlangıç noktasına saplanıp kalmışım gibi hissediyordum. Bitiş noktasını göremiyordum. Tek gördüğüm şey ise kendi kazdığı kuyuda boğulmamak için çırpınan bedenimdi.

"Herkes yanındaki arkadaşını kontrol etsin."

Merve'nin uyarısıyla dışarı bakmayı sürdürdüm. Didem yanımda olduğunu zaten ağır parfüm kokusuyla belli ediyordu. Hava bile aydınlanmamıştı. Daha karga bokunu yemeden yollara düşecek ne vardı? Bozcaada kaçmıyordu ya!

"Herkes tamam mı?"

Evet sesleri yükselirken camın yansımasından yer fıstığının ön çaprazımda oturduğunu farkettim. Kulağında kulaklığı elindeki kitabı okuyordu. Kendini tüm dünyadan soyutlamış gibi duruyordu ya da sadece yanındaki zibididen kaçmak istiyordu. Hoş, son iki haftadır aralarından su sızmıyordu ama...

"O zaman Bozcaada tatilimiz başlasın. Herkese iyi yolculuklar."

Otobüsün içinde heyecanlı bir uğultu vardı. Herkes kamp alanına gittiğinde neler yapacağından bahsediyordu. Didem telefonundan aldığı yeni bikinilerin fotoğraflarını gösterirken gözüm yer fıstığına takıldı, farklı görünüyordu. Kendiyle savaşıyor gibi. Her zamankinden daha yorgundu. Eskisi gibi ifadesizleşmişti bakışları, sanki soyutlamıştı kendini dünyadan. Zayıflamıştı. Bu köprücük kemiklerinin daha da belirgin olmasından anlaşılıyordu. Beyaz teni canlılığını kaybetmiş gibi duruyordu ama dudakları hâlâ rengini koruyordu.

"Uraz." dediğinde irkilip Didem'e baktım. "Beni dinlemiyorsun."

"Hayır dinliyorum."

Meydan okur gibi gözlerimin içine bakan kız "En son hangi bikinimi gösterdim peki?" diye sordu. Düşünmeye bile gerek duymadan "Bilmem." dedim. Tam cevap vermek için ağzını açıyordu ki "Ufak kumaş parçalarından daha çok vücudunla ilgilendiğim için dikkatimi çekmedi." diye atladım. Dudağını ısırarak işveli bir şekilde bana bakan kızın yanağından makas alırken Cankut'un sıkıntılı sesi duyuldu.

"Sığmıyor lan bacaklarım benim buraya!"

Hepimizde aynı sorun vardı. Bu yüzden oldum olası otobüs yolculuklarını sevmezdim. "Gezi ruhunu hissediyor musun Sarı?" diye sorduğumda yaptığım imayı anlayıp sinirle bakan Cankut "Vur abi. Düşene bir de sen tekme at." dedi.

"Allah'ın sopası yok."

Cankut oflayarak koltukta değişik pozisyonlar denerken içimin yağları erimişti. Merve'nin 'Herkes otobüsle gelecek.' emrinden sonra 'Gezi ruhu' temalı konuşması dün

gibi aklımdaydı. Buradan gezi ruhu götüne kaçmış gibi duran Sarı'yı izlerken belli belirsiz gülümsedim.

"Müzik mi dinlesek?"

Didem'in sorusuyla ona dönerken "Sen dinle, ben uyuyacağım." dedim. Sen bilirsin der gibi omzunu silken kız karmakarışık çantasında kulaklığını aramaya koyuldu. Başımı koltuğa yaslayıp camın yansımasından yer fıstığını izlemeye başladım. O sırada otobüsün içinde hafif bir müzik yankılandı.

Vurmuyor yüzüne eskisi gibi,
Güneşin ısıtmıyor içimi,
Gelmiyor içinden uzatmak ellerini
Ellerin tutamıyor bir kalbi...

Arabanın sarsıntısı beşikteymişim gibi hissettirirken göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Birkaç kere kirpiklerimi kırpıp uyanık kalmaya çalışırken daha fazla dayanamayacağımı anladım ve Ayşin'in yansımasına bakarak gözlerimi ağır çekimde kapattım.

Ayşin

Biri vardı, sever gibi yapıp kandırdı,
Biri vardı, ateşi yüreğimde yangındı,
Biri vardı, kalbinde güzü bahar sandırdı,
*Ona sorsan ben yokum ama bende biri vardı...**

Elimdeki kitabı kapatıp başımı koltuğa yasladım. İncinmiş ve acıyla harmanlanmış kabuğumu kulaklığımdan çıkan şarkılar daha da kalınlaştırıyordu. İçimdeki sıkıntıyı atmak istercesine derin bir nefes aldım. İki haftadır olduğu gibi yine başaramamıştım, günden güne katlanarak artan kırgınlığım beni yorgun düşürmüştü.

Birine güvenmek zaman isterdi. Bu yüzden bu yaşıma kadar kimseyi hayatıma sokmak istememiştim; ne sevgili, ne arkadaş... Bunca zamandır tanıdığım Emirhan'a bile güvenmiyorken Uraz'a nasıl güvenmiştim? Neden güvenmiştim? İstisna... Bu hayatta benim istisnam olmuştu Uraz. Lanet olasıca kocaman bir istisna!

Başımı birazdan aydınlanmaya başlayacak gibi olan gökyüzüne çevirdim. Ne kadar hızlı hareket edersek edelim o sabit duruyordu. Tıpkı benim gibi. Başımı cama yasladım. Asfaltın kayıp gitmesine bakarken gözümden tek bir damla yaş kucağıma düştü. Artık gözyaşlarımın olur olmadık zamanlarda akıp gitmesinden sıkılmıştım. Günlerdir gözyaşlarımı gören tek kişiye 'Ağlamayacağım.' diye ver-

* Pera - Biri Vardı.

diğim sözü çiğnemek istemiyordum. 'Umarım akan yaşı görmemiştir.' diye dua ederek Emirhan'a döndüm. Gözlerinin kapalı olması biraz da olsa rahatlatmıştı.

Tekrar başımı cama çevirmeden önce gözüm Uraz'a takıldı. Başı yana düşmüş yine rahatsız bir şekilde uykuya dalmıştı. Omzunda yatan Didem'e bakışlarım kaydığında başımı iki yana salladım. Uraz'la samimi bir foto çekebilmek için elinden geleni yapıyordu. Bu sırada kulağımda çalan şarkının sözlerini şimdi farkediyordum. Yaşadığımız ufak tefek anılar gözlerimin önüne gelirken şarkıyı fısıldayarak Uraz'a bakmaya devam ettim.

Şimdi çok uzak bir hatıra gibi, o yaşadığımız,
Boynumda bilmece gibi bir düğüm
Dört kısa günden bana, bir garip sızı kaldı,
*Bir de deli özlemin...**

Ayağımın altında gıcırdayan döşemeyle kendime geldim. Zifiri karanlıktaydım. Beni saran hava buz gibiydi, ya da bir cam açıktı, rüzgar esiyordu üzerime, ölümcül bir sessizlik vardı, herkes uyumuş muydu?

Üzerimde ellerimi gezdirdim. Telefonumun olmadığını anladığımda el yordamıyla duvarı buldum ve ellerimi sürterek herhangi bir ışık düğmesi aradım. Elimin bir şeye değmesiyle pencereden süzülen bir ışık demeti bulunduğum yeri birkaç saniyelik aydınlattı. Daha sonra arkasından gelen sağır edici gürültü camları yerinden titretti.

Hızla ışığı açmamla gözlerimi kısmam bir oldu. Gözüm

* Sezen Aksu - Dört Günlük Bir Şey.

ışığa alışınca içinde bulunduğum yeri inceledim. Tanıdık gelen ama bir türlü çıkaramadığım eşyaların üzerinde ellerimi gezdirdim.

"Bırak!"

Duyduğum ses korku dolu bir çığlıktı, bir duvarın arkasından geliyordu, kemiklerimi takırdatan nefes almamı engelleyen bir sesti. Duvarın arkasına ilerlediğimde dar karanlık bir koridor karşıma çıkınca ışık hızıyla gözümün önünden bir şeyler geçti. Koridorun ucundaki ışığa doğru temkinli adımlarla yürüdüm, hırıltı gibi bir ses kulaklarımdaki yerini alırken başıma bir ağrı girdi. Görüşüm bulanıklaştı. Ellerimi başıma bastırdım. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Sendeleyerek yürümeye çalıştım. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

Işığa ulaştığımda olduğum yere çakıldım. Tüm bedenim yay gibi gerildi. Tıpkı yerdeki kadın gibi...

"Anne."

Sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı. Hayal meyal hatırladığım yüz acıyla buruşurken gücünün son damlasını üzerine abanmış adama kullanıyordu. "Anne!" Sesim daha yüksek çıkarken bir an ikisi de hareket etmeyi kesti. Babam olduğunu düşündüğüm adamın yüzünü göremesem de annem başını bana çevirdi.

"Uraz!"

Adım sağır edici bir haykırışla annemin dudaklarının arasından döküldü. Babam yarım bıraktığı işe devam edip annemin boğazını sıkarken annem gözlerini benden ayırmadı. Yüzündeki acı dolu gülümsemeyi gördüğümde "Anne!" diye haykırdım. Babam omzunun arkasından bana baktığında kaşlarım çatıldı. Bu nasıl olabilir?

"Uraz."

Tekrar anneme baktığımda gördüğüm kişi nefesimi keserken "Ayşin..." diye fısıldadım. Bir eli Patron'un boğa-

zını sıktığı ellerinin üzerinde diğeri bana uzanmış bir şekilde ağlarken haykırdı.

"Uraz!"

İrkilerek gözlerimi açtım, her yerim uyuşmuştu. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken hızlanan nefesim kulaklarımda uğulduyordu. Soğuk bir terin sırtımdan süzüldüğünü hissettim. Yanıma baktığımda Didem'in endişeyle beni izlediğini gördüm. "Uraz" diyerek ellerini yüzüme yerleştirdiğinde oturuşumu dikleştirdim.

"Ne oldu? Ter içinde kalmışsın."

"İyi-" derken sesimin boğuk çıkmasından dolayı boğazımı temizledim. "İyiyim."

"Kabus mu gördün?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım. Hâlâ bedenimin karıncalandığını hissediyordum. "Anlatmak ister misin?" Başımı hayır anlamında sallarken Ayşin'e baktım. Emirhan'ın omzuna başını yaslamış derin bir uykuya dalmıştı. Huzurlu görünüyordu.

Didem'in elini yüzümden çektim. Alnımdaki teri avuç içimle silerken nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Otobüsün yavaşlamasıyla etrafa bakındım. Şahane bir manzara bizi selamlarken Merve'nin ayağa kalktığını gördüm.

"Bozcaada'ya geldik çocuklar. Birazdan kamp yapacağımız yere ulaşmış olacağız."

Ayşin

Ablamın sesini çok uzaklardan duyarken yanağımda bir sıcaklık hissettim. Yavaşça gözlerimi araladığımda Emirhan'ın hava gibi sıcak bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm.

"Geldik."

Suratımı acıyla buruşturup bir elimi boynuma diğerini belime koydum. Resmen her yerim tutulmuştu. Boynumu ovarak Emirhan'dan uzaklaşırken gözüm yeniden Uraz'a takıldı. Yüzünün renginin kireç gibi olduğunu görmem canımın sıkılmasına neden oldu. Ben uyurken bir şey mi olmuştu? Göz göze geldiğimizde ne kadar bakışlarımı başka yöne çekmek istesem de büyülenmiş gibi Uraz'a bakmayı sürdürdüm. Beni gördüğünde gergin olan yüz hatlarının gevşediğine yemin edebilirdim.

"Haydi geçmiş olsun çocuklar."

Otobüsten inmemle serin havanın yüzüme çarpması bir oldu. Elimdeki hırkayı üzerime geçirirken Emirhan bavullarımızı almaya gitti. Deniz kokan havayı içime çekip ciğerlerime bayram ettirirken Uraz otobüsten indi. Yine göz göze geldiğimizde bu sefer içimdeki dürtüye yenik düşmedim ve kolumdaki çantayı düzeltirken bakışlarımı başka yöne çevirdim. Hâlâ bana baktığını hissediyordum. Elimden geldiğince ifadesiz durmaya çalıştım.

Ablam ve birkaç hoca bizi etraflarına toplarken elimden geldiğince Uraz'ın olduğu tarafa bakmamaya çalıştım.

"Evet gezimizin ilk adımını atmış bulunmaktayız." Bir-

den alkışlar ve ıslıklar yükselince başımı öne eğdim, "Gerekli olan her şey hazır. Çadırlar iki kişilik. Herkes eşleşti mi?" diye sorduğunda herkes başını evet anlamında salladı. Bakışlarımı Uraz'a çevirdim. İfadesiz gözlerle ablama bakıyordu. Ne bana baktı ne de varlığımı farketti. Bir kızla erkeğin birlikte kalmasına izin verilmediğine göre belli ki Cankut'la kalacaktı. Peki ya ben?

"Eşleri yan yana görebilir miyim?"

Herkes çiftinin yanına heyecanla giderken etrafıma bakındım. Ablamın en yakın arkadaşıyla kalacağını bildiğim için tek başına kalan bir kız aradım ama bulamadım. Hocaya bile razıydım ama hepsi çok önceden planını yapmıştı. Herkes eşinin yanına gittiğinde tek eşleşmeyen kişi ben kalmıştım. Emirhan'ın boğazını temizlemesiyle başımı ona doğru çevirdim. Onun da mı eşi yoktu?

Ablam "Ayşin, sen kimle kalacaksın?" diye sordu. Gözleri bir an Emirhan'a gitse de bakışlarını benden ayırmıyordu. Bilmiyorum der gibi omzumu silktim.

"Emirhan sen kimle kalacaksın?"

Emirhan da beni taklit eder gibi omzunu silkti. Kaşları çatılan ablam arkadaki kalabalığa döndü.

Kalabalık yavaşça dağılırken tekrar bize dönen ablam "Burada bekleyin. Bir çare bulacağım." dedi ve hızla kalabalığın aksi yönde bir yere doğru yürümeye başladı. Emirhan'la birbirimize bakıp aynı anda omuz silkince kahkaha atmaya başladık. Bu sırada Uraz'ın yerinden kıpırdamamış olduğunu gördüğümde yüzümdeki gülümseme yavaşça azalmaya başlamıştı, bakışları beni geriyordu. Normalde ne düşündüğünü şıp diye anlayabilirken şu anda aramızdaki duvarların yükseldiğini hissediyordum.

"Ayşin, Emirhan."

Arkamızı döndüğümüzde koşar adım bize doğru gelen ablamın yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi. "Çadırlar

sayılıymış ve hepsi dolmuş. Yakındaki yerlere bakacaklarını söylediler ama pek ümitleri yok."

"Yani?"

"Sanırım birlikte kalmanız gerekecek."

Uraz

"Sanırım birlikte kalmanız gerekecek."

Üzerimdeki gerginliği atmak için yaktığım sigarayla donakaldım, doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. Ciğerlerimi doldurmak için içime çektiğim duman o bir saniye boyunca ağzımda dolandı ve boğazıma kaçarak öksürmeme neden oldu. Ne saçmalıyordu bu kız!

"Abla Emirhan'la nasıl kalmamı bekliyorsun? Sizinle kalayım."

Yüzümde rahatlamış bir gülümseme belirdi. O zibidiyle kalmak istemiyordu. Emirhan'ın bozulan yüzünü hayal edebiliyordum. "Bizimle nasıl kalacaksın Ayşin? Çadırlar iki kişilik diyorum. O kadar eşyayla biz bile nasıl sığacağız onu düşünüyorum, 'Ben de kalacağım.' diyorsun."

"Allah aşkına abla, bir erkek ve bir kızın nasıl kalacağını düşünmek mi önemli yoksa gereksiz yere doldurduğun bavullarla nasıl kalacağını düşünmek mi?"

"Ne yapmamı bekliyorsun Ayşin?" diye sorduğunda gülümsedim. Her zamanki Merve; tek önemli şeyin kendi rahatı olduğunu savunan orospu!

"Buraya gelmek istemedim!" diye bağıran Ayşin'e baktım, garip... Gerçekten gelmek istememiş miydi? Neden? Yüzünü Merve'den göremesem de sinirlendiğini sesinden anlayabiliyordum. "Beni zorla getirdin ve şimdi sorunumu çözmek zorundasın. Öğretmenim olarak!"

"Ayşin sen bana bağıramazsın!"

"Bağırmıyorum!"

"Ayşin seni getirdiğime beni pişman etme. Yeni bir çadır bulunmazsa beraber kalacaksınız. Konu burada kapandı."

Merve arkasını dönerken beni görüp durakladı, belli ki gittiğimi düşünüyordu. Yüzündeki panik, her zamanki iç çatışmasının gölgesinde yok oldu. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama yüzümdeki ifade onları yutmasına neden oldu. Gözlerim Merve'den yer fıstığına kaydı, sanki söylemek istediklerini zar zor bastırıyor ve sadece rahatsızlığını belli ediyormuşçasına hafif ve gırtlaktan gelen bir homurtu çıkarıyordu. Merve bu sesle başını hafifçe ona doğru döndürse de yer fıstığına bakmadan çadırlara doğru yürümeye başladı.

Ayşin şaşkın ve sinir olmuş bir ifadeyle arkasından bakarken Emirhan "Tamam Ayşin." diyerek elini sırtına koydu. Bu çocuk yer fıstığına temas etmeye ne kadar meraklıydı. Kim bilir kız uyurken neler yapacaktı o ufacık çadırda.

"Benimle kalmak istemiyorsan dönüşümlü uyuruz."

Yer fıstığı ablasının ardından bakarken "Saçmalama Emirhan." dedi. Kollarını göğsünde bağlarken bir yandan da belli bir ritimle ayağını yere vuruyordu. "Sorun seninle kalıp kalmamak değil, sorun ablamın bu kadar umursamaz olması. Buraya gelmem için ne kadar dil döktüğünü biliyorsun. Şimdi ise sanki gelmek için onu ben zorlamışım gibi davranıyor."

"Yani beraber kalmamızda sorun yok?"

Koyun can derdinde kasap et buna denirdi işte.

Emirhan'ın heyecanlı bekleyişine kafamı takmamaya çalışarak Ayşin'in cevabını bekledim. Tam Emirhan'a dönerken gözlerimiz buluşunca suratı gevşedi. Belli ki öfkeden gözü o kadar kör olmuştu ki oradaki varlığımı bile unutmuştu. "Ayşin." diyerek yer fıstığının kolunu okşayan Emirhan'a saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Her fırsatta kıza dokunmak zorunda mıydı bu çocuk?

Bakışlarını benden kaçıran Ayşin "Efendim?" dedi. Sanırım vereceği cevabın olumlu olma ihtimalini göze alamazdım. Bu yüzden Emirhan sorusunu sormadan onlara doğru yürümeye başladım. Tam ağzını açmıştı ki "Arkadaşlar!" diye seslendim. İkisi de bana doğru dönerken yer fıstığının bu tepkimi beklemediğini yüzünden anlayabiliyordum.

"Ben sorununuza çözüm buldum." dediğimde zibidi rahatsız olmuş bir şekilde alnını kırıştırırken "Sorunumuz olduğunu nereden çıkardın?" dedi. Derin bir nefes alıp sakin kalmam gerektiğini kendime hatırlatırken yer fıstığına baktım. Onun da bakışları 'Ne sorunu?' der gibiydi.

"Emirhan Cankut'la kalsın. Sen de-"

"Hayır."

Sorumun ortasında kalakaldım."Cevap vermeden önce en azından sorumu bitirmemi bekleyemez misin?"

"Seninle aynı çadırda kalmam."

Sanki ben onunla aynı çadırda kalmayı çok istiyorum!

"Seninle aynı çadırda kalmak isteyen yok zaten." Sesimi yükseltirken gözlerini kıstı. Aramıza giren Emirhan "Ne bağırıyorsun kıza?" dedi. Resmen şu ortamda kendine prim yapmak istiyordu. "Seninle işim yok. Kaşınma." diyerek elimin tersiyle çocuğu ittirirken "Ayşin." dedim.

"Sen de çadırında tek kalırsın."

"Sen?"

"Ben kalacak bir yer bulurum."

Ayşin sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Kabul etmekten başka çaresinin olmadığının o da farkındaydı. "Tamam mı?" dediğimde Emirhan'a baktı. Çocuğun küçük Emrah gibi baktığını görünce gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Cankut'la kalır mısın?" diye sorduğunda bozulduğunu belli etmemeye çalışan çocuk "Kalırım. Yeter ki sen rahat ol." dedi. Bununla bile kızın gözünü boyamaya çalışıyordu ya, pes...

Ayşin

Uraz'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Kiminle kalacağım onu neden ilgilendiriyordu ki? Kiminle kalacaksam kalacaktım işte... Neden dışarıda kalmayı göze alacak kadar rahatsız olmuştu bu durumdan? Uraz'a baktım. Onu tanımasam benim için çabaladığına inanabilirdim ama onu tanıyordum. Bu durumdan bir çıkarı olduğuna emindim. Belki de Didem'le geceyi birlikte geçirmek için zemin hazırlıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde yanıma Didem'in arkadaşını gönderecekti. Böylece tüm gece... *Of sana ne kiminle kalacağından Ayşin. Ne yaparsa yapsın. Sen teklifini kabul etsene!*

"Tamam."

Uraz'ın yüzündeki ifade rahatlarken ya da bana öyle gelirken "Sorun ortadan kalktığına göre çadırlarımıza gidebiliriz." dedim. Uraz alaylı bir ifadeyle Emirhan'a baktı. Emirhan ise gözlerini kısarak bakışlarına karşılık veriyordu. Aralarındaki soğuk savaşı bölmek istercesine "Hadi!" diyerek bavulumu elime aldım ve aralarındaki boşluktan geçip yürümeye başladım.

Biz nerede kalacağımızın derdindeyken millet çoktan çadırlarına yerleşmişti. Kendi çadırımın nerede olduğunu gördükten sonra çadırların arasından yürümeye başladım. Herkes, keyfi yerinde gibi görünüyordu. Boş çadıra yaklaştığımda acı gerçek soğuk su gibi yüzüme çarptı. Didem ve hayatımda gördüğüm en dedikoducu insan olan kan-

kası benim çadırımın önünde duruyorlardı. Belli ki bana yakın bir çadırda kalacaklardı.

Derin bir nefes alıp eğildim, çadırın önüne geldiğimde iki çift gözün üzerimde dolaştığını hissediyordum. Yavaşça çadırın fermuarını açıp ayakkabılarımı çıkardım, dizlerimin üzerinde çadıra emeklerken 'İyi ki Uraz böyle bir teklifte bulunmuş.' diye düşünmeden edemedim. Gerçekten çadır çok ufaktı ve eşyalarla beraber iki kişinin sığması çok zordu. Bir yanım ablama hak vermişti ama diğer yanım Emirhan'la bu ufacık çadırda uyumama nasıl izin verdi diye kızıyordu.

Eşyalarımı çadırın içine koyarken Didem'in "Hayatım." diyen sesi elimin kolumun boşalmasına neden oldu. Didem'in Uraz'a sarıldığını babetli ayaklarının parmak ucuna çıkmasından anlıyordum.

"Yerleştiniz mi?"

Uraz'ın mesafeli ses tonu biraz olsun içimi rahatlatmıştı, hoş, herkese karşı bu tonda konuşuyordu ama olsun. Didem "Evet. Sizin çadır nerede?" diye sorduğunda Uraz'ın vereceği cevabı beklerken kulağımda gerilim müzikleri çalıyordu. Uraz'ın "Arkada." diyerek kaçamak bir cevap vermesiyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Herkes buraya gelebilir mi?"

Ablamın sesini duyduğumda Urazların çadırdan uzaklaşmasını bekledim. Kalabalığa doğru ilerlerken ablamın bana sahte gelen gülümsemesiyle öğrencilerine baktığını gördüm.

"Çadırlarınıza yerleştiniz mi?"

Evet sesleri kamp alanında yankılanırken "Güzel." diyen ablam ellerini birbirine sürttü. "Ben diyorum ki hep beraber bir keşif turuna çıkalım. Döndüğümüzde de sahilde ateş yakarız." Sevinç nidaları havada uçuşurken ar-

kamı dönüp çadırıma doğru yürüdüm. Keşif turuna falan çıkmak istemiyordum. Tek istediğim sakin bir yerde kafamı dinlemekti. Ne bileyim kitap okumak ya da müzik dinlemek...

"O zaman beş dakika içinde sizi burada bekliyorum."

"Ayşin!"

Emirhan bana doğru koşarken "Yerleştin mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallayıp "Sen?" diye onun ne yaptığını sordum, "Cankut'tan kalan yere yerleştim, evet." Belli ki şikâyetçiydi ama başka çaremiz yoktu.

"Hazır mısın?"

Yürüyüşü kastediyordu. "A, şey." deyip ellerimi şortumun arka cebine soktum. "Ben keşif turuna katılmayacağım."

Şaşıran Emirhan, "Neden?" diye sordu. Canım istemiyor der gibi omzumu silktim.

"Hadi ama Ayşin. Bir daha ne zaman geleceksin buralara? Etrafı keşfetmek istemiyor musun gerçekten?"

"Gerçekten istemiyorum Emirhan."

"O zaman ben de gitmiyorum."

Panikle, "Hayır." dedim. Benim yüzümden hevesle geldiği geziden kalmasını istemiyordum. "Seni burada yalnız mı bırakayım Ayşin?" diye sorduğunda ne cevap vereceğimi düşündüm. Zor zamanımda benimle ilgilenmesi hoşuma gitse de artık bunaldığımı hissediyordum.

"Belki yalnız kalmak istiyorumdur."

Emirhan'ın dudakları aralanırken kırıldığını belli eden bir ses çıkardı. Onu üzmekten nefret ediyordum.

"Sadece bir süre kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım var." Başını tamam anlamında salladı. Minnet dolu bir gülümsemeyle karşılık verirken elini yanağıma koydu. "Telefonun açık olsun. Bir şey olursa da ara." deyince başımı tamam anlamında salladım.

"O zaman gidiyorum ben."

Sesindeki hâlâ 'Gitme' dememi isteyen tını gülümsememi buruklaştırırken "Tamam." dedim. Arkasına baka baka yanımdan ayrılırken yine izlendiğimi hissediyordum. Etrafıma göz gezdirdiğimde kalabalığın önünde gözlerini bana diken Uraz'ı gördüm. Yüzü ne kadar ifadesiz olsa da gözleri ateş saçıyordu, daha fazla bakışların altında kalmak istemiyordum. Uraz neyse de Didem cadalozuyla uğraşamazdım.

Çadırımdan çıkıp ağır adımlarla sahile doğru yürüdüm. Yüzüme çarpan rüzgâr denizden selam getirmiş gibi yosun kokusuyla beni sararken ayaklarımın altındaki zeminin yumuşadığını farkettim. Kumsala geldiğimi anladığımda ayakkabılarımı çıkardım ve geri kalan yolu yalın ayak yürümeye başladım.

Öğlen güneşiyle kavrulan kumlar, havanın kararmasıyla soğumuştu, bu ferahlatıcı his unuttuğum bir anıyı hatırlattı. Annemle her yaz yaptığımız uzun yürüyüşler aklıma gelmişti, buruk bir gülümseme belirdi yüzümde, ölümünden sonra ilk kez bu hissi yaşıyordum. Onu kaybettiğimden beri hiçbir şeye hakkım olmadığını düşünüyordum. Benim yüzümden hayata gözlerini yummuştu. Nasıl bir şey olmamış gibi davranabilirdim?

Kumsal boyunca denizin ayaklarımı gıdıklamasına izin vererek yürüdüm. Ardımda bıraktığım ayak izlerini dalgaların sildiği gibi kafamı boşaltmaya çalıştım. Yorulduğumu hissettiğimde kumlara oturdum ve güneşin yavaşça batışını dalga seslerinin eşliğinde izledim. Bu manzaranın verdiği huzuru içime doldurmak ister gibi derin bir nefes aldım. Bu kokuyu hiçbir şeye değişmezdim. Gözlerimi kapattım. Rüzgârın saçlarımı yalayıp geçmesine izin verdim.

"Bond!"

Giderek yaklaşan sesler biraz huzurumu bozsa da göz-

lerimi açtığımda yanımda biten sarı tüylü koca köpek-bir Golden Retreiver'dı. Ufak bir çığlık atmama ve hafifçe gülümsememe neden oldu.

"Bond!"

Sahibinin tasmasını yakalamasıyla kucağıma gelmeyi kıl payı kaçıran köpek birkaç kez havladı ve tam karşıma oturdu.

"Çok özür dilerim. Uslu dur oğlum."

Yanına gelen sahibi köpeği okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordu, "Gerçekten çok özür dilerim, normalde asla sözümden çıkmaz ama..."

"Önemli değil." deyip ayağa kalktım. Üzerimdeki kumları temizlerken "Normalde köpekleri severim ama sanırım boş bir anıma denk geldi." dedim. Bond tekrar havladığında barış imzalamak adına yanına gidip tüylerini okşamaya başladım. Tekrar hareketlenen köpek etrafımda dönerken sahibi "Seni sevdi." dedi. Önüme uzanan elle gün batımını andıran kısa saçları ve gri gözleri olan kıza baktım.

"Ben Hazel."

Gülümseyerek elini sıkarken "Ayşin." dedim, "Memnun oldum." Bond'un bacaklarımın arasından geçme çabası kahkahalarla gülmeme neden olurken "Tatile mi geldin?" diye soran kıza "Okul gezisi." diye cevap verdim. "Ne güzel okulmuş o ya. Çok şanslısın."

"Buralı mısın?"

"Aslen Balıkesirliyim. İstanbul'da okuyorum. Burada yazlığımız var, yazın son günlerinin tadını çıkarmak istedik, arkadaşlarla kaçamak yaptık."

"Bence sen daha şanslısın. Kendi kararlarını verebiliyorsun."

"Ya sorma." diyerek kendini kumlara atan kız "O kadar şanslıyım ki kaçamağımı yaz aşkımın düzenlediği, yaz sonu partisinin olduğu güne denk getirmişim." dedi.

"Senin adına üzüldüm."

Dizimin üstüne çöküp Bond'u sevmeye devam ettim. "Aman boş ver. Ee... Öğrencilerini Bozcaada'ya tatile getiren okulun adını öğrenebilir miyim?" diye soran kıza "Beykent Koleji" dedim. "Daha önceden tahmin etmeliydim. Ancak bir özel okul öğrencilerine böyle imkânlar sunabilir." Başımı evet anlamında sallarken Hazel ayak parmaklarını kumda oynatmaya başladı. Gülümsemesine eşlik ederken bir süre daha Bond'u sevdim. Nedense onunla aramızda bir bağ oluştuğunu hissediyordum ama bu bağı güneşin iyice batmasıyla koparmanın zamanı geldiğini de anlıyordum. Hava kararmadan kamp alanına dönmezsem olacakları tahmin bile edemiyordum. Ayağa kalkıp dizimdeki kumu temizledim.

"Geç oldu. Sanırım dönsem iyi olur." dediğimde ayaklanan Hazel "Haklısın. Biraz daha gitmezsem bizimkiler de beni aramaya çıkarlar." deyip elini tekrar tokalaşmak için uzattı.

"Kısa da olsa seninle konuşmak güzeldi."

"Benim için de."

Bond tekrar havlayınca eğilip kafasını sevdim. "Seninle de tanıştığıma memnun oldum yakışıklı." Havlayarak yerinde kıpırdanan köpekle tekrar kahkaha atarken kafasını öpüp doğruldum.

"O zaman bir gün tekrar karşılaşmak dileğiyle." diyen Hazel'e gülümserken "İyi akşamlar." dedim ve kamp alanına doğru yürümeye başladım. Kumlar iyice soğumuştu. Telefonumun çaldığını duyduğumda duraksadım ve çantamı açıp telefonumu çıkardım.

"Efendim Emirhan."

"Ayşin neredesin?"

"Sahilde yürüyüş yaptım. Dönüyordum. Ne oldu?"

"Merak ettim, sahilde ateş yakmaya gideceğiz. Dönüp

de bizi bulamazsan diye haber vermek istedim." dedi. Keşke senin yerine ablam arasaydı be Emirhan. Bir kere bile olsa ablam merak etseydi nerede olduğumu...

"Teşekkür ederim. Siz sahile geçin ben de birazdan yanınızda olurum."

Uraz

"Neredeymiş Emirhan?"

Merve'nin sorusunun cevabını ben de merak ediyordum. "Sahilde yürüyüş yapmış. Dönüyormuş. Siz geçin ben yanınıza gelirim dedi."

İçimdeki sıkıntının anlamsız olduğunu anlamıştım, derin bir nefes aldım. Didem'in zoruyla keşif gezisine katılmış, Ayşin'in olmadığını gördüğüm ilk dakikadan sonra dönmenin yollarını aramıştım. Her ne kadar Patron haftalar önceki baskının sorumlusunu bulmuş olsa da gözünün hâlâ yer fıstığının üzerinde olduğunu biliyordum. Aklıma gelen türlü komplo planları Ayşin'i çadırda bulamadığımız an boyut atlarken Merve'nin merakıyla aldığım cevap rahatlamamı sağladı.

"Üzerinize kalın bir şeyler alın, gecesi ayazdır. Ne kadar ateş başında oturacak olsak da üşümenizi istemeyiz."

Merve bağıra çağıra yanımızdan ayrılırken Emirhan'la göz göze geldim. Gözlerindeki hoşnutsuzluğu fazlasıyla hissediyordum. Cankut çadırdan dışarı çıkarken "İki kişinin yaşaması için yeterli hava yok içerde." dedi. Belli belirsiz gülümseyerek ellerimi cebime soktum.

"Resmen oksijensiz hava sahası, Allahtan ayakları kokmuyor. Acaba ben de mi seninle kumsalda yatsam?" diye sorduğunda daha fazla saçmalaması ile uğraşamayacağımı belli edercesine arkamı döndüm ve Didem'e doğru yürümeye başladım. Yanındaki -gözümün hiç tutmadığı- kız-

la hararetli bir şekilde konuşuyordu. Beni görmesiyle kızı sustururken "Hayatım." diyerek yanıma geldi.

"Hayırdır?"

"Ya." diyerek alt dudağını büken kız "Sucuk ekmek yiyecekmişiz." dedi. 'Ne var bunda?' der gibi başımı salladığımda yüzünü buruşturan Didem "Ekmek yemiyoruz, sucuğu da sevmem." dedi. *Dert ettiği şeye bak...*

"Herkes hazır mı?"

Merve'nin bağırmasıyla Didem'in verdiği cevabı duyamamıştım ama yine de elini tuttum. Hep birlikte sahile doğru yürüdük, kumsala geldiğimizde ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolonumun paçalarını kıvırmak için dizimin üstüne çöktüm. Didem de arkasını dönüp seksi bir şekilde önümde eğildi. Minik eteğinin altından gördüğüm manzara iştah açıcıydı, minik bikinisi fotoğraftakilerden çok daha güzel görünüyordu.

Ayağa kalkarken kalçalarını bacağıma sürterek doğruldu. Bu kız iki haftadır beni fazla zorluyordu. Ardından cilveli bir gülümsemeyle dudaklarını yaladıktan sonra alt dudağını ısırarak saçıyla oynamaya başladı. Biraz daha bana böyle bakmaya devam ederse onu burada saatlerce becerebilirdim.

"Kızlar poşetleri alın. Yiyecekleri hazırlayalım. Erkekler siz de ateş yakmak için çalı çırpı toplayın."

Merve'nin verdiği emirle herkes bir köşeye dağıldı. Cankut imalı bir şekilde yanıma gelirken "Tahrik olmuş duruyorsun." dedi. Ne saçmaladığını anlamaya çalışırken bakışlarıyla gösterdiği yere bakmak için başımı öne eğdim. Gördüğüm manzarayla pantolonumun ağ kısmı-

nı aşağı çekerken "Allahtan hava kararda kimse görmedi." dedi. Hâlâ piçliğini vurgulayacak şekilde gülümsüyordu.

"O şekilde gülmeye devam edersen morluklarının geçmiş bile görünmesini sağlarım." diyerek eğildim ve birkaç çalıyı üst üste koyup kucakladım. Ateşi yakacağımız yere çalıları bırakırken uzaktan bize doğru gelen Ayşin'i farkettim. Sarı saçları rüzgârla etrafa saçılıyordu. Hanımeli kokusunu bir an burnumda hisseder gibi oldum. Üşümüştü belli ki, kollarını vücuduna dolamasından anladım. Merve koşturarak ona doğru ilerlerken ondan daha hızlı davranan biri vardı. Emirhan!

"Âşık Veysel bu gece de şu kızın gönlünü çalamazsa, başka hiçbir gün çalamaz."

Yanımızdan geçen iki çocuğun konuştuğu konu canımı daha çok sıkarken yumruğumu sıktım. Avucumun içindeki su toplamış yanık bir an vücuduma elektrik verilmiş gibi bedenimi titretti, bize doğru yürüyen yer fıstığıyla gözlerimiz buluşunca kız bir an duraksadı.

"Oo ateşi yakmışsınız."

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. Çocukların ateşi yaktıklarını farkedemeyecek kadar sinirliydim. Emirhan'ın pişmiş kelle gibi sırıtan yüzünü dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Tut şunun ucunu döşeyelim abi."

Cankut'un ne saçmaladığına bakmak için yanına gittim ve uzun bir kütüğü kaldırmaya çalıştığını gördüm.

"Ne yapıyorsun lan!"

"Nereye oturacağız?"

Allah'ım sen bana sabır ver!

"Kuma" dedim. Sanki küfür etmişim gibi yüzüme bakan Cankut "Bu kıyafetlerle?" deyip üzerini gösterdi, "Her yanımıza kum dolar."

"Gece benimle kumsalda yatmayı planladığını sanıyordum."

"Kıyafetlerimle yatacağımı kim söyledi."

Gözümün önünde canlanan görüntüyle yüzümü buruşturup "Siktir git Cankut." diyerek bizimkilere doğru yürümeye başladım. Herkes kendi payını almış sucuklarını sopaya takıp ateşe tutmaya başlamıştı, "Hayatım," diye seslenen Didem'i farkettim ve ağır adımlarla yanına ilerledim.

"Senin için sucuk yapıyorum."

"Eyvallah."

Soğuk kumların üzerine otururken yüzündeki gülümseme yavaşça silinen kız ateşe doğru bakmaya başladı. Ne cevap vermemi bekliyordu ki? Alt tarafı sucuğu ateşe tutan birine evimin kadını çocuklarımın anası muamelesi mi yapmamı istiyordu? Oradan kurtulup gözlerimi etrafta dolaştırarak asıl aradığım kişiyi buldum. Ayşin, Emirhan'ın anlattığı şeye gülerek sucuğunu pişirmeye çalışıyordu, içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Aklıma iki çocuğun söylediği cümle gelince derin bir nefes aldım. Açık havada olmamıza rağmen tüm oksijenin ortadan kalktığını hissediyordum. Yer fıstığının biriyle olma ihtimali üzerimde neden böyle bir etki bırakıyordu ki.

Bir süre ortama, ateşin çıkardığı çıtırtılar ve dalga sesleri hâkimdi. Belli ki benim dışımda herkes çok acıkmıştı. Didem bile yemem dediği sucuğu iştahla yiyordu. Yemeğini bitirenler ise kendi aralarında konuşmaya başlıyordu. Ara ara gözlerim yer fıstığına takılıyordu. Emirhan'la temas halindeki muhabbetlerinden daha çok canımı sıkan şey sürekli ona gülümsemesiydi. Adını bilmediğim bir acının tüm vücudumu kapladığını hissediyordum ve ilk kez bir acıdan hoşlanmıyordum.

"Emirhan yemeğin bitti mi?"

Merve'nin sorusuyla bir saattir gözlerini yer fıstığın-

dan ayırmayan çocuk başını çevirdi. "Şimdi bitti." diyerek elindeki son lokmayı ağzına tıktı. Yer fıstığı bu hareketine bile gülümseyince yumruklarımı sıktım. Bunda gülünecek ne vardı şimdi?

"O zaman dokunsun o parmaklar tellere ne dersin?" dediğinde başını tamam anlamında sallayan çocuk ellerini çırparak ayağa kalktı. Eşyaların orada gitar olduğunu düşündüğüm şeyi eline alıp kılıfından çıkardı. Bingo!

"Hele bir de hele bir de şu ateş yandığı zaman gitar çıkmasın be..."

Cankut'un yaptığı Cem yılmaz esprisiyle herkes kahkahaya boğulurken Emirhan, yer fıstığının yanına oturdu. Tellere dokunarak akort yaparken "Sakın Akdeniz akşamlarını çalma. Yemin ederim bu ateşi işeyerek söndürürüm." Bu sırada tellere dokunan zibidi Ayşin'e bakarak şarkıyı söylemeye başladı.

Koyduğum sevinçlerimi önüme,
Baktım hepsi sensin,
Yazdığım şiirlerin her hecesi, üzüldüğüm filmler...
Yıpranmamış hayatlar büyük hüzünler bekler,
Her işte bir hayır, bu işte hepsi sensin,
Şimdi senden vaz mı geçmeli, masal olup yola devam mı etmeli,
Ben kalpten sorumlu, aşka sorumluydum
Anladım her şey sensin.

Sucuktan çıkan çubukla kumun üzerinde şekiller çizerek yer fıstığının gülümseyen suratına bakmamaya çalıştım. Alkışlar yükselince şarkının bittiğini anlayıp derin bir nefes aldım, kafamı kaldırdığımda Emirhan'ın yer fıstığının kulağına bir şeyler söylediğini gördüm. İçimde yükselen öfkeyle başımı öne eğdim. Çizdiğim şekilleri elimin tersiyle dağıtırken Didem "Uraz," diye seslendi.

Birkaç saniye hareketsiz durdum. "Ne oldu hayatım?" diye sorduğunda geriye doğru yaslanırken "Sıkıldım." dedim. Beni anlıyormuş gibi bakan kız "Biraz daha duralım, sonra kalkarız." dedikten sonra kulağıma doğru fısıldadı. "Sıkıntını alacak şeyler biliyorum."

Belli belirsiz gülümsedim. Dudağını ısırarak bacağımın iç kısmına elini yerleştirip var gücüyle sıktı. Her zamanki gibi sadece ön sevişme yapacağını bildiğim için elini üzerimden çektim. Emirhan gitarın tellerine tekrar dokunduğunda 'Allah'ım sen sabır ver.' diye düşünürken tanıdık bir ses ürpermeme neden oldu.

Gölgen düştü üstüme
Kime saklansam hep yağmurların,
Buldu beni ıslandım elbet.
Ne kadar çok istedim yürüyüp gitmek
İyi niyetli bir güne,
Dünü mü, yarını mı emanet etmek.

Ayşin'in gözlerinin içine daha fazla bakamayacağımı anlayıp başımı başka tarafa çevirdim. Sesi ruhumu sarıp sarmalarken yüreğimdeki ağırlığın altında ezildiğimi hissediyordum. Sesinin gittikçe çatallaşması nefes almamı engellerken zar zor yutkundum.

Çık karşıma düşman gibi,
Aç kalbini bak ruhuma.
İyileşmiyor iyileşmiyor,
Hep yara bere senden sonra.[*]

[*]Gece-İyileşmiyor

Ayşin

Ter içinde gözlerimi araladım. Konfor adına her şeyi düşünen ablamın bunu hesaba katmadığına adım gibi emindim. Yavaşça doğruldum. Naylon çadırın da terlemiş gibi su damlalarıyla kaplı olduğunu gördüğümde çadırın giriş kısmındaki fermuarı açtım. Başımı dışarı çıkarmamla soğuk hava yüzüme çarptı. Dışarısı bu kadar soğukken içerisi havasızlıktan hamama nasıl dönmüştü?

'Ben tek başıma bu kadar terlediysem diğerleri kim bilir ne durumdadır.' diye düşünerek gözlerimi etraftaki çadırlarda gezdirdim. Bu saate kadar sadece benim kapımın kapalı olduğunu farkettim. Belli ki herkes benden önce bu olaydan rahatsız olmuştu ya da akıllılık edip kapılarını hiç kapatmamışlardı.

Çadırın içine girerken gözüm karşımdaki çadıra takıldı. Didem arkadaşının yanına gelmişti. Aklıma Emirhan'ın zorla söylettiği şarkıdan sonra Uraz'la yanımızdan ayrılmaları gelince boğazıma bir yumru oturdu. Sesimin güzel olmadığını biliyordum, tıpkı yanımızdan bu nedenden dolayı ayrılmadıklarını bildiğim gibi. Kim bilir o çadırda neler yapmışlardı...

İçimin daraldığını hissedince daha fazla bu çadırın içinde duramayacağımı anladım. Her yanım terden yapış yapıştı. Hava tam anlamıyla aydınlanmasa da denize girmekten başka çarem yoktu. Üzerimi çıkardım ve terimi sildim. Yüzücü mayomu bir çırpıda üstüme geçirdikten

sonra mini kot şortumu ve bol tişörtümü giydim. Çantama gerekli eşyalarımı koyup dışarı çıktım.

Sabah ayazı etrafımı sararken tüylerim diken diken oldu. Olabildiğince sessiz hareket ederek çadırların arasından geçtim. Açık alana çıkmamla rüzgâr daha sert esmeye başladı. Tekrar içim ürperdi. 'Hava bu kadar soğuksa su kim bilir nasıldır?' diye düşündüm ve yürümeye devam ettim. Korkunun ecele faydası yoktu. Ya yapış yapış kalmayı göze alacaktım ya da soğuk suyla terimi atacaktım.

Hızla sahile indim. Hava biraz daha aydınlanmış olsa da etrafta kimse yoktu. Temiz havayı ciğerlerime doldurarak çantamı kumlara bıraktım. Terliklerimi çıkartıp ayaklarımı soğuk kuma bastırdığımda derin bir nefes aldım. Üzerimi çıkarmadan önce suyun soğukluğuna bakmak için denize doğru yürüdüm. Ayağımın suya değmesiyle ufak bir çığlık atarken tekrar kumlara kaçtım. Çok soğuktu ve bu soğukta suya girersem kesinlikle böbrek ağrısından tüm gezim ziyan olurdu. Sanırım denize girmek için güneşin biraz daha yükselmesini beklemeliydim.

Arkamı dönüp çantama doğru yürürken gözüm bir yere takıldı. Gözlerimi kısarak uzaktakinin kim olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı ve "Uraz?" diye fısıldadım. Tüm gece sahilde mi yatmıştı? Bu soğuk kumlarda?

Çantamı ve terliklerimi elime aldım. Uraz'a doğru yürürken rahat bir tavırla sırt üstü uyuduğunu farkettim. Soğuk onu hiç etkilememişti. Eşyalarımı yere bırakırken gözlerimi üzerinde gezdirdim. Kasları iki elini başının altına koymasıyla daha da belirginleşmişti. Siyah tişörtünde yer yer kum vardı ve belinin belli bir kısmı açıktı. Bir dövmesinin kasığına doğru gittiğini gördüğümde yanaklarımın kızardığını hissettim. Gözüm daha sonra akşam Didem'in elini gezdirdiği bacaklarına takıldı. Ben daha bakmaya cesaret edemezken o kız Uraz'ın her yerine do-

kunmuştu! Kafamı iki yana sallayarak gözümün önüne gelen ateşli hallerini uzaklaştırmaya çalıştım. Uraz haklıydı. Ben diğer kızlar gibi değildim. Bunların hiçbirini ona yapamazdım. Onun istediği Didem gibi kızlardı. O yüzden benimle hiç işi olmaması normaldi.

Derin bir nefes aldım. Belinin açıklığını kapatmak için eğildim. Tişörtünü tutmamla iki kolumda ellerini hissetmem ve daha ne olduğunu anlayamadan sırtımın soğuk kumlarla buluşması bir oldu. Ufak bir çığlık atarken gözlerimi sıkıca yumdum. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Boğazımın üzerindeki baskı kalksa da yutkunamıyordum. Hâlâ üzerimde bir ağırlık vardı ve nefes almam daha da güçleşiyordu.

"Ayşin?"

Korku dolu ses tüm ruhumu sardı, gözlerimi yavaşça açtığımda Uraz'ın bir nefes kadar uzağımda olduğunu hissettim. Nefesi, sigara kokusunu bastırmak için çiğnediği çubuklar gibi tarçın kokuyordu. Alev alev yandığımı hissediyordum. İçimdeki yangını soğuk kumlar bile söndüremiyordu. Kesinlikle bu işten kurtulduğum an denize girmeliydim.

"Ne yapıyorsun sen!"

Göğsüm hızla inip kalkarken Uraz'ın sert göğsüne sürtüyordu. Ona her temasımla içimdeki yangın biraz daha artıyordu sanki.

"Be-ben ti-tişörtünü-" derken üzerimden kalkıp yanıma oturdu. Uraz'ın da benim gibi nefes aldığını duyuyordum. Nefesim düzelene kadar kumlarda uzandım. Uraz'a baktığımda başını ellerinin arasına aldığını gördüm. Gözleri kapalıydı. Derin ve yavaş soluklar almaya başlamıştı.

Yavaşça yattığım yerden doğruldum. Bacaklarımı bağdaş kurarken Uraz sesli bir şekilde iç geçirdi. Avucumun içine aldığım kumlarla oynamaya başladım. "Korkuttu-

ğum için özür dilerim." deyip bakışlarımı Uraz'a çevirdim. Beni izlediğini gördüğümde az önceki halimiz aklıma geldi. Yanaklarım kızararak önüme döndüm.

"Senin çadırında olman gerekmiyor mu?"

"Hava almak istedim, sen üşümedin mi?"

Yüzünü ovuştururken hayır anlamında bir ses çıkarttı, tekrar önüme döndüm. Ayağa kalkıp üzerimdeki kumları silkelerken "Yavaş." diye bağıran Uraz üzerini silkti.

"Özür dilerim."

Üzerimdeki tişörtü çıkarıp kumlarını silkerken "Ayşin!" dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Altımdaki şortun düğmelerini açarken "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Şortu bacaklarımdan sıyırarak "Deniz'e gireceğim." diye cevap verdim.

"Bu saatte?"

"Ne varmış saatte?"

"Donarsın."

Bunun ben de farkındaydım ama terden yapış yapıştım. Üstüne bir de her yerime kum yapışmıştı. Tüm bunlardan önemli olan şey ise içimdeki yangının bir türlü sönmemesiydi. "Olmaz bir şey." diyerek denize doğru yürüdüm. Her adımım az önceki cesaretimi biraz daha kırıyordu. Ayağımın suya değmesiyle kaskatı kesildim. Az önceye kıyasla daha da mı soğumuştu bu su? Ağır adımlarla suya girerken kollarımı bedenime doladım. İçim ürperirken suya böyle ısınamayacağımı anladım.

Balıklama suyun altına dalmamla ilk andaki şok tüm vücuduma elektrik verilmiş gibi hissettirdi. Oldum olası iyi bir yüzücüydüm ama dalmayı daha çok seviyordum. Denizin en sevdiğim yanı suyun altındaki saçlarımın hareketiydi. Bu yüzden gidebileceğim yere kadar suyun altından ilerleyip saçlarımı izledim. Nefesimin kesildiğini hissettiğimde yukarıya yönelip sudan çıktım. Kıyıya bak-

tığımda Uraz'ın ayaklandığını farkettim. Bu uzaklıktan yüzünü tam seçemiyordum ama hareketleri endişelendiğini gösteriyordu. Boyumu aşan bir yerde olduğumu farkedince nefes alışımın düzene girmesine izin vermeden gerisin geri yüzmeye başladım. Her hareketim suya biraz daha ısınmama neden oluyordu.

Uraz bana doğru yürüdü. Kıyıya yakın bir yerde durup dizlerimin üzerine çöktüm. "Neden öyle bakıyorsun?" dediğimde sanki kaşlarının çatıklığını farketmemiş gibi yüzünü gevşeten Uraz "Üşüyeceksin." dedi.

"Yok. Şu anda su çok güzel."

Bana inanmıyormuş gibi bakan Uraz'a "Gerçekten. İnanmıyorsan gir bak." deyince tek kaşı havaya kalktı. Kollarını iki yanda hareket ettirirken Uraz tedirgin birkaç adım attı. Ayaklarının suya değmesiyle kaskatı kesilirken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ayşin, çık şu sudan."

"Hayır." diyerek sırt üstü uzanıp birkaç kulaç attım. Bana doğru birkaç adım atan Uraz "Su buz gibi, böbreklerin zaten nane molla. Çık şu sudan!" diye bağırdı.

Hayır...

"Ayşin!" demesiyle ona doğru yüzerken "Çıkmayacağım Uraz." dedim. Pantolonunun paçalarının ıslandığını farkettiğimde aklıma hain bir fikir geldi. "Su gerçekten çok güzel." diyerek önünde hareket etmeye devam ederken "Ayaklar insanı yanıltıyor." dedim ve beklenmedik bir anda ayağa kalkıp Uraz'ın üstüne suyu fırlattım. Geriye doğru koşsa da her yeri ıslandı.

"Ayşin!"

Uraz tişörtünü tenine değdirmemek için uğraşırken öfke dolu bakışlarını bana gönderiyordu. Tekrar suyun içine girerken "Sıcakmış değil mi?" diye sordum. Yüzümdeki hain gülümseme devam ederken Uraz "Sıcakmış." dedi. Sesindeki tını ve yüz ifadesi 'Birazdan intikam alacağım.' der gibiydi. Gülümsemem olayın ciddiyetiyle soldu.

"Ama dışarısı daha sıcak."

Bir an gözlerinin parlamasıyla ne yapacağını anlarken "Uraz sakın." dedim. Bana doğru gelmeye başlamasıyla geri geri yüzmeye çalıştım. Uraz'ın suya atlamasıyla ufak bir çığlık atarken önüme döndüm ve hızla kulaç atmaya başladım. Arkama baktığımda suda hiçbir hareket olmadığını gördüm. Tekrar önüme döndüğümde tam karşımda sudan çıkan Uraz tekrar çığlık atmama neden oldu. Can havliyle geriye yüzmeye çalışırken Uraz ayağımı yakaladı ve beni kendine doğru sertçe çekti. Çığlık atmaya çalışırken bütün su ağzıma doldu. Öksürürken belimi tek koluyla kavradı. Sırtım gövdesine çarparken tepki olarak nefesim kesildi.

Kıyıya doğru yürümeye başladığında bir yandan öksürüyor diğer yandan çırpınarak elinden kurtulmaya çalışıyordum. Suyu yüzüne atmaya, ayaklarımı bacaklarına vurmaya çalıştım. O kadar sıkı tutuyordu ki buradan kurtulmak için ortadan ikiye bölünmem gerekiyordu. Sudan çıkmaya başladığımızda ürperdim.

"Çok soğuk."

Dişlerim takırdarken Uraz'ın hâlâ sıcak olduğunu hissettim. Az önce ondan kurtulmak için uğraşırken şimdi ona muhtaçmış gibi hissediyordum. Sırtımı göğsüne daha çok yaslarken eşyaların olduğu yere kadar beni tek koluyla taşıdı. Ayaklarım kuma değdiğinde apar topar çantamdaki havluyu çıkardım.

"Sıcakmış değil mi?"

Uraz'a cevap veremeyecek kadar üşüyordum. Ben havluya sıkı sıkı sarılırken Uraz üzerindeki ıslak tişörtü çıkardı. Bu hareketiyle dudaklarım aralanırken neye tepki vereceğimi şaşırdım. Bu soğukta çıplak durmasına mı, bu

haliyle dergilerden fırlamış gibi durmasına mı, yoksa şu anda vücuduna bu kadar yakın durmama mı?

Havluyu burnuma kadar çektim. Gözlerimi dövmeli vücudundan ayıramıyordum. Neden bu kadar dövme yaptırmıştı? Anlamları neydi? Bazı yerlerindeki yaralar sanırım dövüşlerden kalmaydı. Elindeki tişörtü sıkarken göz ucuyla bana bakınca, bakışlarımı kaçırdım.

"Bu ortamda çıplak durmam sorun değil sanırım."

Evindeki olaydan bahsettiğini anlarken "Üşüyeceksin." dedim

"Olmaz bir şey."

"Havlumu kullanabilirsin."

"Gerek yok." diyerek ıslak saçlarının nemini tişörtüyle almaya çalışırken "Hadi üzerini giyin. Üşüyeceksin." dedi. Şu anda o kadar etkileyici duruyordu ki kalbim deli gibi çarpıyordu. Zevkten kasıklarımdan tüm vücuduma hızla bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı, ağzımı açsam muhtemelen inleyecektim, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırarak çantamın üzerindeki tişörtümü giydim. Şortumu üzerime geçirirken Uraz tişörtü omzuna attı.

Kurunmayla uğraşırken hava iyice kararmıştı, Uraz'ın kafama attığı havlu yüzünden bir an duraksadım. "Saçını kurut." dediğinde yüzümü görmemesini fırsat bildim ve gülümsememi gizleme gereği duymadan kaldığım işe devam edip düğmelerimi ilikledim. Havluyu başımdan çekerken tekrar ifadesiz bir hale büründüm. Saçlarımın nemini havluyla almaya başlarken iç çamaşırının-boxer-lastik kısmını gösterecek şekilde duran pantolonuna gözüm kaydı.

"Uraz pantolonun ıslak."

Alaylı bir şekilde iç çekti. "Ciddi olamazsın." dediğinde gözlerimi kıstım. "Denize kıyafetlerimle girmek zorunda olduğum için olabilir mi acaba?"

"Sana kıyafetlerinle denize gir diyen olmadı." Yüzünde birden keyifli bir gülümseme belirdi. "Çıplak girmemi mi tercih ederdin?" Kaşlarımı çattım. Elimdeki havluyu kırbaç gibi kullanarak Uraz'a vururken "Ah!" diye inledi. Bir saniye sadece bir saniye canının acıdığını düşündüm ama havluyu kavramasıyla yüzündeki keyifli gülümsememe bu işten zevk aldığını bana kanıtladı.

"İlk kez beni tahrik ettin yer fıstığı."

"Sapık!"

Havluyu elinden almaya çalışırken beni sertçe kendine çekti. Göğsüm gövdesine çarptığında sessizce inledim. Bedenimin titrediğini hissediyordum. Bu sefer soğuktan değildi...

Çekinerek başımı yukarı kaldırdım. Uraz'ın benle değil de başka bir yerle ilgilendiğini gördüğümde başımı o tarafa doğru çevirdim. Emirhan bozuk surat ifadesiyle bize doğru yürüyordu. Göz göze geldiğimiz an şu anki görüntümüzü hatırladım ve hızla Uraz'dan ayrıldım.

"Ayşin!"

Islak saçımı kulağımın arkasına atarken "Efendim?" dedim. Emirhan bana bakmak yerine arkamdaki kişiyi inceliyordu.

"Ne yapıyorsun burada? Seni ne kadar merak ettiğimle ilgili en ufak bir fikrin var mı?"

Merak etmiş olabilirdi ama bu beni sorguya çekip hayatıma karışacağı anlamına gelmiyordu, yine de tatsızlık olmaması için derin bir nefes alıp cevap verdim.

"Denize girmek istedim."

"Belli oluyor...Uraz'a girmiş gibisin!"

"Ne!"

Duyduğum şeyi gerçekten Emirhan mı söylemişti? Bakışlarını benden Uraz'a kaydırdığında arkama döndüm. Uraz'ın suratı asık, çenesi kenetliydi. Bedenindeki her hüc-

renin gerildiğine yemin edebilirdim. Ona baktığımı farkettiğini biliyordum ama o da bana bakmak yerine gözlerini Emirhan'a sabitlemişti.

"Kız arkadaşın seni sorup duruyordu. Gidip baksan iyi olur."

Emirhan'ın kurduğu cümle Uraz'ı etkilemese de beni parça parça etmişti; *kız arkadaşın*. Bulutlardan yere çakılmış gibi hissediyordum. Az önce yaşadığımız her şeyin hayal ürününden farksız olduğunu düşündüm. Hepsini kafamda kurmuştum sanki...

Uraz hiçbir şey söylemeden yanımızdan çekip gitti. İçimdekileri hazmetmeden kıpırdamak istemiyordum. İçimdeki yangın şimdi başka bir şekle bürünmüştü. Daha güçlüydü, daha yıkıcı.

"Ayşin." dediğinde Emirhan'ın hâlâ arkamda olduğunu hatırladım. Bana yakıştırdığı şey aklıma geldi. *O ne cüretle benimle bu şekilde konuşurdu.* Öfkeyle arkamı döndüm. O an Emirhan'ın az önceki öfkesi saman alevi gibi söndü çünkü şu anda o alevle yanacak kişi bendim.

"Sen ne cüretle benimle bu şekilde konuşursun!"

Bazen okuduğum kitapların bana güç verdiğini hissediyordum. İçimdeki Demir Kara'yı gün yüzüne çıkarma vakti gelirken hızla Emirhan'a doğru yürüyüp göğsünden ittim. Arkaya doğru sendeledi.

"Sen bana nasıl öyle bir şey ima edersin!"

"Nasıl göründüğünüzle ilgili en ufak bir fikrin var mı?"

"Sana ne!" diye bağırarak Emirhan'ı tekrar ittim. "Sen benim neyimsin ki hesap soruyorsun?" Tekrar ittiğimde bu sefer bileklerimi tutan Emirhan "Sen söyle!" dedi. "Ben senin neyinim Ayşin?"

İçimdeki öfkeyle sorduğu soruya cevap vermemeliydim. Onun kırılmayı haketmeyen biri olduğunu bilecek kadar aklım yerindeydi. "Bırak beni!" diyerek bileklerimi

elinden kurtarmaya çalışırken "Söyle!" dedi.

Tek elimi zar zor elinden kurtardım. Bunun sonucunda diğer bileğimi daha çok sıktı. "Söyle Ayşin, ben senin neyinim?" diye sorduğunda "Emirhan sen bu değilsin!" diyerek serbest olan elimle onu itmeye devam ettim. "Bırak lütfen!" Bileğimi var gücümle çekerken birkaç saniye geç bırakmasından dolayı kolum büküldü. Acıyla suratımı buruşturarak bileğimi tuttum. Gözlerim sulanırken bileğimi ovmaya başladım. Az önceki ifadesi bir anda yok oldu. "Özür dilerim." diyerek bana doğru yürürken "Yaklaşma." deyip birkaç adım geriledim. Gözlerinde yaşadığı pişmanlığı görebiliyordum.

Pişmanlığı az sonra acıyla harmanlanacaktı çünkü biz tartışırken Uraz'ın geldiğini farkedememiştim.

Uraz Emirhan'ın ensesini kavrarken acı bir ses çıkartmasına neden oldu ve ses tüm sahilde yankılandı. Elimin ayağımın boşaldığını hissediyordum. Uraz çocuğu dizlerinin üstüne çökmeye zorladı. "Bırak lan!" diyen Emirhan Uraz'ın elinden kurtulmaya çalışsa da dizinin arka kısmına yediği darbeyle kendini yerde buldu. Hâlâ yerde debelenmeye devam ediyordu. Uraz tek dizini kuma bastırırken bana doğru baktı. Yüzüme değil bileğime bakıyor olması benim için geldiğini belli ederken gözlerindeki nefreti farkettim. İşte o an bir şey yapmam gerektiğini anladım.

Bakışlarını tekrar Emirhan'a döndürmesiyle yerde kıpkırmızı olan çocuğa baktım. Biraz daha üzerinde güç göstermeye devam ederken kafasını bedeninden ayıracaktı. "Uraz." diyerek göz teması kurabileceğim yerde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Uraz bana bak!"

Uraz

Sesi o kadar yakındı ki adımı söylemesi içimdeki alevlere benzin fırlatmak gibiydi. Deli gibi titrediğimi hissederken gözlerimi yerdeki zibididen ayırmadım.

"Şimdi sırası değil yer fıstığı."

Elimin altında çırpınan zibidinin saçlarını kavrayıp başını yukarı doğru kaldırdım. Acıyla inlemesi zerre kadar umurumda değildi, yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sen nasıl Ayşin'e dokunursun lan!"

"Bırak!" diye bağıran çocuk dişlerini sıkarken tükürüklerini etrafa saçtı. Nabzım hissedemeyeceğim kadar hızlı atmaya başladı. Bedenim karıncalanıyor, ruhum uyuşuyordu. Bana söylediklerine bir şekilde tolerans gösterebilirdim ama Ayşin'in canını acıtması hiçbir affı hak etmiyordu.

"Senin ona dokunduğun ellerini kırmaz mıyım lan ben!"

"Uraz lütfen." diyen yer fıstığının ağlamaklı sesiyle kafamın içindeki karanlık düşünceler dağılırken "Cankut!" diye bağırdı ve ardından omzumdan beni birinin geriye çekmesi bir oldu. Eski pozisyonumu almak için birkaç hamle yapsam da Cankut beni bacakları ve kollarıyla sararak yere sabitledi.

"Uraz kendine gel!"

Ayşin'in Emirhan'a yardım etmeye çalışması beni daha da çileden çıkarırken "Bırak Sarı!" diye bağırdım. *Kızma bak ya! O halde olduğu için o çocuğu bu hale soktum ben!* Be-

ni sakinleştirmek yerine gidip o zibidiye yardım ediyor!
"Uraz!" diye bağıran Merve'yle arkamızda toplanan kalabalığı yeni farkettim.

"Ne oluyor burada? Uraz, Emirhan! Neyi paylaşamıyorsunuz?!"

"Belli değil mi hocam?" diyen bir kızla bakışlarımı kalabalığa doğru döndürdüm. Fısıldaşmalar anında kesildi. Didem'le göz göze geldik, şaşkınlık ve kırgınlık içeren bir bakışla beni inceliyordu. Büyük ihtimal neden bu halde olduğumu düşünüyordu ama bu sefer ona verecek bir cevabım yoktu. Ayşin'in yardımıyla Emirhan ayağa kalkarken "İyi misin?" diye soran Cankut'a bir kez başımı salladım. Beni serbest bırakmasıyla ayağa kalkıp üzerimdeki kumları temizledim.

"Okulda olsaydınız yaptığınız bu terbiyesizlik disiplin cezasıyla sonuçlanırdı."

Merve'ye baktım. Gerçekten öfkeli olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Emirhan ile ikimizin arasında mekik dokurken "Bir saygısızlığınızı daha görürsem okula döndüğümüz gibi sizi disipline veririm!" dedi. Aklıma Patron geldiğinde disiplin cezasının benim için yararlı olmayacağını düşündüm. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Merve bir süre daha bize bakıp arkasını döndü ve kalabalığa kahvaltı için hazırlanmalarını söyledi. Herkes arkasına baka baka yanımızdan ayrılırken Didem, Ayşin, Emirhan, Cankut ve ben sahilde kalmıştık. Yüzünün rengi yeni yeni gelen çocuktan çok yer fıstığıyla ilgilenirken içimde kopan fırtınaları durdurmaya çalıştım. Hâlâ o çocuğun yanında olduğuna inanamıyordum

"Hani Ayşin gibi bir kızla hiç işim olmaz demiştim ya." diyerek kısa bir an Didem'e bakıp tekrar yer fıstığına döndüm. Ne yüzündeki kırgınlık ne gözlerindeki ağlamaklı ifade umurumdaydı.

"Hayatımda hiç bu kadar haklı çıkmamıştım!"

"Ee şimdi ne olacak?"

Masada çatal bıçak sesleri ve hafif hafif fısıldaşmalar hâkimken sessizliğim Cankut konuşana kadardı. "Ne olacak?" dediğimde abartılı bir şekilde gözlerini deviren Sarı bana doğru yaklaştı. "Ayşin'in kalbini kırdın, bari Didem'in kalbini onar. Plan iyice boka sarmaya başladı."

Gözüm masanın öbür ucunda oturan yer fıstığına iliş-ti. Çenesinin altındaki elinin parmaklarını belli bir ritim-le yanağına vururken tabağındakilerle oynuyordu. Bilek-lerine kan oturmuş gibi duruyordu. Fazlasıyla düşünceli bir o kadar da kırgın görünen yüzü bir an kendimi kötü hissetmeme neden oldu ama üç saat önceki hali aklıma geldiğinde içimdeki boğa tekrar harekete geçti. Elimde-ki çatalı var gücümle sıkarken Sarı "Uraz!" diye seslendi.

"Kimsenin kalbini kırdığım yok." dediğimde alçak ses-le söylememe rağmen sanki ona bağırmışım gibi geri çe-kildi. "Tamam." derken telaşla, af diler gibi ellerini kal-dırdı. Başımı tekrar tabağıma çevirdim. İşkence yaptığım çatalla tabağımdakilerle oynamaya başladım. *Ayşin'in kal-bini kırmışım ha? Peki ya o...*

"Ha sen bu yüzden sinirlisin." dediğinde başımı tek-rar Cankut'a çevirirken Ayşin'in bize doğru baktığını gör-düm. Bakışlarını yakalamamla başını tekrar tabağına çe-virdi. Göğsünün hızla inip kalktığını görüyordum. Tekrar Cankut'a baktım, "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ayşin yüzünden bu kadar sinirlisin."

"Saçmalama." diyerek tekrar önüme döndüm ve Didem'le göz göze geldik. Ne zamandan beri beni izli-yordu bilmiyorum ama göz göze geldiğimiz an gülüm-sedi. Neyse ki onunla olan sorunu "Ayşin'i hırpalıyordu. Arkadaşımız olarak dayanamadım." diyerek çözmüştüm. Yani çözmüş gibi duruyordum. Zoraki bir tebessümü yü-

züme yerleştirip tabağıma döndüm. Şu kahvaltı olayı biran önce bitmezse kafayı yiyecektim.

"Oğlum, sırf Emirhan'a yardım etti diye bu haldeysen Ayşin'i biliyorsun. Zaten kendinden çok başkalarını düşünen yapısı var. Bir de onun yüzünden çocuk o hale geldi. Senin için bile hangi ortama gir-"

"Cankut!" diye bağırarak elimdeki çatalı masaya vurdum. "Kes artık!"

Çıkan sesle uzun masadaki herkes bize doğru döndü. Kimseyle göz teması kurmamak için suratı asık Cankut'a bakmayı sürdürdüm. Bozulduğunu görebiliyordum ama hak etmişti. Ayşin yüzünden neden sinirleneyim? Ayşin kim ki!

Daha fazla bakışlarının altında ezilmemek için sandalyemi sesli bir şekilde geriye iterek ayağa kalktım. Teras kısmına doğru yürürken bakışların hâlâ sırtımda olduğunu hissediyordum. Dışarı çıkıp cebimdeki sigara paketinden bir tane alıp dudaklarımın arasına kıstırdım. Çakmağı ararken önümde bir ateş yandı, çakmağı tutan kişiye doğru döndüm. Gördüğüm kişiden sonra sigarayı dudaklarımdan çektim.

"Yarım bıraktığım işi tamamlamamı istiyorsun sanırım?

Emirhan hafif bir gülümsemeyle bakarken ona doğru bir adım attım. Tedirginliği fazlasıyla belliydi. Bu halde karşıma çıkma cesareti gösterdiğine göre kafayı sıyırmış olmalıydı. Aramızdaki gerilimi farkeden birkaç kişi sesli bir şekilde yerinden kalktı. Bize doğru yürüdüklerini duyduğumda gelmemeleri için elimi havaya kaldırdım. Belli ki bir karın ağrısı vardı ve onu öğrenmeden kimsenin müdahale etmesini istemiyordum. Emirhan'a gözlerimi kısarak baktım ve "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Özür dilemek."

"Hah, Özür mü?" dediğimde tereddütle başını evet anlamında salladı. "Özür için yanlış yerdesin." Bu sefer

hayır anlamında salladığı başını yerinden koparmamak için kendimi zor tutarken "Sana da bir özür borçluyum." demesi kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Kıskançlık gözümü kör etti. Senin Didem'le olduğunu bildiğim halde saçma bir yakıştırma yaptım. Az kalsın senin ilişkine de zarar verecektim. Sanırım aranızdaki sorunu halletmişsiniz. Kusura bakma."

O kadar cümlenin arasından takıldığım tek şey 'Senin ilişkine de zarar verecektim.' cümlesi oldu. Benimkine benzettiğine göre onun da Ayşin'le bu tarz bir ilişkisi vardı. Bu durum nedense içimde daha önce tatmadığım bir duyguyu harekete geçirdi. Kıskançlık...

"Bir daha gözünü açık tutmaya özen göster, yoksa seni gerçek bir kör yapmak için elimden geleni yaparım."

Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakan Emirhan başıyla beni onaylarken tekrar çakmağı uzattı. Bir an alıp almamak arasında gidip geldim ama sigara hasreti çeken ciğerlerime daha fazla eziyet edemezdim. Çakmağı kaptığım gibi sigaramı yaktım ve ardından göz ucuyla ayaktaki Merve, Ayşin, Didem ve Cankut'a baktım. Bu özrü kimin için dilediği belli olmuştu. Resmen bu olayı kullanarak yer fıstığının gözünde eski yerine kavuşmuştu. Yazık...

Başımı iki yana sallayarak deniz manzarasına doğru döndüm. Sigaramı içerken ılık bir esintinin sarmaladığını hissettim, hava yazdan kalma bir gün gibi sıcaktı. Dalgaların sesini dinleyerek sigaramı içip sakinleşmeye çalıştım.

"Hayatım gidiyoruz."

Didem'in sesiyle arkamı döndüm.

"İyi misin?" diye sorduğunda ağzımdaki dumanı dışarı üfleyerek başımı evet anlamında salladım. Yanıma gelen kız sarılmak için hamle yaptığı an "Hadi gidelim." diyerek elini tuttum ve yürümeye başladım.

Kamp alanına döndüğümüzde herkes sahile inmek için

çadırlarında hazırlanıyordu, Didem önüme geçerek cilveli şekilde bana bakarken "Hangi bikinimi giyeyim?" diye sordu. Otobüste gösterdiği hiçbir fotoğrafa adam gibi bakmadığım için "İçinde sen olduktan sonra farketmez." dedim. Dudağını ısıran Didem, "Birazdan hazır olurum." diyerek yanımdan ayrıldı. Ağır adımlarla Cankutların çadırına doğru yürüdüm. Bütün eşyalarım oradaydı ve mayomu giymek için sabah sabah tartıştığım iki adamın da yüzünü çekmek zorundaydım.

Emirhan'ın çadırın önünde durduğunu gördüğümde dişlerimi sıktım. Keyfine diyecek yok gibi duruyordu. Havlusunu omzuna atan zibidi ıslık çalarak yürümeye başladı ve başıyla bana selam vererek yanımdan geçip gitti. Ayşin'in çadırına doğru gittiğini gördüğümde dişlerimle beraber yumruklarımı da sıkarak yürümeye başladım.

Çadırın önüne geldiğimde mırıltı şeklinde çıkan küfürleri duyar gibiydim. Sanırım Emirhan sadece benim sinirlerimi bozmuyordu. Başımı eğip içeri baktığımda Cankut'un minik çadırda debelendiğini gördüm.

"Hayırdır Sarı?"

Sesimle irkilen Cankut beni görünce birden rahatladı. "Sen miydin?" dediğinde çadırın önüne çökerken sırt çantasını fırlatıp attı. "Bütün gece çadırın üçte ikisini kapladığı yetmiyormuş gibi kalan kısmının yarısını da çantası kaplıyor." diye söylenerek kendi çantasından havlusunu çıkarırken "Bu gece ben de sahilde yatacağım amına koyayım." diyerek kendini dışarı attı.

"Ben çadırda kalamıyormuşum abicim. Beni bağa bahçeye salın, doğaya bırakın ama şu çadırın içine sokmayın."

Didemlerin çadırına yaklaştığımda Emirhan ile Ayşin'in sahile doğru yürüdüğünü gördüm. Aralarındaki mesafe yer fıstığının tam anlamıyla çocuğu affetmediğini gösteriyordu. Bir an gülümsediğimi farkederken "Geldin mi ha-

yatım?" diyen kıza doğru döndüm. Beğeniyle beni inceliyordu. Zaten ne zaman üstsüz olsam dudaklarını ısırması alışkanlık olmuştu. Mini şortu ve üstünde sadece göğüslerinin ucunu kapatabilen parlak pembe bikinisiyle bronz tenini sergilemekten çekinmeyen Didem arkadaşını beklemeye gereği duymadan "Hadi gidelim." dedi. Elini tutup sahile doğru yürümeye başladım. Her adımında göğüsleri sallanan kızla içimdeki dürtüleri engellemeye çalışırken omzumun üstünden Cankut'a baktım. Didem'in salak arkadaşıyla güle oynaya peşimizden geliyordu. Akşam onları çadırda bastığımız an aklıma geldiğinde sinsi bir ifadeyle dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Bu çocuk kesinlikle bu kızı becermeden bırakmayacaktı.

"Acaba şezlong var mıdır?"

Sıkıntılı bir şekilde etrafı inceleyen kız "Kumdan nefret ediyorum." dedi. Dün akşam ateşin başına oturduğundaki mızmızlanmaları aklıma gelince derin bir nefes aldım. Bir kere daha, kum ve vücuduna değdiğindeki hissi dinlemek istemiyordum. Etrafa bakındım. Gerçekten de burada şezlong yoktu. Sadece birkaç tane gölgelik olması için hasırdan şemsiye koymuşlardı. Hoş burası tatil köyü değildi, zaten gelenler kamp için geliyordu ve birçoğu kumda yatmayı göze alıyordu. Almayanlarda belli ki kendi şezlongunu kendileri getiriyordu.

Nefesini dışarı üfleyerek yürümeye devam eden Didem'e "Havlunu kullanırsın." dedim. "Neyle kurulanacağım? O kumlu şeyi bir daha üzerime sürmem." diye cevap verdi.

Ya sabır...

"Benimkine oturur kendininkiyle kurulanırsın. Tamam mı?"

"Peki ya sen?" dediğinde 'Yeter ki sus ben ıslak kalmaya razıyım.' demek istesem de, "Kurulanmasam da olur." dedim.

"Olmaz öyle. Aynı havluyla kurulanırız."

"Tamam." dedim.

Erken gelmemizi fırsat bilip hasır şemsiyelerden birini kaptık. Kızlar havlularını büyük bir dikkatle altlarına sererken gözlerimi etrafta dolaştırdım. İki şemsiye önümde duran yer fıstığının sabahkine göre daha renkli olan yüzücü mayosuyla oturduğunu gördüm. Sanırım ameliyat izlerini kapatmak için bu tarz mayolar tercih ediyordu ya da çıplaklığı fazla sevmiyordu. Hoş çıplak olsa da gösterecek bir şeyi yoktu. Benim baktığımı hissetmiş gibi duruşunu dikleştirdi. Bakışlarımı yakalama riskini göze alamadığım için başımı şortunu çıkartan Didem'e çevirdim. Parlak pembe kumaş en mahrem yerlerini örtüyor, hayal gücüne çok az yer bırakıyordu. Kıvrımlarını gururla sergiliyordu; her gamzesini, her çukurunu, her kavisini...

Bu günaha davetti. Bu dayanılmazdı. Bu görüntüyle havlunun üzerine oturması yerine benim üzerimde oturmalıydı. Bakışlarımı farkettiğinde gülümsedi. Çantasından çıkardığı güneş kremini beni tahrik etmek istercesine vücuduna sürmeye başladı. Dudaklarının hafif aralık olması ve ara ara diliyle ıslatması sahip olduğum tüm sabrı son damlasına kadar kullanmam gerektiğini hatırlatıyordu.

"Denize girmeyecek misiniz?"

Cankut'un yönelttiği soruyla kendime gelirken Didem'in arkadaşı "Biraz güneşlenelim diye düşündük." dedi. "O zaman biz girelim." diyerek yürüyen Cankut yerinden kıpırdamadığımı görünce "Uraz." diye seslendi. Didem elini göğsünde gezdirirken gözlerimi zorla ondan uzaklaştırdım ve denize doğru yürüdüm. O sırada Ayşin suya atladı ve anında dibe dalıp gözden kayboldu.

Su, sabah olduğundan daha sıcaktı. Yavaş yavaş denize girmek yerine balıklama suya atladım ve dipten ilerlemeye başladım. Denizi havuzdan daha çok seviyordum,

özellikle de berrak suları çünkü suyun altındaki yaşamı izlemeye bayılıyordum. Gözlerimin yanmasını umursamadan etrafı inceledim, nefesimin tükendiğini hissetsem de suyun altında kalmaya gayret ettim. Ecelle oyun oynamayı seviyordum.

Suyun yüzeyine çıkarken derin bir nefes aldım. Kalbimin hızını sollayacak soluklarımla etrafa bakındım. Kıyıdaki insanlar karınca gibi gözüküyordu. Birden yanımda beliren kişiyle kaşlarımı çattım. Neden istenmeyen ot gibi sürekli dibimde bitiyordu. Ayrıca onun gibi ufak biri için burası fazla derindi. Ayşin biraz uzağımda soluklanırken bana doğru baktı ve benim olduğumu farketmesiyle daha derine doğru yüzmeye devam etti. 'Bu kız ölmek mi istiyor.' diye düşünerek arkamı döndüğümde ileride sığ bir bölge olduğunu gördüm. Şimdi buraya kadar gelmesinin nedenini anlıyordum. Peşinden gidip gitmemek arasında kaldıktan sonra dayanamayıp yüzmeye başladım.

Sığ bölgeye gelmemle su dizlerime kadar geldi. Ayşin sudan çıkmadan nefes nefese bana doğru baktı. Gözlerinin beyazı deniz suyundan dolayı kızarmıştı. Kalın dudakları kiraz gibi kırmızı duruyordu. Saçları geriye doğru yapıştığı için yüzünün güzelliği daha fazla ortaya çıkmıştı. Soluklanırken kıyıya doğru baktım. İnsanlar şu anda nokta gibi gözüküyorlardı.

Yavaşça geriye doğru uzandım. Gözlerimi güneşten açamıyordum. Allahtan tenimin çabuk bronzlaşan bir yapısı yoktu yoksa bu saatte istakoza dönmem an meselesiydi.

Suyun içinde yere oturdum ve bağdaş kurmaya çalışırken Ayşin'e baktım, yanaklarının haricinde omuzlarının da kızardığını gördüm. Kaçamak bir bakış attı, kırgınlığını iliklerime kadar hissettim. Konuşmadan yanımda durmaya devam etti. Tıpkı dün ablasının arkasından çıkardığı hırıltılı sesi tekrar çıkarınca gülümsedim.

Belli ki bana da söylemek istediği bir şeyler vardı ama söyleyemiyordu ya da benden bir şey söylememi bekliyordu.

Ayşin

Her zaman iyi niyetimden kaybettim ben. Kendimden çok başkalarını düşünürken en çok kendime zarar verdim. Bu zamana kadar içimde kopan fırtınaları bir ben bildim bir de Allah. Bana ne yaparsa yapsın, benim yüzümden o hale gelmişken, onu ortada nasıl bırakabilirdim? Bunca seneliğin arkadaşlığı varken tek hatasında onu nasıl silebilirdim? Sırf onun gibi taş kalpli olamadığım için bana söylediği şey çok ağrıma gitmişti. Tüm bunları nasıl hazmedebilirdim? 'Hayatında hiç bu kadar haklı çıkmamıştım.' Bunu gözümün içine bakarak, beni kıracağını bile bile nasıl söyleyebildin Uraz? Aramızda bir şey olmayabilir, hadi sevgi de olmasın ama insan insana bunu yapmaz be...

Olayları hazmetmeden onunla göz göze gelmek istemiyordum. Tek bir cümle... Şu içimdeki yangını söndürecek, fırtınamı durduracak tek bir 'Özür dilerim.' cümlesi için yanında bekledim ama her zamanki dik başlılığıyla o ağzını bıçak açmadı. Sadece beni izledi. Kırgınlığımı gördü yine de hiçbir şey söylemedi. Daha fazla onun yanında durmanın bir anlamı olmadığını anladığımda kıyıya doğru yüzmeye başladım. Sessizliği kulaklarımda bir çığlıktı sanki. Onu susturabilmek için suya daldım.

Dipten ilerlerken kulaklarımdaki uğursuz uğultuyu duymazdan geliyordum. Nefesimin tükendiği an su yüzeyine çıkarken hayata ilk kez merhaba dermişim gibi bir nefes aldım. Arkama bakmak istiyordum. Hâlâ arkamdan

baktığını görmek istiyordum ama bakmayacağını bilecek kadar onu tanıyordum.

Kıyıya kadar daha yavaş bir şekilde yüzdüm. Sahil hınca hınç doluydu. Sudan çıktığım an sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissettim, yine de rahatsız hissetmiştim. Sanki bakmalarını engelleyebilirmişim gibi kollarımı göğsümde kavuşturarak su damlata damlata yürüdüm.

Emirhan'ın ortada olmamasına şükrederek çantamın içinden havlumu çıkardım ve hızla vücudumu örttüm.

O sırada gözüm ufacık bikinileriyle sere serpe yatan Didemlere takıldı. Uraz'ın o tarz bir kızdan hoşlanmasının bir nedeni daha... Vücudu kusursuzdu. Göğüsleri dolgun, beli ince, poposu Jennifer Lopez'inkinden farksızdı. Bronz teni bütün yazı güneşin altında geçirdiğini belli ediyordu. Çikolata tadında olmasına rağmen neden hâlâ güneşleniyordu?

"Bond!"

Duyduğum sesle arkamı dönmem ve kendimi yerde bulmam bir oldu. Bir anlık gözlerim kararsa da yüzümdeki ıslaklık hissi beni kendime getirdi. Gözümü açtığımda Bond'un dışarıdaki diliyle karşılaştım. Yanağımı tekrar yalamasıyla kahkaha attım. Hazel koşturarak yanımıza gelirken yattığım yerden doğruldum ve "Ben de seni özledim." diyerek köpeği sevmeye başladım.

"Ayşin çok özür dilerim. Bu köpeğe seni görünce bir şey oluyor."

İçten bir gülümsemeyle "Önemli değil." derken Bond birkaç kez havladı. Etraftaki birkaç çığlığı umursamadan Hazel'e bakmak için elimi güneşe siper ederken "Otursana." dedim. Bond'un oturmasıyla kahkaha atıp "Aferin sana oğlum." diyerek başını sevdim. Bundan mı korkuyorlardı yani. Hazel yanıma otururken "Dünya küçük ha?" dedi.

"Bence sahil küçük." dediğimde kıkırdayan kız "Aslın-

da büyüktür." dedi. "Ama sahilin yarısını akşamki parti için kullanıyorlar." Başımı anladığımı belli edercesine sallarken Bond etrafımda dolaşmaya başladı. Ona bakmak için uğraşırken Didemlerin ayaklandığını gördüm. Belli ki Bond'tan korkmuşlardı. 'Uraz gibi biriyle birlikte olup ufacık bir köpekten korkması çok komik.' diye düşünürken denizden çıkan Uraz'ı farkettim. Kas yığını vücudundan damlayan sular içimin yağlarını eritirken derin bir nefes aldım. Sabahki yakınlaşmamız aklımıza geldiğinde yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Daha sonra bana söylediği şeyler aklıma gelince o alevler yüreğime düştü.

"Siz de gelsenize." dediğinde Hazel'e dönerken "Anlamadım?" dedim. "Akşamki partiye siz de gelsenize diyorum."

"Aa..." diyerek zaman kazanmaya çalışırken ne diyeceğimi düşünüyordum. Ablam hayatta bizim partiye gitmemize izin vermezdi. Çünkü o zaman kontrolü elinde tutmak zor olacaktı. Öte yandan eğlenceli de olabilirdi. Geldiğimize değen bir gezi olurdu. "Çok teşekkür ederim ama kabul edeceklerini sanmam. Ayrıca bizi kimse çağırmadı ki."

"Ben çağırıyorum ya işte." dediğinde belli belirsiz gülümsedi ve "Hem ben partiyi düzenleyen adamın eski sevgilisiyim. Bir nevi ev sahibi." diye devam edip göz kırptı. "Öyle ama-" derken olumsuz bir cevap alacağını anlayan Hazel "Ayrıca bu parti Bozcaada ahalisi için. Yani kimsenin kimseyi partiye çağırmasına gerek yok. Buradaysan zaten partiye davetlisin." diyerek ısrarlarına devam etti. Derin bir nefes aldım. Bu kız kesinlikle ret cevabını kabul etmeyecek gibi duruyordu.

"Hocalara sorarım. Eğer kabul ederlerse-"

Cümlemi bitirmemi bile beklemeden ayağa kalkan Hazel'e "Ne oldu?" derken herkesin görebileceği gibi bir

alana geçti. "Arkadaşlar bir dakikanızı buraya ayırabilir misiniz?" diye bağırdığında etrafıma bakındım. Bağırması herkesin dikkatini çekmişti. Bond ona destek olurmuş gibi birkaç kez havladı. Gülümseyerek başını sevmeye devam ederken Hazel'e baktım.

"Bu akşam sahilde bir yaz sonu partisi düzenliyoruz ve hepinizi partiye davet ediyoruz."

Alkışlar, ıslıklar havada uçuşurken ablama baktım. Hazel'e doğru yürüdüğünü gördüğümde iyi şeyler olmayacağını farkettim ve ben de ona doğru yürümeye başladım. "Abla." diye seslendiğimde beni umursamadan Hazel'e bakarken "Bu ne demek oluyor?" diye sordu. Şimdi bütün dikkatler ikisinin üzerindeydi. Hazel hiçbir şey anlamamış gibi ablama bakarken "Bana mı dediniz?" dedi.

"Evet. Böyle bir şeyi duyurmak için önce bizden izin almanız gerekirdi. Buradaki öğrencilerin sorumluluğu bize ait."

"Aksini iddia etmedim." diyen Hazel'in sakin tavrı afallamama neden olurken "Ama Bozcaada halkı olarak düzenlediğimiz partiye misafirlerimizi çağırmak için kimseden izin alacak değilim. Gelmek ya da gelmemek size kalmış ama ben görevimi yerine getirmek zorundayım." dedi. Ablam bir süre kızın yüzüne baktı. Kafasındaki soru işaretlerine cevap almak istediğine emindim. Hazel'le göz göze geldiğimizde dudaklarım ince bir çizgi haline geldi. Birazdan dananın kuyruğu kopacaktı ama o 'Karışma ben hallederim.' tarzı bir bakışla rahat olduğunu belli ediyordu.

Ablam etrafında onları izleyen kalabalığı hatırlamış olacak ki "Burada konuşmayalım." dedi ve eliyle önden buyurmasını işaret etti. Hazel yürümeye başladığında bana göz kırptı. Belli belirsiz gülümserken ablamla göz göze gelmem gülümsememi yüzümden sildi. Bond havlamaya

başladığında Hazel ona doğru dönüp "Bond! Orada bekle!" diye emir verdi. Sanırım artık bu olayın benim başımın altından çıktığını düşünecekti. Hoş geldin zulüm, selam olsun sana...

Ablamla göz göze gelmemek için başımı Bond'a çevirdim. Tekrar havlayan köpek dili dışarda solurken Hazellere doğru kaçamak bir bakış attım. Bizden uzak bir yere doğru yürürken hararetli bir şekilde konuştuklarını görüyordum. Daha doğrusu ablamın konuştuğunu, Hazel'in sadece dinlediğini... Bond'un bacaklarıma sürtünerek etrafımda dolaştığını hissettiğimde gülümsedim.

"Oyun mu oynamak istiyorsun sen?"

Bond birkaç kere havlayınca kahkaha attım. Sanırım hayatımda gördüğüm en akıllı köpekti. Üzerimdeki havluyu atıp şortumu giydim. "Seni neyle oynatabiliriz?" diye kendi kendime konuşurken önüme bir frizbi düştü. Başımı kaldırdığımda Emirhan'ın gülümseyerek bize doğru geldiğini gördüm.

"İkimiz oynarız diye düşündüm ama sanırım üç kişi olacağız." dediğinde Bond havlamaya başladı. Nedense saldırı pozisyonuna geçtiğini hissediyordum. Başını severken çaktırmadan tasmasını tuttum. Emirhan ellerini havaya kaldırarak "Hey hey." dedi ve Bond'a doğru yürüdü.

"Sakin ol dostum."

Köpek hâlâ havlamaya devam ediyordu. Sanki tasmasını bıraksam Emirhan'ın üzerine saldıracaktı. "Şş..." diyerek dizinin üstüne çöken Emirhan "Sakin ol." dedi. Ses tonu kadifeden farksız çıkarken Bond havlamayı kesti ama hâlâ hırlayarak saldırı pozisyonunda duruyordu. Ne yapacağımı bilmez halde etrafa bakınırken Uraz'ın bıyık altından güldüğünü gördüm. Kaşlarım çatıldı. Benim zor durumda olmama mı gülüyordu yoksa Bond'un Emirhan'a saldıracak gibi durmasına mı?

Bize doğru yürümesiyle önüme döndüm. Emirhan'ın hâlâ köpeği sakinleştirmeye çalıştığını görürken kalbimin deli gibi çarptığını hissediyordum. Bu çocuk neden her seferinde üzerimde bir panik havası yaratıyordu.

"Bond!"

Uraz'ın sesiyle hırlamayı kesen köpek onun olduğu tarafa doğru baktı. Ağır adımlarla Emirhan'ın yanına geçen Uraz "Otur!" dediğinde bir süre kendiyle çelişir gibi duran köpek birden oturdu. Ağzım beş karış açık bir Bond'a bir Uraz'a baktım. "Ayşin tasmasını bırak." dediğinde bana da köpek gibi emir vermesi sinirimi bozsa da belki ona saldırır umuduyla tasmasını bıraktım. Umarım aklındaki plan Emirhan'a zarar vermekle alakalı değildir diye dua ederken Uraz gözlerini köpekten ayırmadı. O kadar ciddi duruyordu ki bir an ben bile gerileme isteğiyle yanıp tutuştum. Bond ne havlıyor ne yerinden kıpırdıyordu. Hırlaması bile kesilmişti.

"Bond!" diye seslenen Uraz'la havlayan köpek "Gel buraya!" diyerek bacaklarına vurmasıyla koşmaya başladı. Emirhan kenara kaçarken, Uraz Bond'a bakarak geri geri koşuyordu. Kahkaha atan Uraz'ın üstüne atlayan köpekle ikisi de yere yapıştı. Uraz "Aferin oğlum." diyerek hırçın bir şekilde köpeği sevmeye başladı. Köpek gıkını çıkarmıyor aksine keyifle hareket ediyordu. Uraz'ın ilk kez bu kadar içten kahkaha attığını görüyordum. "Aferin sana Bond!"

Bir süre ikisinin yaşadığı aşkı izledim. Resmen biraz daha bakarsam o köpeği kıskanacaktım. İnsanlardan nefret eden biri hayvanları nasıl bu kadar sevebilirdi? Uraz'ı ilk kez bir şeye karşı duvarlarını indirmiş görüyordum. "Gel bakalım." diyerek bana doğru yürüyünce ne yapacağımı şaşırdım. Bana saldırtmazdı değil mi?

Bond tüm ilgisini Uraz'a vererek peşinden gelirken derin

bir nefes aldım. O sırada Uraz'la göz göze geldik. Nefesimi veremeden öylece kaldım. Yerdeki frizbiyi alana kadar gözlerini benden ayırmayan Uraz'ın arkasını dönmesiyle tuttuğum nefesi sesli bir şekilde verdim. "Gel bakalım." diyerek Bond'u açıktaki bir alana çekti. Onları rahat görebileceğim şekilde oturdum. Uraz çocukluğuna dönmüş gibi davranıyordu. Kahkaha atarak oynamalarını izlerken nedense ben de gülümsüyordum. Bir köpeği bile bu kadar kolay etkisi altına alan bir adamın beni neden etkilediğini çok düşünmemek gerekiyordu.

"Çocuklar!"

Ablamın sesiyle başımı onlara çevirirken Hazel'in Urazları izlediğini farkettim. Yüzündeki gülümseme ablamı razı etmesinden dolayı mıydı yoksa Uraz ve Bond'un samimi hallerinden dolayı mıydı bilmiyorum ama benim suratımın asılmasına neden oldu. Kendimi rahatsız hissettim. Tıpkı yetimhanedeki o kızın bakışlarını farkettiğimde hissettiğim gibi...

"Duyduğunuz üzere akşama bir parti varmış. Katılmak isteyenlerin ellerini görebilir miyim?"

Bütün herkesin elleri hatta bazılarının iki eli de havaya kalkarken ablam başını tamam anlamında salladı.

"Bana bir söz vermenizi istiyorum. Oraya gittiğimizde taşkınlık yok, dağılmak ve kaybolmak yok ve gidiyoruz dediğimde itiraz etmek yok. Yani anlayacağınız benden izinsiz hiçbir şey yapmak yok."

"Söz!"

"Eğer sözümden çıkan bir kişi bile olursa büyük gezi ekibini döndüğümüzde müdürün karşısına dikerim. Ona göre birbirinize mukayyet olacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı!"

Ablam Hazel'e doğru döndü. Hazel ancak o zaman gözlerini Uraz'ın üzerinden çekti. Sanki benim üzerimden çek-

miş gibi rahatladım. Bir an ablama teşekkür edesim gelirken Ablam konuştu.

"Saat 20.00'de oradayız."

Uraz

Severek ayrılanlar diye bir gerçek vardır ya hani. En çok onlar bilirler ayrılığın acısını, pişmanlığını, özlemini... Bond'la aramızdaki ilişki de tam anlamıyla buydu. İki sene önce Patron yüzünden yollarımız ayrılmıştı. Yalnızlığımı paylaşan tek kişiyi kendi ellerimle birine vermiştim. İçim yana yana benden kopamayışını izlemiştim. Günlerce benden nefret etmesi için yaptıklarım aklımdan çıkmazken bağrıma taş basmıştım. Onu çok özlemiş, alışana kadar onu her sabah izlemiştim. Sağ olsun bunu yeni sahibi de anlayışla karşılamıştı ama Bond'un o anlarda beni aradığını farkedince buna bir son vermem gerektiğini anlamıştım.

İki senedir onu görmüyordum. Gerçekten çok büyümüştü. Başta sadece benzettiğimi düşündüm ama sahibinin 'Bond' diye seslenmesi tüm dengemi alt üst etti. Daha dikkatli bir şekilde baktım. Gerçekten oydu. Sağ bacağının üstündeki kahverengi leke bile olduğu yerde duruyordu. İçim çocuksu bir heyecanla doldu. Ayşin'in etrafında pır dönerken gözümün önüne yaşadıklarımız geldi.

Bir an ona koşup sarılmak istedim ama beni unutmuş olabilme ihtimali kendimi frenlememe neden oldu. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden sadece durup Ayşin'e şımarmasını izledim, hâlâ aynı Bond'du. Didem'in gözlerini üzerimde hissediyordum, göz ucuyla baktığımda kaşlarını hafifçe çattığını gördüm. Büyük ihtimal gülüm-

şememin nedenini Ayşin'e bağlıyordu ama şu anda ona açıklama yaparak bu zevkli anı kaçırmak istemiyordum.

Emirhan'ın attığı şey tam önlerine düştüğünde kaşlarımı çattım. Gülümseyerek yürüyen zibidinin köpeğime yaklaşma ihtimali bile beni çileden çıkarırken oyun oynayacaklarını bilmek burnumdan solumama neden oldu. Bond'un havlamasıyla çatılan kaşlarım gevşedi. Saldırı pozisyonuna geçip havlamaya devam etmesiyle ufak bir kahkaha attım. İşte benim köpeğim; kime nasıl davranması gerektiğini çok iyi bilirdi.

Ayşin tasmasını tutmuş korkuyla etrafa bakarken göz göze geldik. Birden kaşları çatıldı. Sanırım o da onunla dalga geçmek için güldüğümü sanıyordu. Bond'u zor tuttuğunu farkettiğimde bir şey yapmam gerektiğini anladım. Ağır adımlarla onlara doğru yürürken "Bond!" diye seslendim. Köpeğim aniden başını bana doğru çevirdi. Gözlerindeki ifade korkmama neden oldu. Daha önce bana hiç bu şekilde bakmamıştı. Yabancı gibi... Beni unutmuş olabilir miydi gerçekten?

Emirhan'ın yanına gittiğimde içimdeki korkuları bir kenara bırakıp "Otur!" dedim. Bir süre daha yüzüme baktı. Her geçen saniye kalbim bir tık daha güçlü atıyordu. İçimden beni hatırlaması için dua ederken gözlerindeki ifadeyi doğru görüp görmediğini düşünen insanlar gibi olduğunu farkettim. Birden ifadesi yumuşadı. Poposunu kumların üzerine koyduğunda derin bir nefes aldım. Unutmamıştı. Gülmemek için kendimi zor tutarken gözlerimi köpeğime diktim. "Ayşin tasmasını bırak." dediğimde elimden geldiğince ciddi durmaya çalışıyordum. Bond gözlerini benden ayırmadı. Hayvanlar sahiplerine benzermiş sözünü kanıtlayacak şekilde bana bakmaya başladı. Tereddütle tasmasını bırakan yer fıstığının bakışlarının ikimizin üzerinde dolaştığını hissediyordum. Havlamayı kesmiş-

ti. Hırlamayı da. Bana kırgındı bunu hissedebiliyordum ama tıpkı benim gibi özlem doluydu. Sanki bana sarılmak için komutumu bekliyordu. Sabırsızlandığını hissediyordum. 'Acaba yaptıklarımızı tam anlamıyla hatırlıyor mu?' diye düşünürken "Bond!" diye seslendim. Birden ayağa kalktı. Arka arkaya üç kere havladı. Bu onun 'Efendim.' deme şekliydi. Belli belirsiz gülümserken eğildim. Benim gibi hafifçe eğildi. Koşmadan önce her zaman bunu yapardı. Ellerimi havaya kaldırdım. Bu hareketimle bir kere daha havladı. Daha fazla sabrının kalmadığını anladığımda bacaklarıma vurarak "Gel buraya!" dedim. Son sürat bana doğru koşan Bond'la geri geri koşarken birden üzerimde bir ağırlık hissetmem ve sırtımın kumlarla buluşması bir oldu. Beni unutmamıştı. Rahatlamanın verdiği hisle kahkaha attım.

"Aferin oğlum."

Her zamanki gibi sevdim onu. O da her zamanki gibi karşılık verdi. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum ama bu umurumda bile değildi. Kahkaha atarak kumlarda yuvarlanmaya ve Bond'la özlem gidermeye devam ettim. Mutluydum. Eksik olan parçamı bulmuş hayatımın puzzlenı tamamlamış gibi coşkuluydum. Nefes nefese ayağa kalktığımda Bond silkelendi. Tüm kumlar etrafıma saçılırken tekrar kahkaha attım. "Gel bakalım." diyerek yer fıstığının önündeki frizbiye doğru yürüdüm. O sırada Ayşin'le göz göze geldik. Yüzünde birçok duyguyu barındıran yer fıstığı nefesini tutmuş gibi duruyordu. Frizbiyi elime alıp "Gel oğlum." diyerek açık alana doğru koştum.

Heyecandan beni geçen köpeğin arkasından bakarken "Dur Bond!" diye bağırdım. Kumlarda kayarak duran köpek iki kez havladı. Bu onun 'Tamam.' deme şekliydi. Nefes nefese olduğum yerde beklerken elimdeki frizbiyi gös-

terip "Oynayalım mı?" diye sordum. Tek bir havlamayla gülümserken "Yakala o zaman." diyerek fırlattım. Patinaj çekerek koşmaya başlayan Bond frizbiyi havada yakaladı. Koşarak üzerime gelirken diz çöktüm. Önümde kayarak dururken her yanım kum oldu. Ağzındaki frizbiyi önüme bırakıp birkaç kere havladı. Başını öptükten sonra "Aferin sana Bond. Aferin oğlum." diyerek sevdim.

"Yine yapalım mı?" diyerek ayağa kalktığımda bir kere daha havlayan Bond heyecanla beni beklerken "Yakala!" dedim. Tekrar patinaj çekerek yanımdan ayrılırken Merve'nin bizimkilere bir şey söylediğini gördüm. Gözlerimi onlardan ayırmadan ayağıma bırakılan oyuncağı elime aldım. Bond'un havlamasıyla "Dur oğlum." diyerek kafasını okşadım. Kalabalığın sevinç nidalarını duyunca o tarafa doğru yürürken "Gel Bond!" dedim. Sesli bir şekilde soluyarak yanımda yürürken Merve'nin yanındaki kızı farkettim. İki senede bir insan bu kadar değişebilir miydi? Ağır adımlarla bize doğru gelirken "Uraz?" dedi tereddütle.

Başımı bir kez selam verir gibi salladığımda "Ne kadar değişmişsin." diye devam etti. Beğeniyle beni süzerken belli belirsiz gülümsedim. "Senin de benden kalır yanın yok." dediğimde utanmış bir şekilde gülümseyen kız, kısa kızılımsı saçlarını kulağının arkasına attı. Bond bir kıza bir bana sürtünürken "Ee... Nasılsın? Neler yapıyorsun?" diye sordu.

"Kimseye bir şey yaptığım yok." Kahkaha atınca Bond havladı. Bacaklarımın arasından geçmeye çalışırken gülümsedim ve başını okşadım. "Gördüğün gibi işte." diye devam ettiğimde etrafına bakınan kız kaşlarını çatarak bana döndü. "Benden büyük değil miydin sen? Hâlâ lisede ne işin var?" diye sorduğunda "Uzun hikâye..." diyerek dizimin üstüne çöktüm. Bond'un yüzünü kavradım. Başını

yanağıma yasladığında ıslak burnu gıdıklanmama neden oldu. Acı dolu bir şekilde uluyunca derin bir nefes aldım.

"Senden sonra bana alışması çok zor oldu. Bakalım şimdi ne yapacağım?"

Dili dışarıda hızlı hızlı soluyan köpeğimin boynunu okşadım. Onun bana olan sevgisinin azalmadığını gördükten sonra ben ne yapacaktım? Ayağa kalkarken Ayşin'in gözlerinin bizim üzerimizde olduğunu farkettim. Yüzündeki ifade kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bizi duymuş muydu? Neden bana acıyormuş gibi bakıyordu?

"Gitseniz iyi olur."

Kıza doğru döndüğümde başını tamam anlamında salladı. Tasmasının zincirini takarken "Ne zaman istersen görmeye gelebilirsin, biliyorsun." deyince başımı bir kez salladım. Kız başıyla bir yere doğru selam verdi. Kime verdiğini umursamadan köpeğime son kez baktım.

"Kendine iyi bak evlat. Bir gün tekrar görüşmek üzere."

Kız "Hadi Bond." diyerek tasmasından çekmeye çalışırken köpek kıpırdamamak için elinden geleni yapıyordu. Havlayarak bana bakarken "Git Bond." dedim ama umursamadan hâlâ bana doğru gelmeye çalıştı.

"Bond. Git!"

Havlama sesleri sahili inletirken ileriyi işaret ettim. Gözlerim yanmaya başladı. Biraz daha gitmezse onu bırakamayacağımı anladığımda "Beni anlamıyor musun!" diye bağırdım. "Defol git!" Acıyla uluyarak bana baktı. Sanki iki sene öncesini hatırlamıştı ve içten içe ağlıyordu. Gözlerine bakmamak için büyük bir savaş verdim. Kızın "Bond!" diye seslenmesiyle ayak diremeyi bırakan köpek yavaşça arkasını döndü. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Kimsenin görmesine izin vermeden hızla sildim. Başını öne eğip gidişini içim kan ağlayarak izledim.

"Özür dilerim oğlum."

Ayşin

Hazellerin gitmesiyle Uraz ortadan kayboldu. Bond'un onun köpeği olduğuna inanamıyordum. Ayrılırkenki halleri gözümün önüne geldiğinde içim sızladı. Öyle bir acıyı daha önce Uraz'ın gözlerinde görmemiştim. Sanki canından can koparıyorlarmış gibi bakıyordu. Acaba neden köpeğini Hazel'e verdi?

Kafam bu düşüncelerle doluyken adam akıllı denizin tadını çıkaramadım. Havanın kararmaya başlamasıyla toparlanıp kamp alanına döndük. Duşunu alan akşamki parti için hazırlanmaya gidiyordu. Herkesin heyecanlı olduğunu görüyordum.

Hızla soğuk duşun altına girdim. Denizin tuzlu suyundan arınana kadar yıkandım. Daha sonra havluma sarılıp çadırıma dönerken ne giyeceğimi düşündüm. Böyle bir yere katılacağımızı tahmin etmediğim için çok az eşya getirmiştim. Partiye giyecek adam akıllı hiçbir şeyim yoktu. Hoş diğerlerinin de yanında parti için kıyafet getirdiğini sanmıyordum.

Çadıra girdim. Vücut kremimi sürerken bir süre hangisi partiye daha uygun olur diye kıyafetlerimi inceledim. Hiç birinin uygun olmadığını anladığımda elime ilk geçen siyah bir basic tişörtü ve şortu üzerime geçirdim. Saçlarımı taradım. Islakken vücuduma değmesini sevmediğim için dağınık bir şeklinde topladım. Çantamdan gereksiz şeyleri çıkardıktan sonra saate baktım. Partiye çok az kaldığını

gördüğümde çadırdan çıktım. Oksijen yerine parfüm kokusu solurken etrafa bakındım. Herkes o kadar şık gözüküyordu ki bir an çadırın içine dönüp bütün gece orada kalmak istedim. Özellikle de kızlar. Sanki gelmeden önce parti olacağının haberi almışlar, ona göre yanlarında eşya getirmişlerdi. Bir de bana bak. *Külkedisi Ayşin*...

Didem'in çadırdan çıkmasıyla kenara çekildim. Üzerine giydiği altın sarısı daracık elbiseyle nasıl hareket edeceğini düşünürken göz göze geldik. Baştan aşağı hoşnutsuz bir şekilde beni süzdü. Arkadaşının da dışarı çıkmasıyla daha fazla ezici bakışları kaldıramayacağım için yürümeye başladım.

"Ne oldu Ayşin?"

Emirhan'ın yanıma geldiğini farketmemiştim "Ne olmuş?" diye sordum. Kızgın ifadesi olan çocuk "Canın sıkkın gibi." dedi. O kadar belli mi ediyorum diye düşünürken başımı hayır anlamında salladım. Partiye gidecek süslü kızları kıskandım ya da Didem'in beni eleştirir gibi süzmesine gıcık oldum diyemeyeceğim için "Biraz böbreğim ağrıyor ama sorun yok." dedim.

Kaşları daha çok çatıldı. Sanırım yanlış bir tercih yaptım. "Doktora gitmek ister misin?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "Partiye gitmeyelim istersen." dediğinde 'Keşke.' demek istesem de onunla yalnız kalmak istemiyordum. "Hayır. İyiyim ben. Gidelim.".

"Hadi çocuklar. Toparlanın artık."

Ablamın bağırışıyla millet apar topar yanımıza geldi. "Herkes tamam mı?" diyerek kalabalığı sayan ablamla arkama doğru baktım. Didem'in yanında her zamanki yakışıklılığıyla duran Uraz'ın, her zamanki gibi olmadığını farkettim. Bir köpek onu altüst etmişti. Üzgündü ve ne kadar ifadesiz bir surata sahip olsa da bunu gözlerinden belli ediyordu. Tabi anlayana...

Göz göze geldiğimiz an önüme döndüm. Her ne kadar şu anda ona sarılıp teselli etmek istesem de hâlâ kırgındım. Bana söylediklerini unutamıyordum. O bana bir adım atmadan ben ona bir adım atmayacaktım.

"Bizi takip edin." diyerek öncülük yapan hocaların peşinden ilerledik. Kimseyle göz teması kurmamaya çalışıyordum. Çünkü kurduğum an kınayan bakışlarla beni süzdüklerini görüyordum. Alt tarafı bir kıyafet için bu bakışları çekmek istemiyordum.

Parti alanına geldiğimizde ablam bize doğru dönerken "Verdiğiniz sözü unutmayın." dedi. Onaylayan sesler "İçki içmenizi istemiyorum." diye uyarmasıyla itirazlara dönüştü. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Biraz da olsa ablamın intikamımı aldığını düşünüyordum.

"Tamam. Tamam. Çok abartmayın o zaman." Etrafta sevinç nidaları yükseldi. "O zaman en geç saat 02.00'de burada buluşuyoruz. Dikkatli olun."

Herkes belli gruplar halinde etrafa dağıldı. Emirhan'la birbirimize bakıp partiye doğru ilerledik. Daha erken olmasına rağmen birçok kişi locamsı yerlere kurulmuş içkilerini yudumluyordu. Gözlerimi etrafta dolaştırarak Hazel'i aradım. Nedense o kızdan Uraz'la ilgili çok şey öğrenecekmişim gibi hissediyordum. Tabi gururumu çiğneyip merak ettiklerimi sorabilirsem. Emirhan müziğe başıyla ritim tutarak eşlik ederken "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Aslında su iyi olur." dediğimde başını tamam anlamında sallayarak yanımdan ayrıldı. Tekrar Hazel'i aramak için etrafa bakarken bir anda soğuk bir çift el gözümü kapattı.

"Bil bakalım ben kimim?"

"Hazel."

Gülümseyerek ellerini çeken kız "Hoş geldin." diyerek bana sarıldı. Yavaşça sarılışına karşılık verdim. "Hoş bulduk." Benden ayrıldığında üzerindeki asker yeşili tulumun

saçlarıyla ne kadar uyumlu olduğunu ve ona ne kadar yakıştığını farkettim. "Çok güzel görünüyorsun." dediğimde Uraz'ın da onu görüp beğenme ihtimali içimi kemirirken "Teşekkür ederim." dedi. Beni baştan aşağı süzerken "Neden hazırlanmadın?" diye sorunca üzerindeki kıyafetlere baktım. Gündelik giyindiğimi daha güzel vurgulayamazdı sanırım. "Gelirken yanıma pek bir şey almadım."

"Hallederiz." diyerek elimi tutan Hazel cevap bile vermemi beklemeden beni çekiştirmeye başladı. Panikle etrafıma baktım. Tanıdık kimseyi göremezken "Ben halimden memnunum. Ayrıca partiden ayrılmam yasak. Hazel beni duymuyor musun?" dedim.

"Seni duyuyorum. Teorik olarak partiden ayrılmış sayılmayacaksın ve lütfen halinden memnunmuş gibi rol yapmayı bırak." Bütün sorularıma tek seferde cevap verince dudaklarım aralandı. Ondan kurtulamayacağımı anladığım için ayaklarımı sürümeyi bıraktım ve yanında yürümeye başladım. Parti alanına yakın bir yerdeki müstakil evin bahçesine girdik.

"Senin evin mi?" diye sorduğumda "Hı hı." diyerek cevap veren Hazel cebinden anahtarları çıkardı. Bahçede gözlerimi gezdirirken Bond'un havlamasını duydum. Aklıma gelen fikirle Hazel'e baktım. En azından köpeğini neden ona verdiğini sorabilirdim.

İçeri girmemizle Bond'un etrafımda dolanması bir oldu. Bu köpeğin gösterdiği ilgiyi birazcık sahibi gösterse ne olurdu sanki diye düşünerek içeri girdim. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. "Eviniz çok güzelmiş." dediğimde teşekkür eden kız "Hadi gel. Odam üst katta" dedi. Hızla yukarı çıktık. Büyük bir odaya girdiğimizde dudaklarımı aralamamak için kendimi zor tuttum. Benim bildiğim yazlıklara eski eşyalar getirilirdi ama burası hiç de yazlık gibi dekore edilmemişti.

Hazel arkasını dönüp beni baştan aşağı tekrar süzdü. "Bakalım sana göre bir şey bulabilecek miyiz?" diyerek giysi dolabının kapaklarını açtı. Benden daha uzun ve daha yapılıydı. Büyük ihtimal onun kıyafetleri bana büyük olacaktı ama hevesini kırmamak için ona doğru yürümeye başladım.

"Annem eski kıyafetlerimi buraya getiriyor. Eminim sana göre bir şeyler buluruz."

Birkaç kıyafetin üzerinde elini gezdirdikten sonra bir elbiseyi eline aldı. Kırmızı, derin sırt dekoltesi olan elbiseye dudaklarını büzerek baktıktan sonra "Bunu denesene." diyerek bana uzattı. Belimdeki ameliyat izleri aklıma geldiğinde başımı hayır anlamında salladım. Ona söyleyip söylememek arasında kalırken "Beğenmedin mi?" diye sordu. "Çok güzel ama kırmızıdan pek hoşlanmam." diyerek konuyu kapatmaya çalışırken "Pekala." dedi ve elbiseyi yerine koyup diğerlerine bakmaya başladı. "Peki ya bu?" diyerek askıdan çıkardığı siyah uçuş uçuş elbiseye baktım. Sırtı kapalıydı ama bu sefer de derin bir göğüs dekoltesi vardı. Çaktırmadan Hazel'in göğüslerine baktım. Benimkinin iki katı kadardılar. Eminim bu elbise onu seksi gösterirken beni gülünç duruma düşürecekti. 'Olan var olmayan var kıskanırlar.' şarkısı kulaklarımda yankılanırken "Bu da çok açık sanki." dedim. Gözlerini deviren Hazel yanıma gelerek elbiseyi elime tutuşturdu.

"Sen dene. Ben geliyorum."

Hazel odadan çıkıp kapıyı kapattı. Aynanın karşısına geçip elbiseyi üzerime tuttum. Denemekle bir şey kaybetmem diye düşünerek hızla üzerime geçirdim. Aynanın karşısında üzerimi düzeltirken kapıyı tıklatan Hazel "Gelebilir miyim?" diye sordu.

"Gel." dediğimde kapıyı yavaşça açtı. Beni görmesiyle gözleri fal taşı gibi açılırken "Bir zamanlar senin ka-

darmışım." demesi gülmekle ağlamak arasında bıraktı. Acaba bir zamanlardan kastı kaç yaşında olduğu haliydi? "Çok yakışmış."

"Biraz açık değil mi?" diyerek göğüs kısmımı çekiştirmeye çalışırken "Hiç de bile!" dedi. Ve yanıma gelip üzerimi düzeltti. "Tamamdır elbiseyi bulduk." diyerek beni makyaj masasının önüne oturtan Hazel saçlarımı açtı. "Düzleştirsek mi diye düşünmüştüm ama denizin suyundan sanırım, dalgaların çok güzel gözüküyor. Biraz köpükle ıslak bir görüntü verdik mi, tamamdır."

Koşturarak yanımdan ayrılan kız elinde bir şişeyle yanıma geldi. Saçlarıma ıslak bir görünüm kazandırdıktan sonra önüme getirirken "Şimdi de makyaj yapalım." deyip beni kendine doğru çevirdi.

"Makyajdan hoşlanmıyorum. Yapmasak olur mu?"

Beni umursamayan Hazel makyaj çantasını kurcalarken "Hayır yapacağız. Çok abartmayacağım söz. İnce bir eyeliner, biraz rimel ve kırmızı bir ruj. O kadar." Ne kadar istemiyorum desem de Hazel beni dinlemeden söylediği gibi makyajı yaptı. Saçlarımı önüme getirirken elleriyle hafifçe kabarttı. Beğeni dolu gözleri parladığında "Çok güzelsin Ayşin." dedi. Biraz panik bolca heyecanla aynaya döndüğümde çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Bu bendim ama değildim de. Makyaj var gibiydi ama yok gibiydi de. Güzel olmuştum. Tıpkı Uraz'ın beğendiği kızlar gibi alımlı...

Ellerini omuzlarıma koyan Hazel beğeniyle aynadan beni izlerken "Sanırım seni yanımdan ayırmasam iyi olacak." dedi. Aklıma gelen kişiyle saate baktım. Emirhan çoktan ortalığı telaşa vermiştir diye düşünürken ayağa kalktım.

"Dur dur!" diyen Hazel parfümünü üzerime boca ederken elimi sallayıp öksürmeye başladım. "Tamam, yeterli." dediğimde son kez bana bakan kız "Bu gece kimse

gözlerini senden alamayacak." dedi. "Hadi gidip şu partiyi sallayalım."

Bond'la vedalaşıp evden çıktık. Müzik sesi yükselmişti. Kalabalığın arttığını, enerjinin titreştiğini hissediyordum. Sahile inmemizle "Seni arkadaşlarımla tanıştırayım." diyen Hazel'e "Önce Emirhan'ı bulmam gerekiyor." dedim. "Erkek arkadaşın mı?" diye sorduğunda panikle başımı hayır anlamında sallarken "Hayır" dedim. Hazel ufak bir kahkaha attı. "Allahtan allık sürmedik."

Utanmış bir şekilde gülümserken "Gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Gerek yok."

"Tamam o zaman, sen erkek arkadaşın olmayan arkadaşını bul. Ben şuradaki locada olacağım." dediğinde sesindeki imayı anlasam da cevap vermeden eliyle gösterdiği tarafa baktım. "Tamam. Görüşürüz."

Sormak istediğim hiçbir şeyi soramadan Hazel'in yanından ayrıldım. Sanki partideki herkesin bana baktığını hissediyordum. Elimle çaktırmadan göğüs dekoltemi düzeltirken etrafa bakmaya devam ettim. Emirhan'ı hiçbir yerde göremiyordum. Hoş okuldan kimseyi göremiyordum. Yer yarıldı da hepsi içine mi girdi?

Bar kısmına doğru dans edenlerin arasından geçerek yürüdüm. Tek başına oturmuş içkisini yudumlayan Emirhan'ı gördüğümde biraz da olsa rahatlarken insanları iterek kendime yol açmaya çalıştım. Yanına gittiğimde Emirhan kısa bir an gözlerini bana çevirip tekrar dans edenlere döndürdü. Daha sonra ağır çekimde bana doğru dönerken gözlerini fal taşı gibi açtı ve ağzına doldurduğu bütün içkiyi dışarı püskürttü. Yüzüm buruşurken "Ayşin!" dedi. Şok olmuş bir ifadeyle beni baştan aşağı süzerek "Bu sen misin?" diye sorduğunda sanki çırılçıplak karşısında duruyormuşum gibi hissettim. Utançtan alev

alev yanıyordum. Ellerimle göğüslerimi kapatmaya çalışırken "Harika görünüyorsun." demesi belli belirsiz gülümsememe neden oldu.

"Ben senin tuvalete gittiğini düşündüm ama sen-"

"Seni beklerken Hazel geldi. Kıyafetimin uygun olmadığını söyledi. Sonra da zorla beni bu hale soktu." dediğimde "İyi ki sokmuş." diyen Emirhan kırdığı potu farkederken "Yani şey." dedi utanmış bir ifadeyle. "Seni daha önce böyle görmediğim için şey yani-"

Ikına sıkıla konuşmasını tamamlayamayacağını anladığımda "Sorun değil." deyip bar taburesine oturdum. Kısa eteğimi düzeltirken Emirhan hâlâ hayranlıkla beni izliyordu. "Ya şöyle bakmayı kes." diyerek koluna vurduğumda "Daha önce senin gibi birini görmedim." dedi.

"Abartma." diyerek okşanan gururumla gülümsedim. "Gerçekten. Çok doğalsın, o makyajla... Of... İçimden geçenleri dile dökebilsem." derken birden barmene dönüp "Bana buzlu bir viski versene." dedi.

"Emirhan, içki içmemiz yasak."

Barmene doğru bakıp "İki olsun." dedikten sonra bana döndü. "Abartmadığımız sürece değil."

"Haklısın. İki bardak viski abartmak sayılmaz."

Bardakları önümüze koyan barmene teşekkür eden Emirhan "Biri senin için." dedi. Dehşetle gözlerim açılırken "Yok. Ben içmek istemiyorum." dedim. "Gerginliğini alır." "Emirhan, farkındaysan ben daha önce hiç içki içmedim."

"Tamam, bir taneden bir şey olmaz." diyerek bardağı önüme koydu. Elimin tersiyle ona doğru iterken "Hadi ama Ayşin." dedi. Yüzünden sıkıldığı belli oluyordu. "Alt tarafı bir bardak viski. Ne kadar gergin oturduğunun farkında değil misin? Buraya eğlenmeye geldik ve sen bu göz alıcı haline rağmen, işkence görüyormuş gibi

duruyorsun. Biraz da olsa rahatlamana yardım eder. Yanında ben varım. Bana güvenmiyorsan ablan var. Merak etme gecenin sonunu tek başına çadırında geçireceksin."

Emirhan'ın ısrarcı bakışlarıyla buzlarla dolu viski bardağına baktım. Tereddüt ederek bardağı elime alırken "İşte böyle." diyen çocuk içkisinden bir yudum aldı. Bardağı dudaklarıma doğru yaklaştırdım. Kokusu o kadar keskindi ki burun damarlarımın yandığını hissettim. Ufak bir yudum almamla yüzümü buruşturdum. Anında dilim uyuştu, yutmamla içki boğazımı yaka yaka mideme doğru ilerledi.

"Çok acı."

"Alışırsın. İç iç..."

Bir yudum aldım. Tüm tüylerim diken diken oldu. Bu şeyi içmekten nasıl zevk alıyorlardı? Emirhan su içermiş gibi keyifle viskisini içerken zar zor bir yudum daha aldım. Uraz haklıydı. Bu sevilecek bir şey değildi. Acaba neredeydi? Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Karanlıktan hiçbir yüzü tam olarak seçemiyordum. Tekrar bir yudum aldım.

Alkolün vücudumda dolaşmaya başladığını hissediyordum. Beni ısıtıyor, gevşetiyor, gerginliğimi yatıştırıyordu. Hatırlayamayacağım kadar uzun bir süreden beri ilk kez kendimi güzel hissediyordum. Güzel ve seksi... Bu his daha da rahatlamama neden oluyordu. Bu halimi keşke Uraz da görseydi.

Parti, The Black Eyed Peas* şarkılarıyla inliyordu. Bardağımdaki son yudumu kafama diktim ve sesli bir şekilde bardağı yerine koydum. Ben bir viskiyi bitirene kadar Emirhan üç tanesini mideye indirmişti. Dünya hafif hafif sallanmaya başladı. Görüşüm bulanıklaştı. Yine de içimde anlam veremediğim bir enerji patlak verdi. Müziğin temposuna uygun bir şekilde kalçamı sallamaya başla-

* Los Angeles kentinde kurulan ABD'li bir hip hop müzik grubudur.

dım. Emirhan bu halimi görünce kahkaha atmaya başladı. Dans konusunda iyi değildim, hatta berbat bile sayılabilirdim ama nedense içtiğim şey bana anlamsız bir özgüven vermişti. İçimdeki enerjiyi pistte atmam gerektiğini düşünerek bar taburesinden indim.

Bir an gözlerim kardı. Sendeleyince Emirhan kollarımı kavradı. Yüzündeki tedirgin ifadeyle "İyi misin?" diye sorduğunda gözlerimi hızlı hızlı kırparak kendime gelmeye çalıştım. "Ayşin." dediğindeki endişesi kahkaha atmama neden olurken "Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım." dedim.

Aniden elini tutup Emirhan'ı dans pistine doğru sürükledim. Yüzündeki şaşkın ifade beni güldürüyordu. Dans pistine geldiğimizde ona doğru dönüp elini bıraktım. Hem şarkıyı söyleyip hem de dans etmeye başladım. Kimse umurumda değildi. Daha önce kendimi bu kadar özgür hissetmemiştim, zamanın bu anda durmasını diledim. Bir daha bu kadar rahat olamayacağımı biliyordum. Bu anı hafızama kazımak istiyordum ama beynim o kadar uyuşmuştu ki sadece anın tadını çıkarabiliyordum. Emirhan'la birlikte müziğe eşlik ediyor, şarkılarla dans ediyorduk. Bir süre sonra Hazel ve arkadaşları da aramıza katıldı. Kendime olan güvenim her şarkıda biraz daha artıyor, pistte gittikçe daha akıcı dans ediyordum.

Pump It çalmaya başlayınca çığlık atıp kollarımı başımın üstüne kaldırdım, bileklerimi birbirine doladım, tempoya uyarak kalçamı kıvırmaya başladım. Alkol artık bütün bedenimi ele geçirmişti. Fergie'nin girdiği kısım yaklaştığında Emirhan'a doğru yürüdüm ve flört eder gibi dans etmeye başladım. Ellerinin yana izlerimin üzerinde dolaşmasını bile umursamıyordum.

Sırtımda bir ürperti hissettim. Dans pistindeki kalabalığın senkronize uyumuna rağmen durup arkama dön-

düm, donakaldım. Uraz'ı görmüştüm. Locaların birinde otururken yanındaki endamlı sarışının omzuna kolunu atmıştı. Didem ona doğru dönmüş, gömleğinin açık yakasından elini sokmuştu. Başını Uraz'a doğru eğmişti. Bu kafadayken bile ona hayranlıkla baktığını görebiliyordum ama Uraz onu kaideye almıyor yanındaki Cankut'la kalabalığı süzüyordu.

Uraz, Cankut'un söylediği şeye birden gülümsedi. O kadar doğaldı ki bu çekici görüntüsüne bir an hayran kaldım. Didem bir şey söyleyince Uraz ona doğru döndü. Didem elini onun yanağına götürdü. Başını kaldırıp yavaşça, baştan çıkarıcı ve sahiplenir bir şekilde Uraz'a doğru yaklaştı. Öpüşecekler miydi? Ama Uraz kimseyi öpmeyeceğini söylememiş miydi?

Bir anda gözlerim bulanıklaştı. Öpüşüyorlar mıydı yoksa Uraz onu durdurmuş muydu dikkat edemedim. Şu anda yoğun ve gereksiz bir kırgınlık hissediyordum. Sanki aldatılmışım gibi... Oysa birlikte bile değildik. Hatta arkadaş bile değildik. Yine de o kızla yakınlaşmasını istemiyordum. Benimle olmuyorsa kimseyle olmamalıydı.

Dans edenler bana çarpıyordu. Duygularıma yenik düşmeden ve ağlamaya başlamadan önce pistten inmem gerektiğini biliyordum ama olduğum yere çakılıp kalmıştım. Gözlerimi Urazlardan ayıramazken neden ben değil de o kız diye düşünüyordum. Saniyeler içinde bu hisler içimde çalkalanırken, kırgınlığım birden öfkeye dönüştü. Ben nasıl böyle bir şey düşünürdüm? Didem'le kendimi nasıl kıyaslardım? Uraz'ın kiminle yakınlaştığından bana neydi! Geceni onları izleyerek neden berbat ediyorsun Ayşin diye düşünürken birden Uraz'la gözlerimiz buluştu. Kalbim öyle bir atmaya başladı ki, boğazımdan çıkacak sandım.

Uraz

Didem'in içkiyle laçkalaşan hareketlerini durdurmak her geçen saniye daha da zorlaşırken mümkün olduğunca ona bakmamaya çalıştım. Çünkü her başımı çevirdiğimde dudaklarımı öpmeye çalışıyordu ve ben onu durdurmaya çalışmaktan bıkmıştım. Bakışlarımı tekrar dans eden kalabalıkta gezdirirken sarışın bir kız gördüm. Ayşin'e hem benzeyen hem de benzemeyen bir kız dans edenlerin arasında hareketsiz bir şekilde bize doğru bakıyordu. Ayşin buraya gelirken böyle mi giyinmişti?

"Ne oldu Kurt?"

Cankut'un sorusuna cevap vermeden gözlerimi kıstım ve kızın yüzünü daha net görmeye çalıştım. Birden arkasını döndü. Gözlerimi etrafında dolaştırdığımda Emirhan'ı gördüm. Bond'un sahibi kızla fazla samimi bir şekilde dans ediyordu. Sarışın kızın onlara yakın olduğunu farkettiğimde "Ayşin" diye fısıldadım ve ayağa kalktım.

"Nereye?"

"Dans mı edeceğiz hayatım?"

Cankut'a da Didem'e de cevap vermeden dans pistine doğru yürüdüm. Dans eden insanları iterek yer fıstığının yanına gittim. Kolunu kavrayıp kendime doğru çevirdiğimde şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Şu anda o kadar seksiydi ki bu şekilde bakmasa ondan etkilenebilirdim. Çevredeki erkeklerin onu neden yiyecek gibi baktığını şimdi daha iyi anlıyordum ama bu o değildi. Kendi gibi bile

kokmuyordu. O da bu halinden rahatsızdı, her hareketi bunu belli ediyordu. Açılan göğüslerini boştaki eliyle kapatmaya çalışırken "Bırak!" dedi. Viski kokan nefesi yüzüme çarptı. İçki mi içmişti? Neden adam akıllı ayakta duramadığını anlıyordum. Çevresindekilere baktım. Herkes birbirinden bi haber dans ediyordu. Alkol kokusu fazlasıyla baskındı. Emirhan'ın kafasının bir milyon olduğunu gördüğümde gözlerimi kıstım. Böbreklerini umursamadan belli ki bu it Ayşin'e içki içirmişti.

O kadar sinirliydim ki, o zibidinin ağzını burnunu dağıtmamak için buradan uzaklaşmak istiyordum. Kolundan tutarak sertçe yer fıstığını çekerken boştaki eliyle bana vurmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?" dediğinde umursamadan onu çekmeye devam ettim. Ne yaptığımı söyleyecektim ama kafası yerindeyken.

"Canımı acıtıyorsun!"

Müzik sesinin daha katlanılabilir bir seviye gelmesiyle "Uraz!" diye bağıran yer fıstığını daha net duydum. "Nereye gidiyoruz diyorum sana?" diye bağırırken ayakkabılarımı çıkarıp denize doğru yürüdüm. Ayaklarının soğuk suya girmesiyle çığlık atan Ayşin geriye doğru gitmeye çalıştı.

"Çok soğuk!" diyen ağlamaklı sesini umursamadan onu biraz daha derine çektim. Kalçalarına gelen yerde dururken ayağı kaydı. Vücudu tamamen suya gömülürken çığlık attı. Belinden tutarak onu kendi vücuduma sabitledim. Diğer elimin avucuna doldurduğum soğuk suyu yer fıstığının yüzüne çarptım. Çığlık çığlığa bağıran Ayşin çırpınmaya başladı. Belinden onu daha sıkı tuttum ve ayılana kadar yüzünü yıkadım.

"Acımasız!"

Kendine gelmeye başladığını ağzını yayarak konuşmamasından anladım. Titremeye başlayınca denizden çıktım. Ayaklarının yere basmasıyla onu serbest bıraktım. Kaşla-

Uraz

Didem'in içkiyle laçkalaşan hareketlerini durdurmak her geçen saniye daha da zorlaşırken mümkün olduğunca ona bakmamaya çalıştım. Çünkü her başımı çevirdiğimde dudaklarımı öpmeye çalışıyordu ve ben onu durdurmaya çalışmaktan bıkmıştım. Bakışlarımı tekrar dans eden kalabalıkta gezdirirken sarışın bir kız gördüm. Ayşin'e hem benzeyen hem de benzemeyen bir kız dans edenlerin arasında hareketsiz bir şekilde bize doğru bakıyordu. Ayşin buraya gelirken böyle mi giyinmişti?

"Ne oldu Kurt?"

Cankut'un sorusuna cevap vermeden gözlerimi kıstım ve kızın yüzünü daha net görmeye çalıştım. Birden arkasını döndü. Gözlerimi etrafında dolaştırdığımda Emirhan'ı gördüm. Bond'un sahibi kızla fazla samimi bir şekilde dans ediyordu. Sarışın kızın onlara yakın olduğunu farkettiğimde "Ayşin" diye fısıldadım ve ayağa kalktım.

"Nereye?"

"Dans mı edeceğiz hayatım?"

Cankut'a da Didem'e de cevap vermeden dans pistine doğru yürüdüm. Dans eden insanları iterek yer fıstığının yanına gittim. Kolunu kavrayıp kendime doğru çevirdiğimde şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Şu anda o kadar seksiydi ki bu şekilde bakmasa ondan etkilenebilirdim. Çevredeki erkeklerin onu neden yiyecek gibi baktığını şimdi daha iyi anlıyordum ama bu o değildi. Kendi gibi bile

kokmuyordu. O da bu halinden rahatsızdı, her hareketi bunu belli ediyordu. Açılan göğüslerini boştaki eliyle kapatmaya çalışırken "Bırak!" dedi. Viski kokan nefesi yüzüme çarptı. İçki mi içmişti? Neden adam akıllı ayakta duramadığını anlıyordum. Çevresindekilere baktım. Herkes birbirinden bi haber dans ediyordu. Alkol kokusu fazlasıyla baskındı. Emirhan'ın kafasının bir milyon olduğunu gördüğümde gözlerimi kıstım. Böbreklerini umursamadan belli ki bu it Ayşin'e içki içirmişti.

O kadar sinirliydim ki, o zibidinin ağzını burnunu dağıtmamak için buradan uzaklaşmak istiyordum. Kolundan tutarak sertçe yer fıstığını çekerken boştaki eliyle bana vurmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?" dediğinde umursamadan onu çekmeye devam ettim. Ne yaptığımı söyleyecektim ama kafası yerindeyken.

"Canımı acıtıyorsun!"

Müzik sesinin daha katlanılabilir bir seviye gelmesiyle "Uraz!" diye bağıran yer fıstığını daha net duydum. "Nereye gidiyoruz diyorum sana?" diye bağırırken ayakkabılarımı çıkarıp denize doğru yürüdüm. Ayaklarının soğuk suya girmesiyle çığlık atan Ayşin geriye doğru gitmeye çalıştı.

"Çok soğuk!" diyen ağlamaklı sesini umursamadan onu biraz daha derine çektim. Kalçalarına gelen yerde dururken ayağı kaydı. Vücudu tamamen suya gömülürken çığlık attı. Belinden tutarak onu kendi vücuduma sabitledim. Diğer elimin avucuna doldurduğum soğuk suyu yer fıstığının yüzüne çarptım. Çığlık çığlığa bağıran Ayşin çırpınmaya başladı. Belinden onu daha sıkı tuttum ve ayılana kadar yüzünü yıkadım.

"Acımasız!"

Kendine gelmeye başladığını ağzını yayarak konuşmamasından anladım. Titremeye başlayınca denizden çıktım. Ayaklarının yere basmasıyla onu serbest bıraktım. Kaşla-

rını çatarak hızla bana doğru döndü ve sendeleyerek üzerime doğru yürümeye başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırarak tam önümde dururken "Asıl sen ne yapıyorsun?" dedim. Sesimi onun aksine sinirimi maskelemek ister gibi sakin çıkmıştı. Sorusuna soruyla karşılık verdiğim için kaşlarını daha çok çatan yer fıstığı "Sana ne!" diyerek beni itekledi. Boş bulunup birkaç adım gerileyince tekrar aramızdaki boşluğu kapattı.

"Sen kim oluyorsun da bana hesap soruyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Hâlâ damarlarında dolaşan içkinin etkisiyle bana bağırmasına göz yummaya çalıştım. Belli ki bir karın ağrısı vardı. Önce onu öğrenmeliydim. Nasılsa sonra bu yaptıklarıyla beraber az önce olanları fitil fitil burnundan getirecektim.

"Kimsin sen?"

Şaşkınlıkla alnını kırıştıran Ayşin "Ne?!" diye bağırdı. Ayakta zor duruyordu. Bakışlarımla yüzünü ve üzerindekileri işaret ederken "Bu halin ne?" diye sordum. Sanki ana avrat küfür etmişim gibi bakarak "Sana ne" dedi heceleri tek tek vurgularken.

"Sen bu musun?" Ufak bir kahkaha atan Ayşin "Ne o? Beğenemedin mi? Oysa ben bu tarz kızları beğendiğini sanıyordum Kurt Uraz!" dedi. Kaşlarım çatıldı. Bütün bu maskaralığı sadece benim onu beğenmem için yapmış olamazdı.

"Yüzüne iki gram boya sürüp, oranı buranı açtığın için seni beğenecek değilim yer fıstığı."

Ayşin'in gülümsemesi silindi. Yüzü öfkeyle kasıldı. Mavi gözlerinin kararduğını hissederken beni tekrar itti. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırıp tekrar itti. Ben bir adım gerilerken o bana bir adım geliyordu.

"Hayatıma girdiğin güne lanet olsun! Seni tanıdığım

güne lanet olsun! Seni sevdiğim güne lanet olsun!"

Duyduğum şeyle olduğum yerde durdum. Beni itmeye çalışan ellerini yakaladığımda öfkeyle inledi. Şaşkınlıkla alnımı kırıştırarak "Ne dedin sen?" dedim. Elimden kurtulmaya çalışarak "Bırak beni Uraz." dedi.

"Ayşin!"

"Git Didem'le öpüşüyor musun, sevişiyorsun musun, ne yapıyorsan artık, git ve kaldığın yerden devam et!"

"Ayşin!" Bağırışımla çırpınmayı kesip başını öne eğdi. Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra titremeye başladı. Önce üşüdüğünü düşündüm ama burnunu çekmesiyle ağladığını anladım. Ellerini serbest bırakmamla yüzünü kapatması bir oldu. Omuzlarını titrete titrete ağlarken ne yapacağımı bilemedim. Şimdi neden ağlıyordu? Alkolün bu etkilerinden nefret ediyordum; insanı dengesizleştiriyordu.

"Neden?" diyerek ellerini yüzünden çekmesiyle gözlerinin kızardığını farkettim. Az önceki yüz yıkama olayından dolayı makyajının bir bölümü akmıştı. Şimdi de ağlayarak geri kalanını akıtmaya çalışıyordu. Gözyaşlarını silme gereği duymadan tam gözlerimin içine bakarak titrek bir sesle konuşmaya devam etti.

"Madem benim gibi biriyle işin olmazdı, neden hayatıma girdin? Hadi bir şekilde girmek zorundaydın, neden yakın davrandın? Onca yaşadığımız şeyden sonra sonra neden çıktın? Bana git derken neden geldin? Hayatında olmama izin vermezken neden benim hayatımda varmışsın gibi davranıyorsun? Bir varmış bir yokmuş, sadece masallarda olur Uraz. Biz şu anda gerçeğin ta kendisini yaşıyoruz. Ne sen prenssin, ne ben prenses. Biliyorum, birbirimiz için de yaratılmadık. Bunu göremeyecek kadar kör değilim ama ne zamandan beri arkadaş olabilmek için bu gerekli oldu ki? Arkadaşlığını hak etmeyecek kadar kötü biri miyim ben?"

"Saçmalama."

"Neden benden nefret ediyorsun Uraz?"

"Nefret etmiyorum."

"O zaman neden kalbimi delik deşik etmek için uğraşıyorsun. Neden canımı yakıyorsun Uraz? Neden her şeyi kırıp döktüğün gibi beni de parçalara ayırıyorsun? Bunun bir nedeni olmalı. Bir insan durup dururken biriyle oynamaz. Ne yaptım sana?"

"Hiçbir şey." dediğimde burukça gülümseyen Ayşin alt dudağını ısırarak bana baktı. Sanki bu şekilde söyleyeceklerini durdurabileceğine inanıyordu. Dayanamayıp "Hastasın sen." dediğinde "Beni sevdiğine göre senin de benden kalır yanın yok." diye cevap verdim. Bir süre sessizce suratıma baktı.

"Ben seni seviyorum da sen bunu hak ediyor musun, işte onu bilmiyorum."

Bu ana kadar benden daha da nefret etmesi için elimden geleni yapmıştım ama şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hak etmiyordum ama bunu söylemek istemiyordum. Bana doğru bir adım attığında derin bir nefes aldım. Hâlâ viskinin ağır kokusunu alabiliyordum. Büyük ihtimalle uyandığında çoğu şeyi hatırlamayacaktı. Yaşlı gözlerle bana bakarken "Ama bildiğim bir şey var." dedi. Kaşlarım çatılırken 'Neymiş o?' der gibi baktım. Elini havaya kaldırdığında ablası gibi tokat atacağını düşünürken yumruklarımı sıktım ama o elini nazikçe yanağıma koydu. Afalladım. O kadar çekingendi ki dokunuşu elini çekmekle çekmemek arasında kaldım. Diğer elini de kalbimin üzerine yerleştirince ürperdim. Kimse daha önce bana bu şekilde dokunmamıştı.

"Ayşin."

Sesim şaşkınlığımı açığa vuruyordu. Parmak ucunda yükseldiğinde ellerinin titrediğini hissettim. Daha ne ol-

duğunu anlayamadan gözlerini kapattı ve dudaklarımın üzerindeki yabancı hisle kalbim deli gibi çarpmaya başladı. İlk kez birinin dudaklarını dudaklarımda hissediyordum. O kadar sıcaktı ki bir o kadar yumuşak. Beynim karıncalanıyor, mantıklı düşünemiyordum. Ne tepki vereceğimi şaşırdım. Nefes alamadığımı hissediyordum, aynı zamanda da yer fıstığının nefesinin nefesim olduğunu. Onu hem uzaklaştırmak istiyordum hem de bu şekilde kalmayı.

Yavaşça benden ayrılan Ayşin'le zar zor yutkundum. "... ve artık eminim." dediğinde hâlâ az önceki olayın şokunu üzerimden atmaya çalışıyordum.

"Bir kalbin var ve sadece kendin için atmıyor Uraz Kurt."

Ayşin

Toprak, alkol ve ekşimsi bir koku burnuma doldu, beynime işledi. Gözlerimi aralamak istiyordum ama sanki kirpiklerim tutkalla birbirine yapıştırılmış gibi açılmıyordu. Başım ağrıyordu. Bu ağrıyı tarif etmek mümkün değildi; sanki milyonlarca bıçak saplanıyor, beni parçalıyor, kafatasıma çıkıp çıkıp yeniden giriyordu. Ve yeniden. Sonsuza kadar...

Bilinçsizlik ve bilinç hali arasındaki o anda gözlerimi araladım. Yeşil renkli çadırımın üzerindeki güneşi hissedebiliyordum. Ellerimi naylonun üzerinde dolaştırdım. Tıpkı benim gibi terlediğini düşündüm. Yine. Sadece düne göre daha azdı. Gözlerimi zar zor çadırın girişine çevirdim. Açıktı. Dışarıdaki serin rüzgâr ara ara da olsa beni ziyaret ediyordu. O yüzden mi mumya gibi pikeye sarmalanmıştım.

Yavaşça yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Başım bedenime ağır geliyordu. Onu taşıyabilmek için bağdaş kurup dirseklerimi bacaklarıma bastırdım, başımı ellerimin arasına aldım. Hâlâ ara ara başımın döndüğünü, görüşümün bulanıklaştığını hissediyordum. Ne olmuştu bana böyle? Dün geceyi hatırlamaya çalıştım. Başımın ağrısı daha da artsa da ara ara görüntüler aklıma geliyordu. Partiye gidişimiz, Hazel'in beni süslemesi, Emirhan'ın zoruyla içtiğim ilk viski deneyimi, genzimi yakan acı tadı...

Yüzümü ovuştururken dün geceki elbisenin üzerimde

olmadığını farkettim. Ne zaman üzerimi değiştirmiştim? Gözlerimi çadırda dolaştırdım. Elbiseyi hiçbir yerde göremeyince kaşlarım çatıldı. O kafayla gidip bir de Hazel'e elbisesini mi teslim etmiştim? Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalıştım. Viski tadından sonra film bitiyormuş gibi hiçbir şey hatırlayamıyordum. Biraz daha kendimi zorladım. Gözümün önüne gelen Uraz'la kaşlarım çatıldı. Bu nereden çıkmıştı şimdi? Birden üşüdüğümü hissedip pikeye daha çok sarıldım. Kahretsin. Beni denize sokmuştu. Peki ya neden?

Beynim zorlanmaktan patlayacak kıvama geldi. Uraz'ın yüzümü yıkadığını ve sonra beni dışarı çıkardığını hatırladım. Kavga ettik. Ne demiştim ona? O bana ne cevap vermişti? 'Allah'ım neden önemli yerleri hatırlayamıyorum.' diye düşünerek iki elimle kafama vururken aniden durdum. Sanki beynimi, araba vurdurarak çalıştırmak gibi çalıştırmış, dün gece yaptığım bir salaklığı hatırlamıştım. Can havliyle nefes alarak gözlerimi açtım. Bunu yapmış olamazdım. Elim kurumuş dudaklarımın üzerinde gezindi. Uraz'ı öpmüş olamazdım değil mi? Bu beynimin bir oyunuydu. Onu çok zorladığım için benden intikam alıyordu. Yok yok, yürek yememiştim ki viski içmiştim sadece ben. İlk öpücüğümü kendi ellerimle o oduna verecek kadar şuurumu kaybetmiş olamam!

Hatırla, hatırla, hatırla!

Öptüm mü gerçekten?!

Gözlerimi kapattım. Gözümün önündeki anı daha da canlı hale geldi. Gerçekten öpmüştüm. Peki, o ne tepki vermişti? Öpüşmekten nefret ettiğine göre iteklemiş miydi? Ya da tokat mı atmıştı? Bağırıp çağırıp rezil mi etmişti beni cümle aleme?

Kafatasımdan hayali kıvılcımlar çıktığını hissediyordum. Kendini imha edecek dereceye getirsem de bir türlü

Uraz'ın ne tepki verdiğini hatırlayamadım. Utanarak ellerimi yüzüme kapattım. Alkol kesinlikle bütün kötülüklerin anasıydı. Allah'ım resmen Uraz'ı öpmüştüm. Kim bilir kavga ederken neler söyledim. Öptüğüme göre ilan-ı aşk etmiş olabilir miydim?

Olduğum yerde sinirle debelenirken ağlamak istiyordum. Ben Uraz'ın yüzüne, ne tepki verdiğini bilmeden nasıl bakacaktım? 'Hay o viskiyi içmez olaydım.' diye düşünürken kırmızı görmüş boğa gibi gözlerimi açtım. Dişlerimi sıkarak "Emirhan!" diye tısladım. Emekleyerek çadırdan çıktım. Temiz havanın yüzüme çarpmasıyla kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Ayakkabılarımı giyerken gözlerimi etrafta dolaştırdım. Uyanık kimseyi göremediğim gibi neredeyse bütün çadırlardan da horultu sesleri yükseliyordu. Belli ki herkes geceden kalmaydı. Ablam bile...

Yavaşça ayağa kalkmamla gözlerim kararır gibi oldu. Dengemi sağlamaya çalışıp bu hissin geçmesini bekledim. Pes etmeye niyetim yoktu. Hatta ölmek var Emirhan'ın ağzına sıçmadan dönmek yoktu. Kendimi iyi hissettiğimde yürümeye başladım. Dışarıya kadar uzanmış bacakların üzerinden atlayarak Emirhan'ın çadırının önünde durdum. İçeride nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı bilmediğim için önce fısıltıyla seslendim.

"Emirhan."

Hiçbir hareket olmayınca biraz daha sesimi yükseltim. Hafif bir kıpırdanma olunca dışarı kadar çıkan ayağını sarstım. "Emirhan uyan." Derinlerden gelen inlemeye benzer sesler duyduğumda bacağını çimdirip "Emirhan!" diye bağırdım. Panikle ayağını içeri çeken çocuk acıyla inledi. Ayağa kalkarken gözlerimi etrafta dolaştırdım. 'Umarım kimseyi uyandırmamışımdır.' diye düşünürken Emirhan başını çadırdan çıkardı.

"Kimsin lan sen?!"

Gözlerini tam anlamıyla açamamış çocuk beni görünce kaşlarını çattı. "Ayşin?" dediğindeki sorgulayıcı ses tonunu umursamadan "Günaydın Emirhan!" dedim ve kollarımı göğsümde bağladım. Ayağımı belli bir ritimde yere vurduğumu gördüğünde "Bir sorun mu var?" diye sorup yüzüme baktı. Hâlâ tek gözünün kapalı olması afyonunun patlamadığını gösterirken "Yok mu?" dedim.

"Bekle bir dakika."

Sendeleyerek dışarı çıkan çocuk ayakkabılarını zar zor ayağına geçirdi. Yüzünü ovuşturarak kendine gelmeye çalıştı. Daha sonra elleriyle saçlarını karıştırdı. Gözleri hâlâ yarım yamalak açıktı.

"Ne oldu?" diye sorarkenki rahatlığı sinirimi bozarken "Bir de soruyor musun?" dedim. Sesimin yüksek çıkmasıyla yakındaki çadırda hareketlenme olunca Emirhan'ı kolundan tutup sürüklemeye çalıştım. Okuduğum kitaplarda bu olay kolay gibi gözüküyordu. Hoş orada kaslı maslı erkekler minicik kızları sürüklüyordu; benim gibi ufak tefek kızlar, izbandut gibi oğlanları değil. Zar zor çadırlardan uzaklaştırdıktan sonra Emirhan'ı bıraktım. Ellerimi belimin iki yanına bastırıp ayağımı sinirle yere vurmaya başladım. Bir de elime terlik alsam tam bir anne modunda olacaktım. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakan çocuk daha fazla dayanamayıp "Ne oluyor Ayşin?" diye sordu.

"Senin yüzünden dün gece rezil oldum. Şimdi ben Uraz'ın yüzüne nasıl bakacağım?"

Emirhan'ın şaşkınlıkla alnı kırışırken "Dün geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu. Bir an Uraz'ı öperken onun da yanımızda olup olmadığını düşündüm. Hafızamın karanlık kısımlarını aydınlatabilecek şeyler anlatır umuduyla "Birazını." dedim. Sorgulayıcı bir şekilde tek kaşı havaya kalkan Emirhan "Hatırladığın kısımda Uraz'la ilgili ha?" deyince sertçe koluna vurdum.

"Hoş, ben de olsam midemdeki her şeyi üzerine çıkardığım anı unutmazdım."

"Ne!" diye bağırarak ellerimi ağzıma bastırdım. Uraz'ın üzerine mi kusmuştum? Ne zaman? Demek ağzımdaki iğrenç tat ve sabah aldığım ekşi koku bu yüzdendi. Allah'ım önce çocuğu öpmüştüm, sonra da ne zaman olduğunu hatırlamadığım bir ara üzerine kusmuştum.

"Hatırlamıyor musun?"

Dehşetle Emirhan'a bakarken başımı hayır anlamında salladım. "Oho!" diyerek ellerini beline yerleştiren çocuk "Onu hatırlamıyorsan-" diyordu ki gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha ne yapmış olabilirdim ki...

"En baştan anlat lütfen. Kendimi rezil edecek başka neler yaptım?"

Emirhan saçlarını karıştırırken "Aslında ben de çok hatırlamıyorum. Çakır keyiftim." deyince "Olsun, hatırladığın kadarını anlat." dedim. Midemde bir şeyler hareket ediyor, heyecandan kusacakmışım gibi hissettiriyordu. Umarım Emirhan'ın üstüne de kusmamıştım.

"Şuraya oturalım mı? Beni ayakta tutabilecek bir sinir yok çünkü."

Başımı tamam anlamında salladım ve yakındaki piknik masasına doğru yürüdüm. Oturduğunda tekrar yüzünü ovuşturan Emirhan "Başım çatlıyor." diye söylendi. Biraz daha ne olduğunu anlatmazsa söylenecek bir şeyi kalmayacaktı. Çünkü ben kafasını bedeninden ayıracaktım.

"Dinliyorum!" dediğimde nefesini dışarı üfleyen Emirhan "Çok güzeldin. Yanıma geldin. Beraber içtik." dedi. 'Hadi canım.' demek istesem de konsantrasyonunun bozulmaması için sesimi çıkarmadım.

"Olduğun yerde dans etmeye başladın. Sonra hızını alamayıp kendini dans pistine attın. Beni de çekerek... Bu kadar iyi dans ettiğini bilmiyordum açıkçası. Neyse,

sonra şu bizi partiye çağıran kız geldi. Adı neydi, hah Hazel. Hep birlikte saatlerce dans ettik. Bir ara sen ortadan yok oldun. Hazel'le farkettiğimizde seni aramaya başladık. Partide olmadığını anladığımızda çevreye bakalım dedik. Bağırışlarını duyduk sanırım. Çünkü bir yere doğru yürümeye başladık. Hatta Didem o yönden geliyordu ve öfkeyle omzuma çarptı."

Duyduklarım karşısında ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Resmen anlattıklarının hiçbirini hatırlamıyordum. "Deniz kenarında sizi gördük." dediği an nefesimi tuttum. Öpüştüğümüzü görmüş müydü? Hoş görse bu kadar sakin karşılamazdı.

"Tam hatırlamıyorum ama Uraz'la birbirinize çok yakın duruyordunuz. Size doğru yürüdük. Daha net gördüğüm an da çocuğun üzerine kustun zaten." dediğinde çığlık atarak ellerimi yüzüme kapattım. Çok utanıyordum. Resmen çocuğu öpmüş ardından kusmuştum. Neyse ki Emirhan öpüştüğümüzü görmemişti ama sanırım gören biri vardı. O da Didem...

"Çok utanıyorum."

"Oho... Sen bundan utanıyorsan, devamını anlatmamayım." dediğinde ellerimi yüzümden çektim. Devamında ne olmuş olabilirdi? Gözlerim korkuyla açılırken "Daha ne yaptım ki?" diye sordum. Dudakları ince bir çizgi haline gelen Emirhan "Ne yapmadın ki." dedi. Sanırım devamını duymaya hazır değildim.

"Uraz'ın üzerine kusman yetmemiş gibi Hazellere gidene kadar da gittiğin yolu belli edercesine kusmaya devam ettin. Allah'ı var çocuk gıkını çıkarmadı. Sadece seni tutup saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı. Hazel'in evine girdiğimizde de kusmaya devam ettin. Seni kucaklayıp banyoya götürdü. Sadece yüzünü yıkamakla kendine gelmeyeceğini anladığında duşa soktu. Seni yıkadı. Resmen

saçındaki kusmuk kalıntılarını tek tek temizledi. Hazel kıyafetlerini getirince Uraz'la biz dışarı çıktık. O kız da sağ olsun seni giydirdi. Odasına götürüp seni yatırdık. Uraz sana kahve içirmeye çalıştı. O kahveyi de çocuğun suratına püskürttün."

'Yer yarılsa da bunları duyduktan sonra içine girsem.' diye düşünürken "Anlamadığım şey, sürekli iki cümle tekrarlıyordun." diyen Emirhan'a "Hangi iki cümle?" diye sordum.

"Senden nefret ediyorum. Beni sevmiyorsan kimseyi sevme!"

Ağzım beş karış açıldı. "Şaka yapıyorsun." dediğimde başını hayır anlamında sallayan çocuk "Sızana kadar bunları tekrarladın." dedi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunu Emirhan'a nasıl açıklayacaktım? "Başka ne yaptım?" diyerek konuyu değiştirmeye çalışırken "Sızdın." dedi.

"Zar zor Uraz'ı banyo yapmaya ikna ettik. Nedense seni bırakmak istemedi. Evi falan temizledik. Saat ikiye yaklaştı. Uraz, Merve Hocay'la sorun yaşamamamız için Hazel'i senin gibi giydirtti ve biz evden ayrıldık. Bizimkilerin arasına karıştık. Allahtan herkesin kafası iyiydi de kimse bir şey çakmadan kamp alanına döndük. Sözde Hazel sen gibi çadırına girdi, ben kendi çadırıma döndüm. Dışarıdaki sesler kesilene kadar çadırda bekledim. Sonra çıkıp Hazel'in yanına gittim. Muhabbet ettik. Baya kafa kız. Şiir falan yazıyormuş."

Belli ki kızdan hoşlanmıştı. Kızı anlatırken yüzünde oluşan tebessüm bunu belli ediyordu. Emirhan'ın kolunu çimdirdim. Acıyla inlerken kolunu ovaladı. "Sen de iyi alıştın buna ha." diyerek sitemini belli ederken "Hazel'in kim olduğunu merak etmiyorum Emirhan. Sonra ne oldu? Ben buraya nasıl geldim?" diye sordum.

"Sabaha karşı Uraz kucağında getirdi. O seni çadırına

yatırırken ben Hazel'i evine bıraktım. O sırada ne dedin, ne yaptın bilmiyorum ama döndüğümde Uraz'ın çadırının girişinde oturduğunu gördüm. 'Hazel'i bıraktın mı?' diye sordu. Ben senin nasıl olduğunu sordum. Bir şeye ihtiyacın olur diye orada bekleyeceğini söyledi. Bana da yatmamı emretti. Ne kadar sinir olsam da ayakta zor duruyordum. Çadıra gidip Cankut'un horultularıyla uykuya daldım. Adam akıllı uyuyamadan ayağımdaki çimdikle kaldırıldım."

Duyduklarım karşısında üzerime bir ağırlık çöktü, Emirhan'ın cümlesinin bittiğini bile farketmemiştim. Bir süre sessizce oturdum. Kafamı toparlamaya çalıştım. Emirhan anlattığı için mi yoksa hatırladığım için mi bilmiyorum ufak ufak anılar gözümün önünde canlandı. Titrek bir nefes aldım. Ben neler yapmıştım böyle.

"Sen Uraz'ı görmedin mi?"

Başımı hayır anlamında sallayıp parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. Anladığım kadarıyla Uraz'ın öpücüğüme tepki vermesine fırsat tanımadan üzerine kusmuştum. O zaman daha fazla sinirlenmesi gerekmiyor muydu? Beni orada bırakıp çekip gitmeliydi. Neden benimle ilgilenmişti? Emirhan'ın yapmadığını yapmıştı. Yine... Tüylerim diken diken oldu. İçimden bir ses bunların acısını benden fena çıkaracağını söylüyordu. Bunca olan şeyden sonra onun yüzüne nasıl bakacaktım? Acaba kavga ederken ona neler söylemiştim?

Ayağa kalktım. Emirhan "Nereye?" diye sorunca "Uraz'ı bulacağım." dedim ve sahile doğru yürümeye başladım. O benim peşimden gelmek yerine çadırına doğru yöneldi, uykusu daha ağır basmıştı. Bu işime gelirken adımlarımı hızlandırdım. Uraz'la yalnız konuşmalıydım.

Geçen gece yattığı yerde Uraz'ı göremezken etrafa bakındım. Denizde bir hareket gördüğümde gözlerimi kısa-

rak kim olduğunu anlamaya çalıştım ve kıyıya doğru yürümeye başladım. "Uraz!" diye seslenmemle yüzünü bana çeviren kişi suyun altına daldı. Bir süre gözlerimi suyun yüzeyinde dolaştırdım. Tam önümde sudan çıkan Uraz'la geriye doğru sıçrarken "Ödümü kopardın." dedim. Başparmağımı damağıma yerleştirip üç kere ittirdim. O sırada ayağa kalkan Uraz'ın vücudunda gözlerimi gezdirirken tepki vermemek için parmağımı ısırdım.

"Ayılmışsın."

Buraya ne için geldiğimi hatırlarken utançla gözlerimi kaçırdım. Uraz beni umursamayıp daha önce farketmediğim yerdeki kıyafetlerine doğru yürüdü. Gözlerim kısa bir an uzun bacakları ve siyah boxerından belli olan şahane poposuna takıldı. Tişörtünü alıp bana doğru dönmesiyle irkilirken başımı öne eğdim. Olmayan tırnaklarımı koparmaya çalışarak "Şey." dedim. Kafamda ne söyleyeceğimi toparlamaya çalışırken "Öncelikle dün gece için özür dilerim." diye konuşmaya başladım. "Seni baya bir uğraştırmışım."

"Hatırlamıyorsun yani?"

Sesindeki imayla başımı kaldırınca tişörtle saçını kuruladığını gördüm. Yüzündeki ifadesizlik ilk kez sinirimi bozuyordu. Kızgın mıydı, içten içe dalga mı geçiyordu, anlayamıyordum."

"Tam olarak hatırlamıyordum ama hepsini öğrendim."

"Hepsini?" diyerek sorgulayıcı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Neyi kast ettiğini anlarken sessiz kalma hakkımı kullandım. Kurulanmayı bitirdikten sonra tişörtü yere atan Uraz "Akşam daha cesaretliydin." diye devam etti. Pantolonunu giymesini izlerken konuya nasıl gireceğimi düşündüm.

Kemerini bağlarken gözlerini bana dikti. "Alkolün verdiği cesaretti o." diye fısıldadığımda "Şişede durduğu gibi

durmuyormuş değil mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken başımı tekrar öne eğdim. "Midende durabilseydi keşke." demesiyle donakaldım. Utançtan kıpkırmızı olduğumu hissediyordum.

"Her şey için özür dilerim."

"Her şey için mi?" diye sorduğunda öpücüğü kast ettiğini tahmin ederek başımı evet anlamında salladım. Onu böyle bir duruma sokmaya hakkım yoktu. İğrendiğini söylemesine rağmen zorla onu öpmüştüm. Allah'ım düşündükçe utançtan ağlayasım geliyordu.

"Pişmansın yani?"

Başımı kaldırdığımda kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Sanki sadece öpücüğü kastetmiyordu. Kavga sırasında ne söylemiştim? Emirhan'ın söylediği iki cümle aklıma gelince panikle gözlerim açıldı.

'Senden nefret ediyorum. Beni sevmiyorsan kimseyi sevme!'

Kavga sırasında bu iki cümleyi içeren bir konuşma yaptıysam kesinlikle pişman olmalıydım. Uraz bana doğru yaklaştı. Yüzü tekrar ifadesizliğine bürünmüştü. Gözlerimi kaçırmak istedim. Bu sefer de kaslı vücudunda takılı kaldım. Derin bir nefes alıp boğazımı temizlerken sağıma soluma bakınmaya çalıştım.

"Ayşin." dediğinde sesi içimi kıpır kıpır eden bir tonda çıkmıştı. "Hı?" dedim. Yanağımda hissettiğim elle bakışlarımı daha fazla kaçıramayacağımı anladım. Gözlerimi Uraz'ınkilere dikerken beni kendine doğru çekti. Tarçın kokan nefesi yüzüme çarparken kalbim yerinde tepinmeye başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gittikçe yaklaşan Uraz'la nefesim kesilirken gözlerimi kapattım. Parmaklarımın üzerine çıktım. Nefesini dudaklarımın üzerinde hissettiğimde içim ürperdi. Beni öpeceği düşüncesi bile heyecandan tir tir titrememe neden oluyordu.

"Asıl bu yaptığına pişman olacaksın."

Fısıltısı dudaklarıma çarptı, etkisi kalbimde yankılandı. Ayaklarımı yere bastım. Gözlerimi açmak istemiyordum ama başka çarem yoktu. Yavaşça gözlerimi araladım. Uraz'ın söylemek istediği çok şey olduğunu ama kendini frenlediğini gözlerinden anlayabiliyordum. Tıpkı benim gibi.

Aynı anda iç geçirdik. Benimki kırgınlık onunki sinir içeriyordu. Yanağımdaki elini kaydırıp çenemi sıktıktan sonra benden uzaklaştı. Sessizce kamp alanına gidişini izlerken bana bakmadan bağırdı.

"Bana borçlusun yer fıstığı!"

Uraz

Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi hızlı atıyor, kaslarım seğiriyordu. Ayaklarımı o kadar sert yere basıyordum ki her adımım beni biraz daha kuma gömüyordu. Pişmanmış. Bunu dile vurmasa da gözlerinden anlamıştım. Sen yap yap, sonra pişman ol. Yok öyle bir dünya! Öfkeyle kamp alanına dönerken tek istediğim şey, içimdeki yangını söndürecek soğuk bir duştu. Birkaç kişi uyanmış, son saatlerin tadını çıkarmak için denize doğru yürüyorlardı. Yanlarından bir hışımla geçtim. Arkamdan baktıklarını hissediyordum.

Havlumu almak için Cankutların çadırına doğru yürürken Didem yolumu kesti. Onu en son partide bıraktığım aklıma geldi. Bütün gece uyumadığını kızarmış gözlerinden ve moraran gözaltlarından anlıyordum. Sinirliydi. Öfkesini kusacak yer arıyor gibiydi ama şu anda patlayacak biri varsa o da bendim. Bu yüzden kaşınmasa iyi olurdu. Yoksa bunca zamandır uğraşlarımı yok sayıp Didem'in ağzına sıçar, tüm planı çöpe atardım.

"Sonra Didem." diyerek yanından geçmeye çalışırken önümü tekrar kesti. Gözlerinin içine bakarak "Didem, sonra dedim." dedim. Dişlerimi o kadar çok sıkıyordum ki birazdan kırılsa şaşırmazdım. Kollarını göğsünde sinirle bağlayan kız ayağını yere vurarak "Şimdi!" diye bağırdı. Bana bağırmıştı. Öfkemi bastırmaya çalıştım ama sıkıntıyla inlememe engel olamadım.

"Ne var?!" dediğimde bıkkınlığım sesimden belli olurken "Dün gece neredeydin?" diye sordu. Gözlerimi kısarak "Anlamadım?" dedim. Sorusunu yinelemeden önce biraz duraksadı. Sakin kalmaya çalıştığını fazlasıyla belli ediyordu.

"Dün gece neredeydin?"

Tane tane sorduğu soruyla tek kaşım havaya kalkarken "Sen bana hesap mı soruyorsun?" dedim. Alt dudağını kemiren kız "Bu sorumun cevabı değil Uraz." deyince nabzım hızlandı, içimdeki öfke katlanarak artmaya başladı. Tüm bedenim uyuştu. Özellikle de ellerim. Silkelendim. Yumruklarımı daha çok sıkarak üzerimdeki bu etkiyi yok etmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. Burada bir dakika daha durursam her şey alt üst olacaktı.

"Benimle bu üslupta konuşmaya devam edersen-"

"Ne yaparsın?" diyerek söyleyeceklerimi ağzıma tıkmasıyla hızlı bir şekilde burnumdan solumaya başladım. Sesimizi duyan çadırından çıkıyordu. Üzerimizde bu kadar gözün olması daha da sinirlenmeme neden oldu. Bu kadar insanın karşısında beni azarlayabileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

"Didem çekil yolumdan yoksa canını yakacağım." diyerek omuz atıp yürümeye başladım. Ağlamaklı bir sesle "Yakmadığını mı sanıyorsun?" diye sorduğunda olduğum yerde durdum. Ne yapmıştım da canını yakmıştım? Ona doğru dönerken "Sizi gördüm." dedi. Siz derken kimden bahsettiğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

"Beni öpmemek için elinden geleni yaparken o orospuyu öpüyordun Uraz!"

Ortam birden ölüm sessizliğine bürününce herkes söylediği cümleyi net bir şekilde duydu. Ayşin'e nasıl böyle bir yakıştırma yapardı? 'Neyseki kim olduğunu bilmiyorlar' diye düşünürken yer fıstığıyla göz göze geldik. Duyduk-

ları karşısında donakalmıştı. Hareketsiz bedeninin altında acı çektiğini hissediyordum. Didem nereye baktığımı görmek için arkasına döndüğünde kuru bir kahkaha attı. İçinde kopan fırtınaları bu kahkahadan anlıyordum. Bana doğru döndüğünde sadece 'orospu' kelimesiyle kalmayacağını anladım.

"Bütün gece onunlaydın değil mi? Öpüşmeniz ileri gitti mi bari? Becerebildin mi Ayşin'i, hünerlerini gösterebildi mi sana, zevk aldın mı üstünde inlerken!"

Kan beynime sıçradı. Yaptığı yakıştırma beni delirtti. Etraftan şaşırma sesleri yükseldi. Artık herkes kimden bahsettiğini biliyordu. Bazı hatalar dakikalık olurdu, bazıları saatlik, bazıları günlük. Bazıları ise bir ömürlük olur da ne yaparsan yap geri dönüşü olmazdı. Tıpkı ölüm gibi... Yer fıstığının yanaklarından süzülen birkaç damla yaşı gördüğüm an Didem'in ömürlük bir hata yaptığını ve bunun geri dönüşü olmayacağını anladım.

Hızla üzerine doğru yürüdüm. Öfkenin damarlarımda dolaştırdığı adrenalini daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum. Ne etraftakiler, ne disiplin cezası, ne Patron umurumdaydı. Tepki vermesine fırsat vermeden Didem'i sımsıkı yakalayıp çadırların arasında duran direğe yapıştırdım. Çığlıklar yükseldi. Tüm ağırlığımla üzerine abanarak ellerimi boğazına doladım. Yüksek sesle nefes alıyordu, korkmuştu. Gözlerini sıkıca yumdu. Kesik kesik solurnası içimi ürpertti. Parmaklarımı gırtlağına koyup sıktım ve bana bakmaya zorladım. Gözlerini açmaya niyeti yok gibi duruyordu. Nabzını hissedebiliyordum. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Hareket etmesine izin vermeyecek şekilde bastırarak başımı eğip ona baktım. Göğsü hızla kalkıp iniyor, kollarımı sımsıkı tutan elleri titriyordu.

"Aç gözünü."

Etraftaki uğultular kulaklarımı tırmalıyordu. Didem'in

gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Aç gözünü dedim!" diye bağırdım. Zar zor araladığı gözlerinin içine bakarken "Sorularının cevaplarını istiyorsun değil mi?" diye sordum. Ne yutkunabiliyor, ne nefes alabiliyordu. "Vereyim." diyerek ona nispet yapar gibi ciğerlerimi oksijenle doldurdum.

"Bütün gece onunlaydım. Öpüşmemiz ileri gitmedi çünkü ondan bir çıkarım yok. Bu arada sakın ola kendi lakaplarını Ayşin'e yakıştırmaya çalışma. Bu ortamda bir orospu varsa o da sensin." Yüzü pancar rengini alan kızın kulağına doğru yaklaşıp "Ha unutmadan, onunla yaşadığım kısacık yakınlaşma bile seninle yaşadığım her şeyden daha zevkliydi. İlerisini düşünemiyorum." diye fısıldadım.

"Uraz ne oluyor burada?"

Merve'nin sesini duyarken Didem'in gözlerinin içine baktım. "Şimdi ellerimi çekeceğim ve sen bütün bu insanların içinde Ayşin'den özür dileyeceksin. Anlaştık mı?"

"Uraz Kurt! Hemen arkadaşını rahat bırak!"

"Anlaştık mı dedim?" Didem başını tamam anlamında sallayınca üzerindeki baskıyı azaltıp ellerimi çektim. Derin bir nefes almaya çalışırken öksürmeye başladı ve olduğu yere çöktü. Arkadaşı ve Merve yanımıza gelirken "Evet Didem, seni dinliyoruz." dedim. Nefes alamıyormuş gibi sesler çıkarmaya başladı. Neredeyse tüm kamp onun bu sesleriyle ayaklandı. Böyle kurtulabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. "Didem!" diye bağırınca nefret dolu bakışlarını bana çevirdi.

"Cehenneme git!" diye fısıldadığında küçümser bir tavırla dudaklarımı büktüm. *Oradan geliyorum zaten güzelim.* Şimdi konumuza dönelim. Bir şey diyecektin sanırım." dediğimde gözleri arkama kaydı. Yer fıstığının yakınımda olduğunu o sırada anlarken "Özür dilerim." diye fısıldadı.

"Yakıştırmaları yaptığın ses tonuyla bir daha alalım."

"Özür dilerim."

"Hadi ama Didem. Altımdaki inlemelerin bile daha güçlü çıkıyordu."

"Özür dilerim!"

Var gücüyle bağırıp tekrar nefes almaya çalışırken başımı yavaşça salladım. Kendi yaptıklarını Ayşin'e yakıştırmaması gerektiğini böylelikle anlamıştır diye düşünüyordum. Merve'nin Didem'e destek olurkenki öfkeli halini yeni farkediyordum. Belli ki geçmişi hatırlamıştı. Etraftaki fısıltılar yön değiştirirken yer fıstığına baktım. İlk kez hırpalanan birine acıyarak bakmıyordu. Bana doğru döndüğünde ilk kez birine acıdığımı hissettim. Yanaklarından birkaç damla yaş boncuk gibi dökülürken güçlükle fısıldadı.

"Teşekkür ederim."

Uraz

Akıl ve kalp...

Her zaman karşı karşıya gelen iki savaşçı...

Anlıyordum, belki de ilk kez bunu hissederek anlıyordum. Kalbim ve aklım bir savaşa girmiş önlerine ne çıkarsa yıkıp geçiyorlardı. Biri cennetle gözlerimi büyülerken diğeri cehennemdeki yerimi hatırlatıyordu. Ruhum ise arafta kalmış, çığlık çığlığa bağırıyordu. Günlerdir çıkış yolu aramaktan kendimi kaybetmiştim. Bu halimden nefret ediyordum ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ayşin'in söyledikleri ve o an aklıma geldiğinde hiçbir şeye odaklanamıyordum. Dudaklarından kalbime dökülen o sıcaklık tarifsizdi; yıllarca gün ışığından mahrum kalmış karanlığıma güneşin doğması ve iliklerime kadar beni ısıtması gibiydi. Bu anı tattıktan sonra ona sırtımı dönebileceğimi sanmıyordum ama dönmediğim an neler olabileceğinin de farkındaydım.

Patron her geçen gün sabrından bir damlayı üzerime akıtıyordu. Kampta üstüne kırmızı çizgi çektiğim planımı, tıkır tıkır işliyor gibi göstermek çok güçtü. En ufak bir hatamda tüm hiddetini gösterecekti ve bu işin peşine düşecekti. Biliyordum. Tıpkı yer fıstığı yüzünden olduğunu anladığı an yapabileceklerini bildiğim gibi.

Derin bir nefes alıp yüzümü ovuşturdum. Bir an önce yeni bir plan yapıp, ona istediğini vermeliydim ama nasıl? Aklım sürekli Ayşin varken ve sanırım kalbimde, nasıl bir

kıza yakınlaşacaktım? Sinirle yumruğumu masaya vurdum. Ayşin de dâhil olmak üzere bütün sınıf bana doğru döndü. Yüzümü ifadesizleştirmek artık daha güçtü. Duygularımın olması beni zayıflatmıştı. Çünkü duygularımı açığa çıkaran kız benim zayıf noktamdı.

"Uraz?"

Başımı kaldırdım. Hocanın yanıma geldiğini farketmemiştim. "Bir sorun mu var?" diye sorduğunda yer fıstığıyla göz göze geldik. Mavi ile sarıp sarmalandığımda, yaptığım hiçbir şeyden pişman olmamıştım ama o pişmandı. Günlerdir kalbimi kurcalayan öpücüğü için özür dilemişti ve bu günlerde, kelimeler, onun ağzından alınan ender bir armağandı. Beni önce acı dolu bir kelime yağmuruna tutmuştu; o güne kadar ağzından çıkan en acı sözler şu anda bile boğazımı düğümlüyordu. Ardından yağmurunu dindirip dokunuşuyla güneşi açtırmış ve yüreğimi kuraklığa bırakmıştı.

Sırtımdaki çekingen elle kendime gelirken başımı belli belirsiz hayır anlamında salladım. Birkaç kere sırtıma vuran kadınla yumruklarımı sıktım. Olay çıkarmamalıydım. Sakin olmamı kendime hatırlatarak başımı önüme eğdim. Patron'un verdiği tüm dersleri bir kız için çiğniyordum. "Herkes önüne dönsün." diye uyararak yanımdan ayrılan hocayla üzerimdeki bakışlar azalsa da en ağır olanı hâlâ benimleydi.

Başımı kaldırdım. Tekrar gözlerimiz buluştu. Konuşmasa da gözleri çok şey anlatıyordu. Ama sorun şu ki, ben bu konuda onun kadar iyi değildim ve hiçbir şey anlamıyordum. Derin bir nefes alıp önüne döndü. Saçlarının savrulmasıyla hanımeli kokusu burnuma doldu. Gözlerimi kapatıp kokuyu içime doldurmak istercesine nefes aldım. Kısa bir an bile olsa kuraklığım yerini gökkuşağına bıraktı.

Sarırım böylesi daha iyiydi; benden uzak durması. Yakınlaşırsa yakardı, yanardı. O yandığı için de tüm dünyayı ben yakardım.

Ayşin

'Dil savurur kelimeleri vicdan yakalar, dil sussa bile vicdanda yankısı devam eder.' derdi annem. Haklıymış...

O öpüşmeden sonra Uraz'ın yüzüne nasıl bakacağımı düşünürken, Didem'in söylediği şeyler yüzünden kimsenin yüzüne bakamaz olmuştum. Her ne kadar Uraz, Didem'e okulun önünde haddini bildirse de olay orada kalmamış, tüm okula yayılmıştı ve hâlâ dedikodusu devam ediyordu. Bu yüzden Uraz'la arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştım. O da buna engel olmadı. Aramızdaki duvarların günden güne yükseldiğini hissediyordum; ne o ne ben buna bir dur diyorduk.

Günler geçiyordu.

Bomboş günler...

Başka bir acı kaplıyordu içimi; günlerdir onunla konuşamamanın acısı iki tarafı keskin bir bıçak gibiydi, daha önce hissetmediğim garip bir duyguydu bu. Kendimi boşlukta hissediyordum. Sanki bunca zamandır Uraz'sız bir günüm geçmemişti. Bu delilikti biliyorum. Beni delirtiyordu ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Gözümü kapattığım her an tarçın kokan nefesini dudaklarımda hissediyordum. Elim istemsizce dudaklarımda dolaşırken hafif bir tebessüm yüzümde beliriyordu. Onu çok özlüyordum ama herkes onunla yattığımı düşünürken arkadaşlığımızı devam ettiremezdim. Bu yüzden sahip olduğum tüm iradeyi ondan uzak durmak için kullanmalıydım.

Düşüncelerimin arasında boğulurken zil çaldı. Arkamdaki hareketlenmeyle eşyalarımı toplamaya çalıştım. Uraz ve Cankut yanımdan geçerken içim ürperdi. Sanki benden uzaklaşmaya başladığı an solumdan tutuyordu üşümelerim.

Emirhan'la göz göze geldiğim an gülümsedim. Döndüğümüzden beri bana daha farklı davranıyordu. O gece olanları bilmese, onun da dedikodulara inanıp benden uzaklaştığını düşünürdüm ama bana böyle bakmasının altında başka bir neden vardı. Ya da nedenler... Biri Uraz'la yakınlaşması olabilirdi. Çok garipti ama o geceden sonra ikisinin arasında anlam veremediğim bir yakınlık oluşmuştu. Bu yüzden bana 'Dünya ahiret bacım ol' bakışları atabilir miydi? Yok artık. Hem Uraz bana karşı bir şey hissetmiyordu ki... Öte yandan elinden telefonunu düşürmüyordu. Hoş her zaman telefonuyla çok fazla oynardı ama artık onun bir uzvu haline gelmişti. Belli ki biriyle sürekli iletişim halindeydi. Yüzündeki gülümsemeye bakarsak bu biri, bir kızdı ve aklıma bu kadar kısa zamanda onu bu hale sokacak tek bir isim geliyordu. *Hazel.*

Yavaşça oturduğum yerden kalktım. Emirhan da benimle beraber ayaklandı. Konuşmadan sınıftan çıktık. Dışarıda yağmur yağdığı için öğle aramızı kantinde geçirmek zorundaydık. Emirhan yiyecek bir şeyler alırken yer bulma görevi bana kalmıştı. Gözlerimi kalabalık kantinde dolaştırarak oturacak bir yer ararken onu gördüm. Her zamanki gibi Cankut'la hararetli bir konuşmaya dalmıştı. Belki de benim orada durup ona baktığımı bile farketmemişti.

"Yer bulabildin mi?"

Emirhan elindeki iki tepsiyle yanıma geldiğinde başımı olumsuz anlamda salladım. O da gözlerini etrafta dolaştırdı. "Urazların yanında boş yer var." dediğinde kırdığı potu saniyesinde anlarken "Özür dilerim." dedi. Elinde-

ki tepsilerden birini alıp "Yanlarına gidebilirsin." deyince gözlerini devirdi. "Saçmalama."

"Çok ciddiyim Emirhan. Gitmek istiyorsan gidebilirsin. Benimle kalmak zorunda değilsin."

"Gitmek istersem giderim." dediği an buruk bir şekilde gülümsedim. Neden her şey bana Uraz'ı hatırlatmak zorundaydı ki! Emirhan "Şimdi kendimize bir yer bulsak iyi olur. Çünkü çok acıktım." diyerek yürümeye başladığında peşinden ilerledim.

Nihayet üç kişilik bir grubun kalkmasıyla bir masa boşaldı ve biz de oturup yemeğimizin tadını çıkardık. En azından Emirhan çıkardı. Benim gözüm sürekli Uraz'a takıldığı için iştah namına bir şey kalmamıştı. Hele de göz göze geldiğimiz anlarda zar zor çiğnediğim lokmalar boğazıma diziliyordu.

"Çay alacağım bir şey istiyor musun?" diye soran Emirhan'a başımı hayır anlamında sallarken "Teşekkür ederim. Gel de ben de lavaboya gideyim." dedim. "Zaten iki gram şey yedin. Hemen çıkarmaya mı gidiyorsun?" diyerek alayla dudaklarını kıvırırken gözlerimi kıstım. "Çok komiksin."

Emirhan burnumu sıkıp "Öyle derler." diyerek yanımdan ayrıldı. Urazların tarafa bakmamak için içimde büyük bir savaş verirken telefonumu çıkardım. Böylesi daha kolay olacaktı. Haber sitelerinde dolaşırken gözüm bir habere takıldı. Kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Bu akşam yenilenen stadın açılışı vardı. Hem de bunun şerefine Beşiktaş'ın maçı. Bir taşla iki kuş. Allah'ım bunu kaçıramazdım.

"Hayırdır, seni ne heyecanlandırdı böyle?"

Emirhan'a cevap vermeden bilet bulabilir miyim diye bakarken "Şş... Sana diyorum." dedi. "Ya." diyerek heyecanımı bastırmaya çalışırken "Bu akşam yeni stadımızın

açılışı var. Bunun şerefine de maçımız. İlk maç ilk heyecan!" dediğimde gülmeye başlayan çocuğa kısa bir an baktım. "İçindeki holiganı uzun zamandır görmüyordum." dediğinde hafifçe gülümseyerek tekrar telefona döndüm.

İnanamıyordum. Resmen Uraz'dan kaçmak için telefona bakmasam çok istediğim bir şeyi kaçıracaktım. Hem de ne yüzünden? Yine Uraz! 'Allah'ım ne olur bilet bulayım.' diye dua ederken Emirhan "Ee, şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bilet arıyorum."

"Bulamazsan söyle de elimdeki iki bileti sana vereyim."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken "Ne!" diye bağırdım. Çığlık gibi çıkan sesim kantinde yankılanırken birkaç göz üzerimize döndü. Emirhan kahkahayla gülerken "Ciddi misin?" diye sordum. Başını evet anlamında sallayan çocuk çayından bir yudum aldı. "Kampa gitmeden önce almıştım. Sana sürpriz yapmayı düşünüyordum ama aklımdan çıkmış."

Tekrar çığlık atıp ellerimi dudaklarıma bastırdım. İçim kıpır kıpır oldu bir anda, yerimde duramıyordum. Gözlerimden kalp çıkarabilme imkânım olsa eminim şu anda başarabilirdim.

"O zaman bu akşam maçtayız."

Emirhan'ın gülümsemesi biraz azalırken "Maalesef." dedi. "Aklımdan çıkmış dedim ya, bu akşam başka bir işim var."

"Beşiktaş'tan daha önemli ne işin olabilir ki?" derken tüm sevincim kursağımda kalmıştı. Çayını yudumlayan çocuk "Üzgünüm, iptal edebilecek olsam ederdim. O yüzden biletleri sana vereyim. Sen yanına birini bul." deyince omuzlarım düştü. Bana kalsa tek başıma da giderdim ama babam izin vermezdi. Yanıma kimi bulacaktım ki? "Yanına birini bul demesi kolay. Kimi bulacağımı da söyle bari."

"Ablanla git." dediğinde yüksek sesle bir kahkaha at-

tım. "Ablam ve ben, Beşiktaş maçına gideceğiz ha? Ablamı o kadar erkeğin içinde formayla hayal edebiliyor musun? Allah yazdıysa bozsun." Emirhan gülümserken "Baban gelmez mi?" diye sordu. Başımı hayır anlamında salladım. "Statta maç izlemeyi sevmiyor." dediğimde dudakları ince bir çizgi halini aldı.

"Uraz'la git."

Emirhan'ın böyle bir şeyi teklif etmesini garipserken kaşlarımı çattım. Bunca zamandır ondan uzak durmak için ne kadar çaba gösterdiğimi biliyordu. Şimdi bir maç için tüm bu yaşadıklarımı yok mu sayacaktım? "Saçmalama." dediğimde "Neden? Onun da fanatik Beşiktaşlı olduğunu duydum." dedi. O sırada Uraz'la göz göze geldik. Birden aklımda evde yaşadıklarımız belirdi. Onun da benim kadar takımına bağlı olduğunu hatırlarken Emirhan ayağa kalktı.

"Sen kiminle gideceğini düşünedur, ben arabadan biletleri alıp geliyorum."

Emirhan yanımdan ayrılırken tekrar Uraz'a baktım. Dikkatinin Cankut'un üzerinde olması üzerimdeki baskıyı azaltırken daha rahat düşüneceğimi hissettim. Alkollüyken benimle uğraşmıştı, sırf bana dedikleri yüzünden kız arkadaşıyla arasını açmıştı. Ona borçluydum. Şu ara aramızda soğuk bir savaş vardı ama Beşiktaş için birkaç saatlik ateşkes imzalasak olmaz mıydı? Sadece borcumu ödemek için.

Derin bir nefes alırken Emirhan geri döndü ve elindeki biletleri önüme koydu. Karşıma otururken "Buldun mu kiminle gideceğini?" diye sorunca "İşini sonra yapma ihtimalin hiç mi yok?" dedim. Dudakları ince bir çizgi halini alan çocuk başını olumsuz anlamında salladı. Gözüm tekrar Uraz'a takıldığında dudaklarımı büzdüm. Ne yapacağıma karar veremiyordum. Omuzumdaki melek 'Borcu-

nu öde!' derken şeytan 'Sana yaptıklarını unutma!' diye bağırıyordu. 'En iyisi parmak tutuşmak.' diye düşünürken iki elimin işaret parmağını Emirhan'a doğru uzattım.

"Ne yapıyorsun?"

"Seç birini."

Emirhan gülümserken "Bunu anaokulunda bırakmamış mıydık?" dese de 'Uraz'la gideceğim.' dediğim parmağımı tuttu. Suratımın düşmesiyle "Ne oldu?" diye sorunca "Keşke diğer parmağı seçseydin." dedim.

"Adaletin kestiği parmak acımaz." dedikten sonra sinir bir şekilde gülmeye başladı. Ayağa kalktım. "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda masadaki biletleri elime alırken "Seçtiğin kişiye bileti vermeye gidiyorum." dedim. Gülümsemesi yüzüne daha çok yayılırken "Uraz'a mı?" diye sordu. Bu çocuk neden Uraz'la benim bu kadar yakın olmamı istiyordu? Başımı evet anlamında sallayıp üzerimi düzelttim ve ağır adımlarla Uraz'a doğru yürümeye başladım. O kadar gergindim ki biraz daha uğraşırsam elimdeki biletleri yırtacaktım. Uraz ona doğru gittiğimi anladığında duruşunu dikleştirdi. Cankut onun bu halini farkedince başını geriye doğru çevirdi. Beni gördüğü an kaşları çatıldı. Eminim neden yanlarına gittiğimi merak ediyordu. Sorgulayıcı bakışlar eşliğinde masalarının önünde durdum.

"Ayşin."

Cankut'un ses tonundan beni sorguladığını anlarken gülümsemeye çalıştım. "Umarım konuşmanızı bölmemişimdir." dediğimde başını hayır anlamında salladı. "Otursana." Ben de onun gibi başımı hayır anlamında sallayıp Uraz'a döndüm. "Konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda tek kaşı havaya kalkarken başını bir kez salladı. Onun bu mesafeli halleri söyleyeceğim her kelimeyi dilimin ucunda tutuyordu.

"Şey." diyerek elimdeki bir bileti önüne koydum.

"Bu akşam yeni stadın açılışı var, biliyorsundur belki." Arkasına dayanan Uraz'la "Benim de fazladan bir biletim var ama gidecek kimsem yok." diye devam ettim. Ortam birden ısındı ve Uraz bana hiç yardımcı olmuyordu. İlla ağzımdan duyacaktı!

"Şey." diyerek elimdeki biletle yellenmeye çalışırken "Benimle gelmek ister misin?" diye sordum. O kadar hızlı sormuştum ki birkaç saniye hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Sanki sorduğum şeyi algılamaya çalışıyordu. Daha sonra tekrar masaya döndü. Önüne koyduğum bileti eline alıp inceledi. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamazken tüm vücudumun gerildiğini hissediyordum. Resmen nefesimi tutmuş Uraz'ın ağzından dökülecek kelimeleri bekliyordum. Gözlerim dudaklarına kaydığında kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Aklıma gelen anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalışırken gözlerini bana çevirdi. Suç işlemişim gibi bakışlarımı bir an kaçırdım.

"Madem gidecek insanın yok, neden iki bilet alıyorsun?"

Böyle bir soruyu beklemezken "Emirhan almış." diye cevap verdim. Tek kaşı havaya kalkan çocuk bileti bana uzatırken "O zaman onunla git." dedi. Bu duruma bozulmuş muydu?

"İşi varmış." dediğimde tek kaşı havaya kalkarken "Olmasa gidecektiniz yani?" dedi. Gerçekten bozulmuştu. Belki de kıskanmış ama neden? Bahane bulmak için bunun arkasına mı saklanacaktı. "Uraz gelmek istemiyorsan, istemiyorum demen yeterli. Sadece bilet yanmasın diye sana veriyorum. Yoksa tek başıma da gi-"

"Bakarız."

Duyduğum kelimeyle cümlemi yarıda bıraktım. Uraz bileti uzatmaya devam ederken "Madem tek başına da gidebilirsin sende kalsın, eğer gelmezsem oradan birine ve-

rirsin." dedi. Gelmeyecekti. Kesin bir dille reddetmemişti belki ama bileti uzatması büyük ihtimal gelmeyeceğini gösteriyordu. İçimden bir şeyler kopup gitti, kendimi salak gibi hissediyordum. Ellerimin titrediğini hissedince yumruklarımı sıktım. "Gerek yok." diyerek duruşumu dikleştirirken Uraz'ın gözlerinin içine baktım.

"Gelmezsen, çöpe atarsın!"

Ne zaman bir şeyi istemesem o başıma gelirdi. Bu akşam da yalnız olmak istemiyordum ama Uraz'la gitmek için heveslenmesem iyi olurdu. Çünkü öğlen arasından sonra ortadan kaybolmuştu. Okuldan kaçacak kadar yoğun olan adam benimle maça mı gelecekti?

Maç akşam sekizdeydi ve geçen her saatle korktuğum şeyin başıma gelme ihtimali biraz daha artıyordu. Eve girer girmez kendimi banyoya attım. Böbreklerimin ağrısı yine canımdan can alıyordu. Hafta sonu diyalize girecektim. 'Allah'ım ne olur o zamana kadar idare edebileyim' diye dua ederek sıcak bir banyo yaptım. Bornozumu giyip odama döndüm. Telefonumun şarjının az olduğunu farkettim. Onu şarja koyarken bir yandan da çantamı hazırladım.

Dolaptan çıkardığım formamı üzerime geçirdim, altıma da siyah dar kotumu giydim. Deri montumu çantamın yanına koydum. Saçlarımı kurutup at kuyruğu topladıktan sonra önden birkaç tutamı yüzüme düşürdüm. Sanırım maç için hazırdım. Saatin yaklaştığını farkettiğimde son kontrollerimi yapıp evden çıktım.

Stadın önü bayram yeri gibiydi. Şarkılar, davullar, zurnalar, hâlây çekenler... Bu görüntüyü o kadar çok özle-

miştim ki yine tek yürek olduğumuzu hissediyordum. Herkesin heyecanı yüzünden okunuyordu. Çarşı grubu sayesinde kısa bir an bile olsa sıkıntılarımı unutacağımı biliyordum. Ağır adımlarla girişe doğru ilerledim ve her yerden görünebilen bir yerde durdum. Eğer gelirse bir de beni aramakla uğraşmasın.

Saat koşarcasına ilerliyor, Uraz hâlâ ortada gözükmüyordu. Dışarıdaki kalabalığın yüzde doksanı artık içerideydi. Dakika başı saate bakıyordum. Geçen her dakika biraz daha umutsuzluğa kapılırken dışarıda satıcılardan başka kimse kalmadı. Birazdan maç başlayacaktı ve daha fazla beklemek anlamsızdı.

Biletimi göstererek içeri girdim. Garip bakışlar eşliğinde yürümeye başladım. İçerideki coşku had safhaya gelmişken tezahüratlara bile eşlik etmek istemiyordum. Resmen beni ekmişti. Gerçi gelmeyebilirim demişti ama olsun. Yine de ekmişti. Ağır adımlarla yerime doğru yürüdüm. Çok merak ettiğim stadı bile incelemek istemiyordum. Resmen hevesim kaçmıştı. Sırada olanlardan özür dileyerek koltuğuma doğru ilerlerken gördüğüm kişiyle olduğum yere çakıldım. Uraz tüm yakışıklılığıyla sahaya bakarken ilerlememi söyleyen sesler kulaklarımı tırmaladı ve ayaklarım benden bağımsız Uraz'a doğru hareket etti. Gözlerimi ona açmış gibi her yanında dolaşıyordu. Bir erkeğe forma ancak bu kadar yakışabilirdi.

"Geç kaldın."

Uraz

Gözlerimi sahadan Ayşin'e çevirdim. Şaşkınlığı yüzünden okunurken "Geldin." dedi. Başımı evet anlamında sallarken "Yaklaşık bir saat olmuştur." dedim. Yanıma otururken "Beni görmedin mi?" diye sordu. Görmüştüm. Evden çıktığı andan itibaren onu takip etmiş, beni içeride aramayacağını bildiğim için kapılar açıldığı an içeri girmiştim. Beni göremeyeceği bir yerde dururken gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmamıştım ama bunları bilmesine gerek yoktu.

Başımı hayır anlamında sallayarak sahaya döndüm. Hâlâ bana baktığını hissediyordum. Üzerindeki deri montu çıkarırken göz ucuyla onu izledim. Bir kıza forma ancak bu kadar yakışabilirdi.

"Gelmeyeceğini sandım." dediğinde belli belirsiz gülümserken "Doğum günümde böyle bir fırsatı kaçıramazdım." dedim. Panikle bana döndüğünü hissettim.

"Bugün doğum günün mü?"

Kulağımın dibinde bağırmasıyla yüzümü buruştururken Ayşin'den uzaklaştım. "İnanmıyorum, neden daha önce söylemedin?" diye sorduğunda kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken "Bilmem acaba neden söylemedim?" dedim. Onu tiye aldığımı anladığı an gözlerini kıstı. "İyi!" diyerek önüne dönen yer fıstığı montunu arkasına sıkıştırdı.

Tezahüratlar yerine alkışlar ve çığlıklar yükselince sahaya döndüm. Futbolcular sahaya çıkarken yanımdaki ıs-

lık sesiyle tekrar Ayşin'e baktım. Parmak uçlarında sahayı görmeye çalışan yer fıstığı var gücüyle ıslık çalıyordu. Benim gibi etraftaki birkaç kişinin de dikkatini çekmişti. Ne düşündüklerini çok iyi biliyordum. Bu boyuttaki kızdan bu ıslık sesi nasıl çıkardı?

"Kara kartalım be!" diye bağırarak çılgınlar gibi alkışlamaya başladı. Ne tepki vereceğimi şaşırırken İstiklal Marşı'nı okumak için ayağa kalktım. Etrafımızdaki herkesin ayağa kalkmasıyla arada kaybolan Ayşin'in bakışlarına gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bağıra bağıra istiklal marşını okuduktan sonra yerimize oturduk. Hep bir ağızdan tezahüratlara eşlik ederken Ayşin'in yanındaki adamla konuştuğunu gördüm. Nedense içimdeki kıskançlık tohumlarının tekrar açıldığını hissettim. Birkaç konuşma yapıldı ama ben yer fıstığı ve yanındaki adamı düşünmekten hiçbirine odaklanamadım.

Hakemin düdüğüyle maç başladı. Duruşumu dikleştirip tüm konsantrasyonumu sahaya verdim. Buraya maçı izlemeye gelmiştim ama nedense sürekli kendimi hop oturan hop kalkan yer fıstığını izlerken buluyordum. Daha önce bu kadar heyecanlı maç izleyen bir kız görmemiştim.

"O gol kaçar mı be!"

Ayşin'in bağırmasıyla herkes ardından 'Yuh!' çekti. Ellerini beline koyup bacaklarını sallamaya başladı. Göz ucuyla bana baktıktan sonra "Neden gülüyorsun?" diye sorup tekrar sahaya döndü. Gülüyor muydum? "Gülmüyo-"

"Pıt pıt pıt pıt sürekli yan pas. Böyle top mu oynanır lan! Adam gibi oynasanıza!"

Sözümü kesmesine mi sinirleneyim maça verdiği tepkilere mi güleyim bilemezken birden yanıma oturdu. Tek bacağını belli bir ritimde sallarken tırnaklarını yemeye başladı. Gerilmişti. Resmen maçta olanlardan çok Ayşin'in ne tepki vereceğini merak ediyordum.

"Ne sarı kartı lan! Kör müsün amına koyayım!" diye bağırarak ayağa kalkmasıyla etrafıma bakındım. Bütün gözleri üzerine toplayan yer fıstığı kimseyi umursamadan ellerini sallamaya başladı.

"Senin de gelmişinin de ta-" derken birden yer fıstığının üzerine atılıp ellerimle ağzını kapattım. Hâlâ bir şeyler söylemeye çalışarak el kol hareketi yapıyordu. Etrafa mahcup olmuş bir gülümsemeyle bakarken yerime oturdum. Ayşin kaşlarını çatarak iki büklüm oturdu.

"Elimi ağzından çekeceğim ama bir kere daha küfür edersen dilini koparırım. Anladın mı?"

Fısıltım karşısında kaşları biraz daha çatıldı. Bana dönüp gözlerini kıstı. Ciddi olduğumu anladığımda başını tamam anlamında salladı. Onu serbest bırakırken "Ne pis bir kızmışsın sen be!" deyince "Maç böyle izlenir koçum, beğenemediysen az öteye kaykıl." dedi sesini erkek gibi çıkarmaya çalışarak.

"Eyvallah Mahmut Abi."

Sesimle onu taklit ettim. Birkaç saniye yüzüme baktı ve beklemediğim bir anda kahkaha atmaya başladı. Çocuksu kahkahası beni de güldürürken etraftan sessiz olmamızı söyleyen sesler yükseldi. "Şş..." diyerek bakışlarımla onu ciddiyete davet edip maça döndüm. Dudaklarını birbirine bastırsa da hâlâ güldüğünü omuzlarının titremesinden anlıyordum.

İlk yarının sonuna kadar ayağa kalkmayan yer fıstığı ara düdüğünü duymasıyla rahatladı. "Top yuvarlak, maç doksan dakika. Elbet atarız bir gol!" dediğinde Ayşin'e döndüm. Arkasına dayanmış sahaya bakarken başını bana çevirip "Ne var?" dedi.

"İçinde boyundan büyük bir adam var ve bu-" derken kulaklarıma dolan tezahüratla sözümü yarıda kesip dikkatimi tribünlere verdim.

"İstanbul da doğdu, Beşiktaşlı oldu. Helal olsun sana, Uraz Kurt Baba!"

Hep bir ağızdan bağırılan tezahüratla birden herkes bana doğru döndü. Binlerce gözü üzerimde hissederken arka arkaya aynı sözler söylendi. Ne tepki vereceğimi bilmezken herkes alkışlarla ritim tutup "İyi ki doğdun!" diye bağırıyordu.

Doğum günümü hiçbir zaman kutlamamıştım. Çünkü hayatımın yaşanmaya değer olduğunu düşünmüyordum ama bu ilk kez iyi ki doğmuşum dedirtmişti.

Mutluluğumu gizlemekte zorlanıyordum. Elimi kalbimin üzerine vurarak teşekkür ettim. Ayşin'e baktığımda bıyık altından güldüğünü gördüm. "Sen yaptın değil mi?" Göz ucuyla bana baktı. Gülümsemesi daha çok yüzüne yayılırken "Ne münasebet!" dedi. Başımı iki yana sallarken Çarşı grubu başka tezahürata geçti. "Hoşuna gitti mi bari?" diye sorduğunda gülümsememi saklama gereği duymadan "Çok, unutamayacağım bir hediye oldu. Teşekkür ederim." deyince gözleri parlayarak bana baktı.

"İyi ki doğmuşsun Çemberin Efendisi Kurt Uraz."

Aklıma onun için girmeyeceğim bu akşamki dövüş geldi. Kim bilir başıma bu yüzden neler gelecekti. Ne diyeceğimi bilemezken bana doğru yaklaştı. Anlamsız bir telaş vücudumu sararken kulağıma doğru eğildi. "Az önceki küfürlerim için de özür dilerim ama yapmak zorundaydım. Herkesi tek bir ağızdan bağırtabilmek için maçla alakalı olduğumu göstermem gerekiyormuş. Yandaki abi öyle söyledi." diye fısıldadığında kahkaha attım. Demek ki az önceki holiganlığı rolden ibaretti. Hoş, onun yaptığı bütün rollerin altında bir gerçeklik payı vardı. İçinde bir kartaliçe yattığı fazlasıyla belli oluyordu.

"Çok susadım." diyerek ayağa kalkınca *'o kadar bağırışa normal'* diye düşünerek "Sen otur ben alırım." dedim.

Tam ayaklanacağım an omuzlarımdan bastırarak beni tekrar yerime oturttu. "Ben alırım. Sen zahmet etme, hem tuvalete uğramam gerekiyor."

"Bulabilecek misin?" diye sorduğumda kendinden emin bir tavırla duruşunu düzeltirken "Sen ananın koynundayken biz buralarda donla geziyorduk." dedi. Bu ses tonuyla tam bir kamyoncuyu anımsatan Ayşin'e gülümserken birden sevimli haline bürünüp "Hemen gelirim. Eşyalarım burada." dedi. Koşarak yanımdan uzaklaşırken ardından baktım. İçimden bir ses peşinden gitmemi söylüyordu ama nedense basiretim bağlanmış gibi olduğum yerden kıpırdayamadım. Gözden kaybolduğu an bir huzursuzluk tüm bedenimi sardı.

Gözüm her dakikada bir Ayşin'in kaybolduğu yere kayarken derin nefesler almaya çalıştım. Sanki bir şey kalbimin üzerine oturmuş inatla kalkmıyordu. İkinci yarı başlayacağı an ayaklandım. Bir süre olduğum yerde ileri geri yürüdüm.

"Hadi be yer fıstığı. Nerede kaldın?"

Gözlerimi tribünlerde dolaştırarak başka bir yerden mi geliyor diye bakarken telefonum çalmaya başladı. Zil sesinden kimin aradığını anlamıştım. Ekrana bakma gereği bile duymadan telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Evet?"

"Uraz"

Etraftaki gürültüden sesini tam duyamayınca diğer kulağımı kapatıp "Efendim Patron." dedim. "Akşamki dövüşe çıkmayacağını söylemişsin." Gözlerimi etrafta dolaştırırken "Önemli bir işim vardı efendim." dedim. Bir süre sessiz kalan adamın purosunu içtiğine adam gibi emindim.

"Ne zamandan beri maç, dövüşten daha önemli bir iş oldu Uraz?"

Bu sorusu şaşırtmamıştı. Peşime birini takacağını bili-

yordum. Bunu bile bile buraya gelmiştim. Bu kalabalıkta beni bulamayacağını düşünmemin saçmalık olduğunu "Kimi arıyorsun evlat?" sorusuyla anlarken bakışlarımı başka birini bulmak için dolaştırmaya başladım. Ayşin her neredeysen, şimdi çıkma güzelim.

"Seni duyamıyorum Patron." diyerek sorusunu geçiştirmeye çalışırken "Burası çok gürültülü, sanırım telefonda ara ara çekmiyor." diye devam ettim. Sinirlendiğini hissettiğim adam "O zaman ben sana telefonun anlayacağı dilden konuşayım evlat." dedi. Kaşlarım çatılırken Patron ondan beklenmeyecek bir sakinlikte konuşmaya başladı.

"Aradığın Ayşin'e şu anda ulaşılamıyor Kurt. Yer fıstığın ya ölü ya da ölmek üzere. Lütfen daha sonra tekrar görüşelim."

Telefon kapandı.

Birden zaman durdu sanki, her şey ağır çekimde ilerlemeye başladı. Kilitlendim. Aklımda dönüp duran cümle yüzünden tezahüratların hiçbirini anlamıyordum, sadece kulaklarımda uğursuz bir uğuldamaydı hepsi...

Her şeyi düşünmüştüm. Sırf Ayşin'le birlikte dışarıda gözükmemek için onu beklemeden içeri girmiştim. Beni takip edememeleri için içeri girene kadar şapkayla gezmiş, tribünlere doğru ilerlerken kalabalıktan yararlanıp şapkamı çıkarmıştım. Yerime şaşırtmalı şekilde gitmiştim. Çok fazla dikkat çekmemek için yerimden bile kalkmamıştım ki, ben Beşiktaş'ın maçını asla oturarak izlemezdim; içimdeki coşkuyu hareketlerime yansıtırdım. Beni bu kalabalıkta nasıl bulmuştu? Acaba yine Ayşin'i mi takip ettirmişti?

Ayşin.

Allah kahretsin!

Aniden her şey tersine döndü. Zaman az önceki açığını kapatmak istercesine hızlı bir şekilde akmaya başladı. Yer fıstığının eşyalarını kucaklayıp yürürken bir yandan

da Cankut'u aradım. İnsanların önünden geçmeye çalışırken Sarı her zamanki gibi telefonu açmadı.

"Bir kere de sana ihtiyacım olduğunda şu telefonu aç lan!"

Olduğum yerde durdum ve telefonu kapattım. Ayşin Patron'un elindeydi ve ben onları aramaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Düşün Uraz, nereye gitmiş olabilirler? Sana kim yardım edebilir?

Kobra.

Kobra'nın numarasını tuşlarken kalbimin boğazımda attığını hissediyordum. Gözlerimi etrafta dolaştırarak telefonun diğer ucundaki sesi beklerken tanıdık ses kulaklarımı doldurdu.

"Alo Uraz?"

"Kobra, Kobra, Kobra..."

Adını ardı ardına hızlı bir şekilde söylerken paniğim ses tonumdan belli oluyordu. "Uraz ne oluyor?" diye sorduğunda "Patron, Ayşin'i-" diyordum ki "Uraz anlamıyorum. Daha sessiz bir yere geç!" dedi. Koşar adım dışarıya ilerlerken "Patron!" diye bağırdım. "Ayşin'i kaçırdı!"

"Ne? Nasıl? Nerede buldu sizi?"

"Buldu işte! Kobra bana yardım etmelisin. Nereye götürmüş olabilir?"

"Bilmiyorum Uraz."

"Allah aşkına yardım et Kobra. Öldüreceğini söyledi ve ben... Ben ne yapacağımı, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Önce sakin ol. Panik yapman sadece işleri zorlaştırır. Soğuk kanlılığını koruyarak bir an önce etrafı kontrol et. Belki hâlâ oralardadırlar. Ben de nerede olabileceklerini öğrenmeye çalışayım."

"Kobra çabuk ol." dediğimde sesimin çatallı çıkmasına engel olamazken telefonu kapattım. Çabuk ol diye fısıl-

dayarak telefonu kulağımdan çektim. Bedenimle beraber beynim de uyuşmuştu sanki. Doğru düzgün düşünemiyordum. Nereden başlamalıydım?

Tuvaletler...

Koşmaya başladım. İnsanları iterek ilerlerken gözüm ilerideki kalabalığa takıldı. Ambulans sesi kulaklarımda yankılandı. İçimdeki huzursuzlukla yönümü değiştirip o tarafa doğru koşar adım yürürken bir yandan *'Başka biri o, Ayşin değil.'* diyerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Ambulansın kapılarının kapandığını gördüğüm an arayı kapatmak için depar attım. Ne olur Ayşin olmasın, yalvarırım yer fıstığı olmasın.

"Durun!"

Haykırsam da kimse beni duymadı ve ambulans hareket etti. Soluk soluğa dağılmak üzere olan kalabalığın içine dalarken biri kolumdan kavradı.

"Nereye gidiyorsun böyle delikanlı?" Kolumu silkeleyip adamın elinden kurtarırken koşmaya devam ettim. "Tutun şunu!" diye bağıran biriyle önümün kesilmesi ve kendimi dizlerimin üstünde bulmam bir oldu.

"Bırakın lan beni!"

Kesik kesik nefes almaya başladım. Nabzım tüm damarlarımda atıyormuş gibi vücudumu gerdi. Kolumdan ve omzumdan beni yere sabitleyen iki polisin elinden kurtulmaya çalışırken az önce beni tuttuğunu düşündüğüm adam önümde diz çöktü. Nefretle sert yüz hatlarını inceledim. O da bana aynı şekilde karşılık verirken birden beni tutan iki adama döndü ve başıyla beni bırakmalarını işaret etti. Birkaç saniye sonra üzerimdeki baskı hafiflerken ayağa kalkmaya yeltendim ama karşımdaki adam beni omzumdan bastırarak yere oturttu.

"Neden koşuyordun delikanlı?"

Kimseye hesap vermezdim ama şu anda işleri yokuşa

sürmek sadece yer fıstığına zaman kaybettirirdi. "Ambulanstaki kimdi?" diye sorduğumda tek kaşı sorgulayıcı bir şekilde havaya kalktı. "Tanıyor musun?"

"Kim olduğuna bağlı." dediğimde gözlerini arkamda gezdirdi. Sonra bana baktı. Nedense bakışları hiç hoşuma gitmemişti. "Ufak tefek sarışın bir kız." derkenki soğuk ses tonu benim kalbimde yangına dönüştü. "Ayşin!" diyerek tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama adam yine beni engelledi.

"Tanıyorsun."

Sürekli temas halinde olmak ve beni sürekli durdurmaya çalışması sinirimi bozmaya başlamıştı. Burnumdan soluyarak başımı onaylarcasına salladım. Bir süre daha yüzüme hiçbir tepki vermeden bakan adam "Yakalayın!" dedi ve daha ne olduğunu anlamadan omuzlarımdaki ellerle ayağa kaldırıldım.

"Biraz misafirimiz ol bakalım." dediğinde adamların elinden kurtulmaya çalışırken "Ne misafiri? Bırakın beni!" diye bağırdım. Yüzündeki sert ifadeyle bana dönen adam "Belki arkadaşının uyuşturucuyu nereden bulduğunu bize anlatmak istersin." deyince çırpınmayı kestim. Afallamış bir şekilde "Uyuşturucu mu?" diye fısıldadım. Adamın alayla dudaklarının kenarı kıvrılırken "Haberim yok demeyeceksin herhalde." dedi.

"Altın vuruş yapacak kadar bağımlı olan arkadaşının, uyuşturucu kullandığını göremeyecek kadar kör değilsindir diye düşünüyorum."

Birkaç saniye, uyuşturucu ve Ayşin'i bağdaştırmaya çalıştığım yalnızca birkaç saniye geçti. Bir an nefesim kesilir gibi oldu. Altın vuruşun yer fıstığı üzerindeki etkisini düşündükçe nefes almam daha da güçleşti. Bedeni bunu kaldıracak kadar güçlü müydü? Gözlerim yanmaya başladı. Elimle formamın yakasını çekiştirerek nefes almaya

çalışırken "Delikanlı iyi misin?" gibi bir şeyler sorduklarını duydum. Etraf iyice bulanıklaştı.

"O... O yapmaz. Uyuşturucuyla işi olmaz. Biri ona... Başka biri."

Omuzlarımdaki baskı azaldı ama vicdanımın yükü taşıyamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Ensemdeki elle irkildim ve karşımda duran adama bakmaya çalıştım. Bu sefer polis gibi değil de babacan bir tavırla gözlerimin içine baktığını hissediyordum.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sorduğunda *'Evet'* demek istesem de başımı hayır anlamında salladım. Polislere adını vermem sadece zaman kaybıydı. Patron'dan bunun hesabını sorabilecek biri varsa, o da bendim.

Ensemdeki elini sıkılaştıran adam "Emin misin?" diye sorduğunda başımı güçlükle evet anlamında salladım.

"Hiç mi yanında yabancı birini görmedin?"

Başımı hafifçe sağa sola sallarken "Benim onu görmem gerekiyor." diye fısıldadım. Polis gözlerimin içine baktı. "Lütfen." İlk kez birine yalvarıyordum. "Lütfen beni bırakın." Adam ensemdeki elini gevşetti ama tamamen çekmedi. Kararsız kaldığını hissediyordum.

"Söz veriyorum, sonra ne sorarsanız cevaplayacağım ama şu an olmaz. Lütfen. Onu görmeye, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Bir süre düşündü. Kafasında olabilecekleri ölçüp tarttı. Bunu gözlerinden anlarken başını tamam anlamında salladı ve "Ahmet." diye seslendi. Birinin yanımıza gelmesiyle benden ayrılırken "Delikanlıyı arkadaşının yanına götürün ve orada kalın. Beni de gelişmelerden haberdar edin." dedi. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece minnet dolu bir tebessümle iki kelime dudaklarımın arasından döküldü.

"Teşekkür ederim."

Apar topar yer fıstığını getirdikleri hastaneye geldik. Arabanın durmasına bile izin vermeden kendimi dışarı attım. Sendelerken yere düşmemi son anda engelledim. Koşarak hastaneye girdiğimde bütün gözler üzerime çevrildi. Danışma bankosunun önüne geldiğimde nefes nefese "Ayşin... Ayşin Şendoğan." dedim. Hemşire kayıtlara bakarken kaşlarını çattı.

"Öyle bir hasta kayıtlarda görünmüyor."

Bir an *'Yanlış hastaneye mi geldik?'* diye düşündüm. Daha sonra gözüm elimdeki eşyalara takıldı. Tabi ya, Ayşin'in tüm eşyaları bendeydi. Adamlar gelen hastanın kim olduğunu nereden bileceklerdi?

"Az önce buraya yüksek dozda uyuşturucu kullanan ufak tefek sarışın bir kız getirildi mi?"

Hemşire başıyla beni onaylarken "Müşahede altına alındı. Kırmızı çizgiyi takip ederse-" derken "Eyvallah" deyip koşmaya başladım. Yeterince statta zaman kaybetmiştim. Bir de konuşmasını bitirmesini bekleyemezdim.

Çizginin bir odanın önünde son bulmasıyla kapıyı hızla açtım. İçerideki iki doktor irkilip bana doğru döndü. Biri üzerime doğru gelirken yatakta makinalara bağlanmış Ayşin'i gördüm. Teni yeşil sarı bir renge bürünmüştü. Gözlerinin altı kan çanağına dönmüş, kendinde değil gibiydi.

"Beyefendi lütfen dışarı çıkın. Buraya giremezsiniz." diyerek beni itmeye çalışan doktora "O iyi mi?" diye sordum. Bir an duraksayan adam "Tanıdığınız mı?" dedi. Başımı evet anlamında sallayınca arkasındaki arkadaşına bakıp tekrar bana döndü. Bakışlarıyla ne anlattı bilmesem de birazdan duyacaklarımın iyi şeyler olmadığını yer fıstığının başındaki doktorun ifadesinden anlamıştım.

"Buyurun dışarıda konuşalım."

Gözlerimi Ayşin'den ayırmadan geri geri yürüdüm. Kapının kapanmasıyla dikkatimi doktora verirken "İyi olacak değil mi?" diye sordum. Dudakları ince bir çizgi halini alan adam derin bir nefes aldı.

"İlk müdahaleyi arkadaşlar yapmış ama bize geldiğinde koma bulgularını gösteriyordu. Bilinci hâlâ kapalı. Solunum cihazına bağladık, solunum yolunu kontrol altına alabilmek için. Damar yolundan kanını temizlemeye çalışıyoruz. İç organlarında bir sıkıntı var mı diye tomografi çekildi. Akciğerlerinde ödem oluşmuş ve böbrekleri bitik durumda."

Güçlükle yutkunurken "Rahatsızdı zaten." dedim. "Bir an önce nakil olmazsa, hastayı kaybederiz."

Bir anda dünyadaki tüm sesler kesildi; sadece çığlık çığlığa bağıran vicdanımın sesini duyabiliyordum. Ecel bu sefer Ayşin'in peşine düşmüştü. Belki de benden intikam almak için onu kullanıyordu. Her şeyin suçlusu bendim. Benim yüzümden şu anda yaşam mücadelesi veriyordu. Gözlerimi kapatıp zar zor yutkundum. Doktorun söylediği hiçbir şeye cevap veremiyordum. Sanki sözcükler boğazıma dizilmişti. Yalnızca belli belirsiz başımı sallayarak dinlediğimi belli etmeye çalışıyordum.

"Elini çabuk tut evlat. Geçen her dakika aleyhine işliyor."

Titrek bir nefes alırken doktor arkasını dönüp kapıyı açtı. Ayşin'i görmemle uzun zamandır tutmaya çalıştığım bir damla yaş yanağımdan süzüldü. Kapının yüzüme çarpılmasıyla gardımı düşürdüm. Derin ve yavaş soluklar alarak geri geri yürüdüm. Gözümü kapıdan ayıramıyordum. Sanki ayırdığım an yer fıstığını kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Sırtımın soğuk duvara değmesiyle kayarak yere oturdum. Ayşin'in eşyalarını kucağıma koyup başımı ellerimin arasına aldım.

Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar saçmaydı. Ayşin'in şu anda o odada olmak yerine o çok istediği maçı izlemesi gerekiyordu. Tezahürat yapması hatta ara ara kamyoncuya bağlaması...

Beklemediğim bir anda, aldığım derin soluklar sonu yokmuş gibi görünen gözyaşlarına dönüştü. Bir elimi dudaklarıma bastırarak hıçkırıklarımı sustururken diğer elimi gözyaşlarımı durdurmak istercesine gözlerime bastırdım.

Acı gerçekler jilet gibi kesmişti vicdanımı ama bu hissettiğim sadece vicdan azabı olamazdı. Başa bela bir hayatın yaşamaya değer tek kısmı yer fıstığıyla geçirdiğim zamanlardı. Şimdi anlıyordum. Varlığıyla yokluğu arasına sıkışıp kaldım. Çaresizliğin en amansız olduğu yerdeydim. Gözümün önüne gelen görüntülerle daha fazla kendimi tutamayacağımı anladım. Ayşin'in eşyalarına sarılarak bağıra bağıra ağlamaya başladım. İlk defa sevmenin tarif edilemez korkusunu yaşıyordum; ya kaybedersem, o zaman ne yapacaktım?

Başımı duvara dayadım. Nefes almaya çalışırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Fısıltıları duyabiliyordum, üzerimdeki bakışları hissedebiliyordum. Kendime tam anlamıyla gelmeden hiçbiriyle yüzleşmek istemiyordum. Telefonumun çaldığını duyduğumda gözlerimi açtım. Kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışırken burnumu çekip telefonumu elime aldım. Arayan kişiyle başımı tekrar duvara dayarken boğazımı temizledim ve telefonu açtım.

"Cankut"

"Abi beni – Ağlıyor musun lan?"

Derin bir nefes alınca "Ne oldu Uraz?" diye sordu. "Patron" deyip yutkunurken "Patron mu?" dedi. Sesinden paniği anlaşılırken "Ayşin ölüyor Cankut." dememle ufak bir hıçkırık dudaklarımın arasından kaçtı. Tekrar elimi ağzı-

ma bastırdım ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Sanki gözlerim senelerin intikamını çıkarır gibi, içime akıttığım gözyaşlarının hepsini döküyordu.

"Ne? Ne ölmesi? Ne saçmalıyorsun oğlum sen!"

"Patron, Ayşin'e-"

"Neredesiniz?" diye sorduğunda cevap vermek için dudaklarımı araladım ama sesim çıkmıyordu. Boğazımda bir yumru, tüm hareketlerimi kontrol ediyordu sanki. Ne konuşabiliyordum, ne yutkunabiliyordum ne de nefes alabiliyordum. Zar zor hastanenin adını söylerken telefonu kapattı. Koluma gözyaşlarımı sildim. Ayşin'in eşyalarını kucaklayıp duvardan destek alarak ayağa kalktım. Bir süre Ayşin'e açılan kapıya baktım. Kapının açılıp yer fıstığının sağ salim içeriden çıkabilmesini diledim. Bunun için her şeyimi vereceğimi farkettim. Canımı bile...

Sana bir sözüm var yer fıstığı. Annemi kurtaramadım ama seni kurtaracağım.

Hastane koridorlarına sığamayınca kendimi dışarı attım. Gecenin karanlığı üzerimdeki baskıyı arttırsa da içeride olmak istemiyordum. Duvarların üzerime gelip beni sıkıştırmasına daha fazla katlanamayacaktım. Polislerin bakışları eşliğinde bahçedeki banklara doğru yürüdüm. Hâlâ yer fıstığının eşyalarını sıkı sıkı tutuyordum, sanki onun benden gitmesini bu şekilde engelleyebilecekmişim gibi.

Derin bir nefes alarak banka oturdum. Cebimden sigara paketini çıkarttım. İçinden bir dal almak için açarken ellerimin titrediğini farkedince kaşlarımı çattım. Yumruk yapıp var gücümle sıktım ve titremenin geçmiş olmasını dileyerek ellerimi açtım. Hâlâ titremesi sinirimi bozar-

ken alaycı bir kahkaha attım. Hayatımın hiçbir anında ellerim titremezken şu anda titremesini engelleyemiyordum. Patron'un söylediği *'Sevginin değdiği kalp gücünü yitirir.'* sözünü şimdi anlıyordum.

Güçsüzdüm, korkaktım, çaresizdim.

Sigarayı dudaklarımın arasına koydum. Çakmağımı ararken kucağımda bir şeyin titrediğini hissettim. Ne olduğunu anlamak için Ayşin'in montunu üzerimden çektiğimde titremenin çantasından geldiğini anladım. Telefonu çalıyordu. Çantasını açıp, kimin aradığına bakmak için cep telefonunu elime aldım. Gördüğüm isimle birkaç saniye duraksadım, sigara ağzımdan düşüyordu ki, son anda yakaladım. Sanki yıllardır yer fıstığını görmüyormuşum gibi, telefon titrerken yanıp sönen ışıkta görünen fotoğraftan gözlerimi ayıramadım. Işıl ışıl parlayan mavilikleriyle babasına sarılırken ki mutluluğu git gide bulanıklaştı. Aramanın durmasıyla derin bir nefes alırken gözyaşlarıma kirpiklerimle engel koymak istercesine gözlerimi sımsıkı kapattım. Zar zor yutkunurken telefon tekrar çalmaya başladı. Daha fazla yüzleşmekten kaçamayacağımı anladım. Telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Hele şükür kızım, neden açmıyorsun telefonlarımı?"

"Alo?" dediğimde sesim boğuk çıkınca boğazımı temizledim. "Emirhan sen misin?" diye sorduğunda *'Emirhan nereden çıktı şimdi?'* diye düşünürken "Ben Uraz." dedim. "Uraz?" diyerek bir süre susan adam birden "Ha, Uraz." dedi. Belli ki jetonu biraz köşeliydi.

"Sen de mi onlarla maça gittin?"

Birden kaşlarım çatıldı. Babasına attığı yalanı bile kıskanacak kadar ne zaman sevmiştim bu kızı. "Evet." dediğimde "Ayşin nerede?" diye sordu. Ne diyecektim şimdi?

"Ambulans sesi mi o?" dediğinde acil kısmına girmeye çalışan aracı yeni farkederken "Uraz ne oluyor?" diyen

adama "Öncelikle sakin olun." dedim; sanki ben sakin olmayı başarabiliyormuşum gibi. Konuya asıl gireceğimi düşünürken "Ayşin'e bir şey mi oldu?" diye sordu. Her şeyi benim için kolaylaştırıyordu ama kelimelerim söz dinlemez olmuştu. Cevap vermek için dudaklarımı araladım. Söyleyeceklerim dilimin ucundaydı ama konuşamadım.

"Uraz!" diye bağırmasıyla derin bir nefes alırken "Hastanedeyiz." dedim. "Maçta bir kaza olmuş-"

"Hangi hastane?" diyerek sözümü kesti. Adresi söylemeye çalışırken "Neden onun doktoruna gitmediniz?" diye sitem edince aklıma Özcan Bey geldi. Ona haber vermeyi nasıl unutmuştum? Telefonun diğer ucunda koşan adım seslerini duyarken "Özcan Bey'i aradınız mı?" diye sordu. Nefes nefeseydi. O ufacık kız herkesin nefesini kesmeyi başarmıştı.

"Hayır, efendim biz-" derken "Ben ararım." diye sözümü kesip telefonu yüzüme kapattı. İlk kez birinin bu hareketine kızamıyordum. Ah be yer fıstığı, beni ne hallere soktun...

Aniden içim ürperdi. Ensemdeki tüyler dikildi.

Yer fıstığının telefonunu çantasına koymuştum ki, beni yiyip bitiren bir duyguyla donakaldım. Tüm bedenim gerildi, kulaklarım dikildi. Yakınlarda biri vardı. Yavaş yavaş başımı çevirdim ve gözlerimi dört açıp etrafımdaki karanlığı inceledim. Hem bakıyor hem dinliyordum ama hiçbir şey göremedim.

Karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Ama aptal değildim. Karanlık beni kandıramazdı. Sırf görmüyor olmam orada olmadıkları anlamına gelmezdi. Hissediyordum; tenimde dolanan gözleri hissedebiliyordum.

Biri beni gözetliyordu. Ne polisler ne de hasta yakınları, başka biri, dışarıdan biri...

Ayağa kalktım. Bir şey olmasını, karanlıktan birinin çıkmasını bekleyerek etrafa tekrar göz attım. Biri bana dokunduğunda irkildim ve bakışlarım hızla kolumdaki ele çevrildi. Daha sonra Cankut'un tuhaf bir ifadeyle gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm.

"Bir sorun mu var, Uraz?"

Bir kez daha arkamı dönüp karanlığı inceledim. Bu hisse neden olan kişiyi tahmin ediyordum. Ne yaptığımı görmek için hâlâ peşimdeki adamlarını çekmemişti.

"Bir şey yok."

Beni deli eden izleniyor olma hissini bastırmaya çalışarak banka oturdum. Cankut da yanıma otururken hâlâ gözlerimi etrafta dolaştırıyordum. "Uraz." dediğinde Sarı'ya dönerken "Ayşin'e ne oldu?" diye sordu. Kısa bir an yer fıstığının aklımdan çıktığını farkettim. Gardım tekrar düşerken konuşamayacağımı anlayıp başımı iki yana salladım.

"Maçta ne oldu?" diye sorduğunda az önce içemediğim sigaramı dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Ellerimin titremesi hâlâ geçmemişti. Çakmağı birkaç sefer çaktım. Yanmadı. Cankut'un beni izlediğini hissediyordum. "Hay seni çakmak yapanın!" diye bağırarak son kez çaktım. Birden parlayan ateşle rahatlarken sigaramı yaktım ve ardı ardına birkaç nefes aldım. Sanki anlatacaklarım için sigaradan destek almaya çalışıyordum. Dumanı içime çekip gözlerimi kapattım.

Gözümde beliren anılarla en baştan beri olan her şeyi anlattım.

Dehşetle beni dinleyen Sarı "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Bilmiyorum der gibi başımı iki yana sallarken soluk soluğa hastaneye giren Emirhan'ı farkettim. Kaşlarım çatılırken "Emirhan'a haber mi verdin?" diye sordum. Cankut baktığım yere dönerken "Yoo." diye cevap verdi.

"Belki Ayşin'in babası söylemiştir."

Başımı hayır anlamında sallarken "Emirhan'ın yanımızda olduğunu sanıyor." dedim. Bana baktığını hissettiğim Sarı'ya dönerken kaşlarım çatıldı. Tıpkı onun gibi. Burada olduğumuzdan başka kimsenin haberi yoktu. Bir tek Patron'un. Bir dakika, yoksa...

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sorduğunda başımı yavaşça evet anlamında salladım. Maddi durumu yüzünden okuldan ayrılan Emirhan, Cankut'un söylediğine göre bir sene dolmadan geri gelmişti. Hem de Patron'un yer fıstığı yüzünden beni uyarmasından sonra. Bu bir rastlantı mıydı? Ailesi bu kadar kısa zamanda işlerini düzeltmiş olabilir miydi?

"Köstebek Emirhan olabilir mi?" diye sorduğunda Cankut'a baktım. Patron'un okul içindeki olaylardan anında haberi olmasını bir köstebeğe bağlamıştık. Emirhan'ın son zamanlardaki bana yakınlığı ve Ayşin'le ilgili sorduğu sorular aklıma geldiğinde bankta ritim tutmaya başladım. Bu biletleri de yer fıstığına o vermişti. Onunla gitmemişti, ondan başka kimseyle gidemeyeceğini biliyordu. Acaba benimle gitmesini söylemiş miydi? Beraber görünmemiştik ama Patron'un adamı bizi bulmuştu. Koltuk numarasını bir tek Emirhan biliyordu. Belki de bileti bile Patron alıp Emirhan'a vermişti.

Tuzak.

Tuzağa düşürülmüştük.

Aniden ayağa kalktım. "Uraz nereye?" Cankut'un arkamdan ayaklandığını hissederken koşar adım hastaneye girdim. Polislerin dikkatini çekmiştim. Etrafa bakınırken bana doğru geldiklerini gördüm. Umurumda değildi. Bu piç, bu yaptığına pişman olacaktı. Nerede olduğunu bulmaya çalışırken Ayşin'in odasının önünde doktoruyla konuştuğunu gördüm. İçim öfkeden bir kabukla kaplandı.

"Uraz dursana!"

Koşarak yanlarına gidince doktorla beraber bana doğru döndü. Açıklama yapmasını dinleyecek sabrım yoktu. Hızla yumruğumu Emirhan'ın suratına geçirdim. Yere düşen çocuk kendini toparlayamadan üzerine eğilirken ardı ardına yumruklarımı geçirmeye devam ettim.

"Ne vaat etti lan sana!"

Beni engellemeye çalıştı ama ondan daha hızlıydım. Her darbem onu biraz daha güçsüzleştirdi. Acıyla inlerken elimin altında çatırdayan kemiklerini hissediyordum. Yüzü kanlar içinde kalırken kollarımdan geriye çekildiğimi hissettim. "Bırakın beni!" diye bağırarak beni tutan ellerden kurtuldum ve tekrar çocuğun üzerine karabasan gibi çöktüm. Yakasından tutarak başını havaya kaldırdım.

"Kaç paraya sattın lan Ayşin'i?"

Tam yumruğumu havaya kaldırmıştım ki, "Uraz!" diyerek tekrar geriye çekildiğimi hissettim. Debelenirken gözlerimi Emirhan'dan çekmeden "Senin yüzünden içeride yaşam savaşı veriyor lan o kız. Mutlu musun?" diye bağırdım. Sesim koridorlarda acıyla inleyen çocuğun sesiyle karışarak yankılandı. "Çekin lan ellerinizi üzerimden!" diye kükresem de kimsenin umurunda olmadım ve Emirhan'dan tamamen uzaklaştırıldım. Yanına giden birkaç kişi piçi yerden kaldırırken inlemelerin dozu biraz daha artmıştı. Her yer kan içindeydi. Özellikle de çocuğun suratı. Elini burnuna bastırmasıyla burnunu kırdığını anladım.

"Senin yüzünden olmasın."

Acı çığlıklarının arasında söylediği cümle, yanardağa benzeyen öfkemi patlatmıştı. Lavlar ışık hızıyla tüm bedenime yayılırken beni tutan iki adamı üzerimden silktim. Öne doğru atılıp Emirhan'ın üzerine yürürken piç geriye kaçtı. Kollarımdaki ellerle olduğum yere sabitlenirken titrediğimi hissediyordum.

"Delikanlı sakin ol."

"Seninle işim bittiğinde cesedini anan bile tanıyamayacak lan."

"Uraz bir dur lan, deli fişek!"

"Dua et o kıza bir şey olmasın, yoksa son duanı cemaatin bile okuyamayacağı hale sokarım seni!"

Emirhan tıslar gibi güldükten sonra acıyla inledi ve yanındakilerin yardımıyla yürümeye başladı. Öfke nöbeti geçirdiğimi hissediyordum. Sakinleşmek için acıya ihtiyacım vardı ama zaten acının en büyüğü yüreğimdeydi. Ona odaklanmaya çalıştım; Ayşin'i gözümün önüne getirdim.

Piç kurusu gözden kaybolsa da kollarımdaki eller hâlâ sıkı bir vaziyetteydi. Belli ki peşinden gideceğimi sanıyorlardı; oysaki o çocuk bu hastanede olduğu sürece yer fıstığının kapısının önünden ayrılmaya niyetim yoktu.

"Cankut, hemen ellerinizi üzerimden çekmezseniz, sizi başka bir şey tutamayacak hale getiririm."

Kollarımdaki bir elin gevşemesiyle arkamı dönerken beni tutan diğer adamın polis olduğunu gördüm. Burnumdan soluyarak "Bana birini sormuştunuz ya." dedim. Adamın kaşı hafifçe seğirirken "Asıl bu soruyu, az önce ağzını burnunu dağıttığım çocuğa sorun. Her şeye neden olan it o!" deyip boştaki elimle gittiği yönü işaret ettim. Polis bir an tereddüt etse de ellerini üzerimden çekti ve arkadaşına benimle kalmasını söyleyerek yürümeye başladı. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Eğer adamsa, Patron'u satmayacaktı. Bu sefer tüm suç onun üzerine kalacaktı. Bu da bir süre buradan uzak kalmasına neden olurdu. Eğer adam değilse, sattığı Azrail onun canını alırdı, böylece sonsuza dek ondan kurtulurduk.

Üzerimi düzelttim. Cankut'un elindeki yer fıstığının eşyalarını aldım. O sırada hastaneye giren kişileri farkettim ve koşar adım onlara doğru yürüdüm. Müdür, danış-

madaki kızla konuşurken Özcan Bey'le göz göze geldik. Müdürün omzuna elini koyup "Oradalar." dediğinde perişan halde olan adam bana doğru koşmaya başladı. "Ayşin nerede?" diye sorduğunda duraksayıp arkamdaki odayı gösterdim.

Yanımdan geçip gittiler, arkalarından koştum. İkisi içeri girerken Özcan Bey bana dışarıda kalmamı söyledi. Kapı kapanana kadar kısa bir an bile olsa yer fıstığını gördüm. Birkaç saat içinde zayıflaması mümkün olabilir miydi?

Kapı yüzüme kapandı, sesi gök gürültüsünü andırdı. Ruhum felç olmuştu sanki ve bedenimin hareket etmesini engelliyordu. Bir süre kıpırdamadan kapıya doğru baktım. Gözlerimin sulanmaya başladığını hissettiğimde gözlerimi kapattım. Bu kadar kişinin karşısında ağlayamazdım. Beklemediğim bir anda biri omzumdan tutup beni kendine doğru çevirdi. Ağır ve tanıdık parfüm kokusundan, bu kişinin Cankut olduğunu anladım. Kollarını bana dolamasıyla tutmaya çalıştığım birkaç damla yaş gözümden döküldü. Titrek nefeslerimi durdurmak ister gibi kollarını daha da sıktı.

"Cankut"

Yardım çağrısı gibi çıkan sesimle "Kendini suçlama." diye fısıldadı. Ne hissettiğimi anlayabiliyordu. "Karşısına çıkmasaydım-" derken kelimeler boğazıma dizildi. Sesim zar zor çıkıyordu.

"Bir kalbinin olduğunu farketmeyecektik." demesiyle kollarımı Cankut'a doladım. Omzuna hıçkırıklarımı susturmak istercesine dudaklarımı bastırdım ve ağlamaya başladım. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözyaşlarımı paylaşırcasına beni sıkıca tuttu. Hayatımda kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Her şey pusluydu. Sanki göğsüm parçalanacakmış gibi hissediyordum. Böyle giderse gerçek manada kalbim durabilirdi.

Eğer Ayşin'e can verebilecekse, dursundu zaten. Çünkü içinde onun olmadığı bir dünya artık yaşamaya değer değildi benim için...

Uzun bir bekleyişten sonra, önce müdür, daha sonra Özcan Bey yer fıstığının yanından çıktı. Panikle onlara doğru yürüdüm. Sanki müdür, bu süre zarfında on yıl yaşlanmıştı. Metin durmaya çalışsa da omuzları düşüktü. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum.

"O iyi mi?"

İkisinin de bakışları bana döndü. Müdür sanki orada olduğumu yeni farketmiş gibi bakarken "Orada ne oldu?" diye sordu. "Ona bunu kim yaptı?"

Verecek cevabım çoktu ama söyleyecek gücüm yoktu. Hele de arkamda ağzımdan çıkacak kelimeleri bekleyen polisler varken. Müdür üzerime doğru yürüyüp formamı kavradı. Tepki vermemek için olabildiğince hareketsiz kaldım. Ne derse, ne yaparsa sonuna kadar haklıydı. Beni sarsarken "Kim kızımın canına kıymak istedi?" diye bağırdı. Yavaşça yutkundum.

"Benim kızım sigarayı ağzına sürmemişken, alkolün yanından geçmemişken, uyuşturucu kullandığına kimse bana inandıramaz."

İlk kez birinin gözlerine bakamıyordum. Sesinin yankısını kalbimde hissediyordum. Çok şey söylemek istiyordum da hiçbirini kelimelere dökemiyordum. "Evladım, o kadar zor zamanlarında bile canına kıymayı düşünmedi. Böbrek ağrısı çekti de bir kere gıkını çıkarmadı. Şimdi bana kimse, intihar etmek istercesine altın vuruş yaptığını söyleyemez!"

Bağırışının yankısı bile geçmeden beni sarsmayı bırakmıştı. Hâlâ formamı avucunun içinde tutuyordu ve daha ne olduğunu anlamadan başını göğsüme bastırdı. Yumruklarını sıktı, avucunun içindeki formam daha da toplandı ve sırtım gerildi. Ne yapacağımı bilmez halde adama bakarken omuzları titremeye başladı.

Ağlıyordu, kızının bu halde olmasına neden olan adamın göğsünde ağlıyordu.

"Koruyamadım, inci tanemi saklayamadım kötülüklerden."

Vicdanım ağzıma sıçarken gözlerimi kapattım. Dermanım kalmamıştı. Güçlü durmaya çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Göğsüme hafif hafif yumruk atarken başımı yukarı kaldırdım. *'Allah'ım sabır ver'* diye dua ederken birden benden ayrıldı.

Gözyaşlarını silerken yer fıstığının doktoruna döndü. "Ne gerekiyorsa yapılsın." dediğinde Özcan bey başını tamam anlamında sallarken "Uygun donör aranmaya çoktan başlanmış." dedi.

Müdür "Benden alın." dediğinde "Efendim." diyen doktorun acılı sesi içimi titretti. "Böbreklerinizin uygun olmadığını biliyorsunuz. Eğer kızınıza yardım etmek istiyorsanız, gerekli olan parayı bir an önce bulsanız iyi olur."

Çaresizce ellerini yüzüne bastıran adam "Allah'ım yardım et. Bir çıkış yolu göster." diye fısıldadı. Ortamda gergin bir sessizlik oluştu. Özcan Bey "Ayşin'i bizim hastaneye nakil yaptırmak sadece ona zarar verir, o yüzden hastane yönetimiyle konuşup hastamla burada ilgileneceğimi bildirmem gerekiyor. İzninizle." diyerek bir yere doğru yürürken aklıma gelen deli fikirle peşinden koşup önünü kestim. İrkilen adam "Delikanlı?" diye sorgulayınca "Benden alın." dedim. Kaşlarını çatarken "Gerekli olan böbreği benden alın." diye devam ettim.

"Delikanlı bu çok ciddi bir karar. İleri de pişman olacağın bir hareket-"

"Eğer Ayşin ölürse, asıl o zaman pişman olacağım." diyerek söyleyeceklerini ağzına tıktım. Derin bir nefes alan doktor "Emin misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." dedim.

Bir süre yüzümü inceledi. Hâlâ beni sorguladığını hissediyordum. İnanmak istiyor ama inanamıyor gibiydi. "Önce gerekli tetkikleri yapalım. Eğer doku uyumunuz varsa tekrar konuşuruz. O sırada da para-"

"Parayı ben halledeceğim." diyerek sözünü kestiğimde kaşlarını çattı. "Yapabileceğin şeyi vaat et veya vaat ettiğin şeyi yap ya da hiçbir şey söyleme delikanlı. Bahsettiğimiz meblağ senin gibi birini aşar-" derken "Ne kadar gerekli?" diye sordum.

"En azından 50 bin TL'yi gözden çıkarmamız gerekiyor. Ayşin'in toparlanmasına göre bu fiyat artabilir ya da azalabilir."

"Tamam." Sorgulayıcı bir edayla bana bakan Özcan Bey'e "Bu parayı bulacağım." dedim. "Yeter ki siz elinizden geleni yapın ve Ayşin'i kurtarın."

Bir süre beni inceleyen doktor yavaşça başını tamam anlamında salladı. "Ve sizden bir söz istiyorum." diye fısıldayarak etrafa bakarken Cankut'la göz göze geldik. Sanki kafamdan geçenleri biliyormuş gibi bana endişeyle bakıyordu. Derin bir nefes alıp tekrar Özcan Bey'e döndüm.

"Bu durumdan, yani böbreğimi verme ve para konusundan, şimdilik kimsenin haberi olmasın."

"Lan hadi böbreğini vermeyi geçtim, o kadar parayı nereden bulacaksın?"

Saatlerdir beynimin etini yiyen Cankut'la hastane bahçesinde sabahı etmiştik. Gökyüzü; karanlığı dağıtan, capcanlı pembe ve turuncu renklerden oluşmuş bir girdap gibiydi ve her saniye beni biraz daha kendine çekiyordu.

"Bulacağım bir yerden işte." diyerek oturduğum bankta öne eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. "İşte nereden bulacaksın, kendini satacaksın desem beş para etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz." Cankut'un imasıyla hafifçe gülümserken geriye doğru yaslandım. Elimdeki çakmağı parmaklarımın arasında döndürürken "O zaman seni satarız Sarı, ne dersin?" dedim. Gözleri dehşetle açılan Cankut'la gülümsemem biraz daha yüzüme yayıldı. Tepkileri bu stresli anımda bile biraz da olsa kafamı dağıtmama neden oluyordu. Gözlerimi tekrar elimdeki çakmağa çevirdim. Aynamsı görüntüsünde kendime bakmaya çalışırken "Biraz dövüşlerden kazandığım birikmiş param var. Üstünü de bir yerden bulmaya çalışacağım." dedim.

"Aslında iki, üç dövüşle o parayı çok rahat toparlarsın ama-"

"O kadar vaktimiz yok Sarı." diye sözünü kestim. Çakmağı cebime sokarken "Ayrıca vaktimiz olsa bile artık Patron'a minnet etmek istemiyorum." diye devam ettim. Hastanenin girişindeki iki polisin bize doğru baktığını farkettiğimde derin bir nefes aldım.

"Uraz." diyerek ayağa kalkan Cankut karşıma geçti. "Mantıklı ol. O parayı en hızlı şekilde toparlayacağın yer, dövüş." dediğinde sessiz kalma hakkımı kullandım. Bili-

"Delikanlı bu çok ciddi bir karar. İleri de pişman olacağın bir hareket-"

"Eğer Ayşin ölürse, asıl o zaman pişman olacağım." diyerek söyleyeceklerini ağzına tıktım. Derin bir nefes alan doktor "Emin misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." dedim.

Bir süre yüzümü inceledi. Hâlâ beni sorguladığını hissediyordum. İnanmak istiyor ama inanamıyor gibiydi. "Önce gerekli tetkikleri yapalım. Eğer doku uyumunuz varsa tekrar konuşuruz. O sırada da para-"

"Parayı ben halledeceğim." diyerek sözünü kestiğimde kaşlarını çattı. "Yapabileceğin şeyi vaat et veya vaat ettiğin şeyi yap ya da hiçbir şey söyleme delikanlı. Bahsettiğimiz meblağ senin gibi birini aşar-" derken "Ne kadar gerekli?" diye sordum.

"En azından 50 bin TL'yi gözden çıkarmamız gerekiyor. Ayşin'in toparlanmasına göre bu fiyat artabilir ya da azalabilir."

"Tamam." Sorgulayıcı bir edayla bana bakan Özcan Bey'e "Bu parayı bulacağım." dedim. "Yeter ki siz elinizden geleni yapın ve Ayşin'i kurtarın."

Bir süre beni inceleyen doktor yavaşça başını tamam anlamında salladı. "Ve sizden bir söz istiyorum." diye fısıldayarak etrafa bakarken Cankut'la göz göze geldik. Sanki kafamdan geçenleri biliyormuş gibi bana endişeyle bakıyordu. Derin bir nefes alıp tekrar Özcan Bey'e döndüm.

"Bu durumdan, yani böbreğimi verme ve para konusundan, şimdilik kimsenin haberi olmasın."

"Lan hadi böbreğini vermeyi geçtim, o kadar parayı nereden bulacaksın?"

Saatlerdir beynimin etini yiyen Cankut'la hastane bahçesinde sabahı etmiştik. Gökyüzü; karanlığı dağıtan, capcanlı pembe ve turuncu renklerden oluşmuş bir girdap gibiydi ve her saniye beni biraz daha kendine çekiyordu.

"Bulacağım bir yerden işte." diyerek oturduğum bankta öne eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. "İşte nereden bulacaksın, kendini satacaksın desem beş para etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz." Cankut'un imasıyla hafifçe gülümserken geriye doğru yaslandım. Elimdeki çakmağı parmaklarımın arasında döndürürken "O zaman seni satarız Sarı, ne dersin?" dedim. Gözleri dehşetle açılan Cankut'la gülümsemem biraz daha yüzüme yayıldı. Tepkileri bu stresli anımda bile biraz da olsa kafamı dağıtmama neden oluyordu. Gözlerimi tekrar elimdeki çakmağa çevirdim. Aynamsı görüntüsünde kendime bakmaya çalışırken "Biraz dövüşlerden kazandığım birikmiş param var. Üstünü de bir yerden bulmaya çalışacağım." dedim.

"Aslında iki, üç dövüşle o parayı çok rahat toparlarsın ama-"

"O kadar vaktimiz yok Sarı." diye sözünü kestim. Çakmağı cebime sokarken "Ayrıca vaktimiz olsa bile artık Patron'a minnet etmek istemiyorum." diye devam ettim. Hastanenin girişindeki iki polisin bize doğru baktığını farkettiğimde derin bir nefes aldım.

"Uraz." diyerek ayağa kalkan Cankut karşıma geçti. "Mantıklı ol. O parayı en hızlı şekilde toparlayacağın yer, dövüş." dediğinde sessiz kalma hakkımı kullandım. Bili-

yordum. Tek dövüşle bile yeterli meblağı toplardım ama o adamdan bunu istemeyecektim. Karşısına para istemek için değil hesap sormak için dikilecektim.

Özcan Bey'in dışarı çıkmasıyla Sarı'yı önümden itekledim. Birini arıyormuş gibi etrafa bakındığında ona doğru tereddütle ayağa kalktım. Göz göze gelmemizle aradığı kişinin ben olduğunu bana doğru yürümesiyle anladım. Kalbim yerinde debelenmeye başladı; galiba beklediğimiz sonuçlar hazırdı.

"Sonuçlar mı çıktı?"

Başını evet anlamında sallarken konuşmasına izin vermeden "Sonuç?" dedim. Elindeki kâğıtları bana doğru uzatırken "Dokularınız uyumlu. Böbreğini Ayşin'e verebilirsin. Eğer fikrini değiştirmediysen?" dedi. Saatler sonra ilk kez rahatlatan bir şekilde nefes aldım. "Başka bir bağışçı bulmadığınız sürece asla fikrim değişmez." dediğimde "Başka bir bağışçı da bulabileceğimizi sanmıyorum." dedi. "Peki, parayı toparlayabildiniz mi?"

"Bir bölümü hazır, gerisini de bulmak için uğraşıyorum."

"Tamam, o zaman para hazır olduğu gibi ameliyata alırız sizi."

"Ne kadar vaktim var?" diye sorduğumda yüzü kararan adam "Bilmiyorum ama elimizi çabuk tutsak iyi olur." dedi. Cankut'la göz göze geldiğimizde aynı şeyi düşünmüş gibi doktora döndü.

"Peki elimizdeki parayla ameliyatı yapsanız, o sırada ben kalan parayı toparlamaya çalışsam-" derken öne atılıp lafını kestim. "Ya da ameliyattan çıktıktan sonra ben toparlayıp size getirsem olmaz mı?"

Başını olumsuz anlamda sallayan Özcan Bey "Hastane kuralları belli çocuklar. Parayı hesapta görmedikleri zaman ameliyata almıyorlar. Belki araya tanıdıkları sokarak kuralları esnetebilirim ama." deyip bana baktı. "Senin

ameliyattan sonra bir süre para toplayabileceğini sanmıyorum delikanlı."

O parayı ben bulamazsam bu kadar kısa sürede kimse bulamazdı. Her zamanki gibi kader beni Patron'a doğru itiyordu. Cankut'la göz göze geldik. *'Başka çaren yok.'* der gibi bakarken derin bir nefes aldım.

"Tamam." diyerek doktora döndüm. "Siz ameliyat hazırlıklarına başlayın. Parayı bugün getireceğim." Özcan Bey tek kaşını kaldırdı. İstediğim zaman neler yapabileceğimle ilgili en ufak bir fikri yoktu. İnanmak isteyen bir ses tonuyla "Tamam, senden haber bekliyoruz o zaman." deyince başımı tamam der gibi salladım. Doktor yanımızdan ayrılırken Cankut görüş alanıma girip "En sonunda sözüme geldin." dedi. "Sıkma canını doğru olanı yapıyorsun." Doğru mu yanlış mı yaptığımı oraya gittiğimde görecektim. Umarım işleri ben sabırlı kalmaya çalıştıkça daha da yokuşa sürmezdi.

"Ben gidiyorum. Sen burada kal Sarı. Gözün Ayşin'in üzerinde olsun ve o piç kurusunu beş metre ötesine bile yaklaştırma."

Yürümeye başladığımda kapının önünde dikilen polislerle duraksadım. Buraya onlarla gelmiştim, arabam stadın önünde kalmıştı. Cankut'un arabasını alabilirdim ama bu adamlardan nasıl kurtulacaktım. Arkamı döndüğümde "Ne oldu?" diye soran Sarı'ya "Bana yardım etmen lazım." dedim. Dakikasına gözleri arkamdaki bir noktaya takılırken "Onları ben hallederim." dedi. Bazen sesli düşündüğümü sanıyordum. Bu zamana kadar beynimden geçenleri bu kadar iyi bilen biri olmamıştı. "Bir de arabana ihtiyacım var." dediğimde hiç düşünmeden anahtarları cebinden çıkarıp bana uzattı.

"Eyvallah kardeşim." diyerek anahtarları avucumun içine saklarken "Benden işaret bekleyene kadar bahçede

oyalan." deyince başımı tamam anlamında salladım. "Ve Allah aşkına aptalca bir şey yapma Kurt."

"Denerim. Telefonun açık olsun ve ne olursa olsun bana haber ver." derken omzuma elini koyan Sarı "Merak etme." dedi. Minnetle gülümsedim. O da cesaret verircesine omzumu sıktı.

Yanımdan ayrıldığında geri dönüp banka oturdum. Cankut bu sürede ortadan kayboldu. Öne doğru eğilip stresimi dışa vurur gibi bacağımı sallamaya başladım. Ara ara polisleri kontrol ediyordum, hâlâ aynı yerlerinde duruyorlardı. Bir süre sonra bir polis içeri girdi ve o an elinde bir tepsiyle Sarı göründü. Kısa bir an benim olduğum tarafa bakmasıyla duruşumu dikleştirdim. Sanırım zamanı gelmişti. Polisle bir şeyler konuşurken adam tepsideki bardağı eline aldı ve gülümseyerek dudaklarına götürdü. Cankut duruşunu dikleştirdi. Belli ki ne plan yaptıysa şu an tıkır tıkır işliyordu. Diğer polisin de yanlarına gelmesiyle tepsideki diğer bardağı ikram etti. Stresten dudaklarımı dişlemeye başladım. Bir süre daha muhabbet eden Cankut telefonunu eline aldı ve sanki konuşur gibi yaparak yanlarından ayrıldı. Bana bakmadan hastaneye girerken telefonum çalmaya başladı. Boş bulunup yerimden sıçradım ve telefonu cebimden çıkardım. Gördüğüm isimi bekletmeden telefonu açtım.

"Sarı?"

"Ne zaman etki eder, ne kadar sürer bilmiyorum."

"Neyin?" dediğimde "Müshil ilacının." dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Adamların içeceğine müshil ilacı mı koydun?" diye sorduğumda "Ne yapayım, ancak onu buldum. Bir şey olursa çayınızı çeşme suyundan yapmışlar deriz." dedi. Kahkaha atmamı son anda durdururken "Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım." dedim.

"Valla bence onlar da unutmayacak. Neyse, çok vaktin yok. Acele et."

Telefonu kapattı. Belli belirsiz gülümseyerek başımı iki yana salladım. Bu çocuk ve cin fikirleri... Telefonu cebime koyarken adamları izledim. Önce ilk çayı alan içeri girdi. Diğer adam bana doğru bakınca bakışlarımı kaçırdım. Bir süre yanımda oturan amcanın gazetesinde yazanları okuyormuşum gibi yaptım. Kaçamak bir bakış attığımda diğer polisin de içeri girdiğini gördüm. Gözden kaybolmasıyla ayağa kalktım ve otoparka doğru koştum.

Bekle beni Patron, canını alamasam bile Ayşin için paranı alacağım.

Kobra'dan Patron'un nerede olduğunu öğrendim ve tam gaz oraya doğru yola çıktım. Yol boyunca parmaklarımı ve boynumu kütleterek bedenimi gevşetmeye, saatlerdir üzerimde olan gerginliği azaltmaya çalıştım. O parayı almaktan başka çarem yoktu ve buna gergin olmam yardımcı olmayacaktı.

Mekânın önüne geldiğimde kapıda bekleyen Kobra'yı gördüm. Arabayı park ederken beni farketti ve hızlı bir şekilde arabaya doğru yürümeye başladı. Büyük ihtimal telefonda yaptığı gibi kafamı ütülemeye devam edecekti.

"Uraz sen aklını mı kaçırdın?"

İşte başlıyoruz. Arabadan indim. Kobra'ya ne cevap verirsem vereyim yeterli gelmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden sessiz kalıp yürümeye başladım. Ardı ardına söylediği ismimle bana konuşmam için baskı yapıyordu. Onu duymazdan gelerek içeri girdim. Doğrudan Patron'un odasına doğru yürürken karşıma çıkan bütün adamlar gözle-

rini benden kaçırıyordu. Ardımdan konuşmaları fısıltılar halinde kulağıma geliyor ama enerjimi onlara harcamayı düşünmüyordum.

Patron'un odasına geldiğimde kapıyı kırmak istercesine açtım. İçeridekiler başını kaldırıp bana baktı, hepsi sus pus olmuştu. Yanlarına doğru yürüdüm. Patron arkamdaki adamlarına bakarken başıyla çıkmalarını işaret etti. Daha sonra dikkatini toplantıdaki adamlara verdi ve boğazını temizleyip "Beyler." dedi.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

Adamlar kendi aralarında mırıldanarak odadan çıktılar. Patron içmekte olduğu viski bardağını eline alırken "Konuşmak istediğin bir şey mi var, Kurt?" dedi ve içkisinden bir yudum aldı. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Rahatlığının nedeninin beni çileden çıkarmak olduğunu biliyordum. İçimdeki siniri yakıp kül etmek istercesine derin bir nefes aldım. Ona istediğini vermeyecektim.

"Paraya ihtiyacım var."

Alayla kahkaha attı. "Herkesin paraya ihtiyacı vardır evlat." Bardağının kenarında parmağını gezdirerek "Önemli olan ne kadar olduğu." deyip yüzüme baktı.

"Ve buna değecek bir neden olup olmadığıdır."

Sakin tonu bile beni kışkırtmaya yetiyordu. "Değecek bir neden için 30 bin istiyorum." dediğimde tek kaşı havaya kalkan adam "O kızın 30 bin edeceğini sanmıyorum." dedi. Yumruklarımı sıktım. Her zaman olduğu gibi her şeyi biliyordu. İpler onun elindeydi ve istediği zaman bırakabilirdi. Yine de diğer uçtan iplere sıkı sıkı tutunmaktan başka çarem yoktu.

"Ama ben ederim."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Devamını merak ettiği çok barizdi. "Ve o paraya bugün ihtiyacım var." Şaşkınlığı daha da artan Patron "Hem de bugün." dedi. "Bu

kadar acil olan ne?" derken birden dehşetle iç çekti. Rol yaptığı her yerinden belli oluyordu. "Yoksa ufaklığa bir şey mi oldu?"

Bu adam bazen kendimi onun oyuncaklarından biriymişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Yine benimle oynamaya başlamıştı ve bu sefer fazlasıyla can sıkıcıydı. Dişlerimi sıktım; onun verdiği acıyla dikkatimi dağıtmaya, sakinleşmek için o acıya odaklanmaya çalıştım. Bakışlarını bana kilitleyip, alaylı bir ifadeyle dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Sanırım ufak bedeni, altın vuruşu kaldıramadı."

Sözleri ok olup yayından çıkmış ve tam on ikiden kalbime saplanmıştı. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Tepkimi görmek istiyordu madem o zaman görecekti. Öfkenin bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Ona doğru yürüyüp avuçlarımı masaya dayadım ve yüzümü onunkinden sadece birkaç santim uzak kalana kadar eğdim. Geri kaçmadı, zaten kaçmasına izin verecek sabrım kalmamıştı.

"Altın vuruşun gerçek anlamını tatmak istemiyorsan, bu gece bana o parayı vereceksin."

Bir süre gözlerimin içine bakan adam yavaşça gülmeye başladı. Ellerimi masaya vurdum. Tek kaşı havaya kalktı. Meydan okurcasına bakmaya devam ederken geriye yaslandı. "O parayı sana vermeyeceğim." diyerek ellerini koltuğunun kolçaklarına koyarken "Sen kazanacaksın." dedi. "Benim istediğim zaman."

"Bu sefer senin isteklerinin hiçbir önemi yok."

"Konu o kızken, senin için öneminin olmadığını ben biliyorum Kurt. Senin bilmediğin şey ise her zaman benim isteklerimin önemli olduğu ve önemsenmediğinde bedelinin ağır olacağı. Sanırım son olayla anlamışsındır."

Koltuğunun kolçaklarından destek alarak ayağa kalktı

ve ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Her şeyi planlamıştı. Benden bir adım öndeydi. Vereceğim tepkileri bile biliyordu. Kafasında daha önce bu anı yaşamış gibiydi. İstediği daha da hırçınlaşıp üzerine saldırmamdı. Belki de sadece ne kadar dayanacağımı merak ediyor, derslerine uyup uymadığımı kontrol ediyordu. Yine! En iyisi içindeki her şeyi kusana kadar tepki vermeden beklemekti.

"Senden çok ufak bir şey istemiştim. Yaparken zorlanmayacağını bildiğim bir şey ama sen bu kız yüzünden bu isteğimi erteledin. Bu da yetmezmiş gibi bir de yalanlarınla oyalamaya çalıştın. Düşündüm. Bu zamana kadar kaç kişiyi kendimize bağlayabileceğimizi hesapladım, ne kadar para kaybettiğimizi belirledim. Dayanamadım. Elimde olan, bu zamana kadar bitmesi gereken tüm malları buna neden olan kıza iade ettim. Hem de hiçbir maddi beklentim olmadan."

Tam önümde durdu.

Bir an üzerine atlayıp gırtlağını kesmek istedim. Bir daha konuşamaması için ses tellerini koparmak, düşünememesi için beynini çıkarmak istedim ama yer fıstığının bu adamın vereceği paraya ihtiyacının olması kendimi frenlememe neden oldu.

"Ama şimdi gelmiş bana para vereceğinize benden para istiyorsunuz."

Otokontrolümün bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken inlemelerimi bastırmaya çalışıyordum. Başını hafifçe yana yatırdı.

"Ne yapacağım ben sizinle evlat?" diye sorduğunda cevap vermedim. Sadece başımı dikleştirip sustum. Aklıma en son bu şekilde konuşmamız geldi. Sonrasında boynumda sigara söndürmüştü. İçim ürperdi, elimi boynuma götürme isteğiyle yanıp tutuştum ama yine de duruşumu bozmadım. Korkunun beni ele geçirmesine izin vermedim.

Yüzümü incelemeye devam ederek başını hoşnut olmuş gibi sallamaya başladı. "Bazı dersleri unutmaman güzel." diyerek arkasını döndü ve kendini siyah deri koltuklara büyük bir gürültüyle bıraktı.

"Bunca yılın hatırına ikimizin de istediği olsun. Sana istediğin parayı şimdi vereceğim."

Derslerini uygulayıp uygulamadığımı görmek istiyordu. En baştan beridir parayı verecekti ama bunun altından da bir şey çıkacağına emindim. "Ama." dediğinde Patron'a baktım. "Dövüş bu gece değil, benim istediğim zaman olacak." Gözlerim kısıldı. Burnuma kötü kokular geliyordu ama kabul etmekten başka çarem yoktu. "Ne zaman istersen." Onaylarcasına başını sallayan Patron, gözlerini benden ayırmadan kapının önünde bekleyen adama seslendi. Kapı açıldı ve yeri titrete titrete yürüyen adam "Buyur Patron." dedi.

"Uraz'a istediği meblağı verin."

Başımı çevirip adama baktım. Yüzündeki ima onun da bu olayı garipsediğini belli ediyordu. Yine de "Tamam Patron." dedi. Tekrar Patron'a baktığımda hâlâ gözlerinin bende olduğunu gördüm.

"Başka bir şey?" dediğinde başımı hayır anlamında sallayıp "Yok." dedim. "Çıkın." Başıyla dışarı çıkmamızı emredince adamın arkasından yürümeye başladım. "Kurt." diye seslendiğinde bu kadarla bitmediğini anlarken yavaşça arkamı döndüm. Gözlerinin karanlığı üzerine çöken adam her zamanki tehditkâr ses tonuyla konuştu.

"İstediğim zaman, istediğim yerde olmazsan neler olabileceğini artık biliyorsun. Bir kere daha kazık atarsan, bu sefer o kızı kendi ellerimle öldürürüm."

Parayı aldığım gibi soluğu bankada aldım. Birikmiş paramı da çektikten sonra arabaya atlayıp hastaneye doğru yola çıktım. Telefonumda hiçbir şey olmaması Ayşin'in iyi olduğunu düşünmeye iterken Patron'un son cümlesi içimi daraltıyordu. Bir planı vardı. Beni zorlayacak bir plan.

Hastaneye geldiğimde Cankut'un kapının önünde volta attığını gördüm. Etrafta polisleri arayarak arabadan indim. Beni görmesiyle koşar adım yanıma gelirken "Sonuç?" diye sordu. Elimdeki poşeti gösterdiğimde "Verdi mi lan?" dedi. Başımı evet anlamında salladığımda şaşkın bir gülümsemeyle beni kucakladı. Bir an ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim.

"Patron yaşıyor mu bari?"

Kahkaha atarak Cankut'u kendimden uzaklaştırırken "Şimdilik yaşıyor." dedim. Şok olduğunu belli eden ses tonuyla "O zaman bu akşam dövüş var." dedi.

"I ıh yok." Sarı'nın kaşları çatılırken "O istediği zaman dövüş olacakmış." diye devam ettim. Yüzünde şaşkınlık endişeyle karıştı. "Uraz, burnuma hiç iyi kokular gelmiyor. Bu adamın bir planı olduğuna eminim." Saatledir kendi kendime bu konuyu irdeliyordum, bir de Cankut'la masaya yatıramazdım. Düşünmem gereken daha önemli bir şey vardı.

"Şu anda endişelenmem gereken daha önemli bir konu var Cankut."

Hastaneye doğru yürümeye başladığımda Sarı "Ayşin'in durumu aynı fakat ailesi perişan halde." dedi. "Bir şey söylemedin değil mi?" diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. "Peki, o piç kurusu nerede?"

"Polisler pansumanı bittikten sonra karakola götürmüş. Bir daha da gelmedi."

"Güzel." diyerek içeri girdim. Gözüm bekleme salonundaki müdür ile Merve'ye takıldı. Gerçekten de Cankut'un dediği kadar vardı. Koşar adım Özcan Bey'in yanına çıktım. Parayı masasına koyduğum an gözleri fal taşı gibi açılan adam "Bulmuşsun." diyerek ayağa kalktı.

"Ne gerekiyorsa yapın ve Ayşin'i kurtarın."

Sanırım artık bana inancı tamdı. "Hemen işlemleri başlatalım." diyerek yanıma geldi. Apar topar odadan çıktık. Cankut konuştuğumuz gibi para işini büyük bir gizlilikle halletti. Özcan Bey de yer fıstığının ailesine ameliyatı hastanenin karşıladığını söyledi. Müdür başta bunu yadırgasa da araya tanıdıkları soktum demesiyle rahatladı.

"Böbrek de bulundu."

Çığlık atan Merve babasına sıkıca sarılırken "Allah'ım sana şükürler olsun." diye fısıldadı. Müdür "Kim?" diye sordu. Ne kadar söylemesini istemesem de bu olayın gizli kalamayacağını belirten doktor elini sırtıma koydu ve beni öne doğru itti.

Uraz'ın dokuları Ayşin'le uyumlu çıktı. Bu yüzden ikisini hemen ameliyata alıyoruz."

Merve kaşlarını çatarak bana sorgulayıcı bakışlar attı. Müdür ise direk sorgulamayı tercih edip "Neden?" diye sordu. "Böyle bir şeyi neden yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Neden yapmayayım?" Kuşkuyla bana bakan Müdür "Bu çok ciddi bir karar Uraz. Oktay Bey'le konuştun mu?" diye sorunca bir an kaşlarım çatılır gibi oldu. "Oktay Bey?" dediğimde sesim hiçbir şey bilmediğimi belli ederken "Babandan bahsediyorum." dedi. Onun da benim kadar şaşkın olduğunu ifadesinden anlarken "Babam mı?" diye düşündüm. Daha sonra Patron'un beni oğlu diye tanıttığı aklıma geldi. Bunca zamandır ekmeğini

yediğim adamın adı Oktay mıydı? Daha önce bunu sorgulamak neden aklıma gelmemişti?

"Haberi var."

Bir süre yüzümü inceleyen müdür "İzni var yani?" diye sorunca başımı evet anlamında salladım. Birden minnet dolu bir gülümsemeyle kollarımı tuttu. "Teşekkür ederim." Gözlerinin sulandığını farkettim. Tekrar teşekkür edince "Önemli olan Ayşin'in iyi olması." dedim. Sorgulayan şekilde bana bakmayı sürdüren Merve babasının beni rahat bırakmasıyla karşıma geçti. Hiçbir şey söylemeden gözlerini üzerimde dolaştırdı. En son böyle baktığında yüzüme tokat atmıştı ama o beklemediğim bir anda boynuma atladı.

"Teşekkür ederim."

Ardı ardına söylediği cümleyle git gide sesi daha da çatallaşmaya başladı. Ağlıyordu. Belki de ilk kez kardeşine olan sevgisini belli ediyordu. Sırf bu yüzden ona karşı olan nefretimi geçici bir süreliğine kenara koymaya karar verdim. Yavaşça sarılışına karşılık verdiğimde kollarını boynuma daha sıkı doladı. "Hadi Uraz." Sırtımda hissettiğim elle Merve'yi kendimden ayırdım. Bana minnetle bakan gözlere elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

"Gerekli tetkikleri yapalım. Her şey normalse birkaç saat içinde ameliyata alırız."

"Hadi be oğlum, alt tarafı giyeceğin bir karış kumaş, saatlerdir içeridesin."

Her şey göz açıp kapayana kadar hallolmuş, elime tutuşturdukları ameliyat elbisesiyle bir tuvalete hapsolmuştum. Mavi rengin huzur verdiğini söylemiştim değil mi? Sözle-

rimi geri alıyorum. Bir tek yer fıstığının gözlerinin mavisi bana huzur veriyordu. Gerisi sadece sinir bozucuydu.

Bu halde dışarı çıktığım an Cankut'un alay konusu olacağımı biliyordum. O yüzden saatlerdir hazırlanmak bahanesiyle içeride durup, götümün başımın meydanda olduğu kumaş parçasını izliyordum.

"Uraz."

Kapımı tıklatmasıyla daha fazla kaçamayacağımı anladım ve "Geliyorum." dedim. Duruşumu dikleştirdim, üzerimi düzelttim ve nefesimi sesli bir şekilde dışarı vererek kapıyı açtım.

Merakla kapının ardını görmeyi bekleyen Cankut'la göz göze gelince dudakları aralandı. Baştan aşağı gözlerini pörtleterek beni süzerken "Sakın gülme." diye uyardım. Tekrar yüzüme baktığında dudaklarını birbirine bastıran Sarı, bisiklet lastiğinden hava kaçırır gibi sesler çıkarmaya başladı.

"Sarı!"

Derin derin nefesler alarak gülmesini durdurmaya çalışırken "Bu renk senin rengin değil. Ayrıca elbise vücuduna hiç oturmamış." dedi. "Üzgünüm ama bizimle değilsin." dediği an suratımın aldığı şekille dayanamayıp kahkaha attı. Sesi hastane odasında yankılandı, resmen benimle dalga geçiyordu.

"Beğenmediysen beyazı da var Sarı, pamuk detaylı. İstersen senin üzerinde bir deneyelim."

Tehdidime rağmen gülmeye devam eden Cankut'u duymamaya çalıştım. Yatağıma doğru yürürken "Ne zaman gelecek bu gardiyanlar?" diye sorunca gülümsemesini durdurup "Amma meraklısın kesilip biçilmeye." dedi.

"Bir an önce olsun, bitsin. Patron'un sağı solu belli olmaz. Çağırana kadar toparlanmalıyım."

Cankut yanıma otururken "Sahi, ya sen ameliyattayken ya da yoğun bakımdayken çağırırsa, ne yapacaksın?"

diye sordu. Saatlerdir düşündüğüm ve bir türlü cevabını bulamadığım soruyla derin bir nefes aldım.

"Ağzını hayıra, götünü bayıra aç Sarı."

Şaşkınlıkla alnı kırışan Cankut "Sen benim yerime açmışsın zaten." deyince birden ensesini kavradım, tepki olarak ufak bir inilti dudaklarının arasından kaçtı. Onu kendime doğru çekerken durumun ciddiyetini anlayan Sarı "Sadece üzerindeki stresi azaltmaya çalışıyorum." dedi.

"Daha çok strese soktuğunun farkında mısın?"

"Artık farkındayım Kurt, şu boynumu koparmadan bıraksan diyorum."

Ellerimi üzerinden çektim. Elini ensesine götürüp sıvazlayan Sarı yüzünü buruşturdu. Gözlerimi odada dolaştırdım. Düşünceler beynimde kaosa neden olurken sıkıntıyla iç çektim.

"Umarım öyle bir şey olmaz."

Bana doğru baktığını hissedince Sarı'ya döndüm. "Eğer öyle bir şey olursa, yani ben baygınken ararsa, beni uyandırmak için elinden geleni yap." Başını düşünceli bir şekilde salladığını görünce "Eğer uyanmazsam da." dedim. Ölebilme ihtimalini düşündüğünü biliyordum.

"Ayşin'i korumak için elinden gelenin fazlasını yap!"

Cankut gözlerimin içine baktı. Elimi omzuna koydum ve hafifçe sıktım. Bakışlarımla *'Tamam mı?'* demeye çalışırken başıyla beni onayladı. Kolumu omzuna atıp kendime doğru çektim. Bu hareketim karşısında gerildiğini hissediyordum, ilk kez ona bu şekilde dokunmuştum.

"Başlarda ne kadar uyuz olsam da şu boktan hayatıma kattığım en değerli şeylerden birisin."

"Ne oluyor lan? Elbise giydin diye karı gibi duygusala mı-" Kafasına vurmamla cümlesi yarıda kalırken "Şamar oğlanına döndüm iyice ha!" dedi. "O zaman çeneni kapalı tut" derken kapı açıldı. İçeri giren hemşireyle Can-

kut benden uzaklaşırken "Düşündüğün gibi değil." dedi. "Sadece arkadaşız."

Kız şaşkınlıkla gülümserken Sarı bana bakıp göz kırptı. Bu çocuk kızları etkilemek konusunda hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Başımı iki yana sallayarak elindeki tepsiyle bana doğru gelen kıza baktım. "Birazdan ameliyata alınacaksınız." diyerek damar yolumdan enjektörle bir sıvı gönderirken "O ne?" diye sordum.

"Stresinizi azaltmak için, geçmiş olsun."

Cankut'a baktım. Gözleriyle hemşireyi soyuyordu ama hemşire Cankut'la göz teması kurmadan odadan çıktı. Gözlerini kısarak bana dönen Sarı "Seninle geze geze zaten kısmetim azaldı, bir de yakın temasla iyice kapatıyorsun." dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak yatağa uzandım.

Saat ilerledikçe üzerimdeki gerginlik azaldı ama bu sefer de göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Uyumamak için ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladım. Birazdan bayılacağımı hissetsem de inatla uykuya direnmeye çalışıyordum. Dünden beri Ayşin'i görmemiştim ve doktorun söylediğine göre görebileceğim tek yer ameliyathaneydi. Son kez yer fıstığını görmeden bıçak altına yatmak istemiyordum.

Kapı açıldı. Hasta bakıcıyı gördüğüm an zamanın geldiğini anladım. Cankut ayaklanırken adam sedyeyi odaya soktu. "Ona gerek yok, yürüyerek gidebilirim."

"Uraz bey yatmanız gerekiyor-" derken adamı bakışlarımla susturdum. Sedyenin üzerine yatarsam uyuyacağımı biliyordum. Bu yüzden beni hiçbir kuvvet onun üzerine yatıramazdı. Yürümeye başladığımda Cankut'un adamla bir şeyler konuştuğunu işittim. Umursamadan koridora çıktığımda bir an gözlerim kararadı. Düşmemi engelleyen şeyle gözlerimi araladığımda karşımda müdürü gördüm.

Endişeyle bana bakarken "İyi misin evlat?" diye sordu. Evlat kelimesiyle, bir an ışık hızıyla aklımda dolanan Patron, silkelenmeme neden olurken "İyiyim." dedim.

"Sedyeye yatsan daha iyi olur."

"İstemiyorum."

Başını tamam anlamında sallayan adam yavaşça koluma girdi, hiçbir şey söylemedim. Yürürken birinden destek alsam fena olmazdı. Sedyenin odadan çıktığını gördüğümde yürümeye başladım. Hasta bakıcı koşturarak peşimden geldi. Asansörle ameliyathaneye indik. Kapının açılmasıyla içim ürperdi.

Soğuktu ve ilk kez üşüdüğümü hissediyordum.

Üzerinde ameliyathane yazan buzlu cam kapının önüne geldiğimizde müdür kolumdan çıktı. Hasta bakıcı kapının yanındaki kutuya şifreyi girerken Cankut'la göz göze geldik.

"Söylediklerimi unutma."

Başını tamam anlamında salladı. Bakışlarımı Sarı'dan müdüre çevirdim. Dokunsam ağlayacak gibi duran adam beni kollarının arasına aldı. Bir anda kaskatı kesildim, gafil avlanmıştım.

"Bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım Uraz."

Ne tepki vereceğimi bilemezken elimden geldiğince hareket etmemeye çalıştım. Cankut'la göz göze geldik. Bana cesaret vermek istercesine başını salladı, ben de sorun olmadığını belli edercesine gözlerimi açıp kapattım.

"Sana borçlandım." diyerek benden ayrılan müdüre "Bir böbrek kadar, büyütmeye gerek yok." dedim. İçten bir gülümsemeyle bana bakıp kollarımı sıvazladı. Gülümsemeye çalışıp hasta bakıcının açık tutmaya çalıştığı kapıdan girdim.

Başka bir kapıdan daha geçtik. Karşıma çıkan doktor yürümemi garipsese de hiçbir şey söylemedi. Sadece bundan sonrasını bu şekilde gidemeyeceğimi anlattı. Sedye-

ye oturdum. Fırına ekmek verilir gibi steril alana geçtim.

Uykum geldiği için mi bu kadar üşüyordum yoksa soğuk katlanılamayacak kadar artmış mıydı? Ameliyathanenin kapısının açılmasıyla doktor ve hemşirelerin bana dönmesi bir oldu.

"Hoş geldin Uraz."

Özcan Bey'e başımla selam verirken sedyenin üzerinde yüz üstü yatan Ayşin'den gözlerimi ayıramıyordum. Saatler ondan, rengini götürmüş olabilirdi ama hâlâ çok güzeldi. Gözümü ondan ayıramıyordum; efsunlanmış gibiydim. Onu gördükçe bir kalbim olduğunu hatırlıyordum, ruhumun huzurlu olduğunu hissediyordum. Daha önce tatmadığım duygular bedenimde cirit atıyordu. Anlatılanlara göre aşk olmalıydı ve ona neden aşık olduğumu açıklamam için baskı yapılsa açıklamam bu olurdu; çünkü *çok güzel*. Dış görünüşten bahsetmiyordum, onu bir derginin kapağında göremezdim. Daha çok müzede bir tabloda görebileceğim bir güzelliği vardı. Ruhundan gelen bir güzellik. Bu haliyle bile beni büyülemeyi başarabiliyordu.

"Hazır mısın?"

Bakışlarımı içeri girdiğimden beri ilk kez yer fıstığından ayırıp Özcan Bey'e çevirdim. Başımı evet anlamında sallarken "Yüz üstü uzan bakalım." dedi. Gözlerimi Ayşin'den ayırmadan sedyeye uzandım. O kadar dardı ki bir an yere kapaklanacağımı düşündüm. Üzerime bir şeyler örtülürken yer fıstığı hafifçe kıpırdandı.

"Uyanıyor mu?" Sesimden heyecanım belli olurken önümde duran hemşire arkasına baktı. "Anestezinin etkisi." dediğinde heyecanım anlamsız bir hüzne boğulurken hafifçe dudaklarını oynattı.

"Ur-az."

Ve aniden bir damla yaş gözünden burnuna kadar süzüldü ve burnunun ucunda durdu. Elimi uzatmaya çalı-

şınca hemşire önümden çekildi. Yavaşça burnunun ucundaki yağı silip "Buradayım." diye fısıldadım. Hafifçe kaşı gözü kıpırdadı. Beni duyduğuna inanmak istiyordum. Elimi yanağına koydum. Buz gibiydi; sanki ölüme bir adım daha yaklaşmıştı.

"Benden bu kadar kolay kurtulamazsın yer fıstığı."

Ağzıma takılan şeyle elimi çekerken anestezi uzmanıyla göz göze geldim. "Heyecan yok sanırım." diye sorduğunda başımı evet anlamında sallarken tekrar Ayşin'e baktım. Beni heyecanlandıran tek şey onun gözlerini açtığı anı görmekti ve bunu gören ilk kişi olmalıydım.

"Şimdi sana bir hava vereceğiz. Bu verilirken kimse 30'a kadar sayamadı. Bakalım sen başarabilecek misin?"

Yakıcı bir hava burnuma dolmaya başladığında "1" dedim. "2, 3, 4, 5, 6, 7" Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı ama yine de gözlerimi yer fıstığından ayırmamaya çalıştım. "8, 9, 10, 11" derken kelimeler ağzımda yuvrlandı. "12, 13, 14" Git gide konuşmam yavaşlarken gözlerimi daha fazla açık tutamayacağımı anladım. Allah'ım eğer birinin canını alacaksan, benimkini al. Yalvarırım.

"15"

Ve her yer karardı.

Yoğun karanlığın içinde hissettiğim belirsiz antiseptik kokusu burnumun kaşınmasına neden oldu. Titriyordum; beni saran hafif örtü sert ve ince bir buz tabakası gibiydi. Bir yerlerden üzerime üfleyen soğuk hava bu hisse tuz biber oluyordu.

Gözlerimi açmaya gerek duymadan nerede olduğumu hatırladım.

Hastane.

Büyük ihtimal yoğun bakımdaydım ya da odaya getirilmiştim. Ölümcül bir sessizlik vardı ama uzaktaki karmaşayı duyabiliyordum. Makinelerden gelen bip sesleri, koşturan ayak sesleri, fısıltıyla yapılan konuşmalar...

Gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Görüşüm bulanıktı, kafam dumanlıydı. Damarlarımda o kadar yoğun ilaç dolaşıyordu ki, kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Yine de acıyı hafifletme konusunda pek de işe yaramıyordu.

Hareket etmek istemiyordum. Göz kırpmak bile canımı yakıyordu.

Yan yatırılmıştım. Acıyı umursamayarak dirseğimin üzerinde doğruldum. Başarısızlıkla sonuçlanan yatakta oturma çabam sırasında acıdan çenem kenetlendi. Benim gibi biri için bile bu acı hissi fazlaydı. Parmak uçlarım sızlıyordu. Ağzım kupkuruydu, birden midem bulanmaya başladı.

Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Kaderine boyun eğmiş gibi iç çekerek tekrar eski pozisyonumu aldım. Tek elimle belimi yoklayarak durumumu anlamaya çalıştım. Acının büyük bir kısmı sağ tarafımdaki büyük bir bandajın altından kaynaklanıyordu. Diğer kısmı da her nefes alıp vermemle bıçak gibi batan direnler yüzündendi. Sağ elimde, damarıma berrak bir sıvı pompalayan makineye bağlı bir hortum takılıydı.

Yüzümü buruşturarak hortumu elimden çekip çıkardım ve minik yarada oluşan kanı umursamadan kenara fırlattım. Hiçbir makinaya bağlı olmak istemiyordum. İç kanama geçirmeyeceğimi bilsem nefesimi kesen direnleri bile çıkarırdım.

Aklımda beliren gözlerle "Ayşin." diye fısıldadım. Ameliyat nasıl geçmişti? Şu anda durumu nasıldı? Bulanık gözlerim karanlık odayı taradı. Yalnızdım, her zamanki gibi. Cankut hangi cehenneme kaybolmuştu. Sözde beni onun

uyandırması gerekiyordu. Saat kaçtı? Ne kadar zamandır uyuyordum? Telefon neredeydi? Ben uyurken Patron aramış mıydı?

Kısa bir süre sonra kapım açıldı. İçeri giren hemşire ışıkları kapalı tutacak kadar sağduyuluydu. Uyanık olduğumu farketmesiyle gülümsedi.

"Aramıza hoş geldin."

"Ayşin nasıl?" diye fısıldadım.

Hayati bulgularımı kontrol etmek için makinalara bakarken birden gözü yerdeki hortuma takıldı. "Bunu çıkarmaman gerekiyordu." diyerek hortumu yerine takmaya çalışırken elimi çektim. "Ayşin nasıl?" diye sorduğumda duraksayan kız "Ameliyatınız güzel geçti. Gerekli bilgileri Özcan Bey verir. İzin verirseniz bu hortumu yerine takmalıyım. Başka türlü ağrı kesiciyi size veremem." dedi. Karşısında geri zekâlı varmış gibi konuşması sinirimi bozarken "İstemiyorum." dedim.

"Uraz Bey-"

"Takarsan yine çıkaracağım. Çıkardığım gibi de seni boğacağım. O yüzden benden uzak dur."

Hemşire bir an tereddüt etti. Öfke dolu gözlerle ona baktığımı anladığında kaşlarını çatarak hortumu yerine koydu ve odadan çıktı. Büyük ihtimal birazdan doktoru getirecekti. Gözlerimi başucumdaki dolabın üzerinde gezdirdim. Telefonu göremeyince inleyerek çekmeceye uzandım. Zar zor açtığım yerde telefonumu görünce derin bir nefes aldım. Direnlerin batmasıyla çığlık atacak bir haldeyken telefona doğru uzandım ama almayı başaramadım. Kendimi zar zor yatağın ucuna kaydırdıktan sonra tekrar denedim ve parmak uçlarımla telefona dokundum. Nefes nefese kalmıştım. Biraz daha zorlanarak uzandım ve telefonumu elime aldım. İnleyerek eski pozisyonumu aldım. Nefeslerimin düzene girmesini beklemeden tele-

fonu açtım. Saatin 19.07 olduğunu gördüm. Tam tamına bir gündür uyuyordum. Gelen mesajla zar zor yutkunurken ellerim titremeye başladı.

Gönderen: Patron

İki saat içinde Kuruçeşmedeki mekânda ol.

Mesajı attığı saate baktım. 19:00 yani, yeni yeni kendime geldiğim zamanlarda atmıştı. Bu bir rastlantı mıydı? Yoksa sırf bu anı mı beklemişti? Nedense ikinci seçenek daha ağır basıyordu. Yine beni zorlamak istiyordu. Ya bu halde sözümü tutup tutmayacağımı merak ediyordu ya da dövüşe katılamayıp Ayşin'i öldürmek istiyordu.

Kaybedecek zamanım yoktu.

Dişlerimi sıkarak ayaklarımı yataktan sarkıttım ve dirseğimden destek alarak yataktan doğrulmaya çalıştım. Belimdeki bandaja hafifçe bastırarak kısa kısa nefes almaya çalışırken direnleri çekip çıkardım. Bir an nefesim kesildi. Gözlerim yaşardı, acıyla inlememek için kendimi zor tuttum.

Derin derin, düzenli nefes alıp vererek acıyı yok saymaya çalıştım. Direnlerin çıktığı yerden akan kanı farkettiğimde kendimi ayağa kalkmak için zorladım. Yatağın kenarına sımsıkı tutunarak dengemi sağladım. Ayaklarımı sürüye sürüye banyoya giderken görüşüm hâlâ bulanıktı ve bedenim alev alev yanıyordu. İki elimle lavaboya tutunup soluklanmaya çalışırken kanın yere damladığını gördüm. Tuvalet kâğıdını elime dolayıp diren yerine koyarken iç çektim. Bu nasıl bir acıydı...

Tekrar odaya döndüğümde başucumdaki sargı bezi ve bandajları farkettim. Belli ki düzenli olarak ameliyat yaramı temizliyorlardı. Hızla kanlı peçeteleri çekip sargı bezini bastırdım ve bantladım. Elimi hangi yarama bastıracağımı şaşırırken dolaba doğru yürüdüm.

Kıyafetlerimi çıkarıp yatağın üstüne koydum. Pantolonumu giymeye çalıştım ama bu pek mümkün değildi.

Bacaklarımdan yukarı çekebilecek kadar eğilemiyordum.

Sessizce bir süre mücadele ettim. Acıdan nefes alamaz olmuştum. Gözyaşlarım göz pınarlarımda birikmiş, akmak için emrimi bekliyorlardı. O sırada kapının açılmasıyla irkildim.

"Uraz?"

"Cankut, neredesin sen?"

Konuşmak canımı yakıyordu. Yanıma gelen Sarı "Ayşin'i kontrol ettim. Sen ne zaman uyandın? Burasının hali ne? Kanlar, ne yapıyorsun?" diye soru yağmuruna tutunca bıkkınlıkla iç geçirdim. Her birine cevap verecek enerjim yoktu. Ben de benim için önemli tek şeyi sordum. "Ayşin nasıl?"

"Hâlâ yoğun bakımda." dediğinde pantolonu tekrar yukarı çekmeye çalışırken "Ne yapıyorsun Uraz?" diye sordu. Sesindeki sitemi farkedince Cankut'a baktım.

"Patron, iki saat içinde dövüşte olmamı istiyor."

Dehşetle gözleri açılan Sarı "Daha öğlen yoğun bakımdan çıktın, doktor en az üç gün yataktan çıkmaman gerektiğini söyledi. Aklını mı kaçırdın Uraz? Ölmek mi istiyorsun?" deyince "Evet!" diye bağırdım. Yaralarım sızlayınca dişlerimi sıktım.

"Ölmek istiyorum var mı? Uzatma da yardım et, etmeyeceksen de köstek olma."

Bir süre yüzüme bakan çocuk hiçbir şey söylemeden önümde eğildi ve pantolonumu yukarı çekti. Uzanabileceğim yüksekliğe çıktığında işi devraldım ve giyindim. İnleyerek formamı üzerime geçirirken Cankut bir yandan yardım etmeye çalıştı. Üstümü giymek pantolondan çok daha kolaydı. Sarı tekrar önümde eğilip ayakkabılarımı giydirirken deri montumu zar zor üzerime geçirdim.

Nefes nefese kalmıştım.

Giyinirken hiç bu kadar zorlandığımı hatırlamıyordum.

Eşyalarımı ceplerime yerleştirirken "Şimdi ne yapacağız?" diye soran Sarı'ya "Yakalanmadan dışarı çıkacağız." dedim ve elimi belimdeki bandaja bastırarak yürümeye başladım. Bir kaplumbağa hızıyla yürüyordum. Her adımım acı veriyordu ama yine de kendimi zorluyordum. İçimden bir his Ayşin'e bakmam gerektiğini söylese de yakalanma ya da geç kalma riskiyle göze alamadım. Tek temennim o uyandığında burada olmaktı.

Ecel terleri dökerek asansörün önüne geldim. Etraftaki bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Dengemi sağlamakta zorlanıyordum. Birden Cankut koluma girdi. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda "Düşmeni istemeyiz değil mi?" diye fısıldadı. Belli belirsiz gülümsedim.

Asansöre bindik. Aşağı inerken her katta durması gergin olan sinirlerimi biraz daha zorluyordu. Derin nefesler almaya çalışırken yaralarım sızlıyor, gözlerim acıyla sulanıyordu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ağlamamalıydım, bunu ben istemiştim. Yer fıstığı için bu acıya katlanmalıydım.

Başım taşıyamayacağım kadar ağır, bedenim söndüremeyeceğim kadar ateşliydi.

Nihayet kimselere görünmeden hastaneden çıktık. Serin havanın yüzüme çarpmasıyla biraz da olsa rahatladım. Saate baktığımda dövüşe çok az zaman kaldığını gördüm. Resmen yürürken zaman kaybediyordum.

Cankut'a tutunup olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya gittim. Ön koltuğa otururken çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Etimin çekildiğini hissediyordum. Sarı'nın kapıyı çarpmasıyla bile etkilenen yaralarım yüzünden "Yavaş!" diye bağırdım. Nefes nefese şoför koltuğuna oturan Cankut "Bu kadarcık sarsıntıya bile dayanamıyorsan rakibinin yumruklarına nasıl katlanacaksın?" diye sordu. Bilmiyordum, dövüş sırasında ne yapacağım-

la ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Tek düşündüğüm şey zamanında oraya varmaktı. Zamanında oraya varıp Patron'a istediğini vermemek...

"Orası beni ilgilendirir. Senin görevin ise beni tam zamanında oraya yetiştirmek."

Cankut gaza bastı ve ıstırap dolu yolculuğum başladı. Dişlerimi sıkarak güçlü durmaya çalıştım. Ara ara Sarı'nın beni izlediğini hissediyordum. Çektiğim acıyı belli etmemek için başımı koltuğa dayadım ve akan trafiği izledim. Her ani makas hareketiyle kasılıp gözlerimi kapatıyordum. Elimi direnin çıktığı yere bastırdım. Hissettiğim ıslaklıkla elimi baktım. Resmen kana bulanmıştı. Cankut'a belli etmemek için tekrar aynı yere bastırdım. Bir de onun telaşıyla uğraşamazdım.

Mekâna geldiğimizde saate baktım. Dövüşe on beş dakika kaldığını gördüğümde rahat bir nefes aldım. Daha doğrusu almaya çalıştım. Ağır ve dikkatli hareketlerle arabadan indim. Cankut yanıma gelip kolumdan tutmaya yeltendi ama bakışlarımla kendini geri çekti. Arada düşecekmişim gibi hissetsem de burada ondan yardım alacak değildim. Gözleri birden büyürken "Uraz kanaman var." dedi. Başımı eğdiğimde formamın beyaz kısmının kanla kaplandığını gördüm.

"Bu kadarcık kandan ölmem." diyerek yürümeye başladım. Gözlerim kararıyor, ayaklarım arada birbirine dolanıyordu. Girişteki kalabalığı farkedince "Bu taraftan." diyen Sarı'yı takip ederek mekâna başka bir kapıdan girdim. İçerideki bağırışlar bu noktadan bile duyuluyordu. Attığım her küçük adım berbat bir acı verse de cesur bir yüz ifadesi takınıp yürümeye devam ettim. "Yarana pansuman yapmamız lazım. Kobra'ya da geldiğini haber vereyim." diyerek beni soyunma odasının kapısında bırakan Cankut'a "Çabuk ol." dedim ve içeri girdim. Bedenim ayaklarımın

taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı, yine de oturmak istemiyordum. Otursam kalkamazdım. İnleyerek üzerimdekileri çıkarttım. Dengemi sağlayamadığım için iki de bir ileri geri hareket ediyordum. Kanların gevşettiği bantlı sargı bezini çıkartıp yere attım ve formamı açık yaraya bastırdım. Dolapların içinde kendime yeni bir tişört ararken belimdeki ağrı tahammül edilemeyecek bir düzeye geldi.

Birden kapı açıldı. İçeri giren Kobra dehşetle beni incelerken "Ne yaptın sen çocuk?" dedi. Ameliyat için para topladığımı biliyordu ama böbreğini verecek kişinin ben olduğumdan haberi yoktu. Cankut söyleyene kadar... "Sana da merhaba Kobra." dediğimde kaşlarını çatarak yanıma geldi. "Cankut söylediğinde dalga geçiyor sandım ama doğruymuş, gerçekten o kız senin için bu kadar önemli mi?" Kobra'nın suratına imalı bir şekilde bakarken "Bendeki de soru, ölümü göze aldığına göre." dedi ve beni kendine döndürerek formayı yaranın üzerinden çekti. Yüzü acıyla buruşurken "Direnleri kendin mi çıkardın?" diye sordu. Zar zor başımı evet anlamında sallayınca "Dikiş gerekli." dedi.

"Dikiş için vaktim yok Kobra."

"Sen canına mı susadın Kurt. Açık yara bu. Mikrop kapar, onu geçtim dikiş olmazsa kanamaya devam eder."

"Sadece pansuman yap geç, dövüşte nasılsa tüm dikişlerim patlayacak."

Korku ve endişe karışımı bir bakışla bana bakan adam Cankut'un elinden aldığı malzemelerle pansumana başladı. Midemin içinde aktif bir yanardağ vardı sanki tüm soluk borumu yakıyordu. Zaten yaralardan nefes almak güçtü. Bir de bu işimi iyice zorlaştırıyordu. Kobra "Tamamdır." dediğinde Cankut'un dolapların birinden bulduğu bol tişörtü üzerime geçirirken "Kaç dakika kaldı?" diye sordum.

"Beş."

Allah kahretsin.

Koşar adım soyunma odasından çıktım. "Yavaş ol Kurt, ben yoksam zaten dövüş başlamaz." diye bağıran Kobra'yı umursamadan ayaklarımı sürümeye devam ettim. Önemli olan dövüşün başlaması değildi, iki saat dolduğunda benim orada gözükmemdi. Ringe yaklaştığımda durakladım. Kobra elini omzuma koyarken ona doğru baktım. "Son kez soruyorum. Dövüşmek istediğine emin misin Uraz?" Başımı güçlükle evet anlamında salladım.

"Herhangi bir şey olduğunda, bir acı, bir terslik-"

"Dövüşü durdurmayacaksın Kobra."

Sözünü kesmemle bir süre sessizce bana baktı. Omzumu sıkarak "Tamam." dediğinde başımı onaylarcasına salladım. Kobra kısa bir an Cankut'a baktı. Sonra koşar adım birazdan mahşer yerine dönecek kalabalığa daldı. Nefes nefese ellerimi yaralarımın üzerinde gezdirdim. Bir süre sonra Kobra'nın sesi megafonda duyuldu.

"Kana susayanlar burada mı?"

Kalabalık içerisini yıkacak sesler çıkarırken duvara dayandım. Soğuğun içimdeki yangını az da olsa söndürmesini dilerken Sarı karşıma geçti. Endişeyle beni izliyordu. Birazdan beni sinirlendirecek bir şeyler söyleyeceğine emindim.

"Dövüşe geldin Uraz, önemli olan buraya kadar gelmendi. Kazanmak zorunda değilsin."

"Zorundayım." diyerek iç çekip elimi belime yerleştirdim. "Kazanmak zorundayım, eğer kaybedersem bu sefer de paralarını kaybettirdiğim için Ayşin'e zarar vermeye çalışacak."

"Ve Çemberin Efendisi, Kurt Uraz!"

Çığlıklar, ıslıklar havada uçuşurken Cankut'a baktım. "Eğer orada bana bir şey olursa-" diye başladığım cüm-

leyle ensemi kavrayan Sarı "Olmayacak." diyerek alnını alnıma dayadı.

"Duydun mu beni?" diyerek ensemden beni sarsarken "Sana bir şey olmayacak." dedi. "O yüzden bana kimseyi emanet etmeye kalkma."

Başımı tamam anlamında sallarken belli belirsiz gülümsedim. Kurt sesleri yeri göğü inletirken duruşumu dikleştirdim. Derin bir nefes alıp kalabalığa daldım. Beni görmeleriyle ıslıklar havada uçuşmaya başladı. Dişlerimi sıktım görüşüm bulanıklaşmış ve başım da dönmeye başlamıştı. Acıdan iki büklüm yere çökmek istedim bir an ama yapamadım, acımı içime gömdüm ve yürümeye devam ettim. Herkesin neden tişörtle çıktığımı merak eden fısıldaşmalarını duyabiliyordum.

Çemberin ortasına eriştiğimde yutkundum. Ağzım kurumuştu. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Kobra ne aradığımı anlamış gibi bir şişe suyu elden ele bana uzattırdı. Açlıkla kapağı açıp kana kana suyu içtim. Elimin tersiyle ağzımı silerken Patron'un locasına doğru baktım. Ayaklanmıştı. Yüzünü tam olarak seçemesem de gerginliğini duruşundan anlayabiliyordum. Beklemiyordu, şu anda burada olmam onu şaşırtmıştı.

Rakibime döndüm. Daha önce görmediğim adamı baştan aşağı süzdüm. Benden çokta iri değildi ama kasları küçümsenemezdi. Bugüne kadar dövüştüğüm herkesten farklı gibi duruyordu. Diğerlerinin yaptığı gibi abartılı bakışlarla gözümü korkutmaya çalışmıyordu; beni inceliyor, sanki aklında dövüşün üzerinden geçiyordu. Gözlerindeki ifade ne kadar analitikmiş gibi gözükse de aynı zamanda akıldan yoksun gibiydi. Patron'un neden bu adamı seçtiğini anlamıştım. Bu sadece bir dövüş olmayacaktı, şeytanla dans edecektim.

Ölüm bu gece benim için gelecekti.

Ama benim ölmeye niyetim yoktu.

Kobra'yla göze göze geldik. Her zamanki gibi bakışlarıyla hazır olup olmadığımı sorguladı. Gardımı aldım. Bu hareketimle iki yaram da sızladı. Gözlerimi kapatıp sessizce iç geçirdim. Gözlerimi açtığımda çatık kaşlı bir Kobra'yla karşılaşacağımı biliyordum. Umursamadım. Başımı hazırım anlamında salladığımda bir süre gözlerimin içine baktı. Beni vazgeçirmeye çalıştığını bildiğim için gözlerimi rakibime diktim.

Kızgın bir boğa gibi beni izleyen adam Kobra'nın çaldığı düdüğü duymasıyla üzerime doğru koştu ve ben daha anlamadan suratıma yumruğu geçirdi. Bir an gerilerken ayaklarımı yere daha sağlam bastım. Ağzıma gelen kan tadını yere tükürmeme izin vermeden yumruklarını ardı ardına savurmaya başladı. Acıdan nefessiz kalırken can havliyle dirseğimi omzuna geçirdim. Dizlerinin üzerine çöken adam bacaklarımı kavradı. Daha nefesimi düzene sokamamışken kendimi sırt üstü yerde buldum.

Yaramın açıldığını hissediyordum; boğazım yırtılırcasına inledim. Bir an tüm kalabalık ölüm sessizliğine büründü. Çıt bile çıkmıyordu. Rakibimin şaşkın halinden yararlanıp bacaklarımı boynuna doladım. Bu hareketimle kasılırken sadece dövüşe odaklanmaya çalıştım.

Allah'ım sen bana yardım et.

Bacaklarımı adamın boynunu kırmak istercesine sıktım. Buna rağmen adam keyifle gülüyordu. Bu hamlemi bekliyordu, belli ki bütün dövüşlerimi ezberlemiş, hangi pozisyonda ne yapacağımı aklına kazımıştı. Tıpkı benim eski dövüşlerde yaptığım gibi ayağa kalkmaya çalıştığını anlayınca şeytani bir gülümseme yüzüme yerleşti ve bacaklarımı gevşetip ayağa kalkması için ona izin verdim. Zekiydi. Aklı sıra benim taktiğimi uygulayacaktı ama unuttuğu bir şey vardı. Ben ondan daha zekiydim. Belki bu hamle

yüzünden ölüme bir adım daha yaklaşacaktım ama yine de onun kazanmasına izin vermeyecektim.

Tam olarak ayağa kalkmadan bacaklarımı boynundan çektim. Belim tekrar yere çarparken haykırarak tekmemi hayalarına geçirdim. Acıyla yere yuvarlanan adam mekânı inletirken Kobra vakit kaybetmeden başına gidip saymaya başladı. Dirseğimin üzerinde doğruldum. Vücudum acıdan uyuşmuştu. Nefes almaya çalışarak ayağa kalktığımda etrafın kan gölüne döndüğünü gördüm. Üzerimdeki tişört neredeyse kanımla yıkanmıştı. Dehşetle iç çeken kalabalığın gözlerini üzerimde hissederken rakibim kıvranmaya başladı. Ne kadar çabalarsa çabalasın ayağa kalkamadı.

Kobra'nın kırmızı kareyi rakibin üstüne atmasıyla dizlerimin üzerine düştüm. Acı tüm bedenimi ele geçirmişti ve artık hiçbir şey benim kontrolümde değildi.

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydim. Dünya bulanık, ağır çekimde ilerleyen inanılması güç bir düşten ibaretti. Başımın dönmesi gittikçe artıyor, görüşüm azalıyordu. Bütün alnımı kaplamış ter vücudumdan akan kana karışıyordu ve ben hâlâ dimdik durabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordum.

"Uraz!"

Acı içimi paramparça ederken konuşamıyor, tepki veremiyordum. Göz kapaklarım öylesine ağırlaşmıştı, başım öylesine dönüyordu ki, daha fazla mücadele edemedim ve girdabın içine daldım. Gözlerim kapandı. Gücümün son parçasıyla cevap vermeye çabaladım. Kelimelerim zar zor duyulan bir fısıltı halinde çıktı:

"Sakın kendisini suçlamasına izin vermeyin."

Ayşin

Deja vu...

Bu anı daha önceden yaşamışlık hissi, beynin bir oyunudur. Peki ya gerçekten bu anı daha önceden yaşamışsam?

Bedenim uyuşuk, ruhum yorgundu. Belimin olduğu kısımda mutlak bir kesik hissi vardı, sanki kalbim orada atıyormuş gibi zonkluyordu. Ameliyat? Ameliyat mı olmuştum? Nasıl? Beynim öylesine bulanıktı ki, hiçbir şey hatırlayamıyordum. Duyduğum sesler ve tanıdık mide bulandırıcı koku sayesinde hastanede olduğumu anlamıştım. Peki, buraya nasıl gelmiştim? Düşünmeye çalıştım, en son nerede olduğumu hatırlamak için kendimi zorladım. Başım daha fazla ağrımaya başladı. Görüntüler ışık hızıyla gözümün önünden geçti, hiçbirini göremedim. Sadece bir yüz beynime kazınmıştı. Uraz'ın yüzü...

Gözlerimi açmak istedim. Birkaç kere çabaladım ama değil gözlerimi açmak aralayamamıştım bile. Nefes almaya bile takatim yoktu. Alev alev yanıyordum, bu ateş dilimi damağımı kurutmuştu. Yutkunmak bile acı veriyordu. Saçlarımda bir elin dolaştığını hissettim, dokunuşu o kadar çekingendi ki aklımda tek bir kişi belirdi.

"Uraz."

Fısıltıyla dudaklarımdan dökülen isim saçlarımdaki elin duraksamasına neden oldu. O muydu? O olmalıydı. "Uraz." diye tekrarladığımda el saçlarımdan tamamen uzaklaştı. Gidiyordu, gitmesini istemiyordum. Tüm sorularımın cevabını o verebilirdi. Gücüm olsa saçımdan uzak-

laşan elini yakalardım ama parmağımı bile kıpırdatacak halim yoktu. Gözlerimi son gücümle araladım. Etraf o kadar bulanıktı ki karşımdaki kişinin kim olduğunu bile çözemiyordum. Birkaç kere gözlerimi kapatıp açtım. Görüşüm biraz daha netleşirken Emirhan'ın kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

"Emirhan!"

Üç hecelik kelime bile nefes nefese kalmama neden oldu. Emirhan başucumdan aldığı bir bardak suyu pipetle içmeme yardım ederken onu daha yakından inceleme fırsatı buldum. Berbat görünüyordu; yüzü yara bere içinde ve şişti, özellikle de burnu. Gözünün teki kısılmıştı ve göz kapağı mosmordu. Kaşındaki bandaj ve üzerindeki minik bir nokta halindeki kan kaşının patladığını gösteriyordu. Kim dövmüşse, öldürmek istemişti.

Nefes almaya çalışırken pipeti dudaklarımdan çektim. "Ne oldu sana?" diye sorduğumda bardağı aldığı yere koyup yanımdaki sandalyeye oturdu. "Az önce adını sayıkladığın adama sorarsın." dedikten sonra gözlerini üzerimde dolaştırdı.

"Bu hale gelmene neden olan adama."

Kaşlarımı çatma çabam başımın gerginliğiyle başarısız sonuçlanırken "Uraz'a mı?" diye sordum. Bu halde olmamın onunla ne ilgisi vardı? Bir an aklımda geçmişten birkaç kesit belirdi. Beşiktaş'ın maçındaydık, hatırlıyordum. Çarşı grubuna doğum gününü kutlatmak için yaptıklarımı, Uraz'ın buna bedel gülümsemesini. Sonra ne olmuştu? Tuvalete gitmiştim. Ellerimi yıkarken arkamda biri belirmişti. Bir bayan. Ağzıma bastırdığı şeyle çırpındığımı, sonra da etrafın karardığını hatırladım ve gözlerimi burada açtım. Arada geçen zamanda ne olduğunu bilmiyordum. Büyük ihtimalle böbreklerimle alakalı bir sorun olmuştu ama beni bu hale getiren kişinin Uraz olmadığına emindim.

"O yapmadı."

Şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle bana bakan Emirhan "O yaptı demedim, bu hale gelmene neden olan adam dedim. Yapanı zaten biliyorum, daha doğrusu yaptıranı." deyince "Kim?" diye sordum. Tıpkı sahildeki gibi bakıyordu, bu tanıdığım Emirhan değildi. Saf öfke bedenini ele geçirmiş gibi duruyordu. İntikam için yanıp tutuştuğu her halinden belliydi.

"Uraz'ın babası, Oktay Kurt."

Doğru duymuş olabilir miydim? Uraz'ın bir babası mı vardı? Yetimhanede büyümüştü, ailesi yoktu. Varsa bile Uraz'ın bundan haberi yoktu, yoksa var mıydı? Yine de ben o kadar yakınındayken bunu bilmiyorsam, Emirhan nasıl bilebiliyordu?

"Yalan söylüyorsun."

Sinirle gülümseyen Emirhan "Neden? Yoksa Çemberin Efendisi sana kimsesiz olduğunu mu söyledi?" dedi. Zaten kafam allak bulaktı. Emirhan'ın söyledikleriyle iyice karışıyordu ve ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Çemberin efendisi olduğunu biliyordu. O zaman az önceki olay da gerçek olabilir miydi? Uraz'ın bir babası vardı ve hayattaydı. Peki, benden ne istiyordu? Kafamdaki tüm soruların cevabını bir kişiden öğrenebilirdim.

"Uraz nerede?"

"Ayşin."

Tanıdık bir ses kulaklarıma çalındığında bakışlarımı kapıya çevirdim. Babam heyecanla odaya girerken "Emirhan doktora haber verdin mi?" diye sordu. Başını hayır anlamında sallayan çocuk "Hemen veriyorum." diyerek odadan ayrılırken babam üzerime eğildi. "Kızım." Saçlarımı okşarken yüzündeki gülümseme gözlerinden süzülen birkaç damla yaşla gölgelendi.

"Baba."

Ağlamamasını belli eden bakışlarıma "Mutluluktan." diye cevap verince hafifçe gülümsedim. Uzanıp alnımı öptü, bir süre dudaklarını alnımdan çekmedi. "Şükürler olsun." diye fısıldadıktan sonra tekrar alnımı öpüp benden uzaklaştı. "Bana ne oldu?" diye sorduğumda saçlarımda elini dolaştırmaya devam etti ve "Konuşacak çok vaktimiz var. Şimdi dinlen." dedi.

O sırada Özcan Bey ve bir hemşire odaya girdi. "Bakıyorum uyuyan güzelimiz uyanmış." Hafifçe gülümsedim. Hemşire makineleri kontrol ederken, doktor tam karşımda durdu. Yüzündeki rahatlamış gülümsemeyle "Aramıza hoş geldin Ayşin." dedi. Zar zor yutkunurken "Ne oldu bana?" diye sordum. Babam "Ayşin, ne anlaşmıştık biz?" diye uyarırken gözlerimi doktordan ayırmadım. Özcan Bey bakışlarını babama çevirdiğinde "Lütfen." dedim. "Kafamda yeterince soru var, bilmem gerekiyor."

Doktor, babama 'Başka çaremiz yok.' der gibi baktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Buraya geldiğinde ölmek üzereydin, böbreklerin tamamen iflas etmişti." derken "Neden?" diyerek sözünü kestim. "Vücuduna yüksek dozda uyuşturucu aldığını hatırlamıyor musun?"

"Ne!" diye bağırmamla bandajın altından yayılan ağrı nefesimi kesti. Gözlerimi acıyla kapatırken elimi nerdeyse tüm belimi kaplayacak olan bandajın üzerine bastırdım. Telaşlı birkaç ses "Ayşin." dediğinde zar zor "İyiyim." dedim. O kadın bana uyuşturucu mu vermişti? Uraz'ın babası neden böyle bir şey istesin ki? Gözlerimi açıp zar zor nefes alırken "Lütfen devam edin." diye fısıldadım. Bir an önce olanları öğrenmeli ve Uraz'la yüzleşmeliydim. Doktor ve babam endişeyle birbirlerine bakarken "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Birkaç gün yoğun bakımda kaldın. O sırada para ve organ vericisi arandı. Parayı bulmakta zorlanınca hasta-

neyle konuştum ve onlar masrafları karşılamayı kabul etti. Uraz'la da dokularınız uyunca-"

Bu sefer nefesim kalbimin çarpmasından kesildi. "Uraz böbreğini bana mı verdi?" diyerek doktorun sözünü kesince, adam başını evet anlamında salladı. Bir anda tüm bedenime elektrik verilmiş gibi titredim. Bana böbreğini vermişti ama ortada gözükmüyordu. Gözlerim sulandı. Nasıl olduğunu sormak istiyordum ama sözcükler boğazımda düğümlendi. Ya ona bir şey olduysa? Ya annem gibi onu da kaybedersem? Ya benim yüzümden ölmüşse?

"Hey." diyerek beni düşüncelerimden ayıran Özcan Bey yanağıma dokundu. Onun bu babacan hallerini çok seviyordum. "Ameliyatınız çok başarılı geçti. Senin vücudun böbreği kabul etti, Uraz da hemen yoğun bakımdan çıktı. Hatta hastaneden de çıktı." Sesi birden sitemli bir hal alırken titrek bir nefes aldım. "Şimdi nerede?" diye sorduğumda elini yanağımdan çekip cebine sokan doktor "Yoğun bakımda." dedi. Kaşlarım çatılırken "Hani çıkmıştı." deyince "O tüm dikişlerini patlatarak hastaneye dönmeden önceydi." dedi. Dehşetle iç çektim. Hastaneden mi kaçmıştı? Dikişlerinin hepsini nasıl patlatmıştı?

"Onu görmem lazım."

Dirseğimin üzerinde yataktan doğrulmaya çalışmam acının tüm bedenimi kenetlemesiyle son buldu. Dudaklarımı inlememek için birbirine bastırırken "Ne yapıyorsun Ayşin?" sorularını yeni duyuyordum. Nefes nefese eski pozisyonumu aldım. "Sanırım Uraz böbreğiyle beraber sana birkaç özelliğini de vermiş. Düşüncesiz hareketler sadece iyileşme sürecini uzatır Ayşin. O yüzden şimdi yat ve sadece dinlen. Zamanı geldiğinde Uraz'ı görürsün."

"Her şey normal Özcan Bey."

Hemşirenin cümlesiyle başını tamam anlamında sallayan doktor "Direnleri çıkarabilirsiniz." dedi ve bana doğ-

ru baktı. "Söylediklerimi sakın unutma." Başımı tamam anlamında sallarken içeridekilere göz gezdirip "Geçmiş olsun." dedi.

Doktor odadan çıkarken Hemşire babamlara bakarak "Sizi biraz dışarı alabilir miyim? Hastanın direnlerini çıkartacağım." dedi. Babam alnımdan öpüp "Kapının önündeyim." dediğinde başımı tamam anlamında salladım. Yürümeye başladığında Emirhan'ın kapının pervazına yaslanmış beni izlediğini gördüm. Aklımda söyledikleri belirdi ama şu anda onlardan daha ağır basan bir duygu ruhumu ele geçirmişti. Onun iyi olup olmadığını görmeliydim.

Hemşire kapıyı kapatıp yanıma geldi. Gülümseyerek "Biraz acıyacak ama daha sonra rahatlayacaksın." diyerek üzerimdeki yorganı çekerken elini tuttum. Sıcacık elleri, buz kütlesi dokunuşumla gerilirken bakışlarını bana çevirdi. "Bana yardım etmen lazım." Az önceki içten gülümsemesi yavaşça soldu. Sorgulayıcı bir ifadeyle bana bakarken "Uraz'ı görmeliyim." diye devam ettim.

"Ayşin Hanım, Özcan Bey'in izni-"

"Lütfen, iyi olduğunu görmeye ihtiyacım var."

Kız bana bakıyor ama başka bir şey düşünüyor gibiydi. Sıcak ellerini biraz daha sıktım. Düşüncelerinden ayrılır gibi silkelenirken "Yalvarırım. Sadece bir dakika." diye fısıldadım. İç çatışması bir süre daha devam eden hemşire "Önce şu direnleri çıkaralım." dedi. "Daha sonra ne yapacağımıza bakarız."

Zaman geçmek bilmiyordu; her dakika bir saat, her saat koca bir gün gibi uzuyordu. Saatlerdir hemşirenin ge-

lip beni bu odadan çıkarmasını ve Uraz'a kavuşturmasını bekliyordum. Aklımda türlü türlü senaryolar geçiyordu. En ağır basanı ise Uraz'a bir şey olduğu ve beni o yüzden yanına götürmedikleriydi.

Tüm bu korkularım yetmiyormuş gibi bir de babamların bunaltıcı ilgisi beni boğmaya başlamıştı. Gözlerimi kapattım, hemşire gelene kadar uyuma taklidi yapmaya karar verdim ama damarlarımda dolaşan ilaçlar yüzünden bu işimi zorlaştırıyordu. Biraz sonra uykunun kollarına kendimi tamamen teslim edeceğimi hissederken kapı açıldı. Tanıdık bir ses "Uyudu mu?" diye fısıldadığında gözlerimi fal taşı gibi açıp "Hayır." dedim. Babam bu tepkim karşısında irkilirken "Bizi kandırıyormuş." dedi. Sevimli bir şekilde gülümsemeye çalışırken hemşire tekerlekli sandalyeyle içeri girdi. "Ultrasona gidip böbreğini kontrol edeceğiz." deyince zamanın geldiğini anladım. Babamın yardımıyla yataktan doğruldum. Acıdan ter içinde kalmıştım. Soluk soluğa tekerlekli sandalyeye oturdum.

Hemşire sandalyemi iterken babam da yanımda yürümeye başladı. Panikle babama baktım. "Baba senin gelmene gerek yok." dediğimde "Olur mu öyle şey?" dedi. Onu kırmak istemiyordum ama onunla Uraz'ı göremezdim. Hemşireye yardım et der gibi bakınca gözlerini devirdi ve derin bir nefes alıp babama döndü. "Siz burada kalsanız iyi olur, Özcan Bey'in sizinle konuşmak istediği bir konu vardı." Babam direnecek gibi duruyordu. Bir şey yapmalıydım. "İyiyim ben baba, hemen geleceğim zaten." dediğimde 'Emin misin?' der gibi olan bakışlarını es geçip hemşireye döndüm. "Gidelim mi artık?!"

Odadan çıktık. Asansöre binip birkaç kat indikten sonra 'Ultrason' yazan kapının önünde durduk. Kaşlarım çatılırken "Böbreğini kontrol edeceğiz derken ciddi miydin?" diye sordum. Başını evet anlamında sallayan kıza öfkey-

le "Hani Uraz'ı görmeme yardım edecektin!" diye bağırınca sesim koridorda yankılandı. Birden ameliyat yerim sızlarken yüzümü buruşturup elimi böbreğime bastırdım. "Şş!" diyerek susmamı söyleyen kız "Dikkatleri üzerimize çekmemek için uğraşıyorum sen avaz avaz bağırıyorsun. Uraz'ı görmek istemiyor musun?" diye sordu. Başımı istiyorum der gibi sallayınca "O zaman beni daha fazla zor duruma sokma ve sus. Sus ki ultrason filmini çektirelim, sonra da seni yoğun bakıma sokacağım." dedi.

Bu kadar bekledim, birkaç dakika daha bekleyebilirdim.

Ultrasondaki işimiz beklediğimden daha hızlı biterken soluğu yoğun bakımda aldık. Hemşire o kadar gergindi ki ister istemez ben de gerilmiştim. Alt tarafı yoğun bakıma girmeme yardım edecekti, sanki görevimiz tehlike.

"Çok vaktimiz yok." diyerek kapıyı açan kıza başımı tamam anlamında sallarken sırtı bana dönük olan Uraz'ı gördüm. Onu hastane kıyafetleriyle ve hareketsiz görünce kısa bir an nefesim kesildi. Kendimi bu halde görmeye alışıktım ama onun savunmasız duruşunu gördüğümde böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Gözlerim bağlı olduğu makinelerde gezindi. Hemşire beni yavaşça Uraz'ın yanına doğru iterken titrek bir nefes aldım. Onu görmeye hazır değildim. Başımı önüme eğdim, kenetlenen ellerime baktım. Hemşire durduğunda derin bir nefes aldım.

"Birazdan gelir seni alırım."

Başımı tamam anlamında sallarken hemşire yanımdan ayrıldı. Kapının kapanma sesiyle gözlerimi kapattım. Daha fazla onunla yüzleşmekten kaçamazdım. Sesli bir şekilde soluk verip gözümü açtım ve başımı kaldırıp Uraz'a baktım. Yüzünü gördüğüm an çığlık atmamak için ellerimi dudaklarıma bastırdım. Gözlerim yanmaya başladı. Onu en son bu halde gördüğümde, dövüşmüştü. Yoksa bu halde dövüş için mi hastaneden kaçmıştı? Neden?

Ellerimi tekerlekli sandalyenin kollarına koydum. Titreyen kollarımdan destek alarak ayağa kalkarken inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Canımın yanmasını umursamadan ufak adımlar atarak Uraz'ın yatağının kenarına tutundum ve yavaşça oturdum. Şu ufacık mesafe bile ömrümden en az 5 – 10 yıl götürmüştü.

Ağır hareketlerle Uraz'a döndüm. Gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Yüzünde sabitledim. Vicdanımın attığı koca tekme canımı o kadar yakmıştı ki gözlerim buğulandı. Benim yüzümden buradaydı, hayatına benim yüzümden eksik devam edecekti. Morarmış teninde ellerimi dolaştırmak için uzattım ama belimdeki gergin deri buna izin vermedi. Tek elimi bandajın üzerine bastırırken boştaki elimi Uraz'ın elinin üstüne koydum. Benimkinden farksız ısısıyla elinin üzerini ovalarken gözümden bir damla yaş süzüldü.

"Uyan Uraz. Üzerimdeki *sen* lekelerinin geçmesini istemiyorum. Aç gözünü..."

Uraz

Hanımeli kokusu...

Yaşadığımı anlamamı sağlayan koku.

Beni saran buz gibi havada içimi ısıtan tek şey şu anda burnumun ucundaydı. Gözlerimi aralamak istiyordum ama çok güçsüzdüm. Öyle güçsüzdüm ki kirpiklerimi kıpırdatmaya çalışmak bile canımı yakıyor, nefes almak için sakladığım bütün enerjimi alıp götürüyordu.

Yine de yoğunlaşan kokuyla ve elimin üzerindeki sıcaklıkla gözlerimi araladım. Etraf her zamanki gibi bulanıktı. Gözlerimi kırparak görüşümü netleştirmeye çalıştım. Aynı odadaydım. Tek farkla...

Bu sefer yalnız değildim.

Görmek istediğim tek kişi karşımdaydı.

Ayşin yanaklarından ip gibi süzülen gözyaşlarıyla gülümsemeye çalışarak "Selam." diye fısıldadı. Uyanmıştı ve şu anda karşımda oturuyordu. Üzerimden ağır bir yükün kalktığını hissettim. Rengi hâlâ soluk olsa da mavi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Onu bu halde görmeyeli sanki bir asır geçmişti. Özlemiştim; onun varlığını hissetmeyi, kokusunun beni sarmasını, sesini duymayı özlemiştim. Konuşmak istedim. Boğazımın kuruluğundan tek kelime edemedim. Yer fıstığı yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı. İtiraz etmek istesem de beni görmezden geldi ve başucumdaki suyu aldı. Ne hissettiğimi yine anlamıştı.

Her zamanki yer fıstığı; kendinden önce başkalarını düşünen...

Suyu pipetle içirirken ayakta durmakta zorlandığını hissettim. Elimle yeterli olduğunu söylediğimde suyu eski yerine koyan Ayşin nefes nefese yatağın ucuna oturdu. Gözlerimin içine minnetle baktığını gördüğümde "Selam." diye fısıldadım.

"Uyanmana sevindim."

Belli belirsiz gülümsemeye çalışırken "İyi olmana sevindim." dedim. Kaşlarını kıpırdatarak "Sonuçta benden bu kadar kolay kurtulamazsın Kurt Uraz." dediğinde dudaklarım hafifçe aralandı. Beni duymuştu, ameliyathanede söylediğim şeyi duymuştu. Gülümserken başını her zamanki gibi kenetlediği ellerine çevirip "Teşekkür ederim, sana borçlandım." dedi. Sonra bir an duraksadı. Gülümsemesi yüzünde dondu ve birden silinmeye başladı. Kafasından bir şeyler geçtiğini anladım, onun hoşuna gitmeyen şeyler.

"Hey." diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki ifade hoşuma gitmemişti. Bir şey olmuştu, canı bir şeye sıkılmıştı. "Ne oldu?" diye sorduğumda başını iki yana sallayarak önüne döndü. Duyacağım şey büyük ihtimalle benim de hoşuma gitmeyecekti ama kuşku bedene girdi mi ruhu parçalamadan çıkmazdı. Öğreneceğim her neyse kuşkudan daha az zarar verirdi. Ayşin'in koluna dokundum. Tekrar bana bakınca "Bari bu halde beni zorlama be güzelim." dedim. Düşünceli bir şekilde iç çekti.

"Neden böbreğini verdin Uraz?"

Donakaldım. Kendimi o kadar çok kötüye hazırlamıştım ki böyle bir soru beklemiyordum. "Ha" gibi bir ses dudaklarımın arasından kaçtıktan bir süre sonra milimetrik bir gülümseme yüzüme yerleşti. Tüm karın ağrısı bundan mı kaynaklanıyordu yani?

Dirseğimden destek alarak doğrulmaya çalıştım. Çe-

nem acıyla kasılırken "Uraz." diyen telaşlı ses kulaklarımı doldurdu. Başladığım işi bitirmeliydim; elimi bandajlı belime bastırdım, yataktan doğruldum ve dik bir şekilde oturdum. Nefesim kesildi. Kendimi o kadar kasmıştım ki hâlâ tüm kaslarım gergindi. Ayşin endişeyle beni incelerken elimi belime daha çok bastırdım. Sanırım artık onu daha iyi anlıyordum.

"Yunan mitolojisini sever misin?" diye sorduğumda kaşları çatılan yer fıstığı "Severim de konumuzla ne alakası var?" diye sordu. Gülümsemem daha da yüzüme yayılırken "Bir kitapta okudum." deyince "Sen?" diyerek sözümü kesti. Şaşkınlıkla alnı kırışınca yüzü öyle komik bir hal almıştı ki ufak bir kahkaha attım ve aniden vücuduma saplanan acı nefesimi kesti. "Uraz." diyerek panikle ayağa kalkamaya çalışırken "İyiyim." dedim ve elimden geldiğince yavaş nefes alıp verdim.

"Emin misin? Hemşireye haber vermemi ister misin? İstersen sonra konuşalım."

Parmak uçlarımı dudaklarına bastırmamla susan yer fıstığı gözlerini şaşı yaparak parmaklarıma baktı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp elimi ağzından çektim. "Mitolojiye ilgim var ve evet bu konularda kitap okurum." dediğimde başını tamam anlamında salladı.

"Yunan mitolojisine göre insanlar aslında dört kollu, dört bacaklı, bir vücutta iki başlı yaratılmış. Düşünsene dokunmak için dört el, konuşmak için iki ağız, görmek için dört gözün var. Bunun gücünden korkan Zeus, onları iki insan arasında pay edip, bütün ömürlerini diğer yarılarını arayarak yaşamaya mahkûm etmiş."

Ayşin kaşlarını çatmış söylediklerimi kafasında tartıyordu. Büyük ihtimal böbrek konusuna nasıl bağlayacağımı düşünüyordu. Hayatımın kilit cümlesinin Ayşin olduğunu onu kaybedeceğimi düşündüğümde anlamıştım.

"Yani demem o ki yer fıstığı, ruh ikizimiz, yani eksik parçamız dünya üzerinde başka bir bedenin içine hapis edilmiş ve tamamlanmak için diğer yarısının onun bulmasını bekliyor."

Kafası daha da karışan Ayşin'e doğru yaklaştım ve yanağına elimi koydum. Bu hareketimle düşüncelerinden ayrıldı. Dudakları aralandı, soluk alışverişi hızlandı. Heyecanlandığını gözlerinden görebiliyordum. Gözleri düzenli olarak gözlerim ile dudaklarım arasında gidip geliyordu.

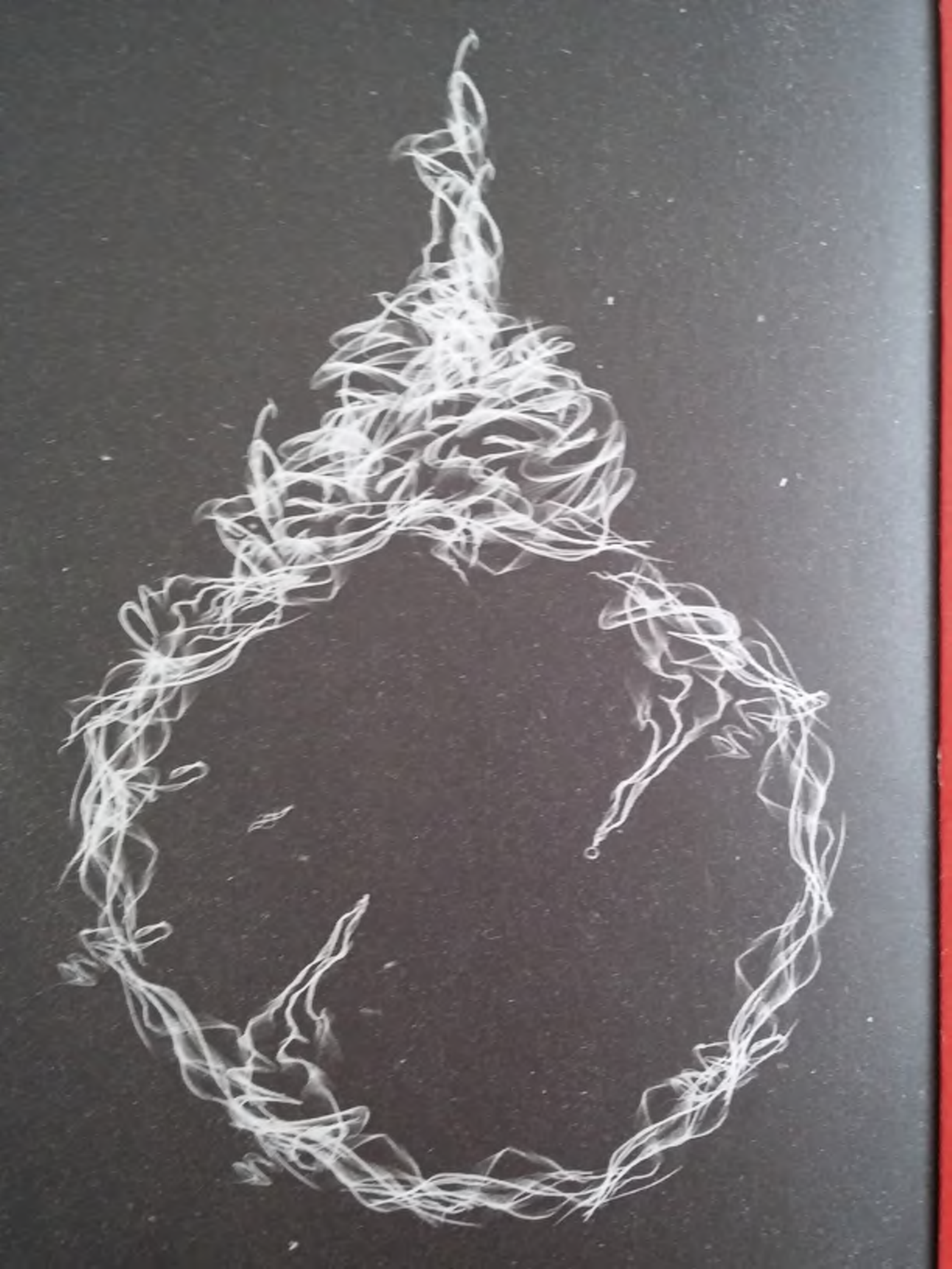
"Diğer yarını senden mahrum bırakamazdım."

Sanırım bunu dememi beklemiyordu. Şaşkınlık dolu bir ses dudaklarından kaçtı. Belli belirsiz gülümsedim. "Vicdan azabı yüzünden." diye fısıldadı. Yanılıyordu ama şu anda bunu bilmesine gerek yoktu. Üzüntüsünü belli eden yüzünden elimi çektim ve geriye doğru yaslandım. Belime saplanan ağrıyla dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım. Göz pınarlarında biriken yaşlar yüzünden parlayan maviliklerini bana çevirdi. Üzüntüsü, endişesinin gölgesinde yok olmuştu.

"Evet, bana borçlusun yer fıstığı ve bunu nasıl ödeyeceğini zamanı gelince söyleyeceğim."

Devam Edecek...

BEDENİNDEKİ TÜM ACILAR SENİ CANLI TUTAR. PEKİ YA RUHUNDAKİ?

Geçmişin kıvılcımı geleceğe sıçrar ve bir ateş yanar.

Anka kuşu misali küllerinden doğan, o ateşi tutar.

ÇEMBERİN EFENDİSİ...

KORKUSUZLUĞU ACISINDAN BESLENEN GENÇ ADAM.

URAZ KURT...

Acıyı, unutmaya yüz tuttuğu o yerde

-KALBİNDE- misafir ederse eskisi kadar

korkusuz olabilir mi?

